

КОЛЕКЦИЯ

Страсти
и
Куршуми

Когато залогът
е най-висок, а
загубата означава
смърт, нямаш лукса
да изгубиш... Дали?

КАРЪН РОУЗ

Ням ни сък

СВЕТОВНИ БЕСТСЕЛЪРИ

КАРЪН РОУЗ НЯМ ПИСЪК

Превод: Венцислав Градинаров

chitanka.info

Когато залогът е най-висок, а загубата означава смърт, нямаш лукса да изгубиш... Дали?

Когато тийнейджърка умира при подозрителен пожар, детектив Оливия Съдърленд трябва да открие подпалвача. Но вместо това тя разкрива нещо далеч по-злокобно — безскрупулен изнудвач, който дебне грешките на млади хора и ги убива хладнокръвно, ако откажат да следват извратените му правила. Работата ѝ по случая е допълнително усложнена от сексапилния пожарникар Дейвид Хънтър, с когото споделят не само случая, но и ярки спомени за неотдавнашна нощ на необузdana страст, когато чувства са останали недоизказани и сърцата им са били разбити.

Дейвид има своите демони и милиони причини да се самоизмъчва, но докато двамата с Оливия се съпротивляват на привличането помежду им, безмилостен кукловод изнудва група колежани да приемат залога му. Скоро Оливия и Дейвид преобръщат града в търсене на пресметлив престъпник, който се готви да нанесе поредния си удар.

Смъртоносно добро четиво! Ще ви държи будни до малките часове на нощта и дълго след това няма да посмеете да загасите лампата.

BookPage

ПРОЛОГ

Минеаполис, Минесота, понеделник, 20 септември, 24:00 ч.

Те бяха дошли. Трябваше да признае, че остана изненадан. Не смяташе, че им стиска, особено на момичето. От всички тя изглеждаше най-малко надеждна.

Четири колежанчета, облечени в черно. Четири колежанчета с твърде много свободно време. Две от тях с твърде много пари от татенцата си. Ако всичко минеше по план, много от парите на тези татенца щяха скоро да са негови.

В неговия свят това беше първото правило — ако не искаш да те шантажират, не върши лоши неща. Второто правило — ако вършиш лоши неща, прави ги умно, за да не те хванат. Четирите колежанчета се оказаха много глупави.

Скрит сред дърветата, които строителният предприемач се стара толкова много да запази, той наблюдаваше колежанчетата и снимаше всяка тяхна стъпка. Лицата им се виждаха ясно на лунната светлина и той беше готов да се обзаложи на парите на татенцата им, че въпреки оглушителния шум, който вдигаха, четиримата се смятаха за изключително потайни и печени в занаята.

— Чакай — спря един от тях. Казваше се Джоел и най-ентузиазирано подкрепяше плана. — Нека обмислим всичко.

Интересно. Конфликтите винаги вкарваха малко вълнение. Незабелязан, скритият сред дърветата мъж продължаваше да снима.

— Никакво чакане — отговори момичето. Казваше се Мери и беше абсолютна кучка. — Разбрахме се вече. Всички, Джоел. Тази сграда изгаря. Трябва да пратим послание.

— Права е — намеси се Ерик, мозъкът на групата. *Голям мозък, няма що.* — Това е шансът ни да променим нещо. Ако бездействаме, цялото езеро ще изчезне сред блокове.

Извъртя се към едрото добиче зад себе си и продължи:

— Пазачът ще оглежда района след две минути. Ще излезе през сервизната врата отзад. Знаеш как да действаш. Хайде, да тръгваме.

Добичето се казваше Албер. Като Алберт, но без „т“. Френски канадец, стипендиант към хоккейния отбор на колежа. Дясно крило и адски добър защитник. Тръгна послушно край сградата. От проучванията се оказа, че преди време Албер е бил голям разбойник. И със сигурност знаеше какво точно трябва да прави.

Представлението щеше да започне. „Бързо“ — каза си той, като извади втората камера от раницата си. Тя беше стационарна, закачена на малък триножник, който той заби в меката пръст и насочи обектива точно навреме, за да улови как Мери, Ерик и Джоел влизат през една врата към стълбище в източния край на блока.

Вратата беше отворена и подпряна с камък — някой строителен работник си беше спестил малко време и усилия. И най-добрата охранителна система на света не вършеше работа при немарливи работници. Очевидно четиримата от колежа си бяха написали домашното и знаеха точно коя врата ще е отворена. Браво.

Остави стационарната камера да работи и насочи другата към Албер, застанал на мястото си в мига, когато пазачът излезе — точно по график. Пет секунди по-късно мъжът лежеше на земята в несвяст. Доволен, Албер прибра малката палка в джоба си.

Записах всичко. Родителите на Албер са пълни голтаци, така че сега няма да изкарам пари, но един ден Албер може да получава заплата от Националната хоккейна лига с доста нули накрая. Ще почакам. Татенцата на Ерик и Джоел имаха достатъчно пари, за да напълнят банковите му сметки. Но таткото на Мери... за някои видове отплата не се изискваха доларови знаци.

Някои видове разплата са лични.

След минута Мери се появи от страничния вход и отиде при Албер. Дватама се загледаха нагоре към прозорците в очакване.

Той също чакаше. Чакаше заедно с тях, но на безопасно разстояние. Забеляза първите струйки дим на горните етажи. Мери размаха юмрук във въздуха и прошепна:

— Да.

След няколко минутки по всички етажи плъзна гъст дим. Но страничната врата не се отвори. Момичето направи крачка напред, като вече не гледаше с триумф, а с тревога, но месестата длан на Албер се сви около ръката ѝ, за да я спре.

— Те са още вътре — възкликна тя и рязко дръпна ръката си. — Пусни ме.

Албер поклати глава.

— Дай им още минутка.

И точно в този момент вратата се отвори с трясък и Ерик и Джоел излязоха задъхани. Мери и Албер изтичаха при тях, за да им помогнат да се отдалечат от сградата.

— Идиот — озъби се Ерик, като си поемаше огромни глътки въздух. — За малко не умрях заради теб.

Джоел падна на колене, раздрусан от кашлица. Вдигна очи ужасен и отчаян.

— Тя ще умре.

Мери и Албер се спогледаха шокирани.

— Кой ще умре? — внимателно запита Албер.

Джоел се изправи с усилие на крака.

— Едно момиче. В капан е. Трябва да я измъкнем.

И затича.

— По дяволите — викна той, когато Ерик и Албер го спряха. — Пуснете ме.

— Там има човек? — Мери панически погледна Ерик. — Нали нямаше да има никой. Щеше да е напълно безопасно.

— Не може да има човек там — просъска Ерик през зъби. Джоел не е видял нищо. Да тръгваме, преди някой да забележи дима и да повика полицията.

— Момичето е там — настоя Джоел, който изпадаше в истерия. — Видях я. Ето!

Всички вдигнаха погледи и той ги последва — насочи обектива точно когато четиримата ахнаха. Той също я видя. Момичето удряше с юмруци по прозореца, предвиден да осигури поглед към езерото, а не бягство. Тя беше млада, може би тийнейджърка, и отваряше уста в ужасен вик, който не чуваха. Юмруците ѝ сега удряха слабо, а лицето ѝ се опря в стъклото. Тя вдигна длани към прозореца, смъкна се бавно надолу и изчезна от погледите им.

Джоел се дръпна отчаяно.

— Тя ще умре. Не ви ли е грижа? Никой не трябваше да пострада. Пуснете ме. Трябва да я измъкна.

Мери го стисна за косата.

— Стига. Ако идеш там, ще умреш и ти.

— Тогава се обадете на полицията — отвърна Джоел през сълзи.
— Моля ви. По дяволите!

— Слушай — отвърна Мери тихо и настоятелно. — Ако се обадим, отиваме в затвора. Затвор, Джоел. Но няма да стане. Престани веднага.

Но Джоел не слушаше. Мяташе се в опит да се измъкне, сякаш обладан от зъл дух. Ерик, който се намираще зад гърба му, кимна мрачно на Албер. Канадецът измъкна палката от джоба си и след секунда Джоел се просна също като пазача.

— Да тръгваме — заповяда кратко Ерик.

Двамата с Албер вдигнаха Джоел и го понесоха през дърветата към колата.

Мери хвърли последен поглед към празния прозорец.

— Мамка му — просъска тя и затича, за да изпревари задъханите момчета и да дръпне мрежата на оградата, която бяха срязали на идване. — Бързо. Бутайте го.

Той свали камерата, загледан в изчезващите в мрака стопове на колата. Това се оказа далеч по-вълнуващо, отколкото очакваше. Един обикновен палеж щеше да върши работа за няколко години изнудване и веселба. Но убийството надминаваше палежа, а и почти всичко останало. Няколко от клиентите му можеха да потвърдят това.

Бързо опакова двете камери и триножника. Към небето се издигаше дим и се чу пукане от стъклата, които започваха да се трошат. Пожарната и полицията скоро щяха да пристигнат. А той отдавна ще е заминал. Сложи раницата на раменете си и затича край сградата към езерото, където го чакаше завързаната за пристана лодка.

— Хей! Спри! — Чу се слаб вик.

Той се озова лице в лице с пазача, който крачеше замаян. От откритата рана на главата му течеше кръв. Албер не беше го ударил достатъчно силно. Мъжът държеше радиостанция в едната си ръка и пистолет в другата.

— Спри или ще стрелям. Не се шегувам.

Не и днес, татенце. Спокойно извади своя пистолет и натисна спусъка. Шокиран, пазачът отвори широко уста. Падна на колене и се просна на земята за втори път тази вечер.

— Да си беше останал така, бе — промърмори изнудвачът.

Затича към лодката и хвърли раницата в нея. Двигателят заработи тихо. Мъжът бързо свали ски маската си. Ако сега някой го видеше, той щеше да каже, че е забелязал дима и че идва да помага, а не бяга. Но никой не го видя. Никой никога не го виждаше. Коего правеше подслушването на чужди тайни много по-лесно. Потупа камерите в джоба си. Така още по-лесно щеше да измъкне парите им. Обичаше работата си.

О, господи, о, господи, о, господи!

Изад едно дърво, Остин Дент държеше длани на устата си и гледаше как малката лодка се отдалечава бързо. Пазачът лежеше мъртъв. Онзи мъж го застреля. Уби го.

Ще обвинят мен. Трябва да бягам.

Направи няколко несигурни крачки назад и още веднъж вдигна поглед към горящата сграда.

Трейси. Тя го следваше, докато тичаха, за да излязат. Но когото той се измъкна, нея я нямаше. И когато реши да се върне за нея... виждаше само дим. В гърдите му се надигна болка и той изхлипа:

— Трейси.

В далечината се виждаха отблясъци. Онези идваха. Полицията идваше.

Ще ме арестуват. Ще ме сложат в клетка. Не. Не и този път, не мога отново да ида там.

Олюля се и направи още няколко крачки назад, след което се обърна и побягна.

ГЛАВА ПЪРВА

Минеаполис, Минесота, понеделник, 20 септември, 00:40 ч.

— По-високо, Зел — каза Дейвид Хънтър в радиостанцията си, с глас, заглушен от маската върху лицето му. Извъртя се с рамо към вятъра, който разнасяше парлив дим към нощното небе. Вишката, в която той стоеше на нивото на четвъртия етаж, не се разлюля. Коланът го държеше към машината, но краката му почти изтръпваха от усилието да не падне.

— Вдигам — отговори партньорът му Джеф Зелнър, който управляваше подвижната стълба от земята.

Докато се издигаше, Дейвид насочи монтирания на вишката струйник към пламъците, които бяха погълнали първите два етажа още преди пожарникарите да пристигнат. Никой от тях не влезе в сградата. Оказа се твърде опасно. Надявах се само да не допуснат пламъците да достигнат дърветата около този вече бивш луксозен шестетажен жилищен блок.

Слава богу, блокът все още не беше завършен. Само след няколко седмици в него щяха да живеят хора. И сега може би имаше човек вътре. Пазачът. Ако е бил на някой от долните етажи, със сигурност беше мъртъв. Ако пък се е качил нагоре, все пак имаше шансове да го спасят.

Палез. Дейвид стисна зъби, докато стълбата се издигаше. Вятърът отново смени посоката си и мъжът трепна, когато пламъците плъзнаха към него. Хлъзна се. *Внимавай, момче* — каза си той. — *Гледай да останеш жив.*

— Дейвид? — запита напрегнато Джеф от пукащата радиостанция. — Добре ли си?

— Да.

Вишката се издигна още метър-два до един от големите панорамни прозорци, които осигуряваха гледка към езерото на апартаментите на горните етажи. Вече счупени от горещината, помалките прозорци бълваха гъст черен дим, но плътното стъкло на

панорамните, предназначено да изолира топлината и студа отвън, бе издържало на високата температура, блокирайки всеки опит за евентуално бягство от огнения ад.

И тогава Дейвид ги видя. Сърцето му заби още по-бързо.

— Спри!

Наведе се над ръба на вишката, за да се доближи максимално до прозореца. Не можеше да бъде. Вътре не трябваше да има хора. Но явно имаше.

— Какво има?

Платформата се разлюля, когато Джеф натисна спирачката.

Отпечатъци от длани. Бледи очертания на малки длани, които сякаш... блещукаха в светлината от челната му лампа. *Какво става, по дяволите?*

— Отпечатъци от длани.

Виждаха се и следи от пръстите, свити сякаш да издраскат стъклото в опит за бягство.

— Вътре има човек. Трябва да влезем.

— Хънтър? — чу се гласът на капитан Тайсън Кейси от пукащата радиостанция. — Виждаш ли тяло?

С помощта на лостовете за управление на вишката Дейвид доближи стълбата дотолкова, че я удари леко в стената. Наведе се, за да види какво става през дима, и сърцето му се сви.

— Виждам ръце.

Стройни голи ръце и тесен гръб. Дълги руси коси. Това не беше петдесетгодишният липсващ пазач.

— Жена е. Изглежда в несвяст. Прозорецът е от подсилено стъкло, не мога да го разбия.

— Стой на място — нареди Кейси. — Шеридан, спри дюзата. Зел се качва с резачката.

Дейвид усети как налягането в шланга спадна, след като Гейб Шеридан затвори вентила на земята. Погледна надолу — Джеф се качваше по стълбата. Искаше да му изсъска да побърза, но знаеше, че мъжът постъпва правилно. Действа по безопасния начин. За момент реши да удари прозореца с брадвата си, но знаеше, че тази моторна резачка ще се справи много по-бързо с удароустойчивото стъкло и затова реши да пести силите си.

Отново погледна към жената от другата страна на прозореца. Не беше помръднала.

Вероятно е мъртва. Дано не е. Дейвид се вгледа през прозореца, за да види дали вътре няма и други хора. И мигновено се запита дали тя не е запалила огъня.

Джеф се изкачи във вишката с резачката в ръка. Дейвид му посочи далечния край на прозореца, встрани от жертвала и отпечатъците от дланите ѝ, като отказваше да си представи колко ужасена трябва да е била тя, докато удря и дращи с нокти в опит да избяга. Може тя да е запалила пожара. Трябва да запазят отпечатъците ѝ за полицията.

Въздухът в бутилката му почти свършваше и затова той превключи на резервната, докато Джеф се бореше с почти непробиваемото стъкло, за да направи достатъчно голям отвор за Дейвид.

Джеф го стисна за рамото.

— Може тя да е запалила огъня — викна той. — Внимавай.

— Добре — извика Дейвид в отговор.

Прехвърли се през отвора, като стъпи възможно най-близо до прозореца — подът можеше да пропадне. Клекна и огледа стаята, за да провери за други хора. Нямаше. Сега трябваше да иде за момичето. То се оказа леко и той почти не го усети, като го метна на рамото си. Подаде го на Джеф, а после се измъкна през стъклото и се обади на Гейб Шеридан да ги спусне.

Платформата се отдалечи от сградата и пламъците, които все още бушуваха на втория етаж. Медикът долу чакаше жертвата.

Дейвид свали маската от лицето си веднага щом почувства земя под краката си. Джеф го последва. Дейвид затвори очи и почака въздухът да охлади лицето му. Нощта може и да беше хладна, но тук, в тази жега и без проклетата маска се чувства като пред климатик.

Скоти Шунър, медикът, го изглежда мрачно.

Дейвид се досети какво следва.

— Мъртва ли е?

Скоти кимна.

— Да.

Ръката на Джеф стисна рамото му.

— Съжалявам, приятел.

— И аз — отговори Дейвид, след което се досети за отпечатъците на стъклото. — Провери ръцете й.

Скоти коленичи до носилката с тялото на момичето. Беше тийнейджърка с накъсани дънки и тънка тениска.

Загледан в дланите й, Скоти се намръщи.

— Покрити са с някакъв гел.

Капитанът и двама униформени полицаи се приближиха и се наведоха над носилката, за да ги огледат.

— Какви са тези лайна по ръцете й? — запита единият полицаи.

— Не знам, но отразява светлината. Видях отпечатъците от ръцете й на стъклото — обясни Дейвид. — Лъчът от фенерчето ми се отрази в тях. Следователят ще иска да провери. Ако тя е запалила пожара, може да се е объркала и да се е паникьосала. Доста отпечатъци от юмруци имаше. Може да е удряла по стъклото, за да избяга.

— Ако тя не е запалила огъня, значи говорим за убийство — отвърна другият полицаи. — Ще се обадя в участъка.

— Кажим им, че е двойно убийство — чу се женски глас зад тях. Това беше Кари Джаксън. Нейните пожарникари гасяха западната страна на блока, до езерото. — Развивах маркуча и едва не се препънах в пазача. Прострелян е в гърдите.

— Отивам да го проверя. — Скоти се изправи.

Кари сви рамене.

— Давай. Но определено е мъртъв. От известно време насам.

— Вярвам ти — отвърна Скоти. — Но така е по правилник. Покажи ми къде е.

Двамата с Кари, последвани от първия полицаи, тръгнаха към далечния край на сградата.

Вторият полицаи се изправи с въздишка.

— Ще се обадя на „Убийства“, на щатската полиция и на аварийните служби. Ще искат да говорят с вас. И особено с Хънтър, защото той я изнесе.

„Убийства“! Гърлото на Дейвид се стегна и в съзнанието му изплува друга мисъл. В отдел „Убийства“ имаше доста детективи. Едва ли ще пратят нея. Ами ако я пратят? Прокашля се и кимна.

— Разбира се. Ще помогна с каквото трябва.

— Най-напред да овладеем пожара на втория етаж — намеси се капитан Кейси. — Хънтър, двамата със Зел се връщате вътре. Претърсете горните етажи. Вижте дали там няма и други и дали горните стени не горят.

— Добре — отвърна Джеф.

Дейвид изтласка детективите от отдел „Убийства“ от мислите си и погледна за последен път момичето на носилката. Какво, по дяволите, става тук? Питаше се защо някой не се погрижи за нея? Но животът не беше чак толкова идиличен.

— Ще потърся документи там, където я намерих. Тя е дете. Не може да няма родители.

— Не пипай нищо — обади се полицаят и Дейвид с усилие потисна въздишката си. Понякога полицаите ги смятаха за деца от детската градина.

— Ясно. Не се притеснявай.

Понеделник, 20 септември, 01:15 ч.

Детективът от отдел „Убийства“ Оливия Съдърленд показва значката си на униформения полицаи пред входа на строежа и маневрира бавно през портала, край новинарските коли и мъжете с камерите. Имаше чувството, че усеща с гърба си светкавиците на фотоапаратите. От въпросите, които журналистите задаваха на висок глас, ѝ ставаше ясно, че вече знаят за палежа.

Стомахът ѝ се сви. Присъствието ѝ тук разбуди колективната им памет. Чува се подвиквания за последния ѝ голям случай. Тя знаеше, че това е неизбежно. Не че ѝ харесваше.

— Как сте, детектив? — Един познат журналист притича до колата ѝ, но един от полицаите го спря на място. — Мина ли ви след „Ямата с телата“? — извика репортерът. — Още ли посещавате психолога?

Оливия стисна зъби. Ходила беше трите задължителни пъти при служебния психолог, а този журналист го изкара сякаш не е престанала да лежи на кушетката в кабинета.

Вдигна страничното стъкло, без да намалява скоростта, и спря рязко до колата на партньора си. Почувства се малко по-спокойна, защото Кейн беше тук. Той знаеше какво да прави.

Тази мисъл я стресна.

— Аз също знам — каза си тя. — И трябва да се стегна.

Но се страхуваше, че няма да може. Защото вече дишаше тежко и сърцето ѝ биеше ускорено. Защото трите задължителни посещения при психолога не помогнаха. В мислите си тя все още стоеше до ямата с телата, която откриха в мазето на сериен убиец преди седем месеца.

За четири години в отдел „Убийства“ Оливия беше виждала много тела, но нищо не можеше да се сравни със серийния убиец, когото разкриха миналия февруари. Наречен от пресата „Убиеца с червени рокли“, защото така обличаше жертвите си, той беше убивал незабелязано вече тридесет години и заравял жертвите си в яма с вар в мазето си. Тази зловеща тайна се разкри едва след като онзи ускори темпото и допусна грешки.

И задачата за изваждането и обработката на телата се падна точно на Оливия и на нейния партньор Кейн. Тя по цели дни не спеше, не се хранеше и не правеше нищо, освен да издирва самоличност, да информира семейства и да се връща в ямата за още. Варта не щадеше човешката плът. А Оливия нямаше нужда да сънува кошмари. Реалността се оказа достатъчно непоносима.

Пресата можеше да го нарича както си поиска. Но за нея той си оставаше „човека с ямата“, защото именно ямата владееше сънищата ѝ — тъмна, бездънна и пълна с мъртъвци.

Потърка длани върху волана и си пое дълбоко дъх, за да прогони паниката. Защото след седем месеца и дузини тела тя се вцепеняваше при мисълта за нови жертви. Помисли си с горчивина, че това е необичаен проблем за един детектив от отдел „Убийства“.

— Излизай от колата — промърмори си тя. — Върши си работата.

Стиснала зъби, Оливия затвори вратата и се насили да излезе, като си пое дълбоко дъх. След това си наложи да се преструва, че не мисли за друго местопрестъпление. А за тази нощ. За тези две жертви. За един пазач на средна възраст и момичето.

Мисли за тях! Мисли за справедливостта! Върши си проклетата работа!

Отново си пое дъх и направи гримаса, когато димът подлюти носа и дробовете ѝ. Пожарът се оказа голям. Дошли бяха два

противопожарни екипа с камиони с платформи за шланговете и два спасителни екипа, от които се оказа, че няма нужда.

Тази вечер щеше да им трябва само автомобилът на моргата.

Докато крачеше, се усети, че оглежда номерата на противопожарните коли — друг навик, който придоби през последните няколко месеца и който ѝ се струваше също толкова нелогичен, колкото и новия страх от телата на мъртъвците. Фактът, че знае точно коя кола е неговата, беше достатъчно унизителен. Какво я интересуваше дали той е тук.

„Колко съм жалка — каза си тя. — Много жалка, по дяволите.“

Трепна, когато видя надписа „L2I“ на камиона с въздушната платформа. Той беше тук. Или поне колегите му. Дано тази нощ не е дежурен. Тя трябваше само да намери Кейн. Да си върши работата.

Лесно откри Кейн в тълпата. Партньорът ѝ беше едър мъж и изпъкваше с една глава над полицаите, пожарникарите и всички останали. Освен това само той носеше черна филцова шапка. Слагаше я винаги когато знаеше, че отива на място с умишлен палеж. Шапката смърдеше на застоял дим и жена му, Джени, настояваше да я държи в гаража.

Всичките му останали шапки стояха грижливо подредени на глави от стиропор в гостната. Всеки от отдел „Убийства“ носеше мека филцова шапка — традиция, започната много преди тя да стане детектив. Това беше символ, връзка с предишни детективи и вече част от местния фолклор. В града ги наричаха „Отдела с шапките“.

Новите детективи, разкрили първия си случай, получаваха своята първа шапка от колегите. Кейн подари на Оливия шапка, но тя се чувстваше малко глупаво с нея. Затова отлежаваше на бюрото ѝ в офиса, върху бюста на някаква гръцка богиня, който тя купи от една гаражна разпродажба.

За разлика от нея, Кейн обичаше шапките си. Имаше дузина, защото обичаше да изглежда добре.

Точно сега Кейн изглеждаше объркан. Оливия се изкачи по възвишението при носилката, до която стоеше партньорът ѝ, редом с един униформен полицаи. Съдебният лекар клечеше до тялото и опаковаше дланите на жертвата, а сърцето на Оливия се разтуптя силно, стомахът ѝ се сви и тя за малко да повърне.

„Не сега. Не и този път.“

Надяваше се жертвата да е... цяла. Пое си дъх, за да се успокои и се насили да погледне. Испита облекчение. Тялото беше непокътнато и дори не беше особено обгорено.

Най-лошото отмина. Сега можеше да си върши работата. Момичето изглеждаше към шестнадесетгодишно. По бялото ѝ като восък лице и дългите руси коси се виждаха сажди и мръсотия, както и по избелялата ѝ тениска. Носеше модерно накъсани дънки. Стъпалата ѝ бяха боси и зле обгорени отдолу. По ноктите на краката ѝ имаше яркооранжев лак.

Изчака, за да овладее паниката в гласа си, и запитва:

— Какво имаме тук?

— Бяла жена — отговори униформеният. — С неизвестна самоличност. Откриха я на четвъртия етаж. Мъртва, когато пожарникарите стигнаха при нея.

— Причината? — запитва Оливия.

Айзък Лондо, служител в моргата, вдигна поглед от ръцете на жертвата.

— Вероятно от дима. Не виждам скорошни наранявания. Но пък има стари травми.

— Къде и какви? — запитва Кейн.

— Изглежда единият ѝ пръст е чупен, а на дясната предмишница се вижда изгаряне като от цигара.

Оливия присви очи. Паниката изчезна, но на нейно място се надигна злобна ярост. Момичето трябва да беше избягало от родителите си. През последните няколко години, откакто се запозна с двете си полусестри, тя имаше лична мисия да работи с такива деца. Мия беше полицай с награди, а Келси — осъждан престъпник, като преди това беше избягала от дома си. Всичко изглеждаше кристално ясно.

— Някой я е бил.

— И аз така мисля — отвърна Лондо и се изправи. — Но другият труп? Той е друго нещо. Ударили са го по главата с тъп предмет, а след това са го простреляли в гърдите.

— Къде е той? — запитва Оливия.

— От другата страна на сградата, до езерото. Дейл и Мик са при него.

Дейл беше партньорът на Лондо, а Мики Риджуел — шефът на изпратения от съдебна медицина екип.

— А този какъв е? — посочи тя един мъж на около четиридесет години в анцуг, който крачеше зад лентата и изглеждаше силно разтревожен.

— Сами Сотбърг — отговори униформеният. — Строителният предприемач. Каза, че пазачът се казва Хенри Уимс, на петдесет и седем години. Местен човек.

— Ти говори ли вече с него? — запита тя Кейн.

— Да. Малко. Потресен е. Има алиби. Ще трябва да го проверим. Даде информация за Хенри Уимс. Ще трябва да уведоим госпожа Уимс.

„А това винаги е толкова забавно!“

Оливия отвърна поглед и забеляза голям назъбен отвор в един от панорамните прозорци на четвъртия етаж.

— Оттам ли я извадиха?

— Да.

Отговорът дойде от Майкъл Барлоу, следователят по палезите към полицейския отдел, който доближи групата. Оливия веднага настръхна и едва се въздържа да не изстене.

— По дяволите — промърмори Кейн достатъчно силно, за да го чуе Барлоу. — Не и той.

— Кейн — скастри го тихо Оливия и получи продължителна страдалческа въздишка в отговор. Тя и Майкъл Барлоу завършиха заедно полицейската академия. Дори някога бяха приятели. Но вече не. Защото той се оказа интригант и арогантно копеле.

Барлоу премести очи от Оливия към Кейн, а после поклати глава с пресилено търпение.

— Хайде просто да си свършим работата, а? Пожарникарите видели отпечатъци от дланите ѝ на стъклото. То е удароустойчиво и се наложило да го срежат, за да влязат. Онзи, дето я извадил, настоял да режат в далечния край, за да запазят отпечатъците за вас.

— Добре се е сетил — отвърна меко Оливия. — Ще трябва да поговорим с него.

— Той е още вътре. Щом излезе, ще го доведе.

— Добре — отвърна Оливия и потръпна от раздразнението, което всеки път изпитваше в присъствието на Барлоу. — Как са

запалили пожара?

— Доколкото се вижда, са отворили няколко бидона лепило за мокет и са ги разлели по първия и втория етаж. Противопожарните струйници са изключени. Някой е срязал веригата на външния кран и го е затворил като допълнителна мярка.

Оливия знаеше, че външния кран е свързан към градското водоснабдяване и подава вода на струйниците. Някой е искал сградата да изгори до основи.

— Липсват ли резачки за болтове от бараката с инструменти?

— Мисля, че не. Ще направим пълен опис, но изглежда са донесли свои.

— Значи са дошли подготвени. А с какво е палено? — запита Кейн.

— Все още не сме намерили нищо, но не можем и да започнем огледа. Едва ли е било с кибрит. След като са излели няколко бидона лепило, изпаренията са обхванали цялата сграда. С кибрит е нямало да се доберат до вратата. Това лепило е невероятно леснозапалимо.

— Мокетът бил ли е положен? — запита Оливия.

— Не. Строителният предприемач каза, че трябвало да го правят утре. Днес, всъщност. Мокетът и бидоните с лепило били наредени на първите три етажа. А от четвърти до шести етаж са с дъсчени подове и били завършени.

— Някой е знаел какво има тук — каза замислен Кейн. — Има ли записи от охранителни камери?

Барлоу се намръщи.

— Камерите са изключени пет минути преди полунощ. Охранителят е трябвало да излезе в дванадесет и пет за обичайната обиколка.

— Имало е вътрешен човек — обади се Оливия. — Или поне информация от такъв.

Барлоу кимна.

— Сега правим списък на служителите.

— Къде е залата за наблюдение? — запита Кейн.

Барлоу посочи по-близкия от двата фургона на колела.

— До последния месец там е имало човек, който следи записите от камерите. Но превишили бюджета и орязали персонала. Останали с

един пазач на смяна. Този фургон винаги е първата спирка на нощния пазач.

— Ще изпратите ли употребените бидони с лепило в лабораторията за отпечатъци? — запита Оливия.

— Вече ги предадохме на следователите от съдебна медицина — отвърна Барлоу. — Строителният предприемач изглежда съсипан. Уимс му е бил приятел и е работил на две места, за да прати детето си в колеж.

Оливия въздъхна.

— Въпреки това ще проверим финансите му. Някой има полза от застраховката. Може би не е трябвало да има пострадали. — Погледна безжизненото тяло на момичето и продължи: — Изглежда нещо се е объркало.

— Виж й ръцете, Лив — каза Кейн. — Има някакъв гел по тях.

Лондо вдигна лявата длан на жертвата и Оливия видя материала, изцапал отвътре найлоновия плик.

— Катализатор ли е? — запита тя.

— Не — отвърна Барлоу. — Полевият тест не разпознава гела. И по дрехите й няма нищо, така че ако е участвала в разливането на лепилото, е била достатъчно внимателна да не се изцапа.

Полевият тест отчиташе нивото на въглеродородите в катализаторите, което значеше, че най-вероятно Барлоу е прав и гелът няма общо с палежа.

— Пожарникарите намерили ли са нещо при нея?

— Още не. Едва преди половин час успяха да овладеят пламъците. Сега са горе и търсят други жертви. Веднага щом стане безопасно, ще ви информирам.

И той щеше да го направи. Макар и отвратителен като човек, Майкъл Барлоу си вършеше работата.

„Ние също вършим своята. Затова действай. Погледни я, Лив. Добре я погледни.“

— Благодаря — каза тя на Барлоу, а после коленичи до носилката, за да разгледа опакованата от Лондо длан. По ноктите на пръстите имаше същия яркооранжев лак, както на краката. — Приключи ли с нея, Лондо?

Когато той кимна в отговор, Оливия се поколеба само за миг, преди да поеме ръката на момичето и да я вдигне към светлината.

— Виж какви надписи има по ноктите си. Не е тукашна.

— Г-А-Т-О-Р — прочете Кейн, а после провери дясната ръка. — И-Б-И-Я-Т. Алигаторите бият.

— За съжаление, така е — промърмори Лондо. — Аз изгубих малко пари от мача миналата седмица.

— „Алигаторите“ от Университета на Флорида — промълви замислена Оливия. — Тя не изглежда на години като за колеж. Може би живее във Флорида.

— Или е просто фенка — обади се предпазливо Кейн и Оливия сви рамене.

— Трябва да се започне отнякъде. Ще проверим отпечатъците ѝ. Ако има досие, вероятно не е секретно. Ако е избягала отнякъде, е възможно в Центъра за изчезнали и малтретирани деца да знаят за нея.

— Ако е избягала, е възможно да не е обявена за изчезнала — обади се Кейн.

— Знам. Но дънките ѝ са нови, а и не са евтини. Едва ли бяга отдавна. Ще разпратим снимката ѝ и може да ни излезе късметът.

Оливия постави внимателно ръката на момичето до тялото му, стана и се загледа в лицето, изпълнена с жалост. То беше толкова младо.

— Имаме ли някаква идея какво е търсила горе?

Барлоу поклати глава.

— Досега не сме открили нищо, нито че с нея е имало някой. Щом пожарникарите излязат, ще ги пратя при вас.

— Ако сте приключили, искам да я закарам в моргата — обади се Лондо и Кейн кимна.

— Лив, хайде да огледаме пазача.

Изчака да се отдалечат от групата, преди да промърмори:

— Добре ли си? Изглеждаше зле, когато излезе от колата.

Бузите на Оливия пламнаха.

— Да — отговори рязко тя, смутена, че се е разкрила, и то пред Кейн. — Давай да приключваме с това.

Само дето никога не се приключваше. Винаги щеше да има и друго дете, което се е озовало на грешното място в грешното време. Друго дете със следи от побой. Друг избягал от дома си. Друг прострелян, чиято съпруга трябва да уведомяват. Нещо я стисна за гърлото и я задави.

— Хайде. Остава ни още едно тяло.

Понеделник, 20 септември, 01:20 ч.

— Откри ли нещо? — запита Джеф.

Бяха си сложили противогазите и сменили бутилките с въздух. Често строителните материали изпускаха токсични изпарения, а Дейвид познаваше не малко ветерани огнеборци с увредени бели дробове. Мразеше противогаза, но обичаше белите си дробове.

— Не — отговори той, като насочи термокамерата към централната стена. Зад нея се намираще вентилационна шахта, където можеше да се очаква скрит пламък. Но нямаше нищо. Бяха прегледали горните три етажа. Сега се намираха на четвъртия, където той откри момичето. Не намериха други жертви, от което се чувстваха дяволски благодарни.

Дейвид се обърна към разрязания прозорец. Сега, след като димът се разсея, виждаше ясно отпечатъците от длани. Освети с фенерчето си пода, като се надяваше да намери някоя чанта, раница или нещо друго, за да разбере кое е момичето.

Изведнъж лъчът се отрази в нещо.

— Зелнър, виж — каза Дейвид, като примигна. Лъчът осветяваше топка, която блестеше също както отпечатъците на стъклото. Изглеждаше към пет сантиметра в диаметър и се намираше на половин метър от мястото, където откри момичето.

Той направи няколко крачки към нея, но усети, че подът поддава. Отстъпи рязко назад и задържа дъх, докато не почувства отново здрава основа под краката си.

— Дейвид? — обади се Зел, също замръзнал на място.

— Добре съм.

Сърцето му биеше лудо от прилива на адреналин. Въпреки това той отново насочи фенерчето към блестящата топка.

— Виждаш ли?

— Да. Какво е това?

— Не знам, но е покрито с гел.

— Като ръцете й. Викам да го оставим за полицаите.

— Съгласен.

Обърна се, за да поеме към стълбите и изведнъж се озова във въздуха, защото подът пропадна. Дейвид инстинктивно разпери широко ръце, за да се захване с лакти върху ръбовете на дупката. Тялото му се заклони, а краката му увиснаха във въздуха. Под него цареше тъмнина. Огънят на третия етаж беше прогорил тавана. Пуснеше ли се, вероятно щеше да падне върху твърд под, но по-скоро имаше вероятност да пропадне и през долния етаж.

Джеф легна по корем и подаде дръжката на брадвата.

— На три.

Дейвид грабна дръжката с лявата си ръка, но не помръдна десния си лакът, за да се задържи стабилно на място. На „три“ се тласна с бедра нагоре и след няколко секунди се озова легнал по корем на твърдия под, задъхан и стиснал очи. Когато се отблъсна, събори още едно парче от пода и дупката се разшири. Почти целият под на този хол беше прогорял. Оказа се, че са били на косъм от опасността.

Претърколи се настрани и отвори очи в мига, когато мазната топка се хлъзна бавно по една от счупените дъски на пода към дупката. Отново инстинктивно протегна ръка и топката падна в ръкавицата му.

— Готово — промърмори той, а Джеф зад него се разсмя хрипливо.

— Дано тая топка си струва усилието, приятел.

Дейвид се вгледа в ръкавицата си, а после в тъмната дупка на пода и се опита да не мисли колко близо е бил до смъртта.

— Мамка му. И сега какво да правя с това нещо?

— Върни го, където го намери. Полицайте бълват змии и гуцери, ако им вземеш уликите.

— Не мога да го върна, където го намерих. Там сега има само въздух.

— В такъв случай го вземи със себе си. Но полицайте пак ще мърморят.

Джеф натисна бутона на радиостанцията си.

— Подът на четвърти етаж пропадна. Двамата с Хънтър сме добре. Слизаме по стълбите.

— Прието — пропука радиостанцията с гласа на капитана.

Дейвид се изправи на колене, като стискаше топката в дланта си. Изпълзяха към стълбището и се успокоиха едва когато стъпиха на твърда земя. Хънтър свали рязко противогаза със свободната си ръка.

Чувстваше слабост в коленете, но не можеше да допусне някой да види това.

— Хънтър?

Полицаят по палежите го чакаше. Дейвид го считаше за свестен.

— Здравей, Барлоу.

— Чух, че подът пропаднал. Вие двамата сте добре, нали?

— Да — отвърна пожарникарят и протегна ръка. — Намерих това близо до мястото, където загина момичето.

Барлоу вдигна вежди.

— Нарушил си местопрестъплението?

— Вече няма местопрестъпление — отвърна сухо Дейвид. — Подът, където я намерих, пропадна. Топката се търколи към дупката и аз я хванах. Рефлекс.

— Адски добро спасяване, впрочем — намеси се Джеф. — На голлинията е и изведнъж, бам, Хънтър я хваща. После аз хващам него и ми е длъжник — добави сухо той.

Дейвид вдигна очи.

— Барлоу, искаш ли проклетата топка, или не?

Полицаят поклати глава.

— Ела с мен. Ще я дадеш сам на онези от „Убийства“. Но детективката няма да е доволна, че си разбъркал местопрестъплението.

За втори път тази нощ Дейвид имаше чувството, че пада. Детективката. В отдел „Убийства“ имаше само една жена. Тръгна, като се питаше дали да благодари на съдбата, или не.

Понеделник, 20 септември, 01:25 ч.

Ерик вдигна глава от ръцете си, за да погледне Мери, която влезе в стаята с хавлия на косата. Тя погледна намръщено към дивана, на който Джоел лежеше неподвижно със затворени очи.

— Още ли е в несвяст? По дяволите, Албер, прекалено силно го удари.

Албер изсумтя от стола си.

— Свести се, докато ти използваше цялата гореща вода.

Мери го стрелна враждебно.

— Майната ти. Съквартирантките ми ще започнат да ми задават въпроси, ако им замириша на пожар.

След тези думи тя седна леко на дивана до Джоел.

— Хайде, скъпи — подкани го тихо тя. — Съвземи се.

Джоел преглътна звучно.

— Ние я убихме.

Мери вдигна рамене.

— Да, така е. И ще трябва да живеем с това. Но няма да казваме на никого. Трябва да се държим сякаш всичко е наред, иначе ще идем в затвора.

Джоел кимна отчаяно.

— Виждам лицето ѝ. Виждам как се притиска към стъклото.

Точно както и Ерик. Всеки път, когато затваряше очи, виждаше само отворената ѝ уста. Отворена за писък. Когато разливаха лепилото, не я бяха чули. Трябва да се е криела някъде. Самонастанила се е.

— Била е в сградата незаконно.

Джоел се разсмя почти истерично.

— Нима ти говориш за незаконно? Значи вината не е наша? Това ли казваш? Вярваш ли си на глупостите?

— Точно това казвам — отвърна твърдо Ерик. Трябваше да приемат фактите, а беше факт, че той нямаше намерение да влиза в затвора. — Ние се поддържаме, Джоел.

— Само че ние я убихме — прошепна Джоел на пресекулки. — Ние я убихме.

— Бъди мъж, Фишер — изръмжа Албер. — Да, убихме я, мамицата му. Преодолей го.

Мери присви очи.

— Остави го. Той е в шок и го боли. Не трябваше да го удриш толкова силно.

Албер гледеше застрашително.

— По-силно трябваше да го фрасна. Тогава нямаше да ми хленчи. Ние я убихме — подигра се той. — И какво от това, мамицата му? Не можем да променим нищо, затова кажи на тоя женчо, дето ти е гадже, да млъква или аз ще го накарам.

С побеляло от гняв лице Мери отвори уста, за да отвърне остро по начин, който всеки на етажа на Ерик несъмнено би чул.

— Успокойте се — сопна се Ерик. — Искахме да кажем нещо. Да изпратим послание на предприемачите да стоят далеч от нашите влажни зони и го изпратихме.

Джоел се изправи и бързо опипа с пръсти подутината на тила си, която му остана от палката на Албер.

— Не се заблуждавайте. Никой няма да чуе посланието ни. Всички ще запомнят само, че едно момиче е умряло. Заради нас.

— Скръбна загуба — отвърна Мери, като приглади косата на Джоел. — Но ти каза, че сме във война.

Джоел затвори очи.

— Знам какво казвах. Това беше преди. Убихме човешко същество, Мери. Полицайте няма да оставят нещата така. Ще ни изловят.

— Нямаше да се наложи да търсят дълго, ако те бяхме оставили да им се обадиш — промърмори Албер.

— Албер — просъска Мери. — Млъкни! Стига!

Ерик изпита детинско желание да има бутон за връщане на лентата. Но нямаше. Стореното беше сторено.

— Всички млъквайте. Трябва да сме спокойни, за да не се озовем в затвора.

Включи телевизора и се зае да превключва каналите. Потръпна, когато на петдесетинчовия екран се появи репортаж от пожара.

— Да видим какво казват медиите. След това ще мислим какво да правим, ако изобщо се налага.

ГЛАВА ВТОРА

Понеделник, 20 септември, 01:30 ч.

— Лив. Чакай.

Оливия почти тичаше около изгорялата постройка, но плътният глас на Кейн я спря. Той просто искаше да помогне.

— Извинявай — каза тихо тя. — Не трябваше да ти се сопвам.

— Свикнал съм — отговори партньорът ѝ с напевния си глас, който винаги ѝ напомняше на магаренцето Йори и я караше да се усмихва. Той отвърна на усмивката ѝ. — Ето. Знаех си, че можеш да се усмихнеш. Не че се случва често напоследък. Виж... Не исках да ти стане още по-зле.

Оливия отпусна рамене.

— Просто си върша работата, Кейн.

— Знам — отвърна той спокойно. — Психологът не помага ли?

— Не ми трябва психиатър, по дяволите.

Това прозвуча детинско и на самата нея и тя въздъхна.

— По дяволите, Кейн. Трябва ми само малко време.

— Тогава си вземи отпуск. Ако не ти олекне до Нова година, ми кажи. Познавам един психолог, който може да помогне. И със сигурност ще ти хареса.

Тя знаеше защо Кейн е избрал тази дата. Вечерта на новогодишната нощ беше последният му работен ден. След почти тридесет години в полицията се пенсионираше. Оливия не искаше да мисли за този момент. Не искаше да мисли за нов партньор. Но знаеше, че той се притеснява за нея и кимна.

— Добре. Сега ще се захващаме ли с мъртвия пазач?

Завиха зад ъгъла и веднага забелязаха тялото на пазача Хенри Уимс, осветено от прожектори. Той лежеше по корем, с една ръка под тялото му, а другата протегната напред. Пистолетът му се намираще на сантиметри от пръстите. Гърбът на униформата му беше потъмнял от кръвта, а изходната рана — по-голяма от юмрука на Кейн.

До тялото имаше носилка с неотворен чувал за тяло. Партньорът на Лондо, Дейл Ийстман, чакаше търпеливо, докато Мики Риджуел от съдебна медицина правеше снимки.

— Куршум с кух връх? — запита Оливия.

— Навярно — отговори Мики. — Все още го търсим. Приключим ли с тялото, ще пуснем детектор за метали. Но при толкова много строителни боклуци ще трябва време. Намерихме кръв на земята до задната врата, която излиза към езерото, та вероятно там са го ударили по главата. Ако се съди по количеството кръв, мисля, че е лежал поне няколко минути. Хайде да го обърнем.

Кейн и Дейл се размърдаха. Предната част на униформата се оказа напълно подгизнала от кръв, но точно на сърцето се виждаше малка входна рана.

— Смъртоносен изстрел — отбеляза Кейн. — От колко време е мъртъв?

— Не повече от два часа — отвърна Дейл. — Лекарят ще каже по-точно.

Оливия взе пистолета на пазача и го помириса.

— Не е стрелял, но е готов за стрелба. Предпазителят е свален. Бил е в безсъзнание, а после вероятно се е свестил и е изненадал извършителя?

— Който е стоял между него и езерото по време на изстрела — добави Кейн и посочи с ръка езерото. — Два са начините да се измъкнеш оттук бързо — през портата отпред с кола или през езерото с лодка. Да проверим не е ли срязана оградата, Мик.

— Проверихме я вече. Срязана е на три места. Веднъж до пристана, после малко настрани — каза Мики и посочи с ръка, — от страната, където са намерили момичето. Ще проверим телта на оградата за окисляване, за да преценим кога е рязана.

Оливия вдигна поглед нагоре. На пилон в ъгъла на оградата стоеше охранителна камера.

— Чу за камерите, нали?

— Да — отговори Мики, видимо много недоволна. — Вътрешна работа е, мамка му.

— Разпоредихме се за регистъра на служителите — обади се Кейн. — Колко трудно е да се изключат камерите?

— Не знам още. Ще накарам Захарчето да провери системата и ще ти кажа.

Захарчето беше гуруто по електроника на Мики.

— Детективи? Искате да разговаряте с пожарникаря, който е извадил момичето?

Майкъл Барлоу се показва иззад сградата, а до него крачеше пожарникар. Сърцето на Оливия се сви толкова рязко, че тя неволно си пое дъх. Малко мъже имаха неговата походка. Никой мъж не изглеждаше като него. Никой мъж нямаше правото да изглежда така.

Пожарникарят беше едър — най-малко десет сантиметра по-висок от Барлоу, който също не беше от ниските. Ярките прожектори осветяваха изцапаното и потно лице, но никаква мръсотия не можеше да скрие факта, че тя не познаваше по-красив мъж. Или че се надяваше да не го срещне никога повече. Проклет да е само заради това.

Разбира се, че тази вечер е дежурен. Разбира се, че именно той е открил жертвата и е опитал да я спаси, като запази и уликите.

И именно него тя не искаше да срещне нито сега, нито която и да е друга вечер. Защото той беше положил големи усилия да се крие. *Седем месеца*. Преди седем месеца се премести в Минеаполис и оттогава не се обаждаше по телефона и не пишеше имейли. В продължение на месеци тя се чудеше защо той е дошъл тук. Сега вече й беше все едно.

Изпъна гръб, за да се стегне. Пристъпи напред и с глас, който се надяваше да прозвучи небрежно приятелски, каза:

— Дейвид Хънтър. Отдавна не сме се виждали. Как си?

За момент плавната походка на Дейвид сякаш засече, но той отговори със съвсем лека изненада:

— Оливия. Радвам се да те видя.

Барлоу вдигна учуден вежди, а Оливия дори не си направи труда да погледне към Кейн, който със сигурност я гледаше с недоумение.

— Познавате ли се? — запита Барлоу.

— Имаме общи приятели — отвърна Оливия спокойно. Но това беше само фасада, защото сърцето й биеше толкова силно, че тя го чуваше — също както при всяка друга среща между тях. Но това очевидно не значеше нищо за него. Пък и сега вече нямаше никакво значение. — Кейн, спомняш ли си господин Хънтър? Той е приятел на Ив.

А Ив беше приятелка на Оливия. Именно Ив ѝ беше казала, че Дейв е решил да се премести в Минеаполис. И че е започнал работа в пожарната. И именно Ив спря да я информира, защото очевидно Оливия вече не се интересуваше от него.

— Разбира се, спомням си — отговори Кейн внимателно или поне така се стори на Оливия. — Как е ръката?

Ръката, счупена преди седем месеца, когато „Човекът с ямата“ избути Дейвид от пътя, като смяташе, че Ив кара колата. За последен път Оливия го видя в болницата. Дейвид вдигна ръка и я завъртя няколко пъти.

— Като нова е. Благодаря.

Време беше това да спре.

— Сержант Барлоу каза, че ти си намерил момичето — заговори Оливия по-рязко, отколкото възнамеряваше.

Дейвид трепна и преглътна силно.

— Закъсняхме. Тя вече беше мъртва.

Личеше си, че го боли. Оливия се вгледа в сивите му очи и мъката, която видя в тях, накара сърцето ѝ да се свие от болка за него. Тя срещаше смъртта всеки ден. За щастие, при него не беше така.

— Нямало е как да помогнеш, Дейвид — промърмори тя. — Момичето не е трябвало да е там. И никой друг, нали така?

За момент тя сякаш отново видя ранимата му душа и необяснимото чувство на вина, което знаеше, че го измъчва отдавна. Но моментът бе твърде кратък. Като през нощта, в която той я беше накарал да забрави... почти всичко. За момент той престана да е Дейвид Хънтър — високият и мургав гръцки бог, заради когото всички жени се разтапяха от премала. И се превърна в мъжа с истински красива душа, която ѝ беше показал за няколко кратки часа. Но докато тя го наблюдаваше, очите му отново се затвориха и я отблъснаха за пореден път.

— Да — отвърна тихо той. — Но то беше там. По каквато и да е причина. Потърсих документи, чантичка, раница... Но не намерих нищо. Доста тъмно е, впрочем. През деня може и да се открие нещо на някой от етажите.

Барлоу гледаше двамата изпитателно и Оливия с ужас осъзна, че се е вторачила в лицето на Дейвид като влюбена тийнейджърка. Но пък

всяка жена го зяпаше в лицето като влюбена тийнейджърка, така че всичко си беше на мястото. Или не съвсем.

— Кога можем да се качим, за да огледаме? — запита тя със студен глас.

— Тази вечер не може — намеси се Барлоу. — Част от пода на четвърти етаж е пропаднал. Ще трябва да изчакате да укрепят постройката, преди да се качите в стаята, където е намерена тя. Но пожарникарите донесоха нещо, което исках да видите. Дейвид?

— Това се намираше на пода, където я открих — вдигна дясната си ръка пожарникарят. В нея се виждаше стъклена топка, голяма колкото стиснатия юмрук на Оливия. И беше покрита с някакво лъскаво желе.

Оливия се намръщи.

— Нарушил си местопрестъплението? — запита остро тя.

— Хънтър е стоял на пода, когато се е срутил — тихо обясни Барлоу, а очите ѝ трепнаха и се насочиха бързо и тревожно към Дейвид. — Тази улика я имате единствено благодарение на бързата му реакция.

— Ние не бяхме в опасност — обясни пожарникарят. — Но топката се изтърколи към дупката в пода. Инстинктивно посегнах и я хванах. После не можах да я върна обратно на мястото ѝ, защото то вече не съществува.

Оливия се насили да се поотпусне. При мисълта, че той е можел да пропадне от четвъртия етаж, и нейният адреналин скочи.

— Това е същият гел, който намерихме по ръцете на момичето, така ли?

— Може би — отвърна Барлоу. — От лабораторията ще кажат.

Кейн се приведе над рамото ѝ, за да разгледа топчето по-добре.

— Защо е този гел?

— Мисля, че вие трябва да установите това — отвърна Дейвид.

Оливия се обърна стресната от Мики, която застана на сантиметри зад нея.

— Можеш ли да я опаковаш, Мик?

Мики премести многозначително поглед от топчето към лицето на Оливия.

— Абсолютно.

— Вземи и ръкавицата, за да проверим за остатъци. Имаш ли друга ръкавица? — запита тя Дейвид, като този път се постара да изглежда безразлична.

— Имам в камиона. Ако си приключила с мен, имам още работа.

Ако си приключила с мен... Не, тя не смяташе, че изобщо някога ще приключи. Не че това имаше някакво значение. Той приключи с нея само след една нощ.

„Каква идиотка съм.“

Оливия се насили да го погледне и се усмихна също така безразлично, както го гледаше.

— Благодаря ти. Ще се обадим, ако имаме повече въпроси. Кейн, трябва да информираме вдовицата на господин Уимс, преди тя да го научи от новините. Друго трябва ли ни тук?

Кейн поклати глава.

— Не, докато не ни пуснат вътре. Имаш телефоните ни, нали, Барлоу?

— Да. Ще се обадя веднага, щом обезопасят сградата.

Мики опакова стъклената сфера и дръпна ръкавицата на ръката на Дейвид.

— Ще ти я върна при първа възможност — каза тя и я пусна в хартиен плик.

— Няма проблем — отвърна Дейвид и се отдалечи.

Когато той изчезна зад сградата. Оливия осъзна, че е затаила дъх.

„По дяволите!“

— Мики, можеш ли да провериш отпечатъците на момичето? Внимавай за информация от Флорида. По ноктите си има надпис за „Алигаторите“. Обади се, когато разбереш какъв е този гел. Благодаря.

— Както каза онзи мъж, няма проблем — отвърна с равен глас Мики, но Оливия познаваше погледа в очите на приятелката си. Тя щеше да иска обяснение.

„Де да имах такова.“

— Абът ще иска да сме в офиса му в осем сутринта — смени темата Оливия. Капитанът настояваше много срещите да почват точно в осем.

— Чакам с нетърпение — отвърна Мики. — Ще потърся отпечатъците преди това. А после може да пийнем по кафе. Да си побъбрим.

— Става — отвърна Оливия, а после се извърна към Майкъл Барлоу, който я гледаше изпитателно и я ядосваше. Отчасти той беше виновен за всичко, натрапник с натрапниците.

— И ти ще трябва да дойдеш — каза спокойно тя. — Нали знаеш къде е кабинетът му?

— Работил съм и преди с вашия капитан — отвърна Барлоу. — Ще бъда там.

Тя кимна рязко и тръгна към колата си, а Кейн закричи до нея. Не каза нищо, докато не стигнаха до автомобила.

Приседнал на калника, партньорът ѝ скръсти ръце на гърдите си. — И това беше...

Тя отвори рязко вратата.

— Не знам за какво говориш.

Кейн затвори вратата с ръка.

— Оливия.

— Добре де. — Тя въздъхна. — Огромна грешка. И не искам да я повтарям или обсъждам.

Кейн обичаше клюките и изглеждаше разочарован.

— Е, добре — изръмжа той. — Ето адреса на Уимс. Искаш ли да вода?

— Не, ти води последния път. Сега е мой ред да поднеса новините.

За разлика от другите детективски екипи си делиха гадните задължения наполовина. Винаги го правеха, още откакто тя беше новобранец, а той — нейният наставник.

— Ще се срещнем там.

Оливия отвори вратата, но се спря, обзета от някакво особено чувство. Погледна през рамо и забеляза Дейвид, който стоеше до камиона си и я наблюдаваше. По тялото ѝ премина тръпка. За момент погледите им се срещнаха, но след това той вирна брадичка, сякаш я предизвиква. Нахлузи новата ръкавица на ръката си и се зае с работата си.

Разтреперана, тя седна в колата си.

Нямам нужда от това. Не и сега.

Той имаше на разположение седем месеца. Седем шибани месеца да каже нещо. Да направи нещо. Тя беше чакала, отначало

търпеливо. След това болката се засилваше с всеки изминат ден. С всяка седмица. Докато Оливия не се предаде.

Чаках го достатъчно дълго.

Бяха се запознали преди две години и половина на сватбата на сестра ѝ в Чикаго. От тази нощ двамата... *По дяволите.* Спомените не трябваше да я карат отново да го желае. Но го правеха. А той имаше две години и половина, за да направи нещо.

Вероятно чака ти да направиш първата крачка. И вероятно си най-голямата идиотка на земята.

Тя знаеше кого чака Дейвид.

Със сигурност не чака мен.

Наруга се, че дори си позволява да мисли, че някой като него би чакал нея, а после пое след Кейн, без да обръща внимание на въпросите на репортерите. Съвсем скоро щеше да има пресконференция. Тя трябваше да информира госпожа Уимс, че е вдовица и че животът ѝ се е променил необратимо.

Докато шофираше, репетира думите, които въпреки четирите години в отдел „Убийства“ не ставаха по-лесни за изричане.

Дейвид не чуваше нищо заради ниския рев на камиона зад себе си, докато изтегляше пръта с куката от мястото му, но разбра, че колата тръгна. Обърна се и изгледа стоповете, които изчезнаха извън портала.

Тази вечер тя се чувстваше уморена. Разтревожена. *И не се радваше, че ме вижда.* В сините ѝ очи се виждаше раздражение. Но имаше и нещо друго. Състрадание, загриженост. И после срам. Срам, от който го заболя, защото вина за него имаше само той.

Но преди всичко забеляза колко силно тежи умората върху крехките ѝ рамене. Наблюдаваше я достатъчно отблизо през последните седем месеца, за да знае, че не ѝ става по-добре. Нещата се влошаваха.

Този случай я беше вдигнал от сън. Споменът за срещата с нея го разсейваше. Русата ѝ коса не стоеше в обичайната плитка, а на опашка, стегната толкова силно, че го заболя главата само да я гледа. Когато не работеше, тя отпускате косата си по раменете и той си спомни смътно колко приятен се оказа допирът ѝ до пръстите му.

Преглътна. Помнеше много неща, но сега не трябваше да мисли за нито едно от тях.

Колко пъти през последните седем месеца искаше да я потърси? Твърде много. Почти се отказа да я чака да се обади. А сега, тази вечер, тя се появи. И усети връзката между тях. Видя я в очите ѝ. Значи ще почака още малко.

Колко? Колко още, преди да хване рибата или да откъсне кукичката?

— Е? — запита глас зад него.

Дейвид се извъртя рязко и Майкъл Барлоу отскочи назад с очи, втренчени в пръта с кука в ръцете му.

— Не се прокрадвай така, Барлоу — изсумтя пожарникарят през стиснати зъби и си наложи да се поотпусне. — Какво искаш?

Майкъл премести поглед от куката към портала, който униформеният полицаи затвори след колата на Оливия, а после към лицето на Дейвид.

— Тя май хич не те харесва. Защо?

Лицето на пожарникаря пламна.

— Не е твоя работа.

Майкъл се намръщи.

— Всъщност е моя работа, донякъде. Но после ще се занимаваме с това. Засега искам да ми обясниш какво точно стана снощи — от момента, когато дойде тук, до излизането ти от сградата с тази проклета топка гел в ръка.

Раздразнен, Дейвид се пребори с желанието да каже на Майкъл да стои далеч от Оливия Съдърленд. Това не му влизаше в работата. Все още не. Ако имаше как, нещата много скоро щяха да се променят. Но засега трябваше да си върши работата.

— Не беше топка гел — обясни той. — А стъкло. Но омазано с гел.

— Все същото. Е, разкажи ми всичко, стъпка по стъпка.

Понеделник, 20 септември, 02:00 ч.

Мъжът включи телевизора и се отпусна във фотьойла си с бира в ръка, както си позволяваше, след като закачи нов „клиент“. Тази вечер си заслужи целия стек с шест бири, но никога не си позволяваше

повече от една. Пияните хора допускаха глупави грешки. Добре го знаеше. Глупавите грешки на пияни хора осигуряваха голяма част от бизнеса му.

С дистанционно в ръка, той прегледа записите от дисковете и се усмихна при вида на дима, който изпълни екрана. Всяка дума на четиримата се чуваше ясно. Някои части бяха по-шумни, но звукът се чуваше добре, защото той ползваше оборудване от най-висок клас. Икономисването от оборудване водеше до лоши икономически резултати в дългосрочен план.

А аз планирам дългосрочно.

Огледа малкия си апартамент. Оскъдно обзаведен, утилитарен. Но пък банковите му сметки щяха да набъбнат достатъчно, за да си купи вила на остров с дискретна прислуга. Вече знаеше чия вила ще си избере. Сега я притежаваше един богат политик с много неприлична склонност към непълнолетни младежи. Всъщност, политикът смяташе, че ще е свободен, когато изплати парите за шантажа си в офшорната сметка на малки месечни вноски.

Жертвите му винаги смятаха, че ще бъдат свободни. Но той никога не ги оставяше. Само тихичко вдигаше цената и те винаги плащаха.

Защото ги избираше много внимателно, както ги избра и тази нощ. Четиримата имаха родители, които биха пожертвали доста, за да не позволят миличките им дечица да идат в затвора. Защото точно там щяха да идат. Много невъзпитано постъпиха, като запалиха този пожар. Загинаха двама души. Разбира се, пазачът уби той, но нямаше нищо против да припише заслугата на четворката от колежа. Оставили бяха пищящата тийнейджърка да умре. Полицаяте лесно щяха да повярват, че са убили и пазача.

С вперени в телевизионния екран очи, той се сепна, когато едрият Албер удари хленчещия Джоел с палката си. Можеше да се обзаложи, че точно сега Джоел има адско главоболие.

Чудеше се дали вече не се обръщат един срещу друг. Защото така щеше да стане, когато преодолее шока и осъзнае постъпката си. Щеше изкусно да подбере момента на първоначалния контакт. Искаше да ги остави да се мъчат достатъчно, за да изпитат ужас, че може да ги заловят, но не достатъчно дълго, за да не направят някоя глупост. Като да си признаят. Особено хленчещия Джоел.

Разбира се, ако стане прекалено голям проблем, той можеше да се погрижи за Джоел.

Върна записа в момента, когато Ерик Мозъка нареди на Албер Мускула да фрасне Джоел по главата. Ерик изглеждаше спокоен и готов да направи необходимото, а това можеше да се използва много добре.

Защото аз имам планове. Инвестициите му в акции се сринаха с пазара. И както я караше, щеше да стане на четиридесет, преди да успее да възстанови парите си и да води живота, който иска. Не възнамеряваше да чака толкова много. Искаше да е достатъчно млад, за да се наслаждава на нечестно спечелените си пари.

От доста време мислеше да наеме хора. Да разшири бизнеса. Но можеше ли да вярва на някого?

Занимаваше се достатъчно дълго с този бизнес, за да е наясно, че можеш да вярваш на човек само дотогава, докогато държиш в ръце примката около врата му. Това важеше с пълна сила и за жените. По дяволите, особено жените. Въжето трябваше да се държи изкъсо, а възелът — съвсем здрав, за да не се измъкнат. Наблюдаваше как Албер и Ерик носят припадналия Джоел, последвани от Мери. Палез, убийство... Получаваше се адски добър възел и много късо въже.

Вдигна бутилката бира за тост.

— За новите ми служители. Да ми изкарат доста пари.

Извади диска от дивидито и го пъкна в хартиено пликче. Чрез красотата на видео стрийминга Ерик Мозъка скоро щеше да научи, че пишката му е хваната в менгеме.

Целуна диска и промърмори:

— Мои сте. Всички до един.

Понеделник, 20 септември, 02:15 ч.

Ерик отвори прозореца на хола и остави хладния вятър да милва нагорещената му кожа. Скоро щеше да изгрее зората. Но се съмняваше, че тя ще донесе нещо ново. Загледа се в огъня в камината. Повдигаше му се от играещите пламъци.

Подиграваха му се. *Убиец. Убиец. Убиец.*

Преди двадесет и четири часа всичко изглеждаше съвсем наред. Той щеше да извърши нещо велико. Нещо, моето можеше да е тема за

разговори. Веднъж и той щеше да направи нещо различно, както Джоел. И щеше да промени живота на хората.

Засмя се горчиво. Наистина промени живота. Своя, а и на другите... Те вече нямаше да са същите.

Какво правеше тя там? Стисна зъби. Трябваше да спре да си задава въпроси. Отговорът си оставаше същият, колкото и стотици пъти да се питаше.

По дяволите? Трябваше да послушам Джоел. Какво ме е грижа за тези проклетни блати. Той ще проговори. Ще съсипе всичко. Ще съсипе живота ми. Не трябваше да му позволявам да си тръгва.

Но позволи. След като всички се изкъпаха, за да отмият миризмата на огъня от кожата си, си тръгнаха. Той ги посъветва да се държат нормално. Да се приберат по домовете си. Да се държат естествено. Да идат в клас, сякаш нищо не се е случило. Затова сега стоеше сам в апартамента и слушаше пукането на дървата в камината.

Той беше запалил камината, за да маскира миризмата, която всички донесоха със себе си. Сега можеше да каже, че миризмата на застоял дим е от камината, ако някой забележи или запита.

С други думи, ако ни хванат.

Но Ерик не смяташе, че има такава вероятност. Никой не ги беше видял. Самият той изключи камерата. Влизането в компютърната наблюдателна система на строежа се оказа детска игра. „Ранкин и синове“ бяха автоматизирали всичко, за да направят съкращения. Грешка номер едно.

Грешка номер две — маршрутът на пазача се намираще на сървър. А грешка номер три — не бяха наели някое дете да пробва да разбие системата. Вратата към нея се оказа широко отворена. Почти всичко стана обидно лесно.

Взехме всички предпазни мерки. Никой не ни видя.

Само дето момичето сега беше мъртво. Затвореше ли очи, виждаше лицето ѝ, как пици и как ръцете ѝ се хлъзгат надолу по стъклото.

Ерик присви очи. Пазачът се оказа некадърен. Трябваше да знае, че момичето е там.

Не сме виновни ние. Тя изобщо не трябваше да е там.

— Не сме виновни — каза той и си помисли, че ако го изрече още един милион пъти, вероятно ще си повярва.

Ние я убихме. Това беше истината. Грозната истина.

Но никой не знае това. Освен ако Джоел не разкаже. Ерик се замисли за онова, което Албер прошепна на излизане оттук: *Трябваше да го ударя по-силно. Все още мога.*

Ерик се беше възпротивил категорично. Но ако Джоел не се вземе в ръце? Тогава какво? Със свит стомах, той седна във фотьойла до телевизора.

Каква проклета каша. И то заради някакви тъпи водолюбиви птици.

— Да вървят по дяволите птиците — промърмори той и включи телевизора. Коментаторката гледаше в камерата и Ерик можеше да се обзаложи, че цялото вълнение наоколо я зарежда с енергия.

— В този момент пожарникарите почистват терена. Щетите по сградата са оценени над петдесет милиона долара. Но истинската загуба са двете жертви.

Ерик се сепна. Две? Какво ставаше тук?

— От наши източници научихме, че едната жертва е от женски пол и е открита на четвъртия етаж.

Екранът показва прозореца с пищящото момиче. В далечния му край се виждаше голяма назъбена дупка.

— Втората жертва е мъж над петдесет години. Полицията не казва името му, преди да извести семейството. Но според нашите източници той е убит с куршум.

За момент Ерик остана твърде вцепенен, за да реагира. Убит с куршум? Не. Албер го удари. Удари го само. Нямаха оръжие. Какво ставаше, мамка му?

Подскочи, когато мобилният му телефон избръмча тихо на масичката до него. Той го зяпна в очакване. На какво? И той не знаеше. Но сърцето му подкачаше, блъскаше силно, а ръката се протегна бавно, сякаш парализирана от неочаквания развой на събитията. Взе телефона и сърцето му спря да бие, а дробовете му се сковаха от прочетения текст.

„знам какво направихте.“

Ерик продължи да зяпа, а телефонът отново избръмча и се появи нов текст.

„искаш ли доказателство?“

В съобщението имаше линк към страница в Интернет и все поужасен, Ерик я натисна. Появи се видеозапис. Той видя себе си и останалите, вдигнали погледи към горящата сграда. След това камерата се отмести към момичето на прозореца, отворило уста в ням писък, който продължаваше да отеква в съзнанието му. След това обективът се върна към тях, когато той кимна на Албер, докато удържаха бореция се Джоел. Албер удари Джоел и го повлякоха. Видеозаписът продължи само тридесет секунди.

Но стигаше. Някой ги е видял. И им го беше начукал.

С разтреперани ръце Ерик успя някак си да натисне правилните бутони и да набере текст.

„Кой си ти?“

„твоят господар“

Тялото му се разтресе неудържимо.

„Какво искаш?“

„не се притеснявай, скоро ще кажа, ще пратя адрес, когато съм готов, чакай, не казвай на никого, да или не?“

Ерик не можеше да мисли. Не можеше да диша. Можеше само да гледа.

След минутка се появи нов текст.

„губя търпение, да не мислиш, че в затвора е забавно? сладур, не изпускай сапуна, да или не?“

Ерик си пое дълбоко дъх няколко пъти, като при всяко вдишване му се завиваше свят все повече и повече. Имаше само един отговор. И той написа „Да“, а после угаси телефона. Внимателно го остави на масичката. След това изтича в банята и повърна.

Мъжът седна във фотьойла си, ухилен до уши, когато дойде отговорът на Ерик. „Да.“ Разбира се, че ще отговори така.

— На ти сега, богаташче. Задникът ти е мой.

Понеделник, 20 септември, 03:30 ч.

Остин Дент се закова на място на перваза на прозореца, заслепен от лъча на прожектор. Дланта му рязко прорязва въздуха.

— Спри!

Влезе през прозореца и го затвори след себе си. Нямаше настроение за тъпите въпроси на съквартиранта си, но пък Кени

нямаше намерение да се отказва.

Размаха пръст пред лицето му и запита:

— Къде беше?

Остин се настани на леглото си, без да му обръща внимание, но Кени не го оставяше на мира и подсмръкна.

— Какво е това? Дим? Огън?

— Млъкни — отвърна Остин и завря лицето си във възглавницата. Усещаше миризмата на дим по кожата си. Служителите от общежитието ще го надушат утре. И ще разберат. Всички ще узнаят.

Но това нямаше значение. Трейси е мъртва.

О, господи. В гърдите му се надигна ридание, което той опита да потисне, но не успя и раменете му се затресоха. *Тя е мъртва. О, господи. Обещах да се грижа за нея, а тя е мъртва.*

Леглото се помести, когато Кени стана от него и го потупа по рамото. Остин вдигна лицето си и се вгледа в очите на приятеля си. Изглеждаше уплашен.

— Какво си направил?

Остин се обърна така, че ръцете му да са свободни.

— Няма да казваш на никого.

— Какво?

— Че не съм бил тук. Че съм се прибрал през прозореца. Че мириша на дим.

Кени сега изглеждаше още по-уплашен.

— Какво си направил, по дяволите?

Остин поклати глава силно.

— Ти си ми приятел. Трябва да ми помогнеш.

Кени го изгледа цяла минута, а после отвори прозореца.

— Разкарай тая миризма.

— Утре ще ме надушат — отвърна Остин със свито от паника сърце. — Какво да правя?

Кени вдигна дюшека и измъкна сплескан пакет цигари.

— Онова, което си направил, по-лошо ли е от това да те хванат с цигара?

Остин се замисли за Трейси, която не успя да избяга. Замисли се за мъртвия пазач и за мъжа, който го уби. Кимна отчаяно и забеляза в тъмнината как Кени потръпва.

— Изпуши една — каза му той. — Дишай през прозореца, за да не активираш алармата за дим. Утре сутринта изпуши още една. Ще помислят, че миризмата идва от тях. Ще те накажат за цигарите и никой няма да разбере.

Кени извади кибрит от скривалището си.

— Дай една цигара, за да ти я запаля аз. Ръцете ти треперят. Ще изпуснеш клечката и ще ни запалиш.

След това сви вежди и продължи:

— Всичко е наред. Всичко ще се оправи.

„Не — помисли си Остин, вцепенен от страх при вида на пламъка. — Вече нищо няма да е наред.“

ГЛАВА ТРЕТА

Понеделник, 20 септември, 04:30 ч.

Оливия обсипа боксовата круша със серия къси удари, от които я заболяха кокалчетата, но с тази болка тя можеше да се справи лесно, отколкото с неистовия вой, който напираше в нея, след като си тръгна от дома на ридаещата сърцераздирателно госпожа Уимс.

„Съжалявам за загубата ви, госпожо.“

Грухтящият культурист до нея не ѝ обърна внимание, зает с коремните си преси, а тя посещаваше толкова рано този салон именно по тази причина. Хората, които идваха по това време, искаха да тренират, а не да се показват. И човек можеше да се скрие.

А тя понякога копнееше да се скрие, най-вече от себе си. Особено, след като изкажеше съболезнованията си на поредното опечалено семейство. През последните месеци ѝ се налагаше да го прави доста често.

„Намерихме останките на дъщеря ви в една варница. Не, не можете да я идентифицирате. Съжалявам за вашата загуба.“

Що за неадекватни думи! Що за лайнарицини! И нямаха край.

„Съпругът ви е мъртъв. Застрелян от подпалвач. Съжалявам за вашата загуба.“

Разочарованието се надигна и Оливия отново заблъска крушата, а после уморено се отпусна върху нея.

— Съжалявам за вашата загуба — промърмори тя, останала без сили.

— По-спокойно, тигрице.

Оливия потрепери от овладения глас.

— Какво правиш тук? — запита тя уморено. Пейдж Холден трябваше да застъпи на смяна чак в осем. Точно затова Оливия дойде тук сега.

— Искам да съм сигурна, че ще оставиш малко от Джаспър за всички нас — отвърна сухо Пейдж.

Оливия се отблъсна от крушата, която носеше имената на приятелите на Пейдж след всяка раздяла.

— Сега Джаспър ли е?

Оливия вече не помнеше всички имена, които даваха на боксовите круши през петнадесетте години, откакто бяха приятелки с Пейдж.

— Какво е сторил?

— Остави ме с чека и избяга при една клиентка за последен път.

Оливия отново се зачуди как е възможно толкова умни жени да са така глупави, когато се стигне до мъже. И това никак не изключваше присъстващите.

— Филе и стодоларова бутилка вино?

Пейдж сви рамене.

— Почти. Като говориш за вечеря, кога яде за последно, кукличке?

Оливия я изгледа мръсно.

— На вечеря.

— И какво по-точно? — настоя Пейдж.

Оливия стисна очи и с усилие се овладя.

— Салата.

Пейдж измъкна протеиново блокче от джоба си.

— Трябва ти протеин, дори и да не е от месо.

Оливия взе блокчето, макар да знаеше, че ще има вкус на картон. Всяка храна имаше вкус на картон след Ямата. Месото се оказа особено трудно за преглъщане. Само мисълта за него ѝ връщаше спомените за плътта, която пада от костите. Разтърси глава, за да прогони спомена.

— Ти какво правиш тук? — повтори Оливия.

— Едно птиче ми каза, че си тук и млатиш Джаспър.

Оливия погледна през рамо към мъжа зад гишетото, който имаше впечатляващи мускули. Като усети, че са го видели да ги наблюдава, Руди прояви неочакван интерес към списъка на посетителите.

— Гадняр — промърмори Оливия. — Мръсен пор.

— Предпочитам да мисля за него като за моя доверен информатор — отговори закачливо Пейдж, а после подсмръкна. — Миришеш ми на старо огнище. Какво стана снощи?

— Пожар. Двама мъртви — отговори кратко Оливия, без да споделя повече от онова, което знаеха репортерите.

Но Пейдж я познаваше от доста време.

— И ти трябваше да информираш семействата.

— Само едно. Поне до момента.

Пейдж се сепна.

— Другият е неизвестен?

— Неизвестна — отвърна Оливия и преглътна тежко при спомена за пепелявосивото лице на момичето. — Хлапе.

Пейдж я стисна за ръката.

— Съжалявам, мила.

— И аз. — Прокашля се и продължи: — Няма да ми остане време за тренировки по-късно, затова спрях на път към дома за няколко минутки. Щях да ти се обадя.

— Щяла си да се обадиш. Това бяха и последните думи на Джаспър — отвърна Пейдж и посочи с пръст лежанките. — Вече си загряла. Да започваме.

Оливия се поколеба.

— Няма защо. Не си длъжна да оставаш.

— Знам. Но ако не остана, ще продължиш да ме избягваш, както правиш през последните няколко месеца. Така че да започваме с пресите, детектив.

Намусена, Оливия я послуша и изгледа мръснишки Руди, когато мина покрай него.

— Предател!

— Остави го на мира — промърмори Пейдж. — Той се тревожи за теб. Аз също.

Оливия се стовари тежко на първата от машините.

— Да започваме.

Пейдж не каза нищо повече, а само се зае да отброява коремните преси. Изпълниха цялата серия упражнения, както правеха стотици пъти досега, без да мислят за нищо друго. Накрая стената, зад която се криеше Оливия, се срина.

— Жената ни очакваше — каза тя, лежейки на гръб и загледана в тавана.

Пейдж седеше на пети до лежанката.

— Коя? — запита тя без изненада в гласа си.

— Вдовицата.

Оливия никога не казваше имената и Пейдж не питаше.

— Дъщерята видяла пожара в новините и знаела, че баща ѝ е на смяна. Отишла при майка си, за да ни изчакат — нас, носителите на велика радост на всички хора — отговори Оливия с горчивина. — Той е бивш полицай.

— О, не. Лив.

— Да. Изкарал двадесет и пет години в полицията и се пенсионира. Никога не е улучван с куршум. Освен тази нощ. И аз можех само да кажа, че съжалявам за загубата.

— А какво друго би могла да кажеш? — запита логично Пейдж.

— Не знам. Знам само, че адски ми омръзна да го повтарям.

— Ти си адски уморена. Шефът ти предложи отпуск. Защо не го взе?

Отпуск. Да бе.

— Опитал — сопна се Оливия. — Но се оказа твърде тихо. Виждах само...

— Телата в ямата — довърши Пейдж вместо нея.

Оливия се изправи и я изгледа гневно през присвитите си очи.

— И после той се появи.

Именно това искаше да каже през цялото време, но се боеше.

Черните вежди на приятелката ѝ се извиха нагоре от изненада.

— Кой?

— Онзи мъж. От сватбата на Мия.

Пейдж примигна. Единствено тя знаеше тази история, изтръгната с усилие от нейната приятелка.

— Искаш да кажеш от сватбата на сестра ти? Не може да бъде. Оттогава минаха години. И след цялото това време той се появи? Какъв задник.

Оливия отново загледа тавана. Пейдж не знаеше новостите.

— Всъщност, две и половина години и той сега живее тук. Премести се преди седем месеца.

— Много неща са станали преди седем месеца — отбеляза тихо Пейдж. — А защо се е преместил тук?

— Приятелката му живее тук. Познаваш я, Ив.

— Онази, която ти спаси от Човека с ямата? Край на почивката. Започваме отново. Давай.

Оливия потръпна, докато се набираше. „Човекът с ямата“ беше убил дузини хора, предимно жени. Ив се размина на косъм от това да стане тридесет и шестата му жертва.

— Друг полицаи я е спасил, не аз. Аз пристигнах там, след като убийствата спряха, за да чистят ямата.

Пейдж въздъхна.

— Още двама. Още една преса и си готова. И какво за Мъжа от сватбата?

— Дошъл на гости на Ив и си купил къща. Тя ми каза. А той не проговори и дума.

Пейдж трепна.

— Нито дума? А има ли Мъжът от сватбата име?

Гърлото на Оливия се сви и тя преглътна тежко.

— Дейвид.

— И с какво се занимава Дейвид?

— Пожарникар, дяволите да го вземат.

С крайчеца на окото си забеляза как черните очи на Пейдж затрептяха.

— Какво? Снощи и двамата сте били на мястото на пожара. Голямо съвпадение. Значи през всичкото това време е бил тук, в Минеаполис? И не се е обадил?

— Нито веднъж.

От това много я болеше.

— Свиня.

— Знаем, нали? Само дето...

Оливия затвори очи.

Бъди честна, поне към себе си.

— Само дето е свестен. Обича рисувани филми и кучета, и майка си. Готви и поправя коли. Чели сме едни и същи книги, харесваме една и съща музика, мечтали сме да пътуваме на едни и същи места. Той е работил като доброволец в домове за настаняване на жени и тийнейджъри, избягали от дома си — ремонтирал е тръби, покриви и всичко, което се счупи. И карате е учил. Като теб.

— О? Така ли?

Оливия кимна.

— Имал е кафяв колан и се готвеше за изпита за черен. Преподавал е и на деца в Младежката християнска асоциация в

Чикаго. Безплатно. Бих си помислила, че лъже, защото никоой не е толкова идеален, но от Мия знаех, че е свестен.

— Олеле — отвърна Пейдж, която изглеждаше зашеметена. — А аз мислех, че сте се срещнали само онази вечер.

— Два пъти. На вечерята след репетицията за сватбата. През пролетта беше и мисля, че исках някой да ме замае. Флирт за уикенда. Какво клише.

Пейдж се намръщи на пренебрежителния й тон.

— Лив. Само няколко седмици преди сватбата оня задник, годеникът ти, те е разкарал. Аз все още бих искала да го използвам като боксова круша за това. И защо — за да се върне при предишната си годеница.

— Помня — отвърна сухо Оливия. — Нали бях там.

Боксовата круша на Пейдж доста време носи името Дъг след този случай.

— Скоро след това откриваш, че баща ти, когото не си познавала, е мъртъв? И после разбираш, че имаш две полусестри?

— Полицайката и измамничката — отвърна нежно Оливия. — Единственото добро от цялата работа беше, че се запознах с Мия и с Келси.

Начумереното лице на Пейдж се поотпусна.

— Само казвам, че доста ти се беше събрало онази зима. И всяка от нас може да попадне под магията на някой секси господин идеален. Той те е използвал.

Оливия сви рамене.

— Вероятно. В деня на репетицията бях уморена. Тъкмо се връщах от първата си среща с Келси.

— В затвора — промърмори Пейдж.

Където сестра й излежаваше присъда за въоръжен грабеж.

— Да. Затворът е на около час път от Чикаго, но дотогава все нямах възможност да отида. Потресена бях от това, че така се срещам със сестра си, зад стъклото. Затова закъснях за черквата и тичах нагоре по стълбите с глупавите токчета, когато го видях.

— Дейвид ли?

— Да. — Оливия затвори очи. — Сякаш някой ме ритна в корема. Останах замаяна. Лицето му... леле. Ако знаеш какво лице има, Пейдж. А раменете. И всичко... Не може да го забрави човек.

Зяпах го и се препънах в някакъв камък. И паднах точно в скута му. Толкова бях замаяна, че дори не се засрамах.

— Не мисля да съм те виждала замаяна — тихо отбеляза Пейдж.

— Не и дотогава. Не с Дъг, не и с други. Ожулих си коляното и той ме превърза.

Усмихна се горчиво и продължи:

— Паднах си по него от самото начало. Даже не знам как останах жива до края на репетицията. Всички жени ме гледаха сякаш искат да ми избодат очите, защото той остана при мен. И си говорихме цялата вечер.

— Той знаеше ли за Дъг?

— Господи, не. Не исках да изглеждам жалка. Не му казах нищо за тези неща. И Мия не знаеше. А и да си призная, докато седях с Дейвид, изобщо не се сецах за Дъг. Той през цялото време не свали поглед от лицето ми. Почувствах се... важна. Сега звучи глупаво.

Пейдж свъси вежди съчувствено.

— На мен ми изглежда нормално.

— Мисля си, че май много съм искала да съм важна за някого.

Пейдж я стисна за ръката.

— Да, мила. Знам.

Оливия почувства, че очите ѝ парят, и си наложи да потисне унизителните сълзи.

— Не всичко беше лошо. Казах му за Келси. Той отдавна познаваше Мия, познавал е и баща ни. Чувствах се много тъжна, че Келси е в затвора, въпреки че е виновна. Дейвид ми предложи да работя доброволно с юноши, които бягат от ломовете си, за да им помагам да намерят шанса си. Да им помагам да не станат като сестра ми.

— И го правиш. Добре се справяш, Лив. Ти променяш живота на децата.

— Благодаря. Та както казах, не всичко беше зле. Репетицията мина чудесно. Но нощта след сватбата всичко се обърка.

— След като всичко е минало много добре? — запита Пейдж и вдигна многозначително вежди.

— Искан ми се да не го бях срещала, защото не мога да си представя, че отново може да е толкова хубаво — въздъхна тежко Оливия.

— Но нали не сте...

— Не — въздъхна отново тя. — Но като знам как се чувствах, си мисля, че ако бяхме стигнали до края, щях да умра.

Пейдж не каза нищо за момент.

— Може би е лъгал за всичките хубави неща. Може всъщност да е колосален боклук.

— Де да беше така. Откакто е тук, работи за благотворителни цели. Поправя разни работи в местните центрове за настаняване. Ив ми разправя за него през цялото време. Тя почти вярва, че той е окачил луната на небето. Наистина е свестен. Просто... не ме иска.

Ето. Каза го. Сега би трябвало да й олекне. Но не й олекваше.

— Лив, а не помисли ли, че може би той чака ти да направиш първата крачка?

— Само във фантазиите си — отвърна Оливия с насмешка.

— Лив? — каза приятелката ѝ и изчака, докато тя я погледне. — Ако аз съм мъж и сме се разделили при обстоятелствата, които ти описа?

— Само след като ме накара да се напия — прекъсна я намръщено Оливия.

— А няма иначе щеше да ми разкажеш? Друг път. Разбира се, че те напих. Но както казвах, ако аз съм Мъжът от сватбата, щях да изчакам ти да направиш първата крачка.

Оливия си припомни как Дейвид Хънтър вдигна свършената си брадичка, когато тя потегли с колата си. Сякаш я предизвиква. Но тя помнеше също и онази, другата нощ. Още по-добре помнеше и една дума, едно име, което той произнесе.

— Не.

— И защо? — запита ядосано Пейдж. — Какво толкова може да стане?

— Същото като миналия път — отвърна мрачно Оливия.

— И по каква причина това е лошо? Оттогава не си излизала с никого. И си под такова напрежение, че ще се пръснеш. Кое му е лошото на един флирт? Използвал те бил. Използвай го и ти. Какво толкова може да стане?

Оливия се изправи и избърса врата си с кърпата.

„Защото ще стана като теб — помисли си тя, — с толкова много гаджета, че ще трябва да ги въвеждам в електронна таблица.“

Но разбира се, не каза нищо. Пейдж беше най-близката ѝ приятелка.

— Ще си помисля. Нека да приключваме. Трябва да поспя преди срещата тази сутрин.

Понеделник, 20 септември, 07:10 ч.

— Майчице! — възкликна Джеф Зелнър на първия етаж на сградата, загледан през огромната дупка, която стигаше чак до четвъртия етаж. — Това щеше със сигурност да го усетиш.

Дейвид мрачно последва погледа му, а после надникна към мазето. Подът на първия етаж също беше прегорял.

— Май съм ти длъжник.

— Не се тревожи, ще измисля нещо.

Джеф тръгна напред, като потупваше с дръжката на брадвата по пода, за да търси слаби места. Дейвид направи същото със своята брадва. На всеки етаж имаше по шест апартамента, но тези от задния край на блока бяха пострадали най-много.

— Мисля, че отгук нататък сме на твърд под — отбеляза Джеф. — Можем да пуснем Барлоу да влезе.

Майкъл чакаше на вратата. Беше се екипирал с каска и ботуши, но дрехите му бяха цивилни. Краят на жълтата му вратовръзка стърчеше от джоба на сакото. В едната си ръка носеше видеокамера, а в другата — фенерче. Следваше ги прилежно, но интелигентно, като стъпваше само на местата, които те посочваха за безопасни.

Освен това не беше казал нищо повече за Оливия и Дейвид се чувстваше благодарен за това. Тук имаше твърде много опасности, за да се разсейва с други мисли.

Всъщност Дейвид винаги си казваше точно това, когато се уловеше, че мисли за нея. Учуди се защо Майкъл Барлоу смята, че има права над нея. Дали пък нямаха нещо помежду си? Не искаше да си представя това. Но сега, след като си го беше помислил, представата се загнезди в съзнанието му, за да го подлуди.

Ако Майкъл и Оливия имаха минало, поне нямаха настояще. Дейвид я наблюдаваше достатъчно отблизо и знаеше. Но ако имаше друг?

Ще се махна. Ами ако няма друг, а тя просто не те иска? Предвид фактите, май това е вероятният резултат. Но ще премина този мост, като стигна до него.

— Къде да стъпвам? — обади се Майкъл от вратата.

— Подът е твърд където си — отговори Дейвид, като си наложи да се съсредоточи. — Но на около метър от ръба на дупката е опасно.

Майкъл погледна нагоре, а после надолу.

— По дяволите. Голям късметлия си.

— Да, така е — съгласи се пожарникарят. — Това, което искаме да видиш, е тук. Излели са лепилото по тази линия.

Дейвид посочи една зигзагообразна следа от входната врата на апартамента до дупката, която продължаваше през спалните от другата страна.

— По същия начин е разливано и на втория етаж. Мисля, че са се движили от входната врата и от задната врата на апартаментите и са се срещнали тук.

— Така изглежда — отвърна Майкъл, като снимаше с видеокамерата. — Вероятно са оставили бидоните там, където подът е пропаднал. Там трябва да е било по-горещо. Шефът каза, че на същото място на всеки етаж са складирали рула мокет. Ако са мокри, ще са достатъчно тежки да разбият пода на втория и третия етажи. А когато подът на първия етаж е пропаднал, са се изтърколили в мазето.

За миг Дейвид помисли, че Майкъл ще иде до ръба на дупката, за да направи запис право надолу, но той се спря, без да излиза от безопасната зона. С крайчеца на окото си забеляза как Джеф затвори уста, сподавил предупредителния си вик. Познаваше го добре и знаеше, че полицаите го карат да се чувства нащрек.

— След като са излели лепилото, са захвърлили бидоните настрани — посочи Дейвид с дръжката на брадвата си, а Майкъл продължаваше да снима. — Тук има две кутии, горе още две, на същото място. Заедно с онази на входа стават пет. И една на етаж щеше да стигне. Тези са аматьори.

— Мисля, че си прав — каза Майкъл и свали камерата. — Друго виждаш ли?

— Тръгваме отвътре навън — каза Джеф и продължи да потупва с дръжката по пода пред себе си.

Дейвид го последва, но спря, когато брадвата опря в нещо меко и се чу пукане от обгоряла хартия.

— Виж.

Джеф въздъхна.

— Последния път, когато каза така, трябваше да ти изтеглям задника от бездната.

Но Дейвид вече беше коленичил и осветяваше намереното.

— Това е раница или е било раница.

— Ще я занесем в лабораторията — обади се Майкъл. — Може да намерят нещо в нея.

Джеф побутна леко с дръжката на брадвата края на раницата и той се разпадна.

— Пожелавам ви късмет. А ти какво, по дяволите, гледаш, Дейвид?

Приятелят му клечеше съвсем ниско и светеше в някаква черна купчинка.

— Не знам. Нещо като кутия, огъната и отворена. Каквото и да е това в нея, е разтопено върху дъното ѝ.

От обгорялата бучка стърчеше малко розова пластмаса.

— Ще направя няколко снимки за отдел „Убийства“ — обади се нетърпеливо Майкъл. — По дяволите. Закъснявам за сутрешната им среща.

Щракна няколко пъти с фотоапарата си и се обърна към тях:

— Колегите ще приберат това. В лабораторията ще се разбере какво е. Аз ще се върна после. Не пипайте нищо.

— Не сме глупави — промърмори Джеф, когато Майкъл замина.

— И той не е — отвърна разсеяно Дейвид, като все още зяпаше в разтопената буца.

— Той е полицаи — каза Джеф с равен глас, — а те всичките искат да са пожарникари. Идиоти. Ако не сме ние, щяха да изгорят тук, защото искаха да влязат без екипировка и с неподходящ пожарогасител. Готови са да спасяват света, а не знаят с какъв точно огън си имат работа.

Дейвид го остави да дърдори, защото знаеше, че каквото и да каже, колегата му щеше да говори същите неща. Предполагаше, че за това има причина и че някой ден Джеф ще му разкаже историята.

История. Загледа се в намачканата кутия и в съзнанието му изплува стар, забравен спомен. Като малко момче седеше в скута на баба си. Обичаше повече разните джунджурии, отколкото историите, които тя му разказваше, и особено джунджурията зад ухото ѝ. Протягаше малката си ръка натам, само за да я отклонят нежно.

— Не, Дейвид — казваше тя. — Не пипай. Това не е играчка.

— Трябваше да кажем на Барлоу да ни донесе храна — завърши с въздишка Джеф. — Умирам от глад. Хайде да си починем и да видим какво има в камиона. Хей, Дейв.

— Знам какво е това пластмасово нещо.

— Не ми казвай, искам да позная — отвърна Джеф. — Добре, подсажи ми.

Тази игра им помагаше, когато се налагаше да се ровят из пепелта, останала от живота на другите хора.

— Свири, докато работи — отвърна Дейвид и погледна през разбития прозорец с надеждата да настигне Майкъл, но забеляза как колата му излиза през портала.

Зад него Джеф въздъхна тежко.

— По дяволите, Дейвид. Момичето не е имало никакъв шанс, а?

— Мисля, че не. Аз излизам, за да се обадя по мобилния на Майкъл. Той ще каже на Оливия.

— Оливия ли? — запита Джеф с нова нотка на любопитство в гласа. — Имаш предвид детектив Съдърленд? Готина е. И те гледаше.

— Стига — отвърна равнодушно Дейвид. — И не питай.

Колкото и да обичаше да се закача, Джеф знаеше кога да спре.

— Добре, човече. И аз ще изляза. Трябва да хапна нещо.

Понеделник. 20 септември. 08:00 ч.

— Честит понеделник.

Капитан Брус Абът сложи една пластмасова купа с курабийки на кръглата маса в кабинета си.

— С поздравии от Лорна.

Оливия погледна скептично към купата.

— Лорна отново ли готви?

Абът се настани на стола зад бюрото си.

— Съветникът ѝ каза, че ако повтори курса и получи по-добра оценка, ще забрави за двойката от миналата година.

Мики отвори купата.

— Е, колко лоши може да са?

— Някои хора не трябва да пекат — отвърна кисело Кейн.

— Ясно. — Мики погледна дяволито към Оливия. — Нека Барлоу ги тества. Ако са ужасни, няма да му навредят много. Не се обиждай, Абът.

Капитанът се подсмиваше леко под мустак.

— Не се обиждам. Като стана дума, къде са Барлоу и Гилс? — запита той, като огледа многозначително празните столове.

— Иън няма да идва — отговори Оливия. — Когато се отбих в моргата, той беше готов да започне аутопсията на момичето.

Кейн се вгледа в лицето ѝ.

— Ти кога ходи до моргата? — запита той, като всъщност искаше да разбере защо тя не се е прибрала да поспи, както той ѝ е казал.

— На път за дома. Искях снимка на момичето — излъга тя. След тренировката се беше прибрала, не можа да заспи и затова се зае с обичайното си занимание — работа. — Не знам къде е Барлоу. Казах му, че срещата започва в осем.

— Тук съм, тук съм — втурна се Барлоу през вратата и седна в един стол.

Мигновено всички се отдръпнаха.

— Съжалявам — измърмори той. — Идвам от местопрестъплението. Нямах време за душ.

— Личи си — обади се Мики, а после се усмихна любезно. — Заповядай, вземи си курабийка.

Кейн, който седеше до Оливия, се закашля, за да прикрие смеха си.

— Благодаря. Не съм закусвал.

Барлоу взе шепа курабийки, а Оливия изпита леко угризение.

— Аз бих отхапала малко отначало — каза тя и присви очи.

— Ти ли си ги правила? — запита Барлоу с подозрение. — Искаш да ме отровиш?

Оливия въздъхна. Нека страда.

— След като всички сме тук, можем да започнем.

Понечи да затвори вратата, но Абът вдигна ръка.

— Остави я отворена. Доктор Донахю ще дойде.

Оливия се скова. Донахю беше психоложката на отдела. Та тя не бе помогнала на никого. Страхотно.

— Искам профил на онзи, който е опожарил блока — продължи Абът, а Оливия усещаше погледа му върху себе си. Всички се бяха втренчили в нея, дори и Барлоу. Интригантско копеле.

— Донахю е работила с такива и има опит. Ето я и нея.

Психоложката, облечена в скроен по мярка син костюм, влезе бодро в стаята.

— Добро утро — поздрави тя. — Извинете, че ви накарах да чакате.

— Доктор Донахю — каза Абът, докато тя седнаше. — Познавате ли всички?

— Само вас не познавам — усмихна се тя на Барлоу. — Казвам се Джеси Донахю.

— Майкъл Барлоу, следовател по палежите. Не яжте курабийките — добави сухо той.

При други обстоятелства объркването по лицето на психоложката щеше да накара Оливия да се усмихне, но присъствието на тази жена я притесняваше. Абстрахира се и каза:

— Нека започваме. Какво знаем, Мик? Разбрахме ли кое е момичето?

— Нищо до момента. Отпечатъците ѝ не са в системата, няма досие. За момента нямаме нищо и от базата данни за изчезнали деца, но очаквам да чуем нещо до час. Няма и предупреждение с оранжев код, а това означава, че до момента не знаем коя е.

— Аз изпратих снимката ѝ от моргата на пътните патрули — обади се Оливия. — Надявам се да излезе нещо от тези надписи по ноктите, дори и ако я няма в базите данни. Ами онзи гел?

— Резултатите ще са готови чак след обяд — отговори Мики, — но имам друго. Искане да го запазим така, както пожарникарят го намери, докато разберем какъв е този гел. Затова направихме снимка с изображение на онова под гела. Проявиха я точно като излизах, за да дойда тук.

След тези думи жената сложи една снимка на масата.

Топката представляваше стъклен глобус. На стъклото се виждаха гравирани континентите.

— Прилича на преспапие — обади се предпазливо Оливия, въпреки че в мислите си вече мислеше за пожари по целия свят, което я накара да се чувства много зле.

До нея Майкъл Барлоу изруга тихо, взе снимката и се вгледа в нея смяян.

— Не. Това е подпис. Подпис, който не е виждан от десет години.

— Дванадесет — поправи го Мики. — Проверих връзката между стъклените глобуси и палежите.

Барлоу разтърка уморено слепоочията си с длани.

— И попадна на SPOT — Societus Patronus Orbis Terra. Мамка му.

— Братство на пазителите на земята — промърмори психоложката.

Оливия се намръщи. Лошото чувство се засили.

— Екотерористи? По дяволите!

— С лошо познаване на латинската граматика — каза Донахю почти на себе си, а после огледа групата. — Интересно допълнение към профила.

— Ако оставим граматиката настрана — намеси се Абът, — с какво си имаме работа?

— Група екоактивисти, за които смятахме, че са се разформировали — отвърна Барлоу. — Най-активни бяха в началото на деветдесетте години. Действаха по модела на съпротива без водач — малки клетки без видима връзка с други като тях и без връзка с някой „шеф“. Нападаха постройки в местообитанията на диви животни, каквато е влажната зона до снощния пожар.

Абът стоеше наведен напред и опрял брадичка на дланите си.

— Как действат?

— Обикновено са умни — отвърна Барлоу. — Използваха електронни таймери за запалване на огъня и винаги оставяха след себе си стъклено преспапие — глобус, но без да е намазано с гел. Увиваха го в устойчиви на огън тъкани, обикновено парчета от екипировката на огнеборци.

— Искали са да бъде намерено — каза Оливия. — Непокътнато.

— Точно така — продължи Барлоу, сбърчил вежди. — Но винаги, винаги се обаждаха на местните медии минути преди някой да повика пожарникарите.

— Не и този път — намеси се Кейн. — Защо?

Барлоу поклати глава.

— Не знам. Освен това не използваха оръжие.

— А този пожар умно ли беше подготвен? — запита Оливия.

— Отчасти. Вижте изключването на камерата и спирането на водата за противопожарната система. Това изисква планиране. Имали са и достъп до графика на пазача и са се досетили да оставят отворени всички противопожарни врати. Ако момичето опита да слезе по стълбите, е щяло да се натъкне на дим и горещина. Но в други отношения са постъпили глупаво. Използвали са лепило за мокет, което е силно запалимо. Огънят се е разпространил бързо. Чудно е, че са успели да се измъкнат живи. Действията от снощи не съответстват на предишните.

— Какво значи това? — запита Оливия. — Имат ново ръководство?

Барлоу вдигна рамене.

— Може би. А може и да е параван. Ако някой знае за SPOT и иска да отклони вниманието от истинските си мотиви, би оставил глобус, за да ни накара да се въртим в кръг.

— А може само така да ни се иска, а онези наистина да са екотерористи — каза Кейн.

— Което означава, че трябва да викнем ФБР — отбеляза Абът.

Оливия стисна зъби.

— Аз казах на жената на Хенри Уимс, че той е мъртъв. Уимс е бивш полицаи, един от нас. И който го е убил, е наша отговорност.

— Така е — съгласи се мрачно Абът. — Засега ще се обадим на ФБР, за да проверим дали нямат нова информация за тази група. Ако се окаже, че тези са екооткачалки, не искам да ми порят задника, защото не съм ги информирал навреме. Но ако онези задници от SPOT поемат отговорността, ще викнем ФБР. И не искам спорове.

Оливия знаеше, че капитанът има право, знаеше и че е реагирала емоционално.

— Никакви спорове. Освен това разликите са далеч повече от приликите.

Барлоу се намръщи.

— Може би не е така. Има една друга прилика. При последния си палеж преди дванадесет години загина жена. В сградата не е трябвало

да има хора, но тази жена останала да работи до късно и заспала на бюрото си. След това групата се покри. Мислехме, че са се разделили.

— Това те ли са били? — запита Абът. — Помня онзи пожар.

— Неприятно съвпадение — каза Джес Донахю. — Ако са знаели, че момичето снощи е било в сградата и въпреки това са я запалили... играта загрубява.

— Първо ги намерете, а после разберете какво са знаели — отвърна Абът и погледна Барлоу. — Групите за съпротива без водач често имат символичен такъв. SPOT имали ли са?

— Да, но май съм твърде уморен, за да се сетя за името му.

— Престън Мос — намеси се Мики. — Изтеглих няколко статии от интернет. Мос е израснал тук, в Минеаполис, но през деветдесетте е преподавал в частен колеж в Орегон. Написал е няколко книги за опазване на горските местообитания. Първите няколко от книгите му са в общоприетото русло, но после става радикален. Смята се, че той е основал SPOT, с правилна латинска граматика, доктор Донахю. Последователите му са изопачили името, когато сформират свои собствени клетки по северозападната и източната част на щат Уисконсин. По-късно се връща да преподава в Минесота. Влажните зони са една от неговите каузи и се смята, че е участвал пряко в последния пожар. След смъртта на жената изчезва и никой не го е виждал оттогава.

Барлоу се усмихна уморено.

— Направила си си домашното. Да съм забравил нещо друго?

— Не — отвърна Мики любезно. — Имаш добра памет.

— А вие как си спомняте за това, сержант? — запита Донахю. — Тази група е действала, преди вие да постъпите в полицията.

Оливия стрелна с поглед психоложката, впечатлена и същевременно нащрек. Но изглежда Барлоу не схвана факта, че психоложката е знаела, че той ще присъства на срещата и е намерила време да прегледа досието му, защото отговори мигновено:

— По време на обучението имахме говорители от ФБР и от Агенцията за борба с наркотиците и оръжията. Един от хората от ФБР каза, че преследва Престън Мос от години. Неуловим като Моби Дик, ако ме разбирате. Струваше ми се доста напрегнат, но той може да знае повече неща, отколкото пише по досиетата. Казва се специален агент

Ангъс Крофорд и тогава е работил с полевия отдел на ФБР за Минеаполис.

— Ще му се обадя — каза Абът. — Барлоу, имате ли достатъчно ресурси? Да викаме ли ФБР за подкрепа?

— За момента съм добре. Помагат ни следователи, а и един от пожарникарите.

Барлоу хвърли поглед към Оливия.

— Онзи, който е намерил момичето. Дейвид Хънтър. Добро око има.

Оливия почувства топлина по бузите си. Спомни си думите на Пейдж и си каза, че Дейвид има и други добри неща, освен очите. Трябваше да се съсредоточи. Погледна Барлоу в очите.

— Какво намерихте? — запита тя и изпита облекчение от професионално лаконичния си глас.

— Хънтър и Зел намериха раница сред отломките на първия етаж, малко преди да тръгна оттам за тази среща — отвърна Барлоу. — Почти напълно е изгоряла. Възможно е да се е намирала на четвъртия етаж, когато подът е пропаднал, и да се е озовала на първия, преди огънят да утихне напълно. Част от съдържанието ѝ беше изпаднало и разтопено.

Следователят извади фотоапарата, включи го и го подаде на Оливия, за да види тя дисплея.

— Нямах време да разпечатам снимките. Открихме това на около метър и нещо встрани.

На дисплея се виждаше черна кутия, като за очила. Но безформеният предмет в нея не приличаше на очила.

— Какво е това?

— Слухов апарат — отвърна Барлоу. — Хънтър го разпозна. Розовата част е слушалката. Предполагам, че е на момичето.

— Ако е така, търсенето се улеснява доста — отбеляза Оливия и остави снимката на мъртвото момиче на масата. — По ръцете си имаше гел, а Хънтър каза, че е намерил топката близо до нея. Тя е държала тази топка. Може дори точно тя да я е сложила там. Може да е била с подпалвачите и огънят да е излязъл от контрол, а тя да е попаднала в капан.

— Не трябва да пренебрегваме тази възможност — обади се Абът. — И ако е от подпалвачите и успеем да я идентифицираме,

вероятно ще открием и тях.

— А може да е участвала насила — посочи ръката на момичето Кейн. — Нараняванията й са истински. Някой я е бил.

— Или пък да е невинна и случайно се е намирала там, видяла е топката и я е взела — завърши Оливия. — В този случай отново се връщаме в началото.

— Намерихте ли нещо в раницата, което да ни помогне за идентификацията? — запита Мики.

Барлоу поклати глава.

— Не. Всичко е изгоряло. Казах на техника от полицията да я опакова. Намерихме обгоряла хартия — книги. Хартията е пострадала доста от водата, но в лабораторията може да успеят да съберат някоя страница с име или с нещо за отправна точка.

— Можем ли да влизаме вече в сградата? — запита Кейн, но Барлоу поклати глава.

— Още не. Проверяваме петия и шестия етажи, но повредите, заради които подът е пропаднал под краката на Хънтър, стигат чак до долу. Ако не е успял да се задържи, вероятно е щял да пропадне чак в мазето. Камионът със стълбата е още там. Капитан Кейси каза, че Хънтър и Зел могат да ни качат горе с вишката, за да огледате през прозорците. Освен това направих видеозапис, докато ровехме из отломките. Ще прехвърля записа на компютъра си и ще ви го пратя, щом свършим тук.

Оливия не успя да потисне ледената тръпка, която я проряза при мисълта как Дейвид пада от четвъртия етаж. Но преодоля страха, примесен с желание да е близо до него във вишката. Тя щеше да си върши работата, точно както и той.

— Ще видим записите, ако е възможно сега, но искам да огледам мястото. Предполагам, че качването с вишката е единствената опция за момента. Трябва да идем при тях, преди да си тръгнат. Вече осем часа са там.

— Имат поне още два часа работа, така че не бързайте — отвърна Барлоу, след което измъкна един изцапан със сажди плик от джоба на гърдите си и го подаде на Кейн. — Искаше списък със служителите на „Ранкин и синове“. Накарах ги да направят копие и за теб.

— Благодаря. Ще започнем проверки. Върху кого да се съсредоточим?

— Какво ще кажеш за всеки с достъп до графика на пазача и до камерата? — обади се саркастично Мики. — Всеки от списъка и почти всички начинаещи хакери.

Оливия се сепна.

— Толкова лесно ли е да се проникне в системата им?

Мики вдигна очи към тавана.

— Не се наложи да проникваме. Компютърният специалист на „Ранкин“ е оставил сървъра широко отворен. Аз бих го проверила. Ако не е подкупен, значи е най-неспособния техник, когото съм срещала.

— Значи всеки е можел да изключи камерата? — запита навъсен Кейн.

— Съжалявам — отговори Мики. — Иска ми се да имам по-добра вест. Опитваме се да проследим източника на командата за спиране на камерата. Това ще отнеме малко време. Както Барлоу каза, тази част от работата е извършена много добре.

Доктор Донахю се облегна в стола си.

— Сержант Барлоу, възможно ли е огънят да е запален от един човек?

Барлоу се поколеба.

— Вероятно да. Но ако това наистина са SPOT, може да са били двама или четирима души. Ако пък пожарът е поръчан или причината за него е друга, подпалвачът може да е само един. С правилно планиране тази задача е възможна за сам човек.

— Значи си имаме работа с един до четирима души, които са грамотни в областта на компютърните мрежи, но не са си написали домашното как точно се пали пожар — каза психоложката. — Най-малко един от тях е в състояние хладнокръвно да застреля пазача. Носели са най-малко един пистолет, което означава, че са имали готовност за насилие в някаква форма, дори ако е за самозащита. Установихте ли да са правени предупредителни изстрели?

— Не — отговори Мики. — Намерихме куршума, с който е убит Уимс. Куховръх, калибър 38. Нямаме доказателства за други изстрели. Ще търсим повече на дневна светлина.

Донахю кимна.

— В такъв случай приемаме, че не е стреляно за предупреждение, а че е произведен само един изстрел, с който господин Уимс е улучен... къде?

— В сърцето — отвърна мрачно Кейн и Донахю вдигна вежди.

— Интересно. По-сигурна цел би била главата. Искам да кажа, че Уимс може да е носел бронейна жилетка. Изстрелът в сърцето е определено на лична основа.

— Уимс е представлявал някаква власт, дори и ако онези не са знаели, че е бивш полицай — каза Оливия. — Повечето такива групи са анархисти. Не е необичайно да презират Уимс.

— Но е необичайно да го убият — отвърна Донахю, докато записваше нещо в малкия си бележник. — Ще проуча SPOT. Ще видя дали през деветдесетте не им е правен профил.

— Ние ще продължим да търсим кое е момичето — каза Оливия. — Иън каза, че ще се обади, когато приключи с аутопсията. Засега ще започнем с проверките на служителите на фирма „Ранкин“.

— А аз ще позвъня на специален агент Крофорд от полевия офис на ФБР — намеси се Абът. — Ще крием информацията за стъкления глобус от пресата колкото може повече време. Може ли да смятаме, че пожарникарят няма да каже на репортерите?

— Да — отвърна бързо Оливия. Твърде бързо, според нея, когато всички я изгледаха. Тя сви рамене. — Той е стар семеен приятел, който не обича репортерите. Няма да говори.

Абът кимна.

— Добре. Барлоу, ако ти трябва помощ, обади се. Мога да изтегля някои детективи от други случаи. Искам ви всички тук в пет.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Понеделник, 20 септември, 08:55 ч.

Ерик можеше да разкаже по памет целия тридесетминутен репортаж.

Какво ще правя сега? Ще седя и ще чакам, както ми каза онзи.

И както правеше вече цели пет часа. Нямаше нищо ново, след като съобщиха за втората жертва, убита от куршум. Затова седеше, слушаше новинарските емисии и поглеждаше мобилния си телефон. Чакаше да получи следващото съобщение от „господаря“. Кучи син.

Ами ако ме накара да чакам с дни?

Все някога ще трябва да излезе от апартамента си, да иде на училище. А може би и да се храни. Въпреки че при мисълта за храна му се гадеше.

Ние убихме онова момиче. Но не и пазача. Значи друг го е убил. Но друг нямаше, освен проклетия изнудвач. Той го е направил. Той е убил пазача.

Но кой би им повярвал? Нали ги има на запис. На видео, по дяволите.

Как може да сме толкова глупави? А онзи откъде знаеше, че ще сме там?

Прекара цялата нощ в размисли и опити да си припомни къде и кога са обсъждали плановете си. Но до момента не можеше да измисли нищо. Освен ако някой от другите не е проговорил.

Затвори очи. Наближаваше следващата емисия новини, а с нея и поредния доклад за пожара. Ерик мърмореше думите заедно с водещата, но изведнъж се изправи рязко в стола си, когато водещата обяви:

— Току-що научихме следното.

Телевизионният екран показваше две картини. Водещата отдясно, а отляво — пазачът. В полицейска униформа. Устата на Ерик пресъхна и той се втренчи в значката на полицаия, докато водещата говореше:

— Полицията от Минеаполис потвърди самоличността на пазача, убит при пожара през изминалата нощ. Жертвата е Хенри Уимс, пенсиониран миналата година след двадесет и пет годишна кариера в полицията в Минеаполис. Дъщеря му Бренда Уимс направи следното изявление.

Екранът показва Бренда Уимс, която стоеше на стълбите пред скромна къща в скромен квартал, със скръстени ръце на гърдите и с мокро от сълзи лице.

— Баща ми беше добър полицаи, добър съпруг и баща. Снощи е убит заедно с друга жертва. Знаем, че полицията няма да се успокои, докато не намери убиеца и не го изправи пред съда, но не защото баща ми е бивш полицаи, а защото е член на тази общност. Аз и майка ми молим да бъдем оставени на спокойствие в скръбта ни. Благодаря.

Камерата се върна на водещата, а Ерик остана вцепенен.

Един полицаи е мъртъв. Ние също.

Полицията нямаше да се спре, докато не ги намери.

Джоел беше казал нещо такова снощи, когато все още мислеха, че най-сериозният им проблем е мъртвото момиче. Ерик се изправи рязко. Трябваше да иде при Джоел, преди той да научи за това. Не се знае как ще реагира. Можеше да се пречупи, да не издържи и да разкаже на всички.

И всички ще идем в затвора. Няма да стане.

Обърна се и тръгна към банята, когато телефонът на масата иззвъня. За момент той само го гледаше, но после го вдигна внимателно, сякаш е отровен. Раменете му увиснаха. Това не беше съобщение. Обаждаше се Албер.

— Видя ли новините? Не съм го убил аз. Някой го е застрелял. Кой?

— Аз... не знам — отвърна сковано Ерик.

— Бивш полицаи е. Ако оня пътят Джоел се разприказва, сме мъртви.

Ерик се замисли за видеозаписа. И съобщенията.

Представа нямаш колко сме мъртви.

— Знаем. Трябва да спрем Джоел — реши той.

Освен това не трябваше да позволява на изнудвача да покаже записа, който ги обричаше до един.

— Само не го наранявай, нали?

Албер отговори съвсем тихо:

— Повече няма да говорим за това.

Ерик си пое дъх, като знаеше, че осъжда Джоел на смърт.

— Не, няма.

Затвори телефона. Не се изненада, че е получил съобщение.

„иди на пресечката на 11-та улица и улица Николет, седни на пейката на автобусната спирка, намери един плик, залепен за седалката, ела сам, не казвай на никого, да или не?“

Обзет от внезапно спокойствие, Ерик написа в отговор — „да“. Отиде в стаята и взе найлоновия плик с натъпканите в него вмирисани на дим дрехи. Нямахше да позволи чистачката да ги намери. Щеше да ги хвърли в някоя кофа.

После пъкна ръка зад купчината видеоигри на рафта в гардероба, където намери пистолета си. Провери пълнителя — пълен беше. Удари го рязко с длан и го върна на мястото му. За да е готов, в случай че подателят на съобщението реши да се появи.

Изнудвачът се засмя и затвори телефона си. После вдигна поглед към окачения на стената телевизор. Репортерката приключваше с известната информация за пожара, но последните няколко минути надхвърлиха всичко.

Пазачът е шибан бивш полицаи. Нещата ставаха все по-добри. Или по-лоши, ако си Ерик и компания. Убит пазач беше нещо, но убит пенсиониран полицаи бе чисто злато.

Зачуди се дали Ерик не е казал на другите. И как ли ще опита да му се противопостави. Всъщност нямаше значение.

Аз държа картите. Винаги.

— Извинете.

Отмести очи от телевизора към леко нетърпеливото лице на клиентката зад себе си.

— Съжалявам — каза той отрезвен. — Просто се увлякох заради този пожар. Бедните хора. И полицаят.

Жената въздъхна, забравила за нетърпението си.

— Да. Много обезпокоително е. В наше време, щом излезеш от дома си, рискуваш живота си.

— Нима не е вярно? — отвърна съчувствено той. — Е, с какво мога да съм ви полезен?

Понеделник, 20 септември. 09:20 ч.

Оливия довърши сандвича си за закуска и сгъна внимателно опаковката. Кейн мълчаливо пусна волана, за да ѝ подаде голямата чаша кафе от поставката помежду им.

— Благодаря — каза тя. — Знаеш, че можех аз да карам. Моят ден е.

Той я изгледа косо с погледа, запазен за „лайнарщините“.

— Аз съм спал. Ти не си.

— Опитах — отвърна тихо Оливия. — Наистина опитах. Отидох в гимнастическия салон и се скапах от тренировки, за да се уморя. Изведох кучето, а после взех горещ душ и дори пих от билковия чай, за който толкова настояваш. Непоносимо гаден е. Но нищо не помогна, затова оставих Моджо при Бри и дойдох. И ти щеше да направиш същото.

— Може би — съгласи се той неохотно. — Само дето нямаше да заведе кучето в дневен приют.

Приятелката ѝ, Бри Франкони, имаше център за обучение на кучета, но позволяваше на полицаите да оставят кучетата си на дневен пансион, ако им предстои дълга смяна. На Оливия ѝ беше все едно как точно Бри нарича тази услуга. Просто беше благодарна, че я има.

— Моджо си играе с други кучета, докато работя, и не изпитвам вина. Той ми е компания — добави с лека тъга тя. Беше взела кучето малко след като годеникът ѝ Дъг я напусна. — Понякога вкъщи става прекалено тихо.

Кейн я изгледа.

— Срещата с Барлоу не ти се отразява добре.

Тя сви рамене. Срещата с Дейвид се оказа в известен смисъл далеч по-лоша.

— Майкъл взе решението си преди много време, но май е по-добре, че взе страната на Дъг. Ако Дъг не ме иска, по-добре е, че го разбрах, преди да сложа халката.

Тя отпи от кафето, доволна, че е силно.

— Мислех си за момичето. Ако е участвала в палежа, има причина да е била в сградата.

— Съгласен съм. Но ако не е, а просто се е намирала там в лош момент, трябва да разберем защо е отишла в сградата.

— Ако не е местен човек, откъде е разбрала за тази сграда? Тя не се вижда от пътя.

— Но се вижда от различни места около езерото — отвърна Кейн.

— Отново си прав.

Оливия измъкна един лист от куфарчето в краката си.

— Отпечататах карта на езерото, около което има предимно жилища. Малки къщи и множество вили.

— Добре. Можем да покажем снимката ѝ — някой може да я е видял или да е забелязал нещо необичайно снощи. Трудно би било да се види каквото и да е през оградата, но може да извадим късмет. Не можем да пренебрегнем вероятността това да е вътрешна работа.

— Тази сутрин проучих „Ранкин и синове“. Надявах се да установя, че са пред банкрут или нещо, което да разясни мотива за палежа.

— Но те са добре?

— Да, до миналата нощ. Голям процент от бреговата линия е изкупен от фирма на име „KRB“, която е искала да строи общо шест блока. Трябвало е да се построят няколко сгради и Ранкин са наети за първата фаза — луксозните апартаменти. Втората фаза включва още две постройки за семейства от високата средна класа. Строителството трябва да започне през пролетта. Много от тези вили ще бъдат съборени — обясни Оливия, като проучваше картата.

— Собствениците може да са недоволни от това — предположи Кейн.

— Чак толкова, че да направят пожар?

— Може би. Трябва да видим дали някой от собствениците не е протестираше срещу проекта за строителство. „Ранкин“ ли са избрани и за следващия етап на строежа?

— Може би, а може би не — отвърна Оливия. — След първата фаза „KRB“ ще оценят колко добре „Ранкин“ управляват бюджета си и ще вземат решение на базата на доклада.

— Барлоу каза, че са уволнили един пазач, защото надхвърляли бюджета.

— Да. Значи „Ранкин“ може да са притеснени. И нещата може да са изглеждали толкова зле, че са сметнали палежа за добра идея. Както и да е, третата фаза включва две постройки за пенсионери и сграда за хора със специални нужди. Някои от плановете включват магазин, медицинско заведение — изобщо цяло градче. Снощният пожар изтри първата сграда, затова се обзалагам, че графикът е напълно провален.

— Кой е собственикът на тази фирма „KRB“?

— Тъкмо се занимавах с този въпрос, когато се обадиха от моргата. Помолих Фей да довърши проучването.

Секретарката на Абът беше вълшебница в търсенето на информация.

— Проверих в системата и строителния предприемач. Чак скърца от чистота.

— Той има ли оръжие?

— Няма разрешително. Мики снощи му направи тест за остатъци от барут по ръцете. Не е стрелял, или ако го е правил, е имал достатъчно мозък да е с ръкавици.

— Е, трябва да проверим финансовото му състояние, както и състоянието на „KRB“. Когато приключим тук, ще се заемем със заповедите за претърсване.

— Освен ако SPOT не поемат отговорността. Тогава ще трябва да викнем ФБР.

Кейн сви рамене.

— И преди съм работил заедно с ФБР. Не е толкова неприятно, така че не се тревожи. Ще си докараш бръчки.

— Вече имам бръчки — промърмори Оливия. Тридесет и една годишна, а вече получаваше емоционален срив.

— Дай ми още един сандвич — протегна ръка Кейн.

— Няма да остане нищо за пожарникарите — каза тя намръщена, като извади един сандвич от плика между тях и го плесна в дланта му.

— Този ти е последният.

На излизане от града се отбиха до магазина за кафе и сандвичи, посещаван от полицаи, студенти и професори, както и от всеки друг, желаещ да хапне добре. Неин ред беше да купи закуската и затова поръча любимото на Кейн — яйце и салам с ръжен хляб, а после

импулсивно взе още дузина сандвичи за пожарникарите, които едва ли щяха да ги затруднят. А продавачът беше добавил и един термос кафе от себе си, като разбра за кого е храната.

— Остават още десет — отвърна Кейн. — Колко може да изяде един хубав пожарникар?

— Кейн! — предупреди го тя, изчервявайки се.

Колегата ѝ изглеждаше непримирим.

— Почти стигнахме. Трябва да се погрижиш за торбичките под очите. Напудри се или нещо такова.

Оливия си пое дъх и повтори заплашително:

— Кейн!

Спряха на червена светлина, той посегна и извади чантата ѝ от жабката, след което я пусна в скута ѝ.

— А и малко червило няма да навреди.

Светлината стана зелена и той потегли през кръстовището мълчаливо. Ядосана, тя спусна сенника и се погледна в огледалото.

— Господи!

— Именно — каза мрачно Кейн.

Тя го изгледа мръснишки.

— Е, поне косата ми е наред.

— Щом ти е по-добре да си мислиш така... — сви рамене партньорът ѝ.

Дългата ѝ коса беше изтеглена назад в спретнат кок на тила, а уморените ѝ очи изглеждаха още по-измъчени. Тя въздъхна.

— Понякога много те мразя.

— Не, не е така — отвърна Кейн и я погледна. — Не повече, отколкото мразиш него. Не видя лицето си, Лив.

Оливия отвори уста, за да възрази, но той я изпревари:

— Когато Барлоу каза, че Хънтър щял да падне от четвъртия етаж, ти побеля като призрак.

— Аз винаги съм бяла като призрак. Не задържам тен.

Въпреки това тя отвори несесера си и се напудри забързано. Още по-зле щеше да изглежда, ако започне да се гримира на обекта. Все пак имаше някаква гордост.

Кейн ѝ подаде гребена си.

— Махни тоя кок, приятелко. Ако трябва, направи плитка, но махни кока. Приличаш на библиотекарка — каза той и потрепери

престорено.

Тя се засмя, а Кейн се усмихна. Съпругата му беше бивша библиотечарка и Оливия знаеше, че той я обича много.

— Джени ще те нарича по задника, ако те чуе.

— Не и ако знае, че съм те разсмял. Побързай. Почти стигнахме.

Понеделник, 20 септември, 09:45 ч.

Ерик намери пейката и подплатения плик, залепен с тиксо от долната ѝ страна. Наведе се напред, сякаш да си завърже обувката, взе плика и го пхна във вътрешния джоб на самото си, при което докосна с пръсти студената стомана на пистолета. С разтуптяно сърце се облегна назад, сигурен, че всички на улицата гледат него и знаят, че носи пистолет.

Но никой не му обръщаше внимание. Минувачите се занимаваха със собствения си живот, докато той седеше на пейката, пред очите на всички, със затъкнат в дънките си шибан пистолет, за да вземе плика като някакъв жалък подражател на Джеймс Бонд.

Аз съм студент по инженерство. И съм в ректорския списък на отличниците. Аз съм един от добрите. Това не може да се случва.

Но то се случваше. Ерик измина шестте преки до колата си и седна в нея.

Загледа се в илика, а после го отвори и изтърси от него мобилен телефон и MP3 плейър с малък видеоекран и слушалки. Изкиска се нервно. Сигурно проклетият Бонд щеше да му съобщи, че устройството ще се самовзриви, след като изслуша записа. Очакваше всичко от такава откачалка.

Но това не беше смешно. А кошмарно. Онзи, който и да е той, имаше видеозапис, с който можеше да ги погребее. На гърба на плейъра с червен лак за нокти беше изписано „1“, а на гърба на мобилния телефон — „2“.

Чувстваше се глупаво, сложи си слушалките и включи машинката. Натисна бутона за възпроизвеждане и в ушите му избухна музиката от филма „Мисия невъзможна“. Ерик стисна зъби, но стомахът му се сви, когато на малкия екран се появи записът от пожара. Прииска му се да изхвърли плейъра през прозореца, но не го

направи. След няколко секунди музиката утихна и се чу компютърно обработен глас. Не можеше да се разбере дали е мъжки или женски.

— Последва указанията ми. Много добре. Време е за първото ти изпитание. Ако издържиш, ще си спечелиш благоволенieto ми. Ако откажеш или се провалиш, този запис ще бъде предаден на полицията и на медиите, а ти ще прекараш остатъка от живота си в малка затворническа клетка, заобиколен от мъже с размерите на горила, за които ще бъдеш доста занимателна играчка.

На екрана се появи снимка на затвор, последвана от снимка на мъж, когото изнасилват. Ерик усети остра болка във врата си и осъзна, че е стиснал силно зъби.

— Това е целта ти.

Снимката се смени и Ерик въздъхна, като преглътна горчивата жлъч, надигнала се в гърлото му. На новата снимка се виждаше нещо като фабрика.

— Адресът ти е изпратен като съобщение по телефона. Ще заведеш тримата си приятели и ще опожарите тази сграда довечера. Погрижете се да не остане нито една права греда.

В този момент Ерик разбра. Онзи не искаше пари. А нещо далеч по-лошо. Онемял, той продължи да наблюдава екрана, но на него не се появиха нови снимки.

— Собственикът има куче — продължи гласът. — Оправете се с него както намерите за добре. Ако желаеш да кажеш на другарчетата си истината, моля, кажи я. Ако се страхуваш, че няма да се съгласят, им кажи каквото щещ, но нека знаят, че ако някой от вас не иска да участва, ще изпратя видеозаписа и всички ще идете в затвора.

В гласа не се усещаше никакво колебание или дори намек за емоция.

— Ако някой застане на пътя ви, убийте го. Ако по някаква причина се окаже, че целта ви е предупредена, или пък ако нещо от инвентара на тази фирма е махнато най-неочаквано, вашият запис ще излезе на бял свят. Когато приключите, документируйте действията си с камерата на мобилния телефон и изпратете снимките като съобщение на посочения номер. Тогава ще получите повече указания. Късмет, Ерик, а ако те заловят — завърши с жесток, брутален и самодоволен смях гласът, — светът ще научи какво сте направили.

Заводът изчезна, заменен от един кадър от снощния видеозапис. Образът на момичето — с ръце на стъклото и разтворена в безмълвен, смразяващ кръвта писък уста — който го преследваше.

Записът свърши и малкият екран угасна. Ерик отвори телефона и прочете единственото текстово съобщение в него. Както очакваше, то съдържа някакъв адрес. Зачуди се с какво ли собственикът на този бизнес е заслужил гнева на изнудвача.

Зачуди се също какво, по дяволите, ще прави.

Засега трябваше да иде в часа по висша математика, който започваше в десет. Трябваше да поддържа нормалния си график. И да мисли. Да мисли здраво. Не може да няма изход от това положение. Не може.

Запали двигателя и включи на скорост, когато новият телефон иззвъня и го стресна. Отне му минута да събере мислите и куража си.

Отвори телефона. Там го чакаше ново съобщение: „да или не?“.

Обезумял, Ерик се огледа, като се чудеше дали онзи не го е следил и не го наблюдава сега. Огледа прозорците и колите, както и хората по улиците. Той можеше да е всеки от тях. Паниката го стисна за гърлото като с менгеме. Онзи можеше да е всеки един от тях.

„Кой си ти?“, написа той.

„невидимият човек“

След няколко секунди телефонът отново изпиука.

„да или не?“

В съобщението имаше линк към интернет и Ерик знаеше какво ще види там, дори и без да го отваря. Момичето. Усещаше толкова силен натиск върху гърдите си, че едва дишаше. Написа „да“.

— Кучи син! — промърмори.

Телефонът отново изпиука.

„мъдър избор, чакам да видя снимките довечера.“

Ерик затвори телефона и се загледа в него. Как разбра този кучи син, че е изслушал записа на MP3 плейъра и е прочел съобщението от телефона? Или е някъде наоколо и го гледа, или пък телефонът е нагласен по някакъв начин. Ерик огледа вътрешността на колата си.

Или пък е сложил камера в колата и ме гледа. Не може да няма начин да го открия. А ако не мога? Или ако не мога да го открия преди полунощ? В такъв случай ще трябва да правя каквото искам.

— Не — каза Ерик твърдо.

Но когато потегли по улицата, мислено вече организираше палежа във фабриката. За всеки случай.

Понеделник, 20 септември, 09:55 ч.

Тя е тук.

Ръцете на Дейвид замръзнаха върху маркуча, който навиваше. Загледа се във форда на Кейн, който премина през портала на строителната площадка, сърцето му затуптя силно, а стомахът му се сви като на хлапе, решило да покани момиче на първия училищен танц в живота си.

Обзе го болезнено чувство на съжаление.

Знаем колко добре се получи тогава — каза си горчиво той. Почти двадесет години след това не можеше да забрави. Сигурен беше, че и цял живот няма да му стигне. Щеше да направи всичко по силите си и да се погрижи този път, с тази жена, нещата да приключат по различен начин.

— Тя е тук — обади се Джеф, като домъкна последните няколко метра шланг при камиона.

Цял час бяха ходили върху маркучите, за да изкарат и последната капка вода от тях и Дейвид през цялото време беше поглеждал към портала в очакване. Сега тя вече беше тук.

От изражението на ухиления Джеф разбра, че не може да го заблуди с престореното си равнодушие.

— Виждам я — отвърна той, като се надяваше да прозвучи спокойно.

Видя как Оливия излиза от колата и утринното слънце позлати косата ѝ. След това тя се наведе, за да вземе нещо от предната седалка, при което му показа отлично закръглените си задни части и той си пое рязко дъх през стиснати зъби. В мислите му отново изплуваха спомени и той отклони поглед и се загледа в ръцете си.

Знаеше как се чувства тя. И как тези гладки и кръгли части на тялото ѝ пасваха в ръцете му. Перфектно. Не трябваше да знае това, но го знаеше. И искаше да го почувства отново. Обузда тръпката, която премина през тялото му, после въздъхна и си наложи да не мисли за това. Не че успя.

— Трябва да се съглася — измърмори одобрително Джеф. — Много добре изглежда.

Дейвид стисна зъби и вместо да скастри колегата си да внимава къде зяпа с проклетите си очи и да си гледа проклетата работа, каза с измамно равнодушен глас:

— Кайла би ти извадила очите.

Приятелят му се ухили още по-широко.

— Нищо не може да ми каже. Хващал съм я да ти заглежда задника.

Дейвид извъртя очи нагоре.

— Барлоу се обади — искали да разгледат четвъртия етаж — продължи той с престорено сериозен глас. — Помогни ми с този маркуч, та да си тръгваме.

Но Джеф не откъсваше поглед от колата на детективите.

— Хей, твоята дама е донесла храна. От кафенето. Сандвичите там са добри. Я си почини, Дейв. Знаеш, че го искаш.

Джеф се отдалечи, а Дейвид се изправи бавно, загледан как Оливия рита вратата на колата с крак, за да я затвори. *Твоята дама*. Тя не беше негова, разбира се. Можеше да е, ако нещата се бяха развили по друг начин. *Ако аз не бях направил... както и да е*. Но сега тя беше тук. *Тук е, защото това ѝ е работата, идиот*.

Но пък носеше храна, а това бе добър знак. *Тази възможност чакаше. Гледай да не я профукаш както миналия път*.

Което, очевидно, беше направил, но този спомен оставаше по-неясен от останалите. Изпъна рамене и тръгна, знаейки със сигурност, че тя го наблюдава. Оливия замръзна на място, стиснала плик в едната си ръка и термос в другата, и се вгледа право в него. Сърцето му спря да бие.

След миг тя отклони поглед, защото Джеф стигна първи до нея и посегна за плика в ръката ѝ.

— В термоса има кафе — чу Дейвид гласа ѝ, като ги приближи.

Джеф вече се тъпчеше.

— Бекон, яйца и сирене — промърмори той. — Господи, мислех, че ще припадна. Благодаря ти. Дейв, има достатъчно. Вземи си.

— Има достатъчно — повтори тихо тя, като трескавият ѝ поглед се спираше на всичко, но не и на лицето му.

Дейвид усети разочарованието на зрелия мъж, хванат в младежка игра.

— Има ли новини за момичето? — запита той, когато тя най-после го погледна в очите. Нейните изглеждаха кръгли, сини като небето, и много сериозни.

— Още не. Слуховият апарат ще помогне да стесним кръга, така че благодаря ти.

— Барлоу каза, че искате да разгледате четвъртия етаж. Мога да ви кача отвън, но отвътре не е безопасно, особено ако не сте екипирани.

Тя кимна.

— Ясно. Има ли място за мен и Кейн във вишката?

Стиснал малка черна чанта в ръка, партньорът ѝ се приближи до нея.

— Аз да се кача във вишката? Не мисля. Ето ти фотоапарата. И моя бинокъл.

Тя взе чантата, която Кейн навря в ръцете ѝ.

— Няма ли да се качваш? И защо не, по дяволите?

Колегата ѝ я погледна леко притеснен.

— Аз и високото... не. Голямо не.

Оливия го изгледа гневно.

— Шубе — измърмори тя, а после погледна Дейвид решително. — В такъв случай, да тръгваме. Не искаш ли преди това да хапнеш нещо?

Той не мислеше, че ще може да яде.

— Не, благодаря. Зел, да тръгваме. Искам да управляваш отдолу.

— Аз мога да се кача с нея. Всъщност, не — поправи се той, когато Дейвид присви очи. Ухилен добродушно, Джеф избърса ръцете в кърпата, която държеше в джоба си, и подаде плика със сандвичи на капитана, който се присъедини. — Запази ми един.

Кейн се усмихна на Оливия.

— Благодаря, детективе. Много хубаво, че се сетихте — обърна се Джеф към нея.

— Удоволствието е за нас. Помислих си, че ще сте гладни, след като сте били тук цялата нощ. Ние няма да ви задържаме повече, отколкото е необходимо. А къде е сержант Барлоу? — запита Оливия, като се огледа.

— Има да пише доклади — отвърна Джеф, — и ще се върне следобед. Вътре има двама от отдела по палежите — разделят подовете на етажите на зони за претърсване.

Дейвид знаеше, че те ще търсят внимателно и ще пресяват пепелта, за да открият нещо, което може да ги насочи към подпалвача.

— Барлоу каза да ви покажем, каквото показахме и на него. Първия етаж може да видите през онзи прозорец.

Дейвид заведе Оливия и Кейн до прозореца на първия етаж.

— Стъклото тук е обикновено и вероятно се е пръснало през първите минути на пожара. Раницата и слуховия апарат намерихме от другата страна на тази дупка.

Застанал зад нея, той се наведе така, че бузата му се озова на сантиметри от слепоочието ѝ, и посочи.

— Там, при маркерите, които сложиха колегите ви от съдебна медицина.

— Виждам — промърмори тя. Раменете ѝ се стегнаха, но тя не се отдръпна и той прие това за добър признак.

— Те взеха ли вече намерените неща?

— Преди около час.

Дейвид трябваше да се отмести. Наистина. Знаеше, че вони на дим и пот. Но косата ѝ миришеше на орлови нокти, точно както я помнеше, и той се задържа още секунда, за да вдиша аромата ѝ, преди да се отдръпне.

Кейн се беше навел от другата ѝ страна, за да напъха главата си през прозореца, и подсвирна леко.

— Ау, каква голяма дупка, Хънтър.

— Да — отвърна мрачно Дейвид.

Оливия сбърчи вежди при опита да огледа вътрешните стени.

— А онзи гел върху топката... — каза тя. — Намери ли от него и тук?

— Не — отговори Дейвид. — А търсих. Но тук е голяма каша. Ако е имало гел, ще се е смесил вече с пепелта. Водата от маркучите е събрала всичко на едно място. Ако е в пепелта, следователите от „Палежи“ ще го намерят, докато пресяват. Този гел е по-гъст от паста за зъби.

Оливия вдигна поглед към него.

— Не трябва да казваме за топката и гела. Важно е. Кой друг знае за тях?

— Само аз и Зел — отвърна той. — И Барлоу. И капитанът.

— И Кари и Гейб — добави Джеф иззад тях, а после сви рамене, когато Оливия го изгледа заплашително. — Не знаех, а и тази находка се оказа твърде хубава, за да не разкажа за нея.

— Кари и Гейб са от нашия екип — обясни Дейвид, когато тя насочи заплашителния си поглед към него. — Те знаят как да пазят тайна.

— И аз знам — обади се огорчен Джеф. — Ако знам, че е тайна.

— Можем ли да говорим с тях? — запита Кейн. — Трябва да опазим тази информация.

— Разбира се — отвърна Джеф. — В момента прибират маркучите. Ще ги викна да дойдат при камиона.

— Аз ще говоря с другите пожарникари — каза Кейн на Оливия. — Приятно прекарване.

На Дейвид му се стори, че погледът ѝ, който хвърли на колегата си, е далеч не толкова страшен. Очевидно беше раздразнена и не се радваше да го види. Това не предвещаваше нищо добро.

Дейвид се изкачи при платформата в предния край на камиона и свали вишката на половин метър от земята, където Оливия го чакаше. Лицето ѝ беше напълно безизразно, но потупваше нетърпеливо с крак. Той ѝ подаде ръка и след кратко колебание тя я пое, без да го поглежда.

Дейвид я изтегли при себе си и не я пусна, преди тя да застане стабилно.

— Трябва да си вържеш колан — каза той.

Оливия мълчаливо вдигна ръце и той надяна колана около тънкия ѝ кръст, като полагаше големи усилия да не обърка куките. Или пък да не вдигне поглед към гърдите ѝ, които бяха толкова близо до ръцете му. Дръпна колана, за да провери дали е вързан добре, а после се изправи, без да я гледа, защото долавяше съвсем ясно самодоволната усмивка на Джеф и изпитателния поглед на Кейн.

— Добре си сега.

— Добре — отвърна тя с отслабнал глас. — Вдигай ни.

И още как — помисли си той. Не знаеше със сигурност кога ще стане това и как ще успее да го направи, но сега спомените му изглеждаха напълно ясни и знаеше, че трябва отново да я има.

— Страх ли те е от височини?

— Не.

Тя се загледа към сградата, докато Дейвид се занимаваше с лостовете, с които се издигнаха нагоре. След като се изкачиха на три метра, тя вдигна изненадана очи към него.

— Мислех, че ще друсам.

— Не, съвсем плавно е.

Сега бяха сами, двамата в пространство метър на метър и двадесет. За момент се замечта да застане зад нея и да хване парапета от двете ѝ страни, за да я пази. И да се притисне към нея. Но, разбира се, не можеше да постъпи така, и затова остана до нея, доволен поне да вдишва аромата на орлови нокти.

Той искаше да я пита за толкова много неща. *Какво има между вас с Барлоу? Има ли някой друг? И въпроса за милион долара — защо си тръгна изневиделица?*

Но сега не беше време за това и той ѝ зададе единствения не личен въпрос, за който се досети:

— Колко важна е тази топка, която намерих?

За момент тя реши да не му казва. После въздъхна.

— Вероятно ще можеш да провериш в интернет, когато се прибереш.

— Преди да се прибера — отвърна той. — Оставих компютъра си в пожарната.

— Не можеш да казваш на никого за това. Даже и на колегата си.

— Зел? Той е свестен, но не може да пази тайна. Няма да му казвам. Честен кръст — усмихна се неволно Дейвид и се прекръсти.

Тя сведе поглед към ръката му, където се задържа малко по-дълго, преди отново да го погледне в лицето. Бузите ѝ бяха един оттенък по-розови отпреди.

— Палеж от природозащитници — отвърна тя. — Това е стъклен глобус. Преди повече от десет години една радикална група активисти е оставяла подобни гравирани глобуси на опожарените от тях места.

— Мамка му — въздъхна тихо Дейвид. — Но са застреляли пазача. Право в сърцето. Обикновено тези групи не убиват хора.

— Обикновено не, но преди дванадесет години същата група случайно е убила човек.

Дейвид се замисли за момичето с восъчнобялото лице. И опитите й да избяга.

— Както тази нощ ли?

— Може би. Момичето е държало топката. Засега трябва да я включим към заподозрените.

Той поклати шава.

— Тя не беше облечена като за палеж. Даже не носеше обувки. Барлоу й направи полевия тест. Нищо. По ръцете й нямаше въглеродороди.

Тя го огледа.

— Вярно е. Но е държала топката. Трябва да разберем истината.

— А тази радикална група пое ли отговорност?

— Още не, но преди дванадесет години винаги са го правели.

— Може би защото сега са убили двама души — каза остро Дейвид и погледът й омекна.

— Може би. Вероятно ще трябва да докараме и ФБР по някое време. Те ще искат да говорят с теб. Да се информират.

— Благодаря.

Стигнаха четвъртия етаж и той спря вишката.

— Ето къде я намерих.

Оливия се наведе напред и присви очи.

— Не виждам отпечатъци от длани.

Дейвид включи прожектора и го насочи към прозореца.

— А сега?

Тя продължи да се взира още минутка, а после поклати глава.

— Не.

Благодаря — помисли си той, а след това пристъпи зад нея и я хвана с ръце за раменете. Наведе глава, докато брадичката му опря в косата й, и я насочи внимателно към блещукащите петна.

— Ето там — промълви той. — Виждаш ли сега?

Оливия беше се вкаменила в ръцете му и едва когато хрипливо си пое дъх, той осъзна, че тя е спряла и да диша. Това беше добър знак.

— И ти си видял това? — запита Оливия дрезгаво, а по кожата й премина приятна тръпка. Прочисти гърлото си и заговори оживено. Но той вече беше доловил вълнението й и това му стигаше. Това чакаше. — Барлоу е прав — каза тя спокойно. — Имаш набито око.

Приятна гордост се примеси с вълнението му.

— В тъмното се виждаше по-лесно.

Оливия се наведе леко напред, той я пусна и застана до нея.

— Може ли да се доближим до стената? — запита тя и посочи.

— До това петно.

Той насочи вишката, докато парапетът стигна на два-три сантиметра от мястото.

— Достатъчно близо ли е?

Оливия вдигна поглед към него и се усмихна лукаво.

— Сега вече се фукаш.

Преди той да измисли някакъв отговор, тя извади фотоапарата от чантата, която висеше на врата ѝ.

— Ще трябва да занесем този прозорец в лабораторията — каза тя и направи една снимка.

Този път той трябваше да се наведе, за да види какво му сочи Оливия — малка вдлъбнатина в удароустойчивото стъкло с едва забележими линии, които се простираха като тънка паяжина навън от нея.

— И ти видя това?

— Аз също съм наблюдателна — отговори весело тя. — Освен това знаех какво да търся.

— Какво?

— Замислих се, че не носи обувки. Ако е от подпалвачите, би следвало да е с обувки, за да избяга бързо. Щеше да е с боти или поне с маратонки. Но не е носила обувки, а е стискала топчето. Защо? На ръст е към метър шестдесет и пет като мен.

Стиснала фотоапарата в едната си ръка, Оливия го вдигна и се престори, че го удря в стъклото.

— Вдлъбнатината е точно където трябва.

Дейвид разбра.

— Опитвала е да счупи прозореца със стъклената топка. Защото няма мебели, столове и нищо друго, с което да разбие стъклото. Господи! Бедното дете.

— Така е — отвърна Оливия. — Барлоу каза, че подпалвачите са разлепи лепило за мокет по първия и втория етаж.

— Да. Ако искаш, ще ти покажа дори следите, които са останали.

— По пътя надолу.

Оливия скръсти ръце и се намръщи срещу прозореца, а фотоапаратът увисна на китката ѝ.

— Ако подпалвачите са запалили само първите два етажа, а тя е била на четвъртия, и ако не е била с тях, откъде е взела проклетата топка?

— Ние смятаме, че те са разлепи лепилото на два етажа, след което са запалили първия, за да могат да избягат. Ако запалят и двата етажа, огънят ще се разпространи, преди да се измъкнат.

— А знае ли се как са влезли и излезли?

— Аз не знам. Ще трябва да питаш Барлоу.

След като помисли за предишната нощ, Дейвид добави:

— Дойдохме тук пет минути, след като ни се обадиха. Наложих да разбиваме портала, което ни забави още две минути. По това време първите два етажа вече горяха с пълна сила и не беше безопасно да се влиза през вратите. Ние гасяхме отвън. Затова се намирах във вишката.

Оливия все още стоеше обърната към прозореца, но изглеждаше намръщена и замислена.

— Добре. И?

— Противопожарните врати на първия и втория етажи бяха отворени. Димът сигурно е изпълнил стълбите. Ако тя се е намирала на някой от долните етажи... И ако тя не ги е чула, когато са влезли...

— добави Дейвид, като се досети за слуховия апарат.

— Може да е спала. Събужда се от дима и опитва да слезе по стълбите, но се оказва в капан. — Оливия вдигна поглед към Дейвид. — Би ли могла да излезе по стълбището и оттам в коридора?

— Вероятно. Но температурата вече е била много висока.

— Достатъчно ли, за да ѝ изгори краката?

Той си припомни стъпалата на момичето.

— Да.

Оливия кимна и той почти долови как тя напасва получената информация в максимално точна картина на палежа.

— Сигурно се е паникьосала — промърмори тя. — Не е разсъждавала ясно. Димът я е задушавал. Може би е паднала на колене сред дима и е намерила топката.

— Едва ли е можела да види нещо — отвърна Дейвид, като стомахът му се сви при мисълта колко ужасено е било момичето. —

Димът е изпълнил първите етажи и стълбището за минути. Ако се е препънала в топката, ако я е намерила някак си...

Русите вежди на Оливия се извиха нагоре.

— Или ако с нея са подпрели някоя от вратите, за да не се затваря?

Дейвид беше харесал как мисли тя още от първата им среща. Това си го спомняше много ясно.

— Възможно е. Значи, тя вдига топката, но не може да иде по-нататък, защото е прекалено горещо. И се връща обратно по стълбите.

— Към четвъртия етаж. Там все още няма огън. И все още държи топката. Хората се хващат за всякакви странни неща, когато са уплашени. Тя стига при прозореца и се опитва да го счупи.

— Може да го удря с това топче до края на света, но стъклото няма да се счупи — отбеляза Дейвид. — Но се съмнявам, че го е ударила повече от два-три пъти. Ако е слязла по стълбището, димът вече е увредил силно дробовете ѝ.

— А ти къде каза, че си намерил топката?

— На около половин метър от отпечатъците на пръстите ѝ. Тя лежеше по корем, с разперени ръце.

— Под какъв ъгъл беше тялото ѝ спрямо стената?

— Може би тридесет, четиридесет градуса.

— Значи, хвърля топчето, а после удря стъклото с ръце. Вече е отчаяна. — Оливия огледа отпечатъците по стъклото. — Удряла го е с длани и е блъскала с юмруци.

— Вероятно в обратната последователност — тихо каза Дейвид. — Когато е паднала на пода, ръцете ѝ са били долепени до стъклото. Не се вижда добре, но пръстите ѝ са оставили следи.

— Бедното дете.

Оливия замълча за момент, докато той изучаваше лицето ѝ в профил. Отдавна не беше стоял толкова близо до нея — две години и половина, ако не брои минутите, през които тя седеше до леглото му в болницата, след като миналия февруари той катастрофира със старата мазда на Ив. А не ги броеше, защото тогава едното му око беше твърде отекло и не виждаше ясно. Тогава Оливия представляваше само неясен силует, но той разбра, че тя седи до леглото му по характерния аромат на орлови нокти.

Изведнъж тя рязко вдигна сините си очи към него и го погледна напрегнато.

— Пропаднал е целият под — каза Оливия. — Аз... радвам се, че си добре.

Сякаш някой стисна сърцето му, докато той се чудеше как да отговори. Но преди да измисли нещо адекватно, тя насочи поглед към езерото.

— Колко високо се вдига тази стълба?

Дейвид се изкашля, за да прочисти гърлото си.

— Тридесет метра. Сега сме на около петнадесет.

— Можеш ли да ме издигнеш най-високо?

Господи. Определено искаше. Концентрирай се, Хънтър. Не проваляй всичко и този път.

— Да — изръмжа той, но тя сякаш не забеляза. — Защо?

— Чудехме се как момичето е разбрало за това място. Според нас тя не е отгук. А постройката не се вижда от пътя, но пък се вижда от езерото.

Дейвид вдигна вишката над покрива.

— Какво търсиш?

— Не знам — отвърна Оливия, като вдигна фотоапарата до лицето си и се заоглежда през обектива. — Пътека сред дърветата, скрита лодка, нещо, от което да разберем как е открила тази сграда. Вероятно ще трябва да пратим някого да обиколи наоколо и да потърси пътека.

— Защо не опитате с кучета?

Оливия свали фотоапарата и го изгледа.

— За да я проследим ли?

Очите ѝ се изпълниха с нова светлина.

— Може и да стане така — каза тя и подскочи. — Мобилният ми звъни. Ще задържиш ли тези неща?

Подаде му черната чанта с фотоапарата и посегна за телефона си.

— Съдърленд слуша. — Усмивката ѝ изчезна. — Ще бъдем там до тридесет минути.

— Проблем ли има? — запита Дейвид, когато тя прекъсна разговора.

— Обадиха се от моргата. Нещо за момичето. Ще ме свалиш ли?

— Разбира се.

Вишката тръгна надолу, а Дейвид се замисли за следващите си думи, като вдишваше аромата ѝ, докато все още можеше.

— Оливия.

Тя настръхна и Дейвид осъзна, че за първи път днес се обръща към нея по малко име.

— Да? — запита тя, загледана към езерото.

Погледни ме. Дай ми нещо. Моля те.

След това тя си пое дълбоко дъх и издиша. Обърна глава и го погледна в очите.

— Да? — повтори тя.

— Аз...

Кажу го.

Но годините, прекарани в безплодно чакане и неподходящи жени притъпяваха уменията му да разговаря с жената, която навярно беше точно тази, която търси.

— Трябва да поговорим — избърбори той. — Но не тук, където ще ни чуят всички.

Тя го изгледа и сякаш след цяла вечност, кимна веднъж.

— Ще ти се обадя, когато се освободя днес. Кога свършва смяната ти?

Дейвид изпита огромно облекчение, защото тя поне не го отряза. Значи каквото и да беше направил, не е било чак толкова лошо, нали?

— Преди около два часа. Сега работя извънредно.

Вишката стигна земята и Оливия разкопча колана си, а после погледна Кейн, който стоеше до капитана на три метра от камиона.

— Кейн, Иън се обади. Искат да идем в моргата. Казах му, че ще сме там до тридесет минути.

Тя скочи грациозно от вишката. Коленете ѝ се подгънаха и за момент тя остана така, но после се изправи като гимнастик, запазил равновесие след скок.

— Благодаря за гледката. Ще се обадя — заяви Оливия кратко.

Дейвид стоеше, без да помръдне и наблюдаваше как тя отива при колата си, последвана от Кейн. Не погледна към него нито веднъж. Чак след като колата на Кейн изчезна, Дейвид се досети, че Оливия си е забравила бинокъла.

Прибра го в джоба си. Всичко мина далеч по-добре от очакваното.

ГЛАВА ПЕТА

Понеделник, 20 септември, 10:55 ч.

— Господин Марш, въпрос ли имате?

Ерик вдигна поглед и шокиран разбра, че всички са си отишли, а професорът стои и го гледа.

— Не, сър. Извинете.

— Господин Марш, когато спите, хъркате. Когато сте буден, участвате. Днес не правихте нито едното, нито другото и закъсняхте с петнадесет минути. Има ли нещо?

— Едно момиче — отвърна той с престолено стеснение. — Ще трябва да взема записките от някого.

— Добре. Само не закъснявайте за лекцията в сряда.

— Няма.

Ерик се измъкна, а после се облегна тежко на една стена отвън. Ако някой го заподозре, професорът ще каже „Изглеждаше разстроен, замислен“.

— Страхотно — промълви той.

Трябваше да каже на другите. Това засягаше всички. Ще искат ли да изгорят още една сграда? Да им каже ли за видеозаписа? Джоел ще откачи. И не се знае какво ще направи, какъвто е идиот.

Албер — помисли си той, — не би се изненадал. Албер знаеше, че там е имало и друг човек, и че този друг човек е убил пазача. Защото те не го убиха.

Само дето никой няма да им повярва.

— Мъртви сме — прошепна той и извади мобилния си телефон. Телефонът на изнудвача беше в джоба на панталона му, с изключен звук. Не можеше да го остави да пиука по време на лекция.

„Да се срещнем пред библиотеката по обед“ — написа той и изпрати съобщението до Албер, Джоел и Мери. Преди да натисне бутона за изпращане, телефонът му потрепери. Обаждаше се Мери.

— Какво?

— О, господи — отвърна тя несигурно. Изплашено. — Чу ли за Джоел?

Ерик изпита още по-силен страх.

Да не е проговорил? Дявол да го вземе!

— Какво да съм чул?

Тя подсмръкна — плачеше.

— Не дойде в клас.

Ерик въздъхна облекчено.

Това ли било?

Мери преиграваше както обикновено. Ерик не искаше да я включва от самото начало, но Джоел настояваше. В нейно присъствие Ерик винаги се чувстваше възбуден и нервен. Не можеше да разбере защо Джоел е толкова увлечен по нея. Сигурно сексът с нея беше наистина хубав.

— Вероятно се е заврял в стаята си.

— Не. Мъртъв е — проплака тя. — Джоел е мъртъв.

Ерик усети как въздухът напусна дробовете му.

Майчице! Албер работеше бързо.

— Какво е станало? — запита той.

— Карал си колата на път за училище — хлипаше Мери. — Изхвърчал от пътя и се блъснал в дърво. Излетял през предното стъкло и умрял от кръвозагуба.

— По дяволите.

Казал беше на Албер да свърши работата така, че да не боли. А това звучеше доста болезнено. Но стореното — сторено. Ще трябва да живеят и с това.

По-добре гузна съвест, отколкото живот зад решетките.

Но пък сега Джоел нямаше да е на разположение за вечерта. Трябваше всички да участват, иначе видеозаписът отиваше в полицията.

Трябваше да кажа на Албер — каза си Ерик мрачно. — Джоел ни трябваше.

Може би изнудвачът ще приеме съобщение. *Моля да извиниш Джоел от всички свързани с изнудване палежи, защото е мъртъв.* Ерик затвори очи. Това направо не беше за вярване, мамка му.

— Кой ти каза? — запита той.

— Сестра му ми се обади. Неговите родители не знаеха за нас двамата. Джоел каза, че нямало да ме одобрят. Но сестра му знаеше за мен. Не казвай нищо на семейство Фишер, не искам сестра му да загази.

Родителите на Джоел бяха ортодоксални евреи, а Мери — ирландска католичка. Нямаше как да я одобрят. А фактът, че Джоел криеше връзката си с нея... е, Ерик го познаваше още от детската градина и знаеше колко е потаен. *И аз би трябвало да плача* — помисли си той. — *Да чувствам нещо.* Но изпитваше само умора и страх. Цялата тази каша беше идея на Джоел. В известен смисъл и негова вина.

— Трябва да се срещнем. Тримата. В библиотеката. На обяд.

— Не мога — каза тя. — Имам час.

— Пропусни го — сопна ѝ се той. — Важно е.

След това прекъсна връзката. Трябваше да вземе решение. Трудно решение. Да изгори ли склада на някакъв непознат, или да рискува да го вкарат в затвора? Да каже ли на другите, или не?

Можеха да избягат. Да се махнат от страната. До Канада имаше не повече от три часа с кола, а оттам... накъдето и да е другаде. *В която страна няма договор за екстрадиране със Съединените щати.* Трябваша му пари. И нови документи. Трябваше да си осигури време. Но имаше само тринадесет часа.

Може би изнудвачът няма да ги следи този път. Не му е необходимо, нали? Няма какво да губи. *А аз губя всичко.*

Ерик бръкна в джоба на панталона си и извади другия мобилен телефон, за да провери отново адреса на склада, въпреки че го помнеше отлично.

На кого е? С какво се занимава собственикът? Може би е направил нещо ужасно. Толкова ужасно, че опожаряването на склада му ще е в услуга на обществото.

Е, заблуждавам себе си. Трябва ми време.

Опожаряването на склада щеше да му осигури необходимото време. Ако не наранят други хора, щяха да унищожат само вещи. Вещите се заменят. За това е застраховката.

Нали самият той каза това вчера? Вчера, когато те все още бяха еколози-отмъстителите? Господи! Как така се объркаха нещата?

Не можеше да мисли за тези неща. Сега трябваше да намери информация за непознатия, чийто склад щеше да се превърне в пепел към полунощ. Трябваше да измисли как да убеди Албер и Мери, че правят нещо добро. Само да имаше малко повече време.

Понеделник, 20 септември, 10:55 ч.

Оливия се беше успокоила, когато двамата с Кейн влязоха в моргата, но гласът на Дейвид все още изпълваше мислите ѝ. *Трябва да говоря с теб.* За какво? Защо се е крил седем месеца? Или за да ѝ каже изтърканото *Не е в теб проблемът. Оливия, а в мен?*

Във вишката, докато бяха заедно, тя запази самообладание. Близостта му бе едновременно адско мъчение и сбъдната мечта за нея. Успя да потисне порива си да му се нахвърли, когато той я хвана за раменете и зашепна в ухото ѝ и дори когато произнесе името ѝ с този дрезгав секси глас. От него се излъчваше неустоима сексуална енергия, но тя издържа и не ѝ се поддаде.

— Лив? — Кейн я наблюдаваше развеселено, въпреки явната си умора. — Или спри да мислиш за него, или се прибери да си вземеш студен душ. Караш ме да искам да се прибера за много дълга обедна почивка с жена си.

— Извинявай. — Бузите ѝ пламнаха.

Той я потупа по рамото.

— Накарай Иън да те отведе при камерите за дълбоко замразяване. Там ще се успокоиш.

— Кой трябва да бъде дълбоко замразен? — запита Иън Гилс, който излезе от кабинета си.

— Никой — отвърна твърдо Оливия. — Е, какво имаш за нас?

— Злато — отвърна Иън. — Елате да погледнете.

Той ги заведе към светлинното табло, на което висеше рентгенова снимка.

— Това е черепът на момичето.

Сърцето на Оливия затуптя бързо, когато разпозна издайническото петно. Зад ухото ѝ се виждаше ясно очертание с формата на надгробен камък и голямо колкото монета от половин долар.

— Дали е каквото си мисля?

Иън изглеждаше леко разочарован.

— Зависи какво мислиш, че е.

Оливия погледна Кейн.

— Дейвид Хънтър и колегата му намериха слухов апарат. Не точно. Нашето момиче е имало кохлеарен имплант. Той е видял само процесора.

— А какво е процесор? — запита Кейн.

— Ами... устройство... — затърси думите Оливия. — То преобразува звуците... Обясни, Иън.

Гилс се оживи, а разочарованието му се разсея.

— Процесорът се носи зад ухото и преобразува звуците в електрически сигнали. Сигналите се подават в импланта, ето тук — каза той и почука с пръст костта зад ухото. — Имплантът заобикаля нормалната слухова система и стимулира слуховите нерви. Много хитро е. Ти откъде знаеш за това, Лив?

— Една приятелка има такава. Знаеш я, Кейн. Бри Франкони. Преди малко говорехме за нея.

— Онази с дневния кучешки приют ли?

— Беше полицай, но оглуша. И се наложи да напусне и да започне нова кариера. Сложиха ѝ имплант преди около две години.

Оливия се обърна към Иън.

— Значи на импланта ще има сериен номер, нали? Защото процесорът беше разтопен почти до неузнаваемост.

— Ето номера — отвърна Иън и подаде листче с името на производителя и серийния номер. — Тъкмо планирах да ви изненадам с това. Благодаря, че ме изпревари.

Оливия го потупа по ръката.

— Съжалявам. Но пък това е чудесно. Благодаря ти.

— Няма за какво. Но не бързайте да си тръгвате — спря ги Иън, когато се надигнаха. — Има още.

Последваха го в залата за аутопсии. Телата в нея не я притесняваха така, както на терен. Докато ги транспортираха дотук, паниката ѝ отминаваше.

Момичето лежеше на масата, покрито с чаршаф от врата до коленете. Саждите в косата ѝ бяха измити, а под ослепително силните прожектори лицето ѝ изглеждаше ужасяващо бяло.

— Толкова млада — промълви Кейн. — Изглежда на шестнадесет. Причината за смъртта е вдишване на дим. Лондо каза, че е забелязал скорошна травма от насилие. От рентгеновите снимки се виждат фрактури на дясната ръка и известни увреждания на лявата длан. Освен това снощи е пила. Алкохолът в кръвта ѝ беше нула цяло и девет. Съвсем скоро преди пожара се е хранила с тако.

— Ако е взела храна някъде отгук — каза Оливия, — ще можем да проследим какво е правила през последните си часове.

— Или какво е правил нейният партньор — отвърна Иън. — Правила е секс скоро преди смъртта си. До час преди това, а може би и по-малко.

Оливия се намръщи.

— С нея е имало друг? — запитва тя. — И са правили секс?

— Разбирам, че не сте намерили друго тяло — отвърна Иън.

— Още не, но на първите два етажа все още е пълна каша — обади се Кейн. След това потръпна. — Ами ако е пазачът?

Иън поклати глава и двамата детективи въздъхнаха с облекчение.

— Кръвната му група не отговаря. Освен това Хенри Уимс си е правил вазектомия преди десет години. Това се видя от болничния му картон. Момичето не е използвало кондом, а партньорът ѝ е с доста гъста сперма.

— О, добре — обади се Оливия. — Нямаше да ми е приятно да казвам и това на съпругата му.

— От една страна — каза Кейн, — ние или ще търсим друго тяло, или...

— Или партньорът ѝ се е измъкнал — добави Оливия, а пулсът ѝ се ускори. — Ако се е измъкнал, значи може би разполагаме със свидетел.

— Когато е паднала, си е ударила коленете — продължи Иън и дръпна чаршафа, за да разкрие охлузванията по коленете на момичето. — Има и лека травма на глезена. Може да е паднала и така да се е отделила от другия човек.

— Дейвид каза, че димът трябва да е бил доста гъст, така че тя не е виждала добре, а и не е чувала партньора си, защото не е носела процесора. Логично е да са се разделили.

— Възможно ли е онзи, с когото е правила секс, да е подпалвачът? — запитва Кейн. — Възможно ли е да я е държал горе

насила и да е запалил пожара нарочно?

Иън сви рамене.

— Всичко е възможно, но жертвата няма вагинално охлузване или разкъсвания, което значи, че сексът едва ли е бил насилствен. Първоначалният анализ на урината ѝ не показва типични наркотици, а и не открихме други упойващи вещества. Разбира се, възможно е в кръвта да се открие някакъв токсин. Утре ще получа резултатите.

— А какво още може да се каже за онзи, с когото е правила секс?
— запита Кейн.

— Бял мъж с тъмна коса. Оставил с малко косми от срамната област. А и ако са били заедно, когато пожарът е започнал, той може също да е с увредени дробове от дима. Възможно е това увреждане да е леко или сериозно, зависи колко време е бил изложен на въздействието. Трябва да проверите всеки, постъпил в болница с течности в дробовете. Това се случва, след като дишаш дим.

— Най-малко ще е много разтърсен — каза Оливия.

— Ако е още жив — контрира я Кейн. — Ако е изгорял в пламъците, пожарникарите може да са минали през останките му, без изобщо да разберат.

— Ами пазачът? — запита Оливия. — Кажете ми, че е бил трезвен, моля ви.

— Трезвен като съдия. Нула алкохол в кръвта и чиста урина. Ще го изследвам след обяда.

— Това ли е той? — запита Оливия, като посочи друго покрито с чаршаф тяло на количка до една от стените на залата.

— Не, този е жертва на пътен инцидент от тази сутрин. Хлапе, което е карало без колан. Прелетял е през предното стъкло и от лицето му не е останало много. Но не се тревожете, вашият човек е първи — добави Иън, когато Оливия понечи да зададе въпрос. — И ще ви се обадя, когато науча нещо.

Тя вдигна листчето със серийния номер на импланта и каза:

— Благодаря ти. Наистина. Сега вече ще разберем коя е.

Понеделник, 20 септември, 11:30 ч.

Знаеше, че трябва да е уморен, но се чувстваше кипящ от енергия, което нямаше нищо общо с вълнението от това да влезеш в

огъня и да излезеш невредим. Не. Това беше мисълта, че предстои нещо важно.

Нещо жизненоважно. Ако си изиграеше картите правилно, можеше да получи онова, което досега не бе имал, но винаги бе искал. Нещо, което вероятно все още не заслужаваше.

Собствен дом. Собствено семейство. Съпруга, деца... всичко, което семейството и приятелите му имаха. С годините той се превръщаше в различния от компанията. Единственият все още неженен. Единственият все още сам.

Твърде дълго време остана в Чикаго, а жената, за която беше мечтал четири години, се омъжи и създаде семейство с друг. Опита да намери друга на нейно място. Но никоя не можеше да се сравни с нея.

До онази нощ през април, преди две години и половина, когато Оливия падна в ръцете му на репетицията на сватбената вечеря. *И ти оплеска всичко.* Е, тази вечер имаше възможност да поправи онова, което я накара да избяга, каквото и да бе то. Нямахше да оплеска нещата отново.

Отключи входната врата на къщата си. При всяко влизане в коридора се сецаше, че стените чакат за боядисване. Но всеки път така му изглеждаше все по-добре. Защото трябваше само малко „издокарване“, както би казала майка му.

Купил беше тази стара сграда преди седем месеца. Старата му приятелка Ив беше живяла тук, преди да намери своя хепиенд, който толкова много заслужаваше. Преди седем години тя го беше помолила да оправи течация ѝ покрив. Той го поправи, а после остана по много причини. Най-вече заради свиването на сърцето му, когато усети Оливия да влиза в болничната му стая, след като един психопат убиец избута колата му от пътя. Бяха изминали точно две години, откакто я беше срещнал. Струваше му се, че тя и прекараната заедно нощ са само сън.

Но когато видиша аромата на орлови нокти от косите ѝ, разбра, че всичко е истина.

Затова реши да остане, да започне отново. Да изгради нещо свое. През последните седем месеца „издокара“ доста своята стара къща, като постепенно превърна десетте апартамента в нея в достойни за списание жилища, които градските жители без колебание да купят — такъв беше и планът му. Да поправи къщата, да я продаде, да мине на

следващата. Огледа имената, написани с красив почерк на редицата дървени пощенски кутии, и се усмихна.

Не се получи както планираше, но пък Дейвид установи, че така му харесва много повече. Изтича до третия етаж в таванския си апартамент, щеше да дозалепи плочките в кухнята. Можеше да свърши доста работа, докато чака Оливия да се обади. Трябваше да се занимава с нещо, за да не откачи.

— Дейвид? — чу се един гласец по-скоро като на дете, а не на майка на две деца. За съжаление, Лейси беше и едното, и другото.

Той погледна през парапета към стълбището на втория етаж, където стоеше млада жена с бебе на ръце.

— Здравей, Лейс. Какво има?

— Хладилникът не работи. Знам, че сега излизаш от смяна, и нямаше да те търся, но госпожа Едуардс каза, че трябва да знаеш. Извинявай.

— Не, няма проблем.

Той слезе един етаж по-надолу и отиде в апартамента, чийто ремонт все още не беше приключил, макар че можеше да се живее в него. По пода имаше играчки, а до едната стена — наредени кутии с бебешка храна. Тук цареше чистота, въпреки че се носеше слаба миризма на бебешко повръщано. Госпожа Едуардс държеше изкъсо всяка от младите майки да изпълнява задълженията си, но дори тя не можеше да забрани на бебетата да плюят храната си.

Дейвид отвори хладилника и въздъхна. Беше повреден.

— Зеленчуците ще се развалят.

Лейси наведе глава.

— Можеш ли да го поправиш?

— Не. Този хладилник отдавна е за сметището. Имам нов, но исках най-напред да поправя плочката на пода. Мога да докарам новия хладилник тук утре сутринта, но ще трябва дотогава да качим твоите неща горе. Къде е госпожа Едуардс?

— Ели има час при лекаря, а Тифани още не е взела книжка и затова госпожа Едуардс ги закара — въздъхна драматично Лейси. — Тифани пак не изкара шофьорския изпит.

Дейвид се сепна.

— Отново? Какво не й е наред на Ели?

— Нищо, просто трябваше да се грижи за бебето си. Да го заведе на лекар.

— Добре.

Той протегна ръце и жената без колебание му подаде бебето. Малкото ѝ момченце беше скъпоценно.

— Ти започна ли работа в „Мартинос“?

Лейси се усмихна.

— Да. Ще работя вечер, но пък бакшишите са добри и ще мога през деня да завърша училище. Благодаря ти, че се застъпи за мен.

Сякаш схващайки внезапната промяна в настроението на майка си, бебето се засмя и накара Дейвид да се ухили. Това бебе имаше заразителен смях, който го караше да тъгува за племенниците си. Целуна го по бузата и го върна на Лейси.

— Няма проблем.

„Мартинос“ беше италиански ресторант, собственост на семейството на един от пожарникарите в смяна „Б“.

— Там ще се държат добре с теб. Аз ще занеса нещата ти в моя хладилник. Госпожа Едуардс има ключ, ако се наложи да изляза.

Ако Оливия се обади, изчезвам.

След няколко минути застана пред входната си врата с чашите с храна и опита да вкара своя ключ в ключалката. Натисна с тяло вратата, залитна, когато тя се отвори и видя една жена до кухненската маса с чаша кафе в ръка. За момент той зяпна, а след това почувства как по лицето му се разлива топла усмивка.

— Мамо?

Жената остави чашката и тръгна през стаята с отворени ръце.

— Липсваше ми — прошепна тя и го прегърна пламенно.

— И ти на мен — отвърна той, а майка му отстъпи назад и избърса очите си.

— Я да те огледам — каза тя и Дейвид остави чантите на масата, след което вдигна ръце напред. Тя го огледа нагоре-надолу и кимна доволна.

— Какво правиш тук, мамо? — запита той. — Радвам се да те видя, но не те очаквах поне още две седмици. Не съм готов за декорирането. Щях да ти се обадя, когато завърша всички етажи.

Майка му имаше усет към цветовете и изгаряше от желание да помага в ремонта на сградата. Той обеща, че тя ще избира мокетите,

завесите и мебелите, както и всички дреболии, които бяха превърнали къщата, в която израсна, в истински дом.

— Грейс тръгна на предучилищна градина — каза тя. — Последната ми внучка вече ходи на училище и няма какво да правя сутрин. Затова дойдох да те видя.

— Трябваше да се обадиш. Щях да ти оставя ключ или да те посрещна на летището.

Майка му се намръщи леко.

— Аз дойдох с колата от Чикаго. Не съм толкова стара, за колкото ме мислиш.

— Това е точно така — прогърмя глас от кухнята и изненадан, Дейвид се обърна натам. Гласът беше на наемателя от първия етаж, но той не се виждаше.

— Глен? Какво правиш в моя апартамент, по дяволите?

— Дейвид — укори го майка му. — Господин Редман има ключ. Той ми отвори.

— Не се сърдя, че е тук. Сърдя се, че е на пода.

Дейвид заобиколи кухненския плот и погледна надолу, където Глен Редман седеше на пода и редеше педантично плочки, а светлината от голата крушка се отразяваше в плешивата му глава.

— Добре ли си?

Редман го изгледа кисело.

— Добре съм. И знам какво мога да правя.

— Популярни предсмъртни думи — отвърна също толкова кисело Дейвид. След това погледна към плочките, които възрастният мъж беше наредил в прецизна геометрична форма. — Не е зле.

— Адски добре е, момче — намуси се Редман. — По-добре от твоите. Признай си.

— Добре. Признавам си. Благодаря ти.

— Е, толкова трудно ли беше? — запита Редман и подаде ръка, а Дейвид го изправи на крака и го задържа, докато стъпи стабилно. Той завършваше една дълга поредица сесии за химиотерапия и прогнозата му беше добра, но все още му липсваше енергията от времето, когато се запознаха в пожарната преди седем месеца. Това беше само няколко седмици, преди лекарите да открият тумора на Глен и месец преди той да стане първия наемател тук. Разбира се, плащането на наема беше относително нещо.

Къщата на Дейвид се намиреше близо до болницата, а къщата на Редман беше твърде далеч, за да може той да стига лесно за лечението си. Затова се разбраха да ги разменят — докато Редман живее тук, Дейвид ползваше бунгалото му с прекрасен изглед към езерото, пълно с бяла риба. И двамата се радваха на тази размяна.

— Не, никак не беше трудно да призная. Мразя да лепя плочки — отвърна Дейвид и погледна майка си. — Не вярвай на нито една негова дума, мамо. Той е завършен лъжец.

Майка му преглеждаше чантите.

— Какви са тези бутилки с бебешка храна?

Редман протегна ръка с доволно изражение.

— Десет.

Присвил очи, Дейвид извади портфейла си и плесна една десетдоларова банкнота в ръката на стареца.

— Недей да злорадстваш. С Глен се обзаложихме, че хладилникът в апартамент 2А няма да изкара още една седмица. Надявах се да издържи, докато оправя пода.

Майка му го избута нежно настрани и се зае да реди нещата в хладилника.

— Значи в 2А има бебета.

— Това е заради госпожа Едуардс — изръмжа Глен. — Тя приема неженени майки.

— А той си играе с бебетата, когато мисли, че никой не го вижда — каза Дейвид.

— Пълна къща значи — каза майка му. — Изненадах се от имената по пощенските кутии. Не мислех, че тук вече живеят хора.

Дейвид сви рамене.

— И моите планове не бяха такива. Но хората трябва да живеят някъде, а аз имам стаи. Не изглеждаше правилно да откажа.

— Това момче е много лесно — изръмжа Глен.

Майка му се усмихна.

— А аз къде мога да спя, синко? Нямах много мебели.

Само легло. Защото той истински се надяваше Оливия да се обади.

— Чаках ти да избереш всичко. Можеш да спиш на леглото ми. Аз имам надуваем дюшек и...

— Дейвид? Дейвид, тук ли си? — чу се друг глас от отворената входна врата. Звучеше необичайно разстроен. В кухнята влетя висока красавица с гарвановочерна коса и присви очи. — Трябва да говорим. Веднага. Моля те.

Майка му погледна към Глен, който вдигна рамене и каза:

— Тази не съм я виждал.

— Мамо, това е Пейдж Холден. Пейдж, това са майка ми и Глен. Пейдж е от моето доджо^[1] и обикновено е много учтива. Сега защо не си учтива — обърна се намръщен към нея Дейвид.

Пейдж си пое дълбоко дъх.

— За мен е удоволствие да се запознаем. Съжалявам, че нахлух така. Не знаех, че Дейвид има компания.

Майка му изглеждаше очарована.

— Аз винаги се радвам да се запозная с приятелите на сина си.

— И тя е само това, мамо — вмъкна Дейвид, преди майка му да си помисли нещо друго. — Двамата с Пейдж сме приятели и спаринг-партньори. Тя ми наритва задника всеки вторник и четвъртък, когато не съм на смяна.

— Значи и вие имате черен колан, така ли? — запита майка му и Пейдж кимна.

— Да, госпожо. Дейвид ми помага с класа по самоотбрана, който водя. Той е нашият уке^[2].

— Нападателят — обясни Дейвид. — След това нейните ученици ми ритат задника.

Пейдж изви вежди нагоре.

— Човек трябва да има голямо доверие в своя уке — каза тя многозначително. — Доверява му безопасността си. И очаква той да бъде искрен.

— Разбирам — каза майка му. — Очевидно трябва да си поговорите, затова двамата с Глен ще приберем тази храна в хладилника, а вие можете да се видите на спокойствие.

— Благодаря ти.

Озадачен, Дейвид заведе Пейдж в далечния край на резервната спалня и затвори вратата.

— Какво има? — запита той без капка претенции за учтивост.

Тя заби юмруци на хълбока си.

— Ти ме използва. Мръсник.

— Как съм те използвал?

— Тази сутрин Оливия дойде в салона. Много рано, за да ме избегне.

Дейвид потръпна.

— Тя от доста време не ходи там.

— Коего знаеш, защото четеш присъствените листи. Руди ми каза. Каза ми също, че си разпитвал за Оливия и че той ти е казал, че с нея сме стари приятелки.

— Руди е пор — промърмори Дейвид, а рубиненочервените й устни трепнаха.

— Точно така каза и Оливия тази сутрин, защото Руди ми съобщи, че е дошла. — Лицето й потъмня. — По дяволите, ти я познаваш. Имам предвид в библейския смисъл. Знаеше, че я познавам и не каза и дума. Да не си дошъл в моето доджо само за да се добереш до нея?

В библейския смисъл. Доколкото разчиташе на бледите си спомени, вероятно е така.

— Не е каквото си мислиш — отвърна той и въздъхна. — С Оливия се запознахме на една сватба.

— Знам. Сватбата на сестра й Мия преди две години и половина. След което е последвала библейската част. И след което не си я потърсил — повиши тон жената.

— Тихо — изсъска Дейвид. — Майка ми има уши като на прилеп. С Оливия се запознахме на сватбената репетиция. Аз седях на стълбите на черквата, защото не исках да влизам веднага.

Тя присви подозрително очи.

— Защо?

— Защото това беше поредната сватба, от която щях да си тръгна сам.

Пейдж го изгледа скептично.

— Сега искаш да ми кажеш, че имаш проблем с жените. Ти? Идеалният мъж, който е прекалено свестен, за да е истински? Моля те.

Дейвид се засмя безрадостно.

— Виж се. Ти си разкошна. И си сваятна, през повечето време. Имаш ли свестен мъж?

Раменете й увиснаха.

— Разбрах намека ти, благодаря. Но аз съм смотана.

— Е, скъпа, не си сама — отвърна горчиво той. — Всеки от нас си има своите проблеми.

Пейдж обмисли думите му.

— Добре. И така, защо избра мен? Защо точно мен?

— Ив ходи при теб да се учи на самоотбрана и каза, че си много добра, затова дойдох. Хареса ми и се записах. Не знаех, че познаваш Оливия, или поне не в началото.

— Оливия ме препоръча на Ив — каза Пейдж и той разбра, че тя му вярва. — Затова сме в този кръг от приятели. Но после ти започна да шпионираш. Защо?

— Видях името на Оливия на присъствения лист в залата и се изненадах. Затова попитах Руди. Той каза, че тя идва редовно и двете сте добри приятелки. После просто оставих нещата да се развиват от само себе си. Наглеждах листа и Руди ме информираше.

Веждите ѝ се извиха нагоре.

— Значи наистина е пор.

— Предпочитам „поверителен информатор“ — каза Дейвид и забеляза как устните ѝ трепнаха. — Какво?

— Точно същото казах на Лив. Значи си се запознал с нея на сватба очевидно си я харесал, двамата сте изиграли хоризонталния танц, а после не си ѝ се обадил? Това не е хубаво, Дейвид.

— Тя ме остави — възрази Дейвид. — Когато се събудих, тя си беше отишла. Без да остави бележка или нещо друго. Обадох се, но се оказа, че номерът ѝ е променен.

— Тя се премести точно тогава. Можеше да питаш сестра ѝ за телефона.

Дейвид се замисли за сестрата на Оливия, Мия — една от малкото, които знаеха колко безнадеждно е влюбен той в друга жена.

— Там положението беше... комплицирано.

— И с Мия ли си спал? — изкрещя остро Пейдж.

— По дяволите — изсъска Дейвид. — Тихо. Не съм спал и с Мия. Може дори да не съм спал и с Оливия. Каквото се е случило между нас двамата си е наша работа. Аз се надявах тя да се обади и мислех, че като не се обажда, значи съжالياва за случилото се.

— И тя казва, че е точно така.

Дейвид вдигна вежди учуден.

— И съжالياва ли?

— Ти я питай. Защо дойде в Минеаполис? Искам истината.
Дейвид въздъхна.

— Ив се нуждаеше от помощ с покрива. А аз търсех... някакъв знак или нещо такова. И така, идвам тук, Ив я нападат, след това оня откачен ме избутва от пътя и Оливия разследва случая.

— Адски голям знак — вметна Пейдж.

— Да. Трябваше да се махна от Чикаго преди много време. Имаше една жена, Дейна...

Пейдж отпусна тъжно устни.

— Умряла ли е?

— Не. Запозна се с друг.

Странно, че тогава той смяташе, че няма да преживее това.

Пейдж въздъхна.

— Давай по същество. Какъв е проблемът?

— Никакъв. Дейна е щастлива с онзи, другия. Не знаеше аз как се чувствам, а и тя не е изпитвала такива чувства към мен. Затова се магнах. Но не достатъчно далеч. Семействата ни са... свързани. Рождени дни, годишнини, празници. През цялото време я виждах.

— Аз знам това име — каза Пейдж. — Дейна е присъствала на сватбата. Видях снимката ѝ.

— Тя беше кума на Мия. Радвам се, че не познавах достатъчно добре годеника на Мия, защото иначе можеше да ме покани за кум.

— Това щеше да е гадно.

Пейдж умееше да омаловажава нещата.

— Така е. От известно време търсех начин да се магна от Чикаго, но работата ми беше там. Семейството ми. Ив ми даде необходимия тласък.

Тя беше го накарала да спре да се крие от света и само да гледа как другите са щастливи. И се оказа права.

— И така, след две години идваш тук. Защо не се обади на Лив цели седем месеца?

— Защото тя вадеше тела от варницата на оня откачен и ходеше да информира семействата им. Ив ми разказа колко необщителна е станала и затова я наблюдавах няколко седмици. Искан да проверя дали изглежда по-добре, по-малко стресирана. И да ида пред входната ѝ врата и... да започна оттам, откъдето спряхме — каза той и си пое дъх. — Но тя изглеждаше все по-зле и все не се намираще подходящ

момент. Виж, Ив ѝ каза, че съм купил тази къща. Реших, че след като не се обажда, значи не иска да започнем отново. Затова чаках. Търпелив съм.

— Седем месеца? — поклати глава Пейдж. — Дори и ти не си толкова търпелив. Искам истината.

Той затвори очи. Не беше сигурен, че ще може да я понесе.

— Истината е, че не си спомням много от онази нощ.

— Да бе, вярно. Помниш всичко, което си видял и чел. Имаш фотографска памет. Как е възможно да не си спомняш онази нощ?

— Пих твърде много на приема. Никога не се напивам. Никога.

Един спомен го преряза като нож. Не се напиваше след онази нощ преди почти двадесет години. Нощ, съсипала живота на толкова много хора. Нощ, заради която той се разкайваше до ден-днешен, но всичките добри дела на света не можеха да върнат мъртвите към живота.

— Не знам защо Оливия избяга. *Не знам и аз какво направих.*

— Приемаш ли съвет? — запита тихо Пейдж.

Дейвид отвори очи — тя отново изглеждаше приятелски настроена.

— Защо не?

— Оливия може да поеме всички демони, които те изгарят отвътре. Кажи ѝ истината. Нека тя реши дали може да започнете отново. Дейвид, не можеш да се грижиш за всички. Може би си мислиш, че я защитаваш, но правиш обратното. Причиняваш ѝ болка.

— Не съм го искал. Тя каза, че ще ми се обади.

— Добре. И не оплесквай отново нещата.

Пейдж се наведе и го целуна по бузата.

— Желая ти късмет, Дейвид. Имай вяра в себе си.

Той поклати глава.

— Не мога. Онова нещо е прекалено важно.

— Трябва. Утре ще се видим в доджото. И не се притеснявай.

Пейдж прокара пръсти пред устните си, сякаш ги заключва.

— Няма да ѝ кажа. Трябва да се връщам. Обедната ми почивка свърши.

[1] Тренировъчна зала за японски бойни изкуства. — Б.р. ↑

[2] От японския глагол „ikeru“ — получавам. Боецът, върху когото бива демонстрирана дадена бойна техника. — Б.р. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

Понеделник, 20 септември, 12:15 ч.

— Напълно си откачил — каза Албер и отстъпи назад с разперени длани. — Не става, мамка му.

Мери седеше на тревата пред библиотеката със зачервени очи.

— Ерик, Джоел е мъртъв. Как можеш дори да предлагаш подобно нещо в такъв момент?

Всъщност смъртта на Джоел му даде необходимия аргумент, за да убеди останалите да опожарят сградата, за която изнудвачът му каза. *Само тази — помисли си той. — А утре ще бягаме.*

А кога ще им кажеш за видеозаписа, за да разберат, че трябва да бягат? Довечера. След като се свърши работата.

Складът принадлежеше на човек на име Томлинсън, който продаваше водопроводни изделия, но който трябва да беше направил нещо лошо, за да стане обект на изнудване и палеж.

— Албер, ела тук и спри да обикаляш като тигър. Правиш впечатление.

Ерик седна до Мери и я потупа по ръката.

— Виж, складът на Томлинсън е следващият в списъка на Джоел.

Което не беше съвсем вярно, но за щастие Джоел не можеше да го отрече.

— Той продава водопроводни стоки. Какво общо има това с влажните зони или хабитатите? — запита Мери. — Джоел не ми е споменавал за Томлинсън.

— На мен ми е говорил за него доста пъти — излъга Ерик. — Томлинсън е инвеститор в „KRB“, фирмата, която наела строителния предприемач за комплекса във влажната зона. Един от най-големите всъщност.

Разбира се, това не беше вярно. Но Ерик не очакваше, че Мери или Албер ще могат да проверят това.

— Ако „KRB“ започнат своя проект, ще използват парите, които им е дал той.

— Напълно си откачил — промърмори отново Албер. — Да искаш това веднага след снощи?

— Това е идеалният момент — отвърна Ерик. — Погледни така — кой знае какво Джоел е казал на родителите си или какво подозират те? Прибира се вкъщи разстроен. Говорил им е за спасяване на влажни зони и изведнъж става пожар. Вие всички се изкъпахте, а неговите дрехи миришат на дим. Семейство Фишер не са глупави. Ако не направим нов удар, ще мислят, че Джоел е опожарил онзи блок. Ако ударим пак, ще знаят, че Джоел няма нищо общо.

— Ще заподозрат теб — отвърна студено Албер. — Ти му беше приятел.

Адски добър приятел. Аз наредих да го убият.

— Не, няма да ме заподозрат — отвърна равнодушно той. — Господин Фишър казваше, че нямам въображение. Нямам страсти. И че съм като сметачна машина. Даже се смееше. Твърдеше, че с мен Джоел е в безопасност. И че не му позволявам да се втурне да осъществява шантавите си каузи.

— Как можа да се случи това? — проплака Мери. — Джоел беше разстроен, когато го оставих у тях снощи, но не и...

— Не и какво? — запита Албер.

— Изпълнен с мисли за самоубийство — отвърна тя. — Пътят беше сух. Денят — хубав. Според мен е излетял от пътя нарочно. Ако смятах, че ще иска да се нарани, нямаше да го оставя.

Ерик не посмя да погледне Албер.

— Било е случайност, както с момичето. Никой не искаше то да пострада. Стана случайно.

Мери скри лице в ръцете си.

— Не мога да гледам новините. Не искам да науча името й. Опитвам да я забравя, но я виждам как пици.

По гърба на Ерик премина тръпка. Този образ не напускаше и неговите мисли. Но Мери поне не гледаше новините и все още не знаеше за пазача.

— Мери, слушай. Помисли какво разпалваше Джоел така силно. И теб. Влажните зони. Нашата земя. Ние искахме да запазим едно кътче от света си... в безопасност.

Старяеше се да звучи искрено. Дори се задавяше от старание. Вчера би повярвал на всяка дума. А днес просто искаше всичко да

приключи.

— Спряхме ги, но временно. С парите на Томлинсън ще го построят отново. И може да го направят по-голям. Това означава, че саможертвата ни е напразна. Джоел ще е умрял напразно. Ти не искаш това, нали?

Мери поклати глава.

— Не — прошепна тя.

— Той би искал това — промърмори Ерик. — Дължим му го.

Мери притихна.

— Какво трябва да правим? — прошепна тя.

Ерик потисна желанието си да въздъхне от облекчение.

— Ще се срещнем на паркинга както преди. Томлинсън има куче пазач. Ще трябва да купим стек, да сложим приспивателно. За да го приспим, Мери — добави той, когато момичето потръпна. — Аз имах някакви хапчета, но срокът им на годност е отминал отдавна.

— Аз имам приспивателни — промърмори момичето. — За да го приспим.

— Абсолютно — увери я Ерик.

Тя изправи рамене.

— Погребението на Джоел е утре.

Ерик изви вежди нагоре.

— Утре ли? О, да. Това е някакво ортодоксално правило, така ли?

— Погребение до двадесет и четири часа. Искам да присъствам, но ако отида сама, родителите му ще откачат. Ти ще дойдеш ли с мен?

Ако съм все още в страната.

— Разбира се. Иди да си починеш. Не гледай новините.

След като я погледа, докато си отива, Ерик се обърна към Албер.

— Ти ще участваш ли?

Албер го гледаше право в очите.

— Той какво има?

— Кой какво има?

Един мускул в челюстта на Албер трепна.

— Онзи, който е застрелял пазача. Видял ни е и сега ни кара да извършим това тъпо престъпление.

Акцентът му стана по-изразен, както всеки път, когато Албер се разчувстваше. Обикновено това се харесваше на Ерик. Но не и днес.

— Това е единственото обяснение за тази нелепа задача. Та какво има той срещу нас?

Какво можеше да каже Ерик?

— Видеозапис. На всичко. Лицата ни отблизо и момичето на прозореца. И как ти удряш Джоел и го мъкнем навън.

— Значи сега сме негови кучки? — запита горчиво Албер.

— Да, освен ако не избягаме.

— Къде ще бягаме? Светът е много малък.

Ерик опита да се усмихне, но не се получи.

— Франция? Те не екстрадират при вероятност от смъртна присъда. И ти говориш езика.

Албер не се усмихна.

— Това е Минесота. Ще ни пратят в затвор до живот.

Обърна глава и прониза Ерик с погледа си.

— Кога възнамеряваше да ми кажеш, mon ami^[1]?

Онова, което някога звучеше като ласка, сега представляваше меко ръмжене.

— Довечера. След като приключим. Трябваше ми време. Ако ти откажеше сега, той щеше да покаже записа и аз щях да съм в капан.

— Аз... — промърмори Албер. — Ти си се наел с много неща. Аз кога щях да имам право на избор?

— Ти какво би направил по друг начин, Албер?

За момент канадецът не каза нищо. Когато проговори, звучеше студено.

— Щях да крия от теб. Няма да бягам. А онзи как се свърза с теб?

Ерик измъкна телефона и MP3 плейъра от джоба си.

— Прати ми съобщение по телефона и ми каза къде да намеря тези неща.

— Томлинсън не е инвеститор в KRB.

— Така е.

— Това не беше въпрос, Ерик. Смяташе ли, че съм толкова глупав, че не мога да проверя? Преди да се съглася с тази идея за палежа, исках да съм сигурен, че няма да пострадаш. Проверих инвеститорите в блока, за да знам, че фирмата на баща ти не е сред тях и че няма да претърпи финансови загуби. И че увлечен, няма да ухапеш ръката, която те храни.

— И която храни теб? — запита горчиво Ерик.

Изражението на Албер не се промени.

— Ти не се ли запита защо дойдох с теб?

Ерик поклати глава, защото не знаеше дали иска да разбере това.

— Мислех, че вярваше.

— В спасяването на някакво езеро? — запита подигравателно канадецът и продължи със сух и обвинителен тон: — Аз вярвах в твоето бъдеще. Мислех, че ако се отървеш от тази... мания, ще можеш да продължиш напред. Исках да съм сигурен, че ще си в безопасност. Затова направих необходимото.

— Извинявай — отвърна тихо Ерик. — Не се замислих за това.

— Не, не се замисли. Но сега е време да мислиш. Каж ми всичко, което знаеш. Трябва да разберем кой е изнудвачът.

— И после? — запита Ерик.

Албер сви рамене.

— Ще го убием. Един в повече — каква е разликата?

Ерик си пое дъх и кимна.

— И после?

— И после аз се махам. Намери си друга играчка. Аз загубих интерес.

Понеделник, 20 септември, 12:45 ч.

Оливия затвори телефона. Абът се облегна на бюрото ѝ и попита:

— Е? Научи ли нещо от този сериен номер?

— Момичето се казва Трейси Мълън — отвърна тя и премести статуята на богинята настрани, за да не събори Абът шапката ѝ. — На шестнадесет години. Баща ѝ живее в Каунсил Бъфс, Айова, а майка ѝ в Гейнсвил, Флорида.

— Права беше за Алигаторите — каза шефът и посочи Кейн, който барабанеше нетърпеливо с пръсти, притиснал слушалката до ухото си. — Какво прави той?

— Говори с бащата на Трейси Мълън в Айова, който е глух. Използват релейна услуга. Кейн говори, релейният оператор записва текста, господин Мълън пише отговор, а операторът го изчита на Кейн. Процесът е бавен.

— Та какво прави Трейси Мълън в Минеаполис? — запита Абът.

— Все още не знаем. Говорих с майката във Флорида, която не е глуха и която има попечителски права. Тя каза, че Трејси я молила да иде да живее при баща си и да ходи в училище за глухи в Айова. Затова два дни преди Деня на труда^[2] я качила на самолет за там. Тя мислела, че Трејси е при татко си. Той смятал, че тя е при майката. Не е ясно защо Трејси е избягала, но от Деня на труда насам не са я виждали. А вчера сутринта е пратила съобщения и на двамата, за да каже, че е с другия от тях.

— Казал ли е някой от родителите, че другият е биел детето?

— Майката — не, но пък изглежда не са разговаряли често. Повечето от разговорите между тях са минавали през Трејси. Все още не сме споменали охлузванията и счупената ръка. Ще говорим с учителите ѝ и със социалните работници в Айова и Флорида, за да разберем дали някой от тях не е забелязал нещо подозрително. Това може да отнеме време.

— Майката как звучеше?

Оливия сви рамене.

— Съсипана. Заше метена. Гневна. Тя и новият ѝ съпруг ще дойдат тук с първия възможен полет.

Кейн затвори телефона и въздъхна изтощен.

— Трябва да има по-лесен начин. Бащата идва. Ще бъде тук след вечеря. Изглеждаше много разстроен, особено заради жена си, която „изхвърлила Трејси“, но заради оператора не мога да съм сигурен.

— Майката е казала, че Трејси я е молила да живее с баща си — отбеляза Оливия.

— Той каза, че Трејси мразела Флорида, но не каза, че тя е искала да живее с него. Ще е интересно да ги сложим двамата в една и съща стая. Аз ще осигуря преводач.

— А онзи, с когото е правила секс? — запита Абът.

— Според майката, тя не е имала приятел. Трејси си гледала училището — отвърна Оливия. — Или на майка ѝ се е искало това да е така, или пък е наивна. Ще видим.

— Спорел таткото, тя нямала приятел, защото майка ѝ я карала да ходи в училище за глухи деца в Гейнсвил и тя се чувствала в изолация — вметна Кейн.

Абът въздъхна.

— Ще се обадя на Джес Донахю. Ще ми трябва мнението на психолог за това семейство. Аз си мислех, че момичето носи импланта, за да чува.

— Майката каза, че имплантът не се е оказал особено успешен — отвърна Оливия. — Поставили й го чак след като навършила десет години, когато госпожа Мълън се омъжила повторно. Новият й съпруг платил за операцията. Но при Трейси не се получило добре. Не при всеки се получавало.

Абът приглади замислено рунтавия си мустак.

— Повече ме тревожи мъжът, с когото е била преди пожара. Търсете него засега.

— Да идем при езерото — предложи Оливия — и да видим дали някой не я е забелязал там.

— А какво става с ФБР — запита Кейн.

— Обадих се на специален агент Крофорд, но го нямаше в службата. Потърсих шефа му и оставих съобщение.

Абът се изправи, за да си тръгне, но в този момент Мики връхлетя от асансьора.

— От един час ви звъня.

— Идентифицирахме момичето — обясни Оливия — и разговаряхме със семейството й. Какво откри ти?

— Разбрах какъв е този гел.

Мики дръпна един стол и се настани в него.

— Натриев полиакрилат.

— И сега чакаме за превод на английски — каза Кейн.

— Гел от бебешки памперси — отвърна Мики през смях под погледите им. — Обикновено го наричат свръхабсорбиращ полимер или САП. Това са кристалите от памперсите, които абсорбират всичко.

Оливия изпита първите признаци на умора.

— Защо?

— Защо са покрили с него глобуса ли? — запита Мики. — Оказа се, че САП забавя горенето.

— Абсорбира пишкането и гаси пожари. А рак лекува ли? — запита ухилен Кейн.

— Умник — отвърна Мики. — Не открих информация подпалвачи някога да са покривали стъклен глобус с подобен гел.

Старата група SPOT са предпазвали стъклените си глобуси от жегата в скъсани пожарникарски палта.

— Значи това не са SPOT — каза Кейн.

— Не е сигурно — каза Мики. — В онези дни е имало памперси, но не е било известно, че гелът забавя горенето.

— Можеш ли да проследиш точно този вид гел? — запита Оливия.

— Не. Точно това исках да ви кажа. Този материал може да се вземе от всеки пакет памперси. Няма как да се проследят и е много по-лесно и евтино да си вземеш от тях, вместо пожарникарско палто.

— Много ни зарадва — отбеляза кисело Абът, а Мики сви рамене.

— Съжалявам. Връщам се на обекта. Обработваме местопрестъплението отвън и помагаме на хората от отдел „Палежи“ вътре.

— Ние ще обиколим езерото със снимката на Трейси — каза Оливия. — Връщаме се в пет.

Понеделник, 20 септември, 13:00 ч.

Той провери своя лаптоп, който криеше под гишето. Телефонът, който даде на Ерик, му позволяваше да проследи движението му из целия град. Ерик шеташе из града, но не бягаше. Спрял беше в магазин за месо. Представи си го как си тръгва с дебели пържоли, с които да упои кучето на Томлинсън.

Момчетата не се оказаха достатъчно параноични, за да проведат разговора си извън обхвата на телефона, от които той подслушваше, а това го разочарова. Смяташе Ерик за достатъчно хитър, за да провери дали телефонът не е с микрофон, но изглежда младежът бе твърде уплашен, за да се сети.

Фактът, че Джоел умря, се оказа неприятен. Той се запита дали Джоел наистина се е самоубил, или пък те вече се нахвърлят един срещу друг. Той би заложил на Албер.

Значи... мислят да ме убият. Браво на Албер. Той не смяташе, че едрото момче има мозък. Разбира се, нямаше да успее, но пък планът му се оказа по-добър от предложения от Ерик. Бягство във Франция! Идиот.

Но поне го послушаха за склада, а това значеше, че са по-умни от Томлинсън.

Докато обслужваше клиентите, бързо написа една команда и изкара банковата сметка на Ерик на екрана на компютъра си. Ерик беше изтеглил хиляда долара от банков клон близо до университета. Е, поне се е досетил да не тегли от своята банка и то сума, която да накара касиера да вдигне вежди от учудване. Ерик редовно теглеше по хиляда и отначало той се чудеше какво прави богаташчето с тези пари.

След това откри Албер и всичко му стана ясно. Канадецът говореше много, че иска да се махне от игричките на Ерик, но нямаше как бедно хлапе като Албер да остави такива пари.

Провери и мобилния телефон на Барни Томлинсън. Съобщението за него беше просто — „плати или...“.

Томлинсън се оказа един от малкото, които той изтълкува погрешно. Отначало сметна Барни за умен човек, но промени мнението си, след като онзи не обърна внимание на исканията му. Очевидно Барни не вярваше в заплахите да разкрие любовните му афери пред жена му. През последните години Томлинсън беше натрупал скромно състояние, а съгласно източниците му, госпожа Томлинсън нямаше предбрачен договор.

Този път Томлинсън отвърна на съобщението. „Жена ми разбра всичко. Сега се развеждаме. Какво ще правиш сега?“

Той се усмихна. *Много. Адски много.* През годините, които прекара като невидим, той свикна да го игнорират. И се възползваше напълно от това. Но да го игнорират в пряк разговор... Е, това беше грубо.

Ако Томлинсън си беше платил в самото начало, сега щеше да запази повечето от богатството си, поне в началото. А сега госпожа Томлинсън щеше да получи не просто своя дял от развода, а всичко. Застраховката щеше да покрие загубата на склада. А десетте милиона застраховка на Томлинсън щяха да устроят жена му за цял живот.

Аз, обаче, няма да получа и цент. Но това нямаше значение. Защото щеше да получи (а) удовлетворението, че Томлинсън ще умре, и то в голям страх; (б) удовлетворението, че жена му ще се смее последна; (в) учебно пособие за бъдещите си жертви; и (г) още по-голям натиск върху Ерик, Албер и на последно, но съвсем не маловажно място, сладката Мери. Всичко това беше добре.

Понеделник, 20 септември, 14:10 ч.

Фийби Хънтър се облегна на вратата на кухнята, загледана в сина си, който довършваше плочките, започнати от съседа му. Накрая, след като си призна, че е уморен, Глен слезе долу и я остави насаме с Дейвид, за когото тя се тревожеше повече, отколкото за всичките си други деца взети заедно.

— Не е зле — каза тя.

Дейвид я погледна усмихнат.

— Глен свърши повечето работа.

— Добре се справя — призна майка му.

— Така е. Винаги гледам да го оставям да си почива, но той обича да е зает.

— Забелязах — отвърна тя сухо. — Седя на масата при мен около минута и веднага скочи да довърши пода.

— Цяла минута? Много добре, като за него. Аз му казвах, че не съм решил как точно мисля да наредя плочките тук, а той все дърдореше за „проклетите луксозни плочи“. Искаше сам да измисли рисунката. Надут самохвалко — каза Дейвид с обич.

— И това забелязах. Но той те харесва.

— И аз го харесвам.

След като допълни чашите с кафе и седнаха на масата, Дейвид продължи:

— Запознахме се в пожарната още през първия ми работен ден. Той е пенсионер.

— Каза ми. Говори най-вече за пожарната. Но говори и за теб. Каза как се грижиш за наемателите. Как приспиваш бебетата от 2А, за да могат госпожа Едуардс и момичетата да си починат. Как спасяваш котката на сестрите Горски, когато се покатери на дърво. И как се грижиш за всичко, докато той ходи на химиотерапия.

Дейвид се размърда в стола си.

— Нищо особено, мамо. Всеки би постъпил така. Е, как са нещата у дома?

Дейвид винаги променяше темата, когато майка му заговореше за благотворителната му дейност. Но тя беше тук точно за това и този път той нямаше да ѝ се измъкне.

— Все същите стари неща.

Но след това му разказа подробно всичко за братята и сестрите му и за племенниците. Докато тя говореше, Дейвид я изучаваше. Той беше синът ѝ за ремонти. Винаги обичаше да разглобява и да сглобява разни неща. Колко пъти ѝ се искаше синът ѝ да направи това и с живота си?

— Какво гледаш? — запита майка му. — Да нямам някоя нова бръчка?

Той се усмихна и очите му ѝ напомниха за баща му. Съпругът ѝ беше красив дявол, както и синовете им. А Дейвид — най-много от всички.

— Не си се променила — каза той. — Тъкмо си мислех как си карала сама чак дотук. Доста авантюристично от твоя страна, мамо.

— Държиш се с мен като със старица — подсмръкна майка му.

— Не, мамо, не си старица, но си зле с ориентацията.

Това беше вярно и тя не каза нищо.

— Апартаментът ти става много приятен. Надявах се на повече мебели, но виждам, че си зает.

— Благодаря. Сложих нови прозорци, смених паркета и водопровода. Трябва да оправя подовете в апартаменти едно и две, но ако искаш, можеш да започнеш с пердетата и килимите.

Майка му кимна и отпи от кафето си.

— Като говорим за подове, чувам, че и ти си имал някакво приключение тази сутрин — отбеляза спокойно тя, въпреки че сърцето ѝ все още биеше ускорено. — Но изглежда си добре.

Той вдигна очи към тавана, но запита разтревожен:

— Кой е казал на Глен за това?

— Някой на име Раз, който го чул от някакъв Гейб, който го чул от човек на име Зел.

— Сигурен съм, че докато стигнат до Глен, фактите са се променили напълно — отвърна той.

— Вероятно — отвърна майка му меко. Синът ѝ криеше нещо. Тя винаги го хващаше. От всичките ѝ деца, Дейвид изглеждаше най-праволинеен, но беше и най-труден. И най-нещастен.

— Е — запита той небрежно, — какво ти е казал Глен?

— Че си търсил жертви от палежа, който дават по новините цяла сутрин, подът на сградата се е срутил под краката ти и за малко не си

пропаднал четири етажа надолу — отвърна все още потресена майка му. — И че си хванал някаква топка, преди да падне.

Дейвид се намръщи.

— Надявах се историята да е много по-далеч от истината. Топката трябваше да е тайна — каза той и разтри врата си. — Няма да казваш на никого, нали?

— Мога да пазя тайна. На твоє място бих се тревожила за приятелите ти.

— Да, разбрах. Трябва да се обадя на детектива.

Той набра телефона по памет, като затаи дъх в очакване на отговор.

Майка му дочу женски глас, преди Дейвид да успее да притисне телефона до ухото си:

— Съдърленд.

Наведе очи към кафето си и се заслуша най-безсрамно. Тя познаваше името Съдърленд. Запозна се с Оливия на сватбата на Мия. Оливия изглеждаше приятна млада жена. Малко тъжна, но учтива. И хубава. И вероятно по-привлечена от най-младия й син, отколкото можеше да се предположи. Бе подочула част от словоизлиянията на Пейдж.

— Здравей. Дейвид Хънтър се обажда. Исках да ти кажа, че новините за топката са се разчули.

Изпод миглите си Фийби забеляза как синът й трепна. По-малката сестра на Мия не беше доволна.

Синът й направи гримаса.

— Дори майка ми знае — каза иронично той. — Дойде ми на гости и научила затова от един пенсиониран пожарникар, който ми е приятел и който чул слуховете. Аз какво да направя?

Заслуша се, а след това бързо погледна към майка си и се обърна.

— След малко ли? — промърмори той.

Все още с наведена надолу глава, Фийби изви учудено вежди. „След малко?“ Нима Оливия щеше да дойде тук?

Дейвид стана рязко и излезе от апартамента, а Фийби се зачуди дали забеляза, че не е затворил вратата след себе си.

— Майка ми ще остане тук — чу го да казва тя. — Но можем да се срещнем на едно друго място. Ще ти пратя адреса.

След кратка тишина той каза изненадан:

— Идентифицирали сте я? Вече?

Последва мълчание, а после Дейвид промълви тихо:

— Кажи на баща ѝ, че опитвах с всички сили. И че съжалявам.

Фийби въздъхна. Глен ѝ беше казал, че Дейвид е опитал да измъкне някакво младо момиче от пожара, но то вече било мъртво. Синът ѝ щеше да го преживее тежко. Щеше да премисля всичко и да се пита дали не е можело да направи нещо по друг начин. Дали не е можел да спаси момичето. Защото си беше такъв — обичаше да поправя неща и да спасява хора.

Време беше да спаси себе си, иначе... *ще го спасявам аз.*

Дейвид прекъсна разговора, а после посегна към дръжката на вратата и се ядоса, като разбра, че тя е отворена. *Трябва да я поправя* каза си той. Не спираше звуците, ако не е напълно затворена. Кое то значеше, че майка му вероятно е чула всяка дума.

Когато той се върна в стаята, майка му го погледна с извити нагоре вежди.

— Е, как е Оливия?

Синът ѝ сподави въздишката си.

— Жертвите от сградата са убити и тя разследва случая.

— И къде ще се срещате с нея довечера? — запита майка му и вдигна ръка, когато той понечи да възрази. — Само питам, защото ако не ме искаш тук, мога да остана при Ив.

Дейвид се отпусна в стола до майка си.

— Мамо.

— Мога да пазя тайни, сине — каза тя меко. — Дори тези, за които не си ми казал.

Това не му хареса.

— Какви тайни не съм ти казвал?

Майка му се облегна, наклони глава, скръсти ръце на гърдите си и го изгледа. Дейвид познаваше този поглед. Още като дете, когато направеше нещо нередно, по него разбираше, че го чака неприятност.

— Да кажем, че се влюби в Дейна Дюпински от пръв поглед.

Дейвид отвърна очи и усети топлина по бузите си.

— Ти си знаела? — запита тихо той.

— Да. Знаех, че я обичаш, но тя те смяташе за брат. Знаех, че ти неуморно ѝ помагаш в работата с жертви на домашно насилие, както и

за други благотворителни начинания в града. Знаех също, че тя разби сърцето ти, когато се омъжи за друг.

Дейвид затвори уморено очи.

— Кой друг знаеше за Дейна?

— Всички, които се досетиха сами. Мак и Керълайн.

Това бяха по-големият брат на Дейвид и съпругата му. Преди много време Дейна беше помогнала на Керълайн да се спаси от брутално насилие у дома си. Заради това я приеха завинаги като част от семейството.

— Близнаците — добави майка му. Питър и Кати все още бяха „близнаците“, въпреки че скоро щяха да станат на четиридесет и пет години.

Дейвид отвори очи.

— И Елизабет ли? — Запита той.

— Да. Сестра ти схваща много повече, отколкото смяташ. Надявахме се да се влюбиш отново и да си щастлив. Но ти така и не пожела да опиташ и не знаехме какво да правим, затова не казвахме нищо. Сгрехихме ли?

Дейвид поклати глава.

— Не. Нямахме какво да направите, мамо.

— Знам. Една майка се чувства съвсем безсилна, когато детето ѝ страда, а тя не може да направи нищо. Не се изненадах, когато каза, че ще се местиш. Знаех, че ще трябва да се махнеш. Изненадах се колко дълго остана. Когато ми каза, че отиваш в Минеаполис, реших, че искаш да си по-близо до Ив и Том.

Старата му приятелка Ив беше напуснала Чикаго, за да избяга от собствените си демони, а племенникът му, синът на Керълайн, Том, учеше в местния университет и беше баскетболна звезда.

— Така е — отвърна той, но това беше вярно само отчасти. — Не че ги виждам много често. И двамата са много заети с училището и със собствения си живот, а и сега Ноа пази Ив.

Майка му се усмихна.

— И така е редно. Не знаех, че с Оливия сте имали... библейски отношения след сватбата на Мия. Не и докато твоята приятелка Пейдж не ти се скара днес. Защото чувам като прилеп — каза тя и изви вежди въпросително.

— Мамо! — възкликна Дейвид с пламнало лице.

— Дейвид! — отвърна тя, подражавайки му. — Длъжна съм да подслушвам. Ти никога не казваш нищо. Благодарение на Пейдж сега имам по-пълна представа за загадката, която представляваш.

— Не съм загадка. А ти и без това разбра всичко.

— Не съм — поклати глава майка му. — Има нещо в теб, което не мога да схвана напълно. Харесвам те, обичам те, хваля се с теб, но не те разбирам.

Дейвид вирна брадичка, сякаш да се защити.

— И какво не разбираш?

— Какво те кара да си толкова всеотдаен. От своеволен, твърдоглав, самовлюбен тийнейджър, който се интересуваше само от себе си, ти като с магическа пръчка се превърна в мъж, който всячески се стреми да помага на другите.

Дейвид се постара да не трепне под изпитателния поглед на майка си. *Бог да ми е на помощ, ако някога разбереш това* помисли си той, когато спомените нахлуха в мислите му. Смазани тела и толкова много кръв. Минаха осемнадесет години, а гърлото му все още се стягаше болезнено при спомена за Меган, превита над телцето на брат си, за да го защити в последния си дъх.

Защото беше своеволен, твърдоглав, самовлюбен глупак, който се интересуваше само от себе си. Вината за смъртта им бе изцяло негова.

Дейвид осъзна, че се е загледал в дланите си и вдигна поглед. Майка му го наблюдаваше разтревожена. Той се насили да се усмихне.

— Не е никаква тайна. Татко почина, а ти и Макс имахте нужда от помощ, докато го лекувах, за да проходи отново.

Автомобилната катастрофа, която уби баща му и парализира брат му бяха още един повратен момент в живота му. Помагаше на брат си и това беше истинско спасение за него, единствения начин да се измъкне от пропастта, в която пропадеше след Меган. След това да служи на другите се превърна в необходимост.

— Трябваше да порасна.

— И наистина порасна — отвърна майка му, докато го изучаваше с поглед. — Знам колко ти е благодарен Макс. Ти напусна колежа само след един семестър, отказа се от спортните си мечти, за да му помагаш във физиотерапията и да го върнеш отново на крака.

Дейвид опита да потисне тръпката от лъжата, която майка му винаги приемаше за истина, но не успя. Той беше напуснал колежа преди катастрофата, но майка му не знаеше за това. Не успяваше да се съсредоточи и получаваше слаби оценки. Не можеше да спи. Не можеше да прогони картините от главата си. Грижите за брат му, докато се възстанови преди толкова много години, му позволяваха да не допусне семейството му да разбере какъв неудачник е той всъщност.

— Той се нуждаеше от мен — успя да каже Дейвид. Гърлото му пресъхна, а гърдите го заболяха. Не разбираше хората, които свикват с дадена лъжа. Изминали бяха осемнадесет години, а лъжата все още го раздираше отвътре. Имаше нужда да признае и да се освободи от нея, но това беше немислимо.

— Да.

Майка му продължаваше да го наблюдава и той се застави.

— Но това не обяснява защо избираше домове за настаняване на жени и благотворителни дейности за жени. Това правеше още преди да идеш при Дейна. Все работеше. Все помагаше.

— Каузата е добра.

— Да. Ако е кауза. Но за теб е нещо повече — въздъхна майка му. — Дейвид, съсипах се, когато баща ти почина, и дори не си спомням някои неща, които се случиха по онова време. Но годините минаха и се замислих, че помагането в домовете за настаняване не е временна идея или просто хоби. То обзе живота ти и изключи всичко друго, което обикновено търси зрелият човек. Без приятелки, без някой специален в живота ти. Опитвах да разбера какво става. Замислих се над това миналата година. През пролетта, преди баща ти да почине, в квартала се случи нещо трагично.

Трагично. Да, така беше. И можеше да се избегне напълно, ако той не се имаше за толкова важен. Дейвид не каза нищо. Не можеше.

— Приятелката ти умря — тихо каза майка му. — Казваше се Меган, нали?

Той преглътна. И кимна.

— Пастрокът ѝ се оказа чудовище — промърмори майка му.

Дейвид преглътна отново. Спомняше си случилото се съвсем ясно.

— Да — прошепна той.

— Изби цялото семейство. Всички си мислехме колко тъжно е това. Трябваше да допуснем, че е способен на такова зло. Не знаех колко дълбоко ти се е отразила смъртта на Меган. А трябваше. Бяхте близки с нея в гимназията. Съжалявам за това, Дейвид. Толкова заета бях да се справя с всичко след смъртта на баща ти, а ти си остана все така силен и стабилен. Не разбрах, че страдаш. Прости ми за това.

Дейвид я погледна в очите. Майка му съжаляваше? Тя не беше допуснала никаква грешка. *Не и като мен.* Покашля се, надявайки се, че гласът му ще е спокоен, и каза:

— И защо говориш за това сега?

Майка му се облегна назад.

— Защото мисля отдавна и толкова пъти исках да те питам. Но моментът никога не изглеждаше подходящ. Едва ли ме разбираш.

Дейвид се замисли за Оливия и за това колко много е отлагал нещата и той.

— Много добре те разбирам.

Майка му протегна ръка и хвана ръката му.

— От години наблюдавам как даряваш времето и таланта си за достойни каузи. През тези години виждах и колко си сам и сърцето ми се късаше. Но ти си зрял мъж и затова си мълчах.

— А сега?

— Сега... сякаш възнамеряваш да започнеш живота си отново. Затова дойдох, като се надявах да открия, че си се установил. Вместо това намирам празен апартамент и син, който все още е сам. Който все още дарява цялото си време на другите.

Дейвид стисна зъби и отклони поглед.

— Това не е нещо лошо.

— Не и ако е продиктувано от правилни съображения. Не съм сигурна, че твоите са такива. Познавам те, иначе щях да кажа, че търсиш изкупление.

Дейвид срещна погледа ѝ с безнадеждно отчаяние. Искаше да я опровергае, но не можеше.

Очите ѝ се насълзиха.

— Така си мислех. Понякога, когато мислиш, че не те наблюдават, погледът ти се променя. Сякаш носиш целия свят на раменете си. Защо?

Гърдите му се стегнаха. Но тя чакаше. *Не мога да ѝ кажа истината. Не.* Затова каза само толкова, колкото беше необходимо, за да я успокои в момента.

— Аз видях всичко. Престъплението.

Объркана, майка му примигна и сълзите се спуснаха по бузите ѝ.

— Какво?

— Прибирах се от дома на един приятел. Вие бяхте на черква онази сутрин. Видях полицейски коли пред къщата на Меган и изтичах да видя какво става. И ги видях. Мъртви.

Майка му пребледня, ужасена.

— Господи! Меган, майка ѝ... те бяха...

Той кимна и продължи недоизказаното:

— Пребити до смърт. Да.

Майка му го изгледа шокирана.

— Защо не каза нищо?

Защото се срамувах. И още се срамувам. И не искам да разбереш какво направих.

Той сви рамене.

— Може да е от шока. Бях на осемнадесет години, мамо. Момчетата на тази възраст не се разчувстват от подобни неща.

Лъжеше. Защото беше се разчувствал. И почти стигнал до лудост.

— Но запомних всичко. И не исках това да се случи отново. Не мога да помагам на жените, но мога да помагам в домовете за настаняване.

Майка му примигна отново в опит да се овладее.

— Дейвид, трябваше да ми кажеш това. Не мога да си представя какви ужасии си видял. Трябваше да ти помогнем. Да те водим на терапия.

— Мамо, аз бях на осемнадесет години. Нямах да отида на терапия.

По дяволите, та той дори не каза за това на свещеника.

— Затова спри да се самообвиняваш.

Майка му кимна несигурно.

— Е, това обяснява много неща.

Изгледа го с напрегнат поглед и продължи:

— Знаеш, че няма как да ме накараш да не те обичам.

От думите ѝ Дейвид разбра — тя се досещаше, че я лъже.

— Да. Знам.

Майка му стисна силно двете му ръце.

— Гордея се с теб. Не го забравяй.

След това се облегна рязко назад и каза:

— А сега да се разберем къде ще остана.

— Тук — настоя той, облекчен, че всичко свърши. — Ще останеш тук. Трябва да огледаш всички апартаменти, да почувстваш какви цветове са най-подходящи.

— Така ще е най-добре. Отивам да пазарувам — отвърна тя. — Ако ще излизаш довечера, си почини.

— Карай внимателно, мамо — посъветва я Дейвид и я целуна по бузата. — Радвам се, че дойде. И много те обичам.

Изчака тя да излезе и се отпусна на стола със затворени очи, напълно изтощен. Нямаше смисъл да опитва да заспи. Гадеше му се и се чувстваше смазан. Така ставаше всеки път, като си припомнеше онзи ден. Днес беше дори по-лошо, защото излъга майка си.

Дейвид стана уморено. Имаше достатъчно време да налепи плочките в апартамент 2А. Можеше да сложи новия хладилник в хола на момичетата, преди подът да стегне. Но първо написа кратко съобщение на Оливия с адреса на къщата на Глен. Там беше тихо. Можеха да разговарят.

Трябваше да го направя по-рано. Но съм страхливец. Предположи, че след тази вечер в живота му ще има една тайна по-малко.

Или поне ще знам какво точно обърках през нощта, която прекарах заедно с Оливия Съдърленд.

[1] Приятелю (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Национален празник на САЩ. Празнува се в първия понеделник на месец септември. — Б.пр. ↑

ГЛАВА СЕДМА

Понеделник, 20 септември. 14:25 ч.

Оливия се намръщи, като видя адреса, който ѝ изпрати Дейвид. Беше на двайсет минути с кола от града. Защо там?

— Какво има? — запита Кейн.

— А, нищо.

Тя прибра телефона си и продължи да разглежда картата на езерото.

— Огледахме къщите с изглед към сградата. Никой не е виждал Трейси Мълън.

— Или не си признава. Нещо става там. Я ми дай бинокъла.

Оливия потупа джоба си и изохка.

— Забравих го. Дадох го на Дейвид и забравих да си го взема. Довечера ще ти го върна.

Кейн понечи да каже нещо, но размисли.

— Изглежда кучето е тук — каза той.

Оливия се взря отвъд езерото.

— Чудя се кой го е изпратил.

Казали бяха на Барлоу, че момичето е било с мъж, преди да започне пожара. Той беше поискал кучето на щатската служба за разследване на пожарите, но смяташе да извика и екип за издирване и спасяване на изчезнали хора да провери терена.

— След като нямаме бинокъл — отбеляза Кейн, — ще отидем с колата и ще питаме.

Като стигнаха до сградата, се озоваха пред готовия за действие екип за издирване и спасяване. Кучето се оказа немска овчарка, а собственикът му — висока жена с червени коси, които се спускаха до средата на гърба ѝ като пламък. Оливия познаваше само един човек с коса с този цвят.

— Барлоу е извикал Бри — отбеляза тя, доволна. — Не бях сигурна дали ще ѝ се обади.

— Това е приятелката ти от центъра за гледане на кучета ли? — запита изненадан Кейн.

— Да. Истинската ѝ работа е да обучава кучета за издирване, спасяване и преследване на изчезнали хора. — Оливия забърза крачка и продължи: — Ние с Барлоу и Бри завършихме академията заедно. Известно време бяхме доста близки. — Или по-точно, тримата и най-добрият приятел на Барлоу. — Той и Бри ходеха заедно известно време. Всъщност, сгодиха се.

— И те ли? — запита внимателно Кейн. Той рядко говореше за проваления ѝ годеж и никога не споменаваше Дъг по име, което я устройваше.

— И те — отвърна Оливия. — И при тях годежът не се получи. Но Барлоу знае, че тя е добър професионалист. Бри се занимаваше с издирване и спасяване още преди да напусне полицията. Баща ѝ е ветеринар.

— Кучкар или от армейските ветеринари?

— И двете. В допълнение към работата си се грижи и за кучетата в центъра за обучение на дъщеря си. Моджо го обича, дори и когато той му бие инжекциите. Бри! — викна тя и махна с ръка.

Бри Франкони махна в отговор.

— Хайде. Гюсгас иска да се глези.

Когато Оливия се приближи, представи колегата си и Бри му стисна ръката с топла усмивка.

— Много съм слушала за вас — каза тя. — Радвам се най-после да се запознаем.

— И аз — отвърна Кейн. — И аз съм слушал много за вас. Особено днес.

— Убитото момиче е имало кохлеарен имплант — намеси се тихо Оливия.

Веждите на Бри се извиха нагоре.

— Интересно.

Тя говореше ясно, предимно заради загубата на слуха си, но и отчасти защото имплантът ѝ позволяваше да чува. Не както преди, но достатъчно, за да съществува в света, изградила около себе си, след като напусна полицията.

Връщането на значката я беше наранило дълбоко. Оливия дори не можеше да си представи колко. Но я подкрепяше в тежкия момент

също както Пейдж, която Оливия привлече в техния кръг още докато учеха в академията. *Късметлийка съм* — каза си тя, като се сети за случката с Пейдж тази сутрин. — *Имам добри приятелки*. Помагали си бяха в не един труден момент. Оливия се замисли за срещата си с Дейвид Хънтър по-късно вечерта. Ако минеше зле, пак щеше да се нуждае от приятелките си.

— Идентифицирахме я по серийния номер на устройството — обясни Кейн. — Оказа се много удобно.

— Добре е да знам това — промърмори Бри. — В случай че умра без личните си документи.

Кейн направи гримаса.

— Извинявам се. Нямах предвид... По дяволите. Съжалявам.

Оливия я ръгна силно с лакът.

— Дразни те, Кейн. А ти го остави на мира, Бри.

Червенокосата жена примигна с кафявите си очи.

— Съжалявам, господин детектив. Не можах да се въздържа.

В този момент дойде Барлоу и лицето на Бри стана безизразно. За непознати тези двамата изглеждаха като пълни професионалисти, но Оливия знаеше, че под спокойната усмивка на приятелката ѝ омразата ѝ към Майкъл Барлоу все още кипи.

— Сержант Барлоу каза, че е възможно в сградата да има и друга жертва — обясни кратко Бри.

— Възможно е. Не сме сигурни дали е успял да избяга. Ако се е измъкнал, ще го търсим да свидетелства. Ако не, трябва да идентифицираме останките му — обясни Кейн.

— Но ако е избягал и разберете откъде е дошло момичето — предположи Бри, — вероятно ще намерите и свидетеля.

— Точно така — потвърди Оливия и погледна към Барлоу. — Ти взе ли дрехите ѝ от моргата?

Сержантът вдигна една найлонова торба.

— Можем ли да потърсим най-напред останките на неидентифицирания мъж? Един от следователите е вътре, Бри. Той ще те придружи — каза Барлоу с крива усмивка. — Не бих искал с Гюсгас да пропаднете през някоя от дупките.

— Благодаря — отвърна Бри, като върза яркочервената си коса на опашка. След това стисна здраво каишката на кучето. — Гюсгас, време е за работа.

Двамата с кучето влязоха в постройката, а Кейн вдигна учуден вежди.

— Гюсгас?

Оливия се усмихна.

— Да, точно както мишките в рисувания филм за Пепеляшка. Гюс и Гас. Кучето има удостоверение за търсач на трупове, за издирване и спасяване на изчезнали хора и за други неща, чийто списък е по-дълъг от ръката ти.

Кейн въздъхна.

— Освен това тя е пристрастена към рисуваните филми? Какво сте гледали в столовата на академията, когато учехте?

— Рисуваните филми са брилянтни социални сатири — каза закачливо Оливия, знаейки, че Кевин я дразни нарочно. Или през повечето време. — А понякога — продължи тихо тя, — са просто начин да избягаш.

— С това съм съгласен — отвърна той също толкова тихо.

Някои жени обичаха сладолед. А Оливия сваляше напрежението с няколко епизода за Койота и Бързоходеца. Нещо в начина, по който онази наковалня смачкваше чадъра на койота, я размиваше всеки път.

През последните седем месеца тя беше гледала доста епизоди. Придоби този навик през седмиците, когато трябваше да информира семействата на жертвите от варната яма. Прибираше се, разхождаше Моджо, след това пъхаше диска с „Най-доброто от Бързоходеца“ в дивидито и зяпаше екрана, докато заспи.

Убиецът беше съхранявал шофьорските книжки на жертвите си като сувенири, с което идентифицирането на телата ставаше много лесно. Оказа се, че тихомълком е убивал жени от десетки години.

Търсенето на роднините им беше трудна задача, но помагаше на Оливия да не мисли за ужаса от ваденето на останките на поредната жертва. Понякога всичко това минаваше през главата ѝ като филм. Кости, кости и още кости.

Но костите не бяха най-лошото. Най-лошото се оказаха първите тела, които извадиха от ямата. Варта разяждаше телата за няколко дни. Но накрая убиецът беше убил твърде много жени и поради това при последните жертви гниенето ставаше бавно.

Затвори очи, като си припомни гниещата плът. И как тя просто... се разпадаше при преместването на телата.

Ако в изгорялата сграда имаше труп, от него едва ли щеше да е останало много. Щеше да прилича на онези тела. Тревожността ѝ премина рязко в силна нужда да избяга, но Оливия си наложи да остане. Така тези неща щяха да станат по-лесни. Така трябваше.

Запита се как ли се справя с всичко това Кейн, но той никога не споделяше и тя не питаше. Той просто си вършеше работата.

— Знаем откъде са излезли подпалвачите — съобщил Барлоу. — Кучето надуши следа от лепилото при онази врата.

Той посочи една врата при стълбището, от страната на прозореца, на който Дейвид беше видял отпечатъците от ръцете на момичето.

— Открихте ли отпечатъци от стъпки? — запитала Оливия, но Барлоу поклатил глава.

— Само размазани петна. Подпалвачите са стъпили в лепилото и така са оставили следи до вратата. За съжаление, лепилото по обувките им е събрало прах и отпечатъците са неясни. Не се виждат грайфери и е невъзможно да се определи размерът на обувките, въпреки че изглежда вътре са били двама.

— Значи ако намерим обувките им, какво? — запитала Кейн.

— Ще намерите следи от лепило — отвърнала Барлоу. — Ако към лепилото има полепена пепел или прах, ще можем да я съпоставим по състав с намереното тук и ще сме сигурни, че са идвали тук. Кучето проследи следата през двора до онзи прорез в оградата.

Сержантът посочи един от трите среза на оградата, най-близкия до пътя, за който знаеха от Мики.

— Значи са избягали по пътя — намръщи се Кейн. — А не през езерото. А убиецът на Хенри Уимс се е намирал между него и езерото.

— Мислих за това. Водачът заведе кучето от другата страна на блока, за да проучим района, където намерихме Хенри Уимс. Там нямаше лепило по земята. Възможно е убиецът му да е избягал през езерото, но е също толкова възможно да се е върнал обратно в сградата при другите и да е избягал по пътя.

— Значи — предположи Оливия, — убиецът на Хенри не е стъпвал в лепилото или пък изобщо не е влизал в постройката.

— Може да е убил Хенри, а после да е влязъл, за да запали пожара — реши Кейн.

— Възможно е, ако Уимс не е гълтал дим — отвърна Барлоу. — Но ако Иън открие дим в дробовете му, значи е убит след палежа.

— Иън ще му прави аутопсия днес следобед — каза Оливия. — Ако Уимс е убит преди пожара и ако вътре е имало двама подпалвачи, значи общо са най-малко трима. Въпросът е дали Трейси и секс партньорът ѝ са участвали?

— И дали той е все още жив — добави Барлоу.

— И ако подпалвачите са излезли през онази странична врата — продължи Кейн, — дали са влезли през нея? И как е влязла Трейси Мълън?

— Ключалката на страничната врата не е насилвана — отвърна Барлоу, — но това не означава нищо. Хората винаги подпират вратите в строителните обекти, за да не се затварят.

— Пазачът е трябвало да проверява за тези неща, нали? — запита Оливия.

— Вратата е част от маршрута му. Първата му спирка е камерата за наблюдение, а след това проверка на всички врати отвън и обиколка около оградата. Но Уимс е поразен още на излизане от задната врата. Не е имал никакъв шанс.

Оливия погледна Кейн.

— Трябва да го проверим — каза тя. — Уимс.

Кейн кимна.

— Знам. Не можем да пренебрегнем вероятността да е знаел, че идват и да са го убили, за да не проговори. Нека проверим финансовото му положение. Но дискретно.

— Няма нужда да увеличаваме мъката на семейството, ако не се налага — промърмори Барлоу. — Видяхте ли дъщеря му по новините?

В погледа му Оливия забеляза състрадание, каквото беше виждала толкова често преди. *Само че когато се нуждаех от него най-много, той се оказа надменно копеле.*

— Какво е казала?

За един сладко-горчив момент тя се почувства сякаш все още са приятели.

— Похвали ни, Лив. — Той посрещна погледа ѝ и не отклони своя. — Оказа се по-силна, отколкото щях да съм аз, предвид че токущо е останала без баща. Не бих искал да правя нещо, за което ще съжалявам.

Оливия кимна. Тя също загуби баща си в онази нощ, когато приятелството ѝ с Майкъл Барлоу се разпадна на парченца. *Защото Барлоу се оказа надменно копеле, което се бърка в чуждите работи.* Сега може би искаше прошка.

— Ще внимаваме — отвърна тя. — Просто искаме да го изключим като... съучастник.

Оливия забеляза, че той е схванал двойния смисъл в думите ѝ, както тя схвана неговите.

— Добре — отмести поглед Барлоу. — Кучето на Бри ще се забави, докато огледа всичко. В колата съм оставил папките с досиетата на строителите от фирмата „Ранкин и синове“. Можем да ги прегледаме, докато чакаме. Не се знае дали няма да изскочи нещо.

Понеделник, 20 септември, 14:40 ч.

— Благодаря, че дойдохте, госпожо Дент — направи знак на майка му директорът, господин Оукс, и изгледа Остин сурово. И тримата бяха глухи и правеха бързи жестове, а майка му — гневни. — Майка ти е дошла много отдалеч.

— Три часа — отвърна с жест майка му. — Но това е грешка. Остин не пуши.

— Отговорникът на общежитието е надушил дим днес сутринта — отвърна Оукс, — след като димната сигнализация светнала. Когато отишъл в стаята на Остин, го заварил с цигара в ръка.

Майката пребледня.

— Защо, Остин? Кажи защо.

Защото аз заведох Трейси в онзи блок. Искан да се грижа за нея. Но сега тя е мъртва. И аз съм виновен. Стълбището беше изпълнено с дим. Тя тичаше след мен. Знам, че тичаше след мен. Той беше успял да излезе, а Трейси — не.

— Съжалявам — отвърна с жест Остин. Но това нямаше да върне Трейси. Тя беше мъртва.

Оукс се намръщи.

— Остин е отстранен от училище за пет дни. Може да се върне другия понеделник.

Момчето затвори очи. Мразеше, че трябва да лъже майка си. Но ако ѝ каже... Спомни си мъжа в лодката. Той беше застрелял пазача.

Ако знае, че съм го видял...

Много пъти искаше да каже истината. Но след като шокът от загубата на Трейси премина, Остин си спомни изражението на пазача, когато падаше. И как зъбите на ухиления убиец блестяха на лунната светлина.

И всяка подробност от лицето на убиеца, когато свали ски маската си.

Готов беше да си признае. Но тогава мъжът можеше да убие и него.

Хората, които казват истината, си патят. Какво да правя?

Майка му стана, прегърбена от тревога.

— Вземи си раницата — нареди му с жестове тя.

Раницата. Оставил я беше в огъня. Там се намираха някои от книгите и тетрадките му. И нещата на Трейси. *И моя слухов апарат.* Надяваше се огънят да е изгорил всичко. Не искаше никой да знае, че се е намирал там. Майка му нямаше пари за нов апарат, а и отдавна не можеха да си позволят застраховка. *Какво да правя?*

И той стана.

— Изгубих я някъде — отвърна безгрижно той.

Майка му го погледна сразена. Знаеше, че ѝ се иска да изкрещи. Но тя само поклати глава и направи уморен жест:

— Да си вървим.

Понеделник, 20 септември, 15:25 ч.

Бри спря при колата на Барлоу, където той, Оливия и Кейн четяха папките.

— Трябва да е избягал — каза тя. — Вътре няма човешки останки.

— В такъв случай имаме свидетел — отвърна Оливия. Това беше наистина важно, защото в досиетата не попаднаха на полезна информация. Имаше няколко описания на ефективността на работниците, един-два теста за наркотици, но нищо повече. Затова най-добрата вест през този ден се оказа фактът, че приятелят на Трейси не е загинал с нея.

Барлоу подаде на Бри чантата с дрехите на Трейси.

— Можем ли да проследим момичето?

— Разбира се — отвърна студено Бри.

Оливия върна папката, която разглеждаше, в колата на сержанта.

— Мога ли да участвам?

— Разбира се — съгласи се с усмивка Бри.

Кейн също захвърли папката си в колата.

— Идвам и аз.

Бри извади ризата на Трейси от чантата и я даде на Гюсгас, който я помириса.

— Време е за работа, Гюсгас — каза тя и двамата поеха напред, а кучето заби нос в земята.

Оливия и Кейн ги последваха, като Барлоу тръгна няколко крачки по-назад с видеокамера в ръка. Кучето ги отведе от другата страна на блока, където бяха намерили тялото на Уимс. Откри следата, която се движеше между дърветата и спираше при оградата. До друго от срязаните места.

— Можем да продължим — каза Бри.

— Да, моля те — каза Барлоу. — Бих искал да видя как са влезли. Оттук не може да се стигне до пристана. Много трънливо е.

Бри кимна.

— Лив, помогни ни да се промъкнем.

Оливия се подчини и жената с кучето продължи по дирята, следвана от останалите. Кучето няколко пъти загуби следата, но Бри му даде отново да помириса ризата. Изведнъж то спря рязко и седна.

Намираха се на брега на езерото. Дълбока следа в тинестия бряг навлизаше във водата.

— Имали са лодка — каза Кейн, като коленичи, за да разгледа следата в калта. — Малка лодка. По-широка от кану. Вероятно е малка гребна лодка.

— Някой трябва да е знаел за тази част от брега — вметна Оливия. — Оттук до пристана има само трънливи храсти, както каза ти, Барлоу. Тук е най-близкото място за спиране с лодка, ако изключим пристана.

— Трейси не е местна жителка — продължи Кейн, — но човекът с нея може да е такъв.

— Или най-малкото да е отсядал в някое от тези бунгала.

Оливия се вгледа в другия край на езерото.

— Засега ще приемем, че приятелят на Трейси е местен жител. Ако не успеем да го намерим, ще разширим търсенето сред наемателите на бунгалата, които живеят постоянно, и другите, които идват за почивка.

Бри гледаше в тинята.

— Избутал е лодката във водата, но не виждам стъпки от крака. А килът на лодката е оставил ясна следа. Значи трябва да има и отпечатък от обувка. Освен ако не е дошъл... оттук. — Тя подаде каишката на кучето на Оливия и заобиколи групата в полукръг. Внимателно отмести гъстите храсти. И вдигна поглед с усмивка. — Отпечатък от обувка. Едно на нула.

Кейн отиде при нея и надзърна над рамото ѝ.

— Четиридесет и трети номер. Добре.

Казана от Кейн, тази дума беше голяма похвала. Бри се обърна, за да огледа наоколо.

— Виждаш ли как пътеката от намачкани клонки и листа спира на три метра от мястото, до което онзи е искал да стигне?

— Уплашил се е — тихо отговори Оливия. — Бягал е от горящата сграда. Чудя се дали е знаел, че Трейси не е успяла да излезе.

— О! — възкликна Барлоу, свали фотоапарата си и се загледа в профила на Бри. — Знам какъв е бил.

Отиде до нея и се наведе леко, загледан в ухото ѝ.

Наежена, Бри се отдръпна и го изгледа гневно.

— Какво правиш?

Барлоу се изправи и погледна Оливия.

— Кохлеарните процесори, които се носят зад ухото, нямат вътреушна част — обясни той. — Не мога да повярвам, че съм забравил това.

Оливия се намръщи. След това разбра.

— О, боже! Прав си. Колко пъти съм гледала тази кука на ухото ти, Бри... Не мога да повярвам, че и аз съм забравила.

След това Оливия погледна Кейн.

— Процесорът на Бри се поставя на мястото си с кука, която се слага тук — обясни тя и докосна най-горната гънка на ухото си. — А не с розова част за вкарване в ухото, каквато Дейвид намери в останките.

— Такива използват за слухови апарати, не за импланти — обясни Бри. — Намерили сте вътреушна част?

— В останките — отговори Барлоу. — Тази част беше разпознаваема.

— Значи тя не би трябвало да има едновременно слухов апарат и имплант, така ли? — запита Кейн.

— Може би — отговори Бри, която също разбра всичко. — Някои хора използват и двете, според това доколко не чуват. Какъв е моделът на жертвата?

— Според майката Трейси е била напълно глуха, но баща ѝ отказал да слагат кохлеарен имплант. Опитали със слухови апарати, но без полза.

— И бащата е глух, така ли? — запита Бри. — Споровете около имплантите на децата не са така разгорещени, както преди време, но още се водят. Много от глухите хора не смятат състоянието си за нещо, което трябва да се „поправя“. Защиатават своята култура и език и за мнозина имплантите са заплаха.

— Това го схванах, когато говорих с бащата — каза Кейн, — въпреки че минавахме през оператор. Бащата беше ядосан, особено на жена си. Разбира се, и той страдаше, а и по телефона е почти невъзможно да хванеш нюансите.

Бри се усмихна печално.

— С практика става по-лесно. Следващия път, ако можеш, използвай видеооператор. Ако бащата има видеотелефон, той може да прави жестове директно на оператора, вместо да пише. Така гласът на преводача може да предаде част от чувствата, защото ще вижда лицето на човека отсреща. Ще ти покажа как да направиш такава връзка.

— Ще съм ти благодарен за това — отвърна Кейн.

— Може ли да се върнем към тази вътреушна част? — запита нетърпеливо Барлоу. — Тя на момичето ли е, или не?

— Ако е родена напълно глуха — каза Бри — и ако не я е носила преди импланта, вероятно не е нейна. Трябваше да проверите това.

— Ако не е нейна, е възможно и раницата да не е нейна — обади се Кейн. — А слуховият апарат може да е на човека, с когото са били заедно преди пожара.

— От космите, които е оставил по тялото на Трейси, знаем, че е бял, с тъмна коса. Вероятно е местен жител, който може да е глух или с

увреден слух — каза Оливия. — Това стеснява обхвата.

Бри кимна.

— И ако е на нейните години, имате още по-голям късмет. Защото ще е записан в някое училище, а в общинските служби ще имат информация за недъга му.

— Откъде да започнем? — запита Оливия.

— Аз бих започнала от училището за глухи деца — отвърна Бри и погледна часовника си. — Приключили са за днес. Някои от децата живеят в общежитие и можете да проверите там, но ще трябва да говорите преди това с директора, който се казва Оукс. Според мен е много отзивчив.

— Там ли си учила? — запита Кейн. — Аз мислех, че си загубила слуха си по-късно.

— Така е и не съм учила там. Но работя с училището по време на ваканциите — водя курс за ветеринарна грижа. Когато завършат, децата ще са придобили някакъв опит в отглеждането и грижата за животни.

— Значи познаваш децата — отбеляза Кейн.

— Някои. Те имат и часове по готвене, механика, земеделие. Много от децата искат да са ветеринари, но се отказват, когато се наложи да метат кучкарниците. Обикновено стават готвачи — усмихна се Бри. — Избират между захарта и лайната.

Кейн се разсмя.

— Значи можеш да ни помогнеш да говорим с децата?

Бри се поколеба.

— Аз съм бавна в жестовете. Трябва да опитате с преводач. Възможно е мъжът, когото търсите, да не е от местните или вече да е завършил, но общността на глухите е сплотена. Ако той все още живее тук, някой ще го познава. Просто ще трябва да сте търпеливи. Те често защитават своите.

— Както полицаите — каза Кейн.

— Точно така — отвърна Бри и изгледа Барлоу. — Нещо друго, сержант?

— Не — отговори Барлоу, наежен като нея. — Благодаря на теб и на кучето ти.

— Няма защо. Обади ми се, Лив. Ще вземем Пейдж и ще идем при Сал да прием по едно — каза Бри и пое каишката от Оливия. —

Както в старите дни.

Както в старите дни. Преди Човека с ямата. Преди да започна да избягвам приятелите си.

— Обещавам.

— Имам свидетели — предупреди я Бри. — Хайде, Гюсгас. Да се прибираме.

Оливия се обърна към Барлоу, изглеждаше мрачен и уморен като нея. Той беше поднесъл маслинова клонка... Е, не клонка. По-скоро пръчица. Тя реши да вдигне малко летвата.

— Постъпи правилно, като извика Бри. Знам, че не ти е било лесно.

Барлоу се усмихна мрачно.

— Е, не беше точно така. Първите четири екипа, на които се обадох, отказаха — въздъхна той и запита: — Как искаш да продължим?

— Ще потърсим приятеля на Трейси — каза Кейн. — Ти работи по идеята за вътрешния човек. Проверявай служителите. Виж дали няма някой подозрителен.

— Или глух, или с увреден слух — добави Оливия. — Ами ако онзи, с когото е била Трейси, работи в „Ранкин и синове“? И я е пускал да се крие тук? Може да е имал ключ.

— Добре казано — съгласи се Барлоу. — Ами ФБР? Абът свързали се с агент Крофорд?

— Щом не ни се е обадил, значи не е. Надявам се да се чуят до пет — каза Оливия. — Ами какво ще кажеш за отпечатъка от обувка четиридесет и трети номер в калта?

— Ще накарам колегите да направят гипсова отливка на обувката и на следата от кила на лодката — отвърна Барлоу.

— И имаме достатъчно време да се чуем с Иън преди срещата в пет — каза Кейн. — Вече трябва да е приключил с аутопсията на Уимс.

Часовникът показваше почти четири. Трябваше да идат до моргата, да проведат следобедна среща в службата, да се върнат в моргата, за да идат с бащата на Трейси за разпознаването, и после...

После при Дейвид, който щеше да чака в бунгало на едно друго езеро, на половин час път. Защо точно там? *Защото иска да започнем оттам, откъдето спряхме.*

А това беше твърде примамливо за нараненото ѝ его и самотното ѝ либидо. И все пак тя ясно помнеше името, което той изстена през онази нощ. *А то не беше моето.* Ако той искаше да започне всичко отново, Оливия нямаше представа как ще отговори. *Е, още два часа и ще разбереш.*

Понеделник, 20 септември, 16:35 ч.

— Желаете ли още нещо? — запита той дамата пред гишето, докато с периферното си зрение наблюдаваше останалата част от магазина.

Тя вдигна поглед от телефона си със замечтана усмивка и с двадесет долара в ръка.

— Не, благодаря. Приятен ден.

Той върна ресто, което жената не си направи труда да преброи.

— Вие също. Ч-чао.

Изгледа жената, която си отиваше, без да се съмнява в повода за усмивката ѝ или за това къде отива. Запита се дали съпругът ѝ знае, че тя го мами, или че телефонът, който стиска в ръка, съдържа писмата, в които любовникът ѝ пишеше за неутолимия си глад, който тя засищаше в местния мотел всеки понеделник след работа.

Проникването в електронната ѝ поща се оказа детска играчка. Всеки път, докато чакаше на касата, тя проверяваше имейлите си, както правеха три четвърти от клиентите му. Сега сякаш всеки имаше смартфон, а безплатният интернет се оказа твърде сладка примамка, която не можеха да пропуснат, докато се редят.

Разбира се, всеки, който се включваше в предлагания от него „безплатен“ интернет, се сдобиваше с малък троянски кон, който проверяваше всички пароли на електронната поща, на банковите сметки, списъците на хората от телефонния указател и всичко друго, което се намираще в телефоните или в преносимите им компютри.

Няколко от клиентите си беше хванал точно така чрез откраднатата информация от електронната поща и чрез влизане в сметките им. Майчице, какви имейли изпращаха и пазеха тези хора. Чак го караха да се изчервява. Горещи, много горещи. И отлично гориво за шантаж. *Изневерявате на жена си? Срамота. Платете ми и никой няма да узнае за това.* Адски лесно се оказа.

Само след няколко от имейлите на Ерик осъзна, че е попаднал на златна мина. Ерик и Джоел си пишеха колко са ядосани за застрояването и как този блок навлиза във влажната зона. Ерик изглежда не се тревожеше за влажните зони, но от имейлите си личеше, че Джоел е успял да го привлече.

Джоел се оказа ентузиазизиран фантазьор, който обаче знаеше как да убеди Ерик. *Веднъж в живота си живеј* — пишеше той в един имейл. — *Рискувай! Бъди герой! Направи нещо различно. Баща ми казва, че си скучен и безопасен. Така ли искаш да прекараш живота си? Искаш ли да станеш като бащите ни?*

Които бяха невероятно и безсрамно богати.

Жалко, че Джоел имаше съвест. Но Ерик, макар и не с особено силно въображение, разсъждаваше много задълбочено. Докаран до определена точка, той не се отказваше, както не се отказа от идеята веднъж в живота си да е герой.

Смело застана начело и бързо оформи плана. Беше си осигурил и помощта на Албер — своя любовник, присъединил се предимно от егоистични подбуди. Тогава Джоел доведе своята любовница — *едно име, което ме сепна*. Мери. Име, което той не беше виждал от доста време. И което можеше да не види отново до края на живота си.

Ако тя си кротуваше, той може би щеше да я остави на мира. Да си гледа работата. Да ходи на курсовете, на които се е записала. Но тя не кротуваше. Тя се беше ангажирала с Джоел. Щом видя името ѝ в имейла от Джоел, той знаеше, че този случай няма да е просто изнудване. А отмъщение.

А момичето на прозореца, което умря? То подслаждаше нещата още повече.

Но за съжаление, смъртта на момичето не се отрази добре на бизнеса днес. На гишето присъстваше обичайната тълпа и касата звънкаше почти непрекъснато, но пожарът и смъртта присъстваха като основна тема във всички „частни“ разговори. Хората казваха какви ли не неща, като смятаха, че никой не ги чува и не им обръща внимание.

Но аз винаги обръщам внимание. Затова ще бъда богат. Безгрижно измъкна дистанционното от джоба си. То приличаше на айпод — от кръглото колело до слушалката в ухото му. Но съвсем не беше такава обикновена вещ. Избягваше да го използва, когато е на работа. Завъртя колелото с палец, за да обиколи всички горещи зони.

Тук навсякъде имаше микрофони и с това удобно устройство можеше да подслушва буквално всеки разговор. То представляваше неговото звукозаписно студио, незаменимо оборудване за всеки изнудвач и напълно изгодна покупка от интернет.

Повечето идеи получаваше от подслушаните разговори. След това проникваше в имейлите, за да се добере до истинските находки — документацията, заради която жертвите плащаха. За разлика от Барни Томлинсън, повечето от жертвите плащаха.

Но ако не плащаха както Томлинсън, той вземаше мерки. Трайни.

Смяната му свършваше скоро и можеше да се погрижи за Томлинсън, а после да избере откъде да наблюдава действията на колежаните. Наведе се, за да затвори компютъра си, и подскочи от бръмченето в джоба си. Звънеше един от предплатените телефони. Намери необходимия телефон и видя, че го търси Ерик. Отвори апарата, за да прочете съобщението.

Джоел е мъртъв. Само трима сме. Работата върви според графика.

Ерик вярваше на заплахата, че ако четиримата не дойдат, видеото ще излезе на бял свят. Страхуваше се. *Това е добре. А утре ще е ужасен. Което е още по-добре.* Засега той щеше да си поиграе малко с тях, за да забие кукичката още по-дълбоко.

„откъде да знам, че казваш истината? докажи.“ — написа той.

ГЛАВА ОСМА

Понеделник, 20 септември, 16:40 ч.

Ерик трябваше да докаже, че Джоел е мъртъв. Хвърли поглед към Албер, който изучаваше на картата улицата, на която се намираше складът на Томлинсън. Онзи можеше да иска доказателство, но двамата се бяха разбрали да не говорят за това. А и Албер още му се сърдеше.

Припомни си нелепото съобщение, което изскочи в мислите му тази сутрин. *Моля да извиниш Джоел от всички свързани с изнудване палежи, защото е мъртъв.* Влезе в сайта на местните телевизионни новини. По-рано в статията за катастрофата с Джоел се казваше само, че жертвата е студент в университета в Минеаполис. Ерик се надяваше да са я актуализирали.

Оказа се, че статията е обновена и споменава името на жертвата — Джоел Фишер, на 20 г. Двадесет. Целият живот беше пред него, мамка му! Пред тях също. *И щяхме да го живеем, ако не бяхме послушали проклетия Джоел.* Ерик бързо набра отговора и отвори линка към сайта с новината.

Ето доказателството.

Изчака малко и прочете текста на отговора.

„моите съболезнования.“

Да, вярвам ти помисли си Ерик, като захвърли телефона на дивана.

— Какво става? — Албер вдигна поглед от картата и го изгледа хладно.

— Ти свърши своята част. Аз ще свърша моята.

Разделили си бяха задачите, като се постараха Мери да участва възможно най-малко в планирането. Единственото нещо, за което имаха съгласие, е недоверието към нея. Щяха да я вземат чак вечерта, за да не може тя да разкаже на някого за плана.

Преди ситуацията изглеждаше различно — четиримата обсъждаха с часове всяка подробност в този хол. Ерик беше проникнал

в сървъра на строителната фирма и бе открил необходимата информация — планове, маршрута на пазача, графика, от който разбраха, че лепилото е разпределено по етажите — от първия до третия.

Какво мислехме тогава? Оказа се, че не са мислели. Бяха се увлекли твърде много.

Тази вечер Ерик щеше да се погрижи за кучето, да обезвреди алармата и видеонаблюдението и да вкара останалите. Албер щеше да купи бензин и кибрит и заедно с Мери да запали огъня. При проверката с колата установиха, че камерите не са свързани с алармата, нито с монитори за постоянно видеонаблюдение. Бяха съвсем прости записващи устройства, но за всеки случай те щяха да крият лицата си със скиорски маски.

А ако ги хванат? Много важно. Колко още би добавил този палеж към присъдите им? Доживотна плюс още няколко години. Вече нямаше значение. Но ако не ги заловяха, щяха да спечелят малко време. Тогава ще примамят изнудвача и ще го убият, бързо и чисто. Само така можеха да излязат чисти от ситуацията.

— Часът е почти пет — обади се Албер. — Складът на Томлинсън затваря скоро.

— В такъв случай е добре да позвъня.

От телефона на изнудвача Ерик набра склада на Барни Томлинсън. Отговори му женски глас.

— Здравейте — каза той. — Казвам се Джон Дейвис от охранителна фирма „Еъртайт“. Произвеждаме видео охранителни системи.

— Оставете телефонен номер и ще говоря с мениджъра, когато се върне — отговори отегчена жената. — Аз не съм упълномощена да изслушвам продавачи.

Кучка!

— Предлагаме специална оферта. Ще монтираме камерите, после ще ги свържем безплатно с безжичен рутер и така ще съхраняваме и архивираме всички записи на нашите сървъри в реално време.

— Ние имаме система и тя работи добре. Старомодно видео, в което всеки месец вкарваме нова касета. Нищо не може да се счупи. Виж, момче, остави телефонен номер, защото ще затварям.

— Чакайте — избоботи Ерик. — Моля ви, не затваряйте. Вие сте първите, на които се обаждам. Първата ми работа. Парите наистина ми трябват, за да плащам за училище. Моля ви.

Жената въздъхна драматично.

— Добре. Господи, колко съм мекушава.

— Благодаря ви. Сигурна ли сте, че системата ви работи добре? Проверявали ли сте качеството на видеозаписите напоследък? Климатичните промени повреждат сензорите.

— Записващото устройство е на закрито — отвърна жената. — Нямаме проблеми с климатичните условия.

Мамка му. Надяваше се да е отвън.

— Вие може да мислите така, но ако е близо до товарна площадка или до външна врата, господин Мраз ще влиза по няколко пъти на ден.

— Господин Мраз ли? Виж, изобщо не е близо до външна врата. Намира се в шкафа за електрооборудване до тоалетните. А теб не те бива да продаваш. По-добре си смени работата, иначе ще си умреш беден.

Тя затвори, а Ерик въздъхна с облекчение.

— Видеолентата е в електрическия шкаф до тоалетната. Ще я вземем с нас и няма да е необходимо да деактивираме камерите. Но за всеки случай трябва да сме с маски.

Без все още да вдига поглед, Албер запитва:

— Ами алармата?

— Той има куче. Обзалагам се, че алармената му система не е чак толкова авангардна.

Албер стисна зъби.

— Не се обзалагай. Бъди сигурен.

Ерик се зачуди как да му угоди. След това сведе поглед към компютъра си, от който опитваше цял следобед да проникне в системата на Томлинсън.

— Правя всичко по силите си.

Понеделник, 20 септември, 17:00 ч.

Дейвид разглеждаше лицето си в огледалото в банята. Лепенето на плочките на пода в апартамент 2А не отне много време и изпълнен с

енергия, той довърши и апартамент 2Б. Сега, изкъпан и гладко обръснат, той бе облякъл подходящо сако към ризата и панталона. Дори взе и вратовръзка. Мразеше това чувство на несигурност. Мразеше и неизвестността. Е, поне скоро всичко щеше да приключи.

Не гледаше често в огледалото. Обикновено се бръснеше под душа. След смъртта на Меган дълго време се насилваше да се погледне в огледалото и да приеме себе си такъв, какъвто е, а не като мъжа, когото виждаха другите.

Знаеше, че хората виждат онова, което искат, а не можеше да отрече, че бе благословен с красиво лице и стройно тяло и че жените често го заглеждаха. Понякога това го ласкаеше.

Но през повечето време чувстваше досада. Красивите жени го смятаха за играч, с когото нямат шансове. Съвсем малко жени отделяха време, за да проверят какво има под привлекателната му външност. Да открият какъв е той всъщност. В какво се бе превърнал.

— Е, кой си ти? — промърмори той на отражението си. Но нямаше добър отговор.

Тръгна из апартамента си — празен, с изключение на най-необходимите мебели, които си донесе от Чикаго. Маса, няколко стола и фотьойл за пред телевизора. И леглото, което взе още като се нанесе. Ново легло. Голямо. С надеждата за ново начало. *Дано.*

Напразно си повтаряше, че не бива да се тревожи и скоро ще има шанс да разбере и оправи кашата, която бе забъркал преди две години. Имаше нужда да отклони мислите си и затова взе лаптопа и се настани във фотьойла.

Сети се за стъклената топка. Вярваше в съдбата, в божието провидение, и не смяташе, че случайно е попаднала така лесно в ръката му.

Восъчнобялото лице на момичето изплува в съзнанието му и широките ѝ очи се вторачиха в него. След няколко часа баща ѝ щеше да пристигне, за да идентифицира тялото. Толкова млада, а животът ѝ беше приключил.

Точно както животът на Меган. Отдавна не се беше сецал за нея. Нищо не можеше да я върне, също както момичето от сградата. Каква загуба. Каква безсмислена загуба.

Меган загина, защото едно егоистично копеле искаше да контролира по-слабите от себе си, а днешната жертва пострада заради

група радикални защитници на околната среда. Те може и да говореха страстно, дори самоотвержено за каузата си, но си оставаха същите егоистични копелета като него навремето.

Запита се дали са знаели, че момичето е там. Надяваше се да не е така, както се надяваше Оливия да ги открие и да ги тикне затвора за дълго.

Топката беше техният подпис. Написа в Гугъл „стъклена топка“ и „екологичен палеж“ и се зачете в резултатите.

Намери една статия за група с името SPOT, после и друга. Откри и информация за невинна жена, загинала преди дванадесет години в последния пожар, за който групата бе поела отговорност, и сърцето му се сви от болка. Едва ли са знаели за момичето снощи. Замисли се за простреляния в сърцето пазач. Това вече не беше случайност. Очевидно тези подпалвачи не бяха идеалисти, а хладнокръвни убийци. Или нещо страшно много се бе объркало в плана им.

Дейвид намери публикация за вдъхновителя на екотерористите — Престън Мос. Оказа се бивш университетски преподавател, за когото никой не знаеше нищо от дванадесет години насам. И доста плодовит писател, преди да изчезне.

Някой бе намерил статиите на Мос и ги бе публикувал в интернет. Дейвид се зачете в тях и имаше чувството, че почти чува гласа на автора, толкова пламенно бе словото му.

— Дейвид? Тук ли си, момче?

Хънтър вдигна рязко очи от компютъра си и примигна, за да фокусира вратата, която се отваряше. Глен Редман надникна през нея и запита:

— Дейвид?

— Да, Глен, тук съм. Влизай.

Намръщен, мъжът влезе.

— Видях пикапа ти отвън и предположих, че си тук. Добре ли си? Изглеждаш сякаш си видял призрак.

Дейвид все още преживяваше вълнуващите думи на Престън Мос. Вълнуващи и плашещи с едва завоалираните си призови към насилие, за да се чуе гласът на активистите, в случай че палежите не провокират обществото достатъчно силно. Дейвид разтърка длан върху гърдите си. Сърцето му все още биеше учестено.

— Бях се зачел — отвърна разсеяно той, след това примигна отново. — Какво ти трябва?

Глен се намръщи още повече.

— Ти ми кажи. Оставил си ми бележка. — Глен извади листа от джоба си и като го видя, Дейвид веднага се върна към настоящето.

— Точно така. Почуках на вратата ти, но реших, че си почиваш.

Постави лаптопа на облегалката на креслото, стана и придърпа един от кухненските столове, а след това подкани Глен да седне във фотьойла и продължи:

— Исках да говорим за онова, което си разказал на майка ми днес.

Глен присви очи.

— Какво съм казал?

Тонът му сепна Дейвид.

— За топката, която намерих в опожарената сграда.

— О, това ли? — разведри се Глен и накара събеседника си да се зачуди какво ли още е разказал на майка му. — Чух, че си извадил адски късмет.

— Така е. А топката се оказа наистина важна. Полицията не иска да се разчува за нея.

— Пред кого?

— Ами пред пресата, но и между нас. Тази информация не трябва да изтича.

— Добре — каза старият мъж и го изгледа. — Ти май доста си се поизтупал. Облякъл си и сако. Да не излизаш довечера?

Дейвид усети как се изчервява. Надяваше се да не е чак толкова предвидим.

— Да — отговори той и отвърна спокойно на погледа. — И ти изглеждаш доста спретнат, старче.

— Мислех си, че майка ти може да иска да разгледа града, но ако имате планове...

Дейвид не знаеше дали да се разсмее, или да се намръщи.

— Имаш някакви намерения относно майка ми?

— Не — отвърна възмутено Глен. — Само си помислих, че тя може да... Няма значение.

Опита да стане от фотьойла, но Дейвид му махна да остане на мястото си.

— Седни. Няма да излизам с майка си тази вечер. Тя отиде по магазините.

— Оставяш я сама през първата й нощ тук?

— Само за малко.

Може би. Не смееше да се надява на кой знае колко време с Оливия.

— Ти къде искаше да я водиш?

Глен сви рамене, видимо смутен.

— Може би в „Дулис“. Там крилцата са хубави.

Дейвид поклати глава.

— Майка ми не си пада по заведения с едрогърди сервитьорки и наливна бира. Освен това и ти си сменил ризата и си се избръснал. Това изисква нещо специално.

— Да бе, като че ли мога да си позволя нещо специално — оплака се Глен. Дейвид отново поклати глава, но не каза нищо и Глен въздъхна тъжно. — В „Мартинос“ масите са с покривки.

Хънтър се разсмя.

— Там ще й хареса. Може да видите и Лейси от апартамент 2А. Мартино я нае. Ти какво, да не харесваш майка ми?

Бузите на Глен поруменияха издайнически.

— Тя е приятна жена. Ти стой настрана, момче.

— Просто... тя не излиза с мъже. — Щом го изрече, Дейвид с почуда осъзна, че това не е напълно вярно. — Поне не и след баща ми.

— Преди колко време почина баща ти?

— Аз бях на осемнадесет години, значи преди осемнадесет години. Тя се държеше, не се оплакваше. Винаги можехме да разчитаме на нея. Не съм си помислял, че тя... отново ще излиза с мъж някога.

— Ние само ще идем в „Мартинос“ — каза Глен извънредно търпеливо. — Няма да се женим.

Дейвид го изгледа лукаво.

— Майка ми е страхотно хубава жена.

— Не ме карай да ставам от стола, Хънтър.

— Без лебедка няма да можеш. Само се дръж добре с нея, ясно? Тя е добър човек.

— Това го разбрах веднага — прокашля се Глен. — Та къде отиваш ти?

Сега Дейвид се размърда неловко.

— В твоето бунгало.

— С тези дрехи? Даже си лъснал с плюнка и официалните си обувки.

— Аз не плюя. Трябва да поговоря с един човек за един случай отпреди време.

— Тя как се казва?

— Оливия — въздъхна Дейвид.

Веждите на Глен се извиха.

— Онази, с която си спал и с чиято сестра вероятно също си спал? И аз чувам като прилеп. Просто го казвам, да си знаеш.

Дейвид затвори очи.

— Не съм спал с никоя от тях. Така мисля.

— Така мислиш?

— Да, точно това казах. — Беше казал повече от необходимото.

— А колко е часът?

Глен погледна компютъра.

— Шест без десет. — Присви очи и се наведе към екрана. След това вдигна очи и изгледа Хънтър гневно. — Защо четеш за Престъпник Мос?

Дейвид се наведе напред.

— Ти познаваш Мос?

— Не лично, но го помня. Оставяха стъклен глобус при всеки пожар — отговори бавно Глен. — А днешната топка... Полицаите да не мислят, че се е върнал?

— Не знаят — отвърна Дейвид. — Но не искат това да стига до новините.

— Разбирам ги. Онзи беше много лош, Дейвид. Правеше се на искрен, но в крайна сметка си беше престъпник — каза Глен и добави развълнуван: — Повече от престъпник.

— Какво се е случило, Глен?

Старецът затвори лаптопа.

— Говорят за жената, която умря, защото заспала в сградата и не можела да излезе. Как обгоряла като въглен. Но не говорят за пожарникарите, които пострадаха при опита да спрат пожара. Огънят обхвана съседните сгради. Късмет извадихме, че изобщо угасихме пожара.

— Кой е пострадал? — запита Дейвид, като забеляза болката в очите на Глен.

— Двама младоци. Единият и до днес носи белезите, а другият е на четиридесет и влачи след себе си кислородна бутилка, сякаш петдесет години е пушил цигара след цигара. Попаднаха в капан вътре. Кислородът свършил и за малко да умрат от задушаване. Тогава новините раздухаха случая, но сега... ги споменават само в бележка под линия. Онази жена умря и всички съжалявахме много за нея, но този ден загубихме и двама добри мъже. А Престън Мос изчезна. Мръсен страхливец.

— Мръсен страхливец, който знае как да разбуди духовете.

— Това го умееше. Не мога да повярвам, че се е върнал.

— Може и да не е. Но не трябва да говорим за тази възможност.

Нито дума, Глен.

— Добре.

Някой тресна външната врата на долния стаж.

— Дейвид?

Хънтър скочи на крака и погледна надолу, където стоеше майка му с пазарски чанти в ръцете си.

— Аз ще ги взема, мамо.

След това хвърли поглед през рамо.

— И внимавай в картинката, старче. Тя ми е майка.

След това изтича по стълбите и пое чантите от ръцете ѝ.

— Ти армия ли ще храниш?

— Само теб. И Глен — последва го майка му по стълбите. — И младите майки в апартамент 2А.

— Сестрите Горски от апартамент 1Б направиха зеленчукова градина в двора. Цяло лято имах домати.

— В такъв случай ще храним и тях. Ти нямаше ли да излизаш тази вечер?

Дейвид бутна с хълбок притворената врата на апартамента си.

— Да. Но Глен иска да яде италианска храна, нали така, Глен?

Майка му се усмихна, когато видя стария мъж.

— Аз правя фантастични спагети карбонара. Много ще ти харесат.

Дейвид поклати глава и Глен се прокашля.

— В тази кухня не може да се готви. Плочките на пода още не са стегнали. Но можем да идем в „Мартинос“.

Дейвид постави пазарските чанти на масата и целуна майка си по бузата.

— Там масите са с покривки — каза той и взе лаптопа си. — И да се приберете до единадесет. Да ти дам ли пари, в случай че дъртият козел се разиграе?

Майка му махна с ръка през смях и се изчерви кокетно.

— Махай се оттук.

Понеделник, 20 септември, 18:10 ч.

На следобедната среща при Абът повториха отново всичко, което Оливия вече знаеше. Единствената новост се оказа, че Иън е открил дим в дробовете на Хенри Уимс, но малко. Това значеше, че вероятно пазачът не се е намирал в горящата сграда, но опровергаваше теорията, че стрелецът го е убил и след това е подпалил пожара.

Значи ставаше дума за най-малко трима подпалвачи. Барлоу обясни какво е открил при проверките си на работниците от „Ранкин“. Шестима от тях имаха досиета, но не и за палеж, а осем от всеки десет се намираха на ръба на банкрута.

Липсваше категоричен мотив и затова Барлоу поиска помощ за проучването на работниците. Щяха да им изпратят Ноа Уебстър. Оливия се зарадва. Ноа беше адски добър детектив, с който се работеше лесно.

Специален агент Крофорд от ФБР най-накрая се беше обадил на капитана. Намирал се в някакъв индиански резерват на север, но утре в осем щял да е в службата си. Много се развълнувал, като научил за стъклената топка.

Сега Оливия седеше до Кейн в кабинета на Иън в моргата. Бащата на Трејси Мълън чакаше жестомимичен преводач. Не можеха да започнат идентифицирането, преди да са сигурни, че ще могат да комуникират ясно с него.

— Чий ред е? — запита Кейн.

— Твой. Аз съобщих на госпожа Уимс, а двамата заедно казахме на семейство Мълън днес сутринта. Значи сега е твой ред да започнеш с бащата.

— Така го сметнах и аз — отвърна Кейн тъжно. — Какво ще правиш довечера?

— Отивам да взема бинокъла — каза сухо Оливия и Кейн вдигна вежди.

— Добре.

Тя изпита облекчение, че не се налага да обяснява.

— Говорих с господин Оукс от училището за глухи — каза Оливия. — Очевидно е използвал видеофон, както Бри предположи, защото разговорът премина много по-бързо. Оукс каза, че с удоволствие ще ни съдейства да разпитаме децата, но не можа да ни насочи към някой конкретен.

— Възможно е партньорът на Трейси да не ходи на училище — предположи Кейн.

— Вярно е, но все трябва да се започне отнякъде.

— Точно както с надписа „Гатор“ по ноктите ѝ — каза детективът. — Впрочем, това се оказа хитро.

Оливия се усмихна.

— Да не ме ласкаеш, за да те отменя, а?

— Успявам ли?

— Не.

Двамата станаха на крака, когато на вратата на кабинета почука една жена.

— Здравейте. Аз съм Вал Лихай. Търся детектив Кейн.

— Аз съм — отговори той. — Вие нашата преводачка ли сте?

В косите ѝ се виждаха сиви кичури, но жената имаше здраво телосложение, изглеждаше способна и беше облечена в черно.

— Да. Работили ли сте досега с преводач?

— Аз да — отвърна Оливия.

— Да, но преди много време — каза Кейн.

— Добре. В такъв случай ще обясня набързо. Тук съм по служба и съм положила клетва за конфиденциалност. Нищо от онова, което ще чуя и видя, няма да бъде повторено. Превеждам всичко, което глухият ще каже с жестове, дори ако е странична бележка само за мен. Превеждам с жестове всичко, което вие двамата казвате, дори ако то е нещо между вас. Имате ли въпроси?

— Да — отговори Оливия. — Вие участвали ли сте в идентифициране на труп?

— Да. Не ми хареса, но не мога да си избирам къде да бъда полезна, също както и вие.

— Тялото на Треиси Мълън не е обезобразено — каза Оливия и забеляза как жената поотпусна рамене, — но момичето е само на шестнадесет години.

Господин Мълън скочи на крака, когато тримата влязоха в чакалнята. Лицето му беше изпито, а очите — зачервени от плач. Жестикულიраше бързо, но Вал се справяше без проблем.

— Аз съм Джон Мълън. Тук съм, за да видя дъщеря си. Къде е тя?

— Аз съм детектив Кейн, а това с партньорката ми, детектив Съдърленд — отговори Кейн, като местеше погледа си между преводачката и опечаления баща. — Съжаляваме много за вашата загуба.

— Какво се е случило? — запита с жест бащата. — Трябва да знам какво се е случило с дъщеря ми.

— Намирала се е в една сграда, когато избухва пожар — обясни Кейн. — Не знаем защо е била там. Но не е успяла да излезе и да се спаси.

— Не е изгоряла — добави Оливия и раменете на Мълън се отпуснаха едва забележимо. — Починала е от задушаване от дима.

— Била е сама в часа на смъртта си — каза меко Кейн, — но не и преди това. Интересуваме се дали знаете тя да е имала приятел или някой познат, който живее в района.

Озадачен, мъжът забави жестовете.

— Не, никой. Тя живееше във Флорида. Там трябваше да е в безопасност. С кого е била?

— Още не знаем, господине — каза Кейн. — А можете ли да ни кажете дали дъщеря ви е носела слухов апарат заедно с кохлеарния си имплант?

Все още озадачен, бащата поклати отрицателно глава.

Това означаваше, че слуховият апарат е на мъжа, с когото е била.

— Кога за последен път се видяхте с дъщеря си, господине? — запита Оливия.

— През лятото, за четири седмици. Аз имам... — След като стисна конвулсивно юмруци и ги отпусна, за да възобнови жестовете,

бащата продължи: — Имах право да съм с нея всяка втора Коледа, Ден на благодарността, пролетна ваканция и шест седмици всяко лято.

— Но тя е останала само четири седмици? — запита Кейн.

Мълът се поколеба.

— Отиде на лагер за останалите две седмици.

— Кой лагер, господине? — запита Оливия.

— „Лонгфелоу“ в Мериленд. — Обляното му в сълзи лице се сгърчи и бащата се разплака. — Моля ви, нека видя дъщеря си.

Кейн погледна Оливия и тя кимна утвърдително. Нямаше повече въпроси за момента. Със сигурност щяха да проверят лагера „Лонгфелоу“ веднага след като бащата идентифицира тялото. Оливия докосна Мълът по рамото и го поведе към залата. Зелената лампа в горния десен край на прозореца светеше, съдебният лекар ги чакаше от другата ѝ страна.

Кейн дръпна покривалото пред стъклото и само след секунди Мълът кимна вцепенено. След това затвори очи и заплака, като тихо се полюляваше, напълно сам в непоносимото си страдание.

Кейн дръпна покривалото обратно, а Оливия преглътна тежко. За жертвите на Човека с ямата нямаше идентификации. Нямаше достатъчно останки от телата и за идентифицирането използваха ДНК и сега, изправена до бащата на Треиси, тя осъзна, че това е било единственото положително нещо в целия кошмар — не се налагаше да вижда безсилната мъка на семействата, загледани в любимите си същества.

Тя отново докосна ръката на господин Мълът, съвсем леко, като с Бри, когато тя не носеше слуховия си апарат. Той се овладя и посрещна погледа ѝ.

— Съжалявам — направи жест тя. Знаеше този жест — свит юмрук върху сърцето, сякаш за да облекчи болката. Направи знак на преводачката. — Искам да ви предам нещо от пожарникаря, който я е измъкнал. Той иска да знаете, че много съжалява. Опитали са да я спасят, но са пристигнали твърде късно.

— Колко време е минало, преди да пристигнат — запита Мълът с леко вирната брадичка.

Оливия би счела това за войнствен жест, ако не го беше виждала и преди при толкова съсипани от мъка родители. Това беше прилив на гняв и нужда да обвиниш някого. Беше напълно човешко.

— Пет минути след повикването — отговори тя. — Съдебният лекар смята, че Трејси е починала още преди пожарната да е получила обаждането. Пожарникарят, който я е извадил, е рискувал живота си.

Оливия се замисли за зейналата дупка над четириетажната бездна. *Ако Дейвид бе стъпил не където трябва, докато влиза през прозореца за Трејси...* Нямаше сили да мисли за това.

— Всички са положили максимални усилия.

— Благодаря ви. Кога мога да я взема?

Вал изговори въпроса и Оливия изпита желание да въздъхне. Мразеше случаите с деца, но болката се засилваше, когато попечителството над непълнолетно дете се споделяше от двама разведени родители.

— Съпругата ви ще пристигне утре — намеси се Кейн. — Вие двамата ще трябва да се разберете.

Лицето на Мълън се вкамени.

— Разбирам.

Бащата излезе от стаята разтреперан от гняв или безсилие. Вероятно и от двете.

— Вие ще дойдете ли утре? — запита Оливия преводачката. — Ще искаме да зададем още въпроси на родителите, когато са заедно в стаята.

— Можете да поискате аз да дойда — отговори Вал. — Аз ще уведомя в службата.

— Вероятно ще сте ни необходима цялата сутрин — каза Оливия, имайки предвид посещението в училището за глухи. — Ще провеждаме някои разговори.

— Ще отменя някои ангажименти — въздъхна тежко Вал. — А сега, ако нямате против, бих искала да си ида.

Оливия познаваше това чувство. Моргата не фигурираше сред любимите ѝ места.

— Разбира се.

След като разписаха пропуските на преводачката и на господин Мълън, Оливия се обърна към Кейн.

— Била е на лагер.

— Той се поколеба, преди да ни каже това — отбеляза Кейн. — Какъв е този лагер „Лонгфелоу“?

— Хайде да проверим.

Излязоха от кабинета на Иън, който идваше от помещението с хладилните камери, след като беше прибрал тялото на Трейси.

— Иън, можем ли да използваме компютъра ти за минутка?

— Разбира се. Какво има?

Оливия се настани на стола зад бюрото му.

— Това лято Трейси е била на лагер.

Иън кимна.

— Където може да се е запознала с момче, за което родителите ѝ не знаят.

— Ох, какви неща знаят децата само, а родителите им нямат представа... — промърмори Кейн.

— Майка ми побеля заради мен — сподели печално Оливия, докато преглеждаше резултатите за лагера „Лонгфелоу“ в Гугъл. — Ето го. Лагер за глухи ученици от гимназиалните класове. Интересно защо Мълън се поколеба с отговора си.

— Възможно е госпожа Мълън да не знае, че той е изпратил Трейси там — предположи Кейн. — Изглежда, не са имали съгласие по много въпроси за възпитанието ѝ. Иън, преди колко време са станали онези счупвания и нараняването на лявата ѝ ръка, за което спомена?

— По някое време през последните три месеца, мисля.

Оливия въздъхна.

— Значи може да са от таткото, от майката, от новия съпруг на майката, от всеки един в лагера или от всеки друг, с когото Трейси се е срещнала на път за Минеаполис. Това не помага да разберем кой я е бил, нито пък да открием нашия свидетел. Утре май ще бъде интересно.

Довечера също ще е интересно. Работният ден приключи. Оливия очакваше и се страхуваше в еднаква степен от този момент. *Ставай. Иди. Така поне ще знаеш.*

Иън се изкашля.

— Знам, че много обичате моргата, но ще трябва да ви изгоня. Чака ме още една аутопсия. Така че, махайте се.

Смутена, Оливия се изправи уморено.

— Извинявай, Иън.

Кейн изчака да излязат от главния вход, преди да проговори.

— Искам си бинокъла — каза меко той. — В случай че решиш да разкараш Хънтър.

Бузите ѝ пламнаха.

— Нямам такова намерение. Но си прав.

— Виж, не знам какво е станало и не е моя работа. Но ако искаш да говориш...

Тя го потупа по рамото, трогната от думите му.

— Всичко е наред, благодаря.

Когато стигна при колата си, Кейн извика от другия край на паркинга пред моргата:

— Не забравяй червилото.

Тези думи я накараха да се усмихне.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Понеделник, 20 септември, 20:30 ч.

Дейвид стисна зъби и метна въдицата от края на пристана. С бързи, гневни движения завъртя макарата, за да изтегли влакното през тъмните води на езерото. Знаеше, че така няма да улови риба.

Оливия я нямаше. Не се беше обадила, нито прати съобщение. Нищо.

Може би това бе нейният начин да му го върне. Е, той си го заслужаваше.

Ризата му лепнеше от пот, въпреки хладната есенна нощ. Беше навил ръкавите ѝ нагоре, обувките му лежаха захвърлени на земята в далечния край на пристана и той стоеше бос и хвърляше въдицата за риба, прехвърляйки в ума си всяка минутка от онази нощ, докато се стараеше да запази спокойствие.

Изведнъж раменете му се свиха напред. Беше хванал риба. Адски голяма, при това. Инстинктивно завъртя макарата и в този момент дочу ниското ръмжене на двигателя на приближаваща кола. Продължи да навива макарата и да слуша, като се питаше дали и тази кола ще отmine.

Колата не отмина. Спря отпред и двигателят остана да работи на празен ход. Изминаха няколко минути, а двигателят не спираше. *Угаси го, Оливия.* И когато тя го стори, той въздъхна облекчено. В тихата вечер отекна звук от затварянето на врата.

След още две безкрайно дълги минути дочу и лекото затваряне на задната врата и отново въздъхна. Продължаваше да навива макарата и когато чу стъпки върху падналите листа, а накрая долови и лекия аромат на орлови нокти. Тя беше тук.

— Не мислех, че ще дойдеш — каза той, без да се обръща.

— Аз обещах, че ще дойда — отвърна тихо тя.

Тогава Дейвид се завъртя и се вгледа в лицето, пленило въображението му от пръв поглед. През онази първа нощ го привлякоха очите ѝ. И все още го привличаха. Кръгли и сини, те бяха

интелигентни, топли и пълни с разбиране. А по-късно и изпълнени с горещина и желание, когато тя го гледаше от възглавницата. Той преглътна с усилие.

— Радвам се — призна простиичко той и устните ѝ се извиха леко нагоре. Не съвсем в усмивка. Виждаше как вените по шията ѝ пулсират бързо. Дейвид се надяваше, че тя е нервна. Не уплашена. Ох, дано не се страхува.

— Извини ме, че закъснях. Трябваше да си взема кучето и да се прибера. Да се пооправя малко.

Погледът му се спря върху роклята ѝ. И преди я беше виждал. Вечерта, когато се запознаха на вечерята преди сватбата на Мия. Вечерта, когато говориха за всичко до малките часове на нощта. Той се запита дали тя е избрала тази рокля нарочно, или просто ѝ е любима.

На него определено му беше любима, защото през фината материя прозираха провокиращи форми, когато лекият бриз я развяваше леко. Косата ѝ беше спусната, както той я харесваше най-много. Искаше му се много да я докосне, но не можеше да го стори с мръсните си ръце и продължи да стиска пръта и макарата сякаш животът му зависи от това.

Погледна тъжно собствените си дрехи.

— И аз бях така. Чист, искам да кажа. Извинявай.

— Аз съм виновна. Можеше да се обадя. Но не усетих как мина времето. Понякога става така.

Дейвид остана загледан в нея, като се чудеше как да зададе въпроса, който го измъчваше вече две години и половина. *Защо си тръгна? Какво направих?*

— Хванах една риба. Кукичката е забита здраво в устата ѝ. Ако отрежа влакното...

— Тя ще се мъчи. Извади я. Тук, край езерото, е приятно. Кой живее в това бунгало?

Дейвид завъртя нетърпеливо макарата. Искаше да измие ръцете си, за да докосне Оливия.

— Един приятел, който е на квартира в моята сграда. Онази, която възстановявам.

— Не знаех, че вече е отворена за наематели.

— И аз нямах такива планове, но тези хора трябваше да живеят някъде. Сега половината апартаменти са заети.

Нещо, което Дейвид не можа да разгадае, трепна в погледа ѝ.

— Това е много мило.

— Както и това, че ти работиш с деца, избягали от домовете си. Онази нощ в Чикаго ми каза, че искаш да дадеш на децата като сестра си шанс, преди да съспят живота си. Много хора говорят, че искат да направят нещо различно, Оливия. А ти го правиш. Почти всеки уикенд ходиш в дома за настаняване на децата.

Дори и в най-натовареното време, когато вадеха жертвите от ямата, тя не беше се отказала от ангажиментите си, което впечатли Дейвид изключително силно.

— Чакай малко — прекъсна го тя и зениците ѝ се разшириха от изненадата. — Ти откъде знаеш какво правя в свободното си време?

— Аз... наблюдавам. Откакто съм тук.

— Наблюдавал си ме? — Очите ѝ се присвиха.

Дейвид отново се зае с макарата.

— Може да се каже.

— Що за отговор е това? — запита Оливия и сложи ръка на приятно закръгления си хълбок. Сините ѝ очи проблясваха опасно.

— Боя се, че не е от най-добрите — отвърна той.

Оливия присви устни и спря погледа си върху влакното.

— А по-добър имаш ли?

— Мисля, че да, но ми е трудно да се концентрирам точно сега.

— Тогава побързай — намуси се тя. — Какво друго ти остава?

Дейвид помисли, че тя пита за рибата.

— Зависи. Обичаш ли прясна риба?

— Зависи. Кой ще я чисти?

Недоволният ѝ тон го накара да се усмихне леко.

— Аз.

— В такъв случай обичам риба. Забелязах случайно, че си подредил масата. Рибата за вечеря ли е?

Дейвид беше се отбил до магазина за домашни потреби, за да вземе покривка за масата, свещници и чинии от бял порцелан. Нищо особено, но по-добро от нацърбените чинии на Глен.

— Зависи. В момента мариновам пържоли. Не знаех дали не си яла вече.

Тя изглежда остана леко разочарована.

— Не ям пържоли. Но рибата звучи чудесно и не съм вечеряла. Така че, благодаря ти.

Дейвид наведе пръта и завъртя макарата още по-бързо.

— Бащата идентифицира ли момичето?

— Да. Тя се казва Трејси Мълън. Нямаме представа какво е правила в сградата, но изглежда е разигравала баща си и майка си. Всеки от двамата е мислел, че тя е при другия родител.

— Разведени са, така ли?

— Да. Майката ще дойде утре. Няма да е приятно. Предадох думите ти на бащата.

След кратко колебание тя продължи:

— Казах му, че си рискувал живота си, за да я спасиш. Той благодари.

— Цял следобед мисля за него. И за теб, затова че трябва да му кажеш.

Рибата вече се намиреше съвсем близо.

— Отмести се назад. Сега ще я извадя.

Оливия бързо отстъпи, а Дейвид дръпна въдицата за последен път и рибата падна на пристана и заподскача неистово.

— Голяма е.

Дейвид вдигна поглед и на лицето му се изписа униние.

— Да я хвърля ли обратно?

— Глупаво ли ще е, ако кажа „да“?

Дейвид я погледна в очите.

— Не — отвърна тихо той и Оливия се успокои. — Тази риба изглежда е живяла доста дълго. Жалко ще е да прекъснем живота ѝ сега.

Сложи ръкавици и извади кукичката от устата на рибата, след което я спусна във водата.

— Аз и без това повечето пъти ги ловя и ги пускам. Човек не може да ги изяде всичките. Хайде да идем вътре. Ще се измия и ще поговорим.

— А ще получа ли по-добри отговори?

— Да.

Той също се надяваше на отговори. Отговори, които ще може да понесе.

Понеделник, 20 септември, 20:45 ч.

Барни Томлинсън седеше на бюрото в кабинета си в задната част на склада, а замъгленият му поглед не слизаше от отчета за доходите и разходите на екрана на компютъра. Потърси слепешком чашата на бюрото си, която се оказа празна, и посегна за бутилката в чекмеджето.

Тя също се оказа празна. Мъжът изруга тихо и я захвърли, а тя отскочи от стената, без да се счупи. Евтин алкохол в пластмасови бутилки.

Ето в какво се превърна животът му. Евтин алкохол, който също свърши. Беше напълно разорен.

Жена му беше запорирала парите им. Някой шибан адвокат щеше да забогатее... *от моите пари*. Барни отпусна глава върху дланите си.

Моите пари, майка му.

Надявам се онова курве да си е струвало половината ти пари — беше се подиграла кучката, за която беше женен. Вероятно тя щеше да получи това, което искаше. Половината му пари. Адвокатът му не таеше големи надежди. Имаше снимки...

Проклетите снимки. Той ги беше изпратил. Проклетият изнудвач. *Който съсипа живота ми*. Погледна през пръсти към снимките, които нейният адвокат беше дал на неговия. Барни си припомни онази вечер. Сексът си го биваше. Не беше страхотен, но си го биваше. Повече от всичко друго. Шондра го слушаше. Караше го да се чувства... важен. Млад.

А сега, когато парите му изчезнаха, изчезна и Шондра. А кучката, жена му, се смя доста. Искаше му се тя да умре. И Шондра, и кучката. Обмислил беше всичко, но във всички случаи излизаше, че той ще е първият заподозрян. Но поне след всичко, като се уталожат нещата, щеше да има половината си пари, от каквото е останало.

— Извинете.

Барни вдигна поглед и сбърчи вежди. На вратата стоеше мъж с ръце в джобовете. Изглеждаше познат, но Барни не се досещаше къде го е виждал.

— Не позволяваме да се рекламират стоки тук — каза той. — Вървете си.

Опита да стане, но се отпусна обратно на стола, когато мъжът извади един доста голям пистолет от джоба си. Носеше черни

ръкавици. Сърцето на Томлинсън затуптя бясно. Стрелна поглед към телефона на ръба на бюрото. Беше твърде далеч, за да посегне към него.

Тук нямаше никой друг. Служителите си бяха тръгнали. Никой нямаше да чуе виковете му.

— Т-тук не държим пари — заекна Барни. — Н-но аз имам часовник.

Понечи да го свали, но мъжът вдигна пистолета си по-високо.

— Не искам часовника ти, Барни — каза тихо мъжът. Заобиколи бюрото и опря пистолета в тила му.

— Кой си ти — запита Барни и в същия миг се досега. — Ти! Ти си направил тези снимки. Ти ме изнудваше, шибаняк.

— Е, строго погледнато, това беше само опит за изнудване. Ти така и не ми плати.

— Какво искаш? Вече нямам пари. Ти ме разори.

— Не, Барни. Ти сам се разори. Навираш си патката където не бива и трябва да приемеш последствията — отговори мъжът, който дори изглежда се забавляваше. — Ч-чао.

Ч-чао. И преди беше чувал това. Сега знаеше кой е този човек.

— Ти си...

Мъжът отстъпи назад от тялото на Томлинсън, проснато по лице на бюрото. По-скоро по останките от лицето си. Претърси джобовете му и намери ключове, телефон и предплатения мобилен телефон, който сам той му даде. Прибра ключовете и телефоните, а после заобиколи бюрото, като внимаваше да не стъпи в парчетата мозък на Барни. Спря на вратата, направи снимка с предплатения телефон и бързо провери дали се е получила добре.

Беше станала идеална — Барни се намираще в средата, а кръвта контрастираще добре с белите листа по бюрото. Това щеше да е хубаво визуално доказателство за следващия задник, който реши да го игнорира. И за колежанчетата, ако се откажат.

Надяваше се полицаите да намерят куршума, изхвърчал от главата на Барни, и да го свържат с мъртвия пазач. Така примката около врата на Ерик и приятелите му щеше да се затегне още малко.

Затвори вратата на кабинета на Барни, нахлузи скиорската маска на главата си и излезе, както беше влязъл. Не се тревожеше особено за камерите. След като чу плановете на Албер и Ерик, реши, че те ще се

погрижат за тях. Освен това единственият важен запис от тази нощ ще е онзи, който той щеше да направи.

По пътя си навън отключи клетката с кучето на Томлинсън, както самият той правеше всяка вечер, преди да си иде. Кучето никак не харесваше Томлинсън. Началник-складът се грижеше за него — хранеше го и го вкарваше обратно в клетката, където то се разхождаше цял ден. Изнудвачът се надяваше Ерик и Албер да не го убият. Животното беше красиво.

Затвори задната порта и дръпна въжето, с което Томлинсън отваряше вратата на клетката. Кучето изскочи, изръмжа свирепо и се хвърли към оградата с оголени зъби. Великолепно животно.

Ч-чао — каза си той, след като се качи в колата на Барни и замина. Щеше да я паркира на няколко пресечки оттук, а после да вземе своята кола. Така, след като Ерик и бандата пристигнат, нямаше да видят тази кола и да решат, че нещо не е наред. Щяха да запалят огъня, а утре сутринта влиянието му върху тях щеше да е още по-силно.

Понеделник, 20 септември, 20:57 ч.

— Проникнах.

Ерик седеше превит над своя лаптоп и разглеждаше фирмения сървър на Томлинсън.

— Време беше — отвърна Албер, впил поглед в телевизора. Гледаше новините в опит да разбере как върви разследването на пожара.

Ерик пропусна думите на Албер покрай ушите си. Не можеше да се тревожи за него точно сега. Трябваше да измисли как да преодолее алармата, защото в противен случай нямаше да оцелеят. Проникването в този сървър му отне много повече време от очакваното, но това се дължеше главно на опънатите му нерви.

Отвори търсената папка и кимна.

— Предупредителната сигнализация е стар модел. Системата е отпреди десет години.

Албер стисна челюсти.

— Не ме интересуват марката и моделът. Можеш ли да я изключиш?

— Да. Ще стане лесно. Само ще трябва да...

Албер вдигна ръка.

— Ш-ш-ш. Девет часът е.

Водещата на телевизионния екран изглеждаше мрачна.

— Добър вечер. Имаме новини за пожара, унищожил сградата до езерото миналата нощ. Полицията установи самоличността на загиналото момиче — Трейси Мълън. Трейси е била само на шестнадесет години.

До лицето на водещата се появи снимката на красиво момиче с големи кафяви очи.

Стомахът на Ерик се сви и той се зарадва, че не е ял нищо. Трейси Мълън. Загледа се в лицето на екрана, но всъщност виждаше другото лице, притиснато към стъклото с отворена уста, а писъкът ехтеше в главата му. Албер настръхна и Ерик се зачуди дали вината не разяжда като киселина и него.

На екрана се появи жена с яркочервена коса и яке с надпис „Издирване и спасяване“ на гърба, която водеше на каишка немска овчарка. Жената и кучето влязоха в изгорялата сграда, а трима други ги гледаха отвън — една русокоса жена, тъмнокос мъж и висок мъж с широкопола шапка. *Екипът с шапките* — каза си Ерик. Мъжът с шапката е следовател от отдел „Убийства“.

— Така изглеждаше местопрестъплението днес следобед, когато сградата беше проверена за още трупове с помощта на куче — каза водещата. — За щастие, такива нямаше.

Ерик си отдъхна. Е, поне не бяха убили никой друг. Макар и трагична, смъртта на момичето изглеждаше заслужена — то не биваше да е там.

Видеозаписът се смени рязко с неясна и далечна картина.

— „Новините в 8“ се сдобих с този запис, направен от мобилния телефон на случайно присъствал човек. Виждате кучето, което, след като претърси изгорялата сграда, продължава да души следа от другата страна на оградата на имота и стига до този плаж. Капитан Брус Абът от полицията не коментира значението на тази находка за следствието.

Говорителката се показва отново.

— Останалите новини. Рано тази сутрин катастрофа с лек автомобил отне живота на Джоел Фишер. Колата му е излетяла на път

към университета. Следвал е право. Никой друг не е пострадал. Погребалната служба ще се проведе утре следобед...

— Кучето е открило откъде е избягал изнудвачът, след като е убил пазача — каза студено Албер.

— Но пак ще мислят, че сме ние — отвърна Ерик страхливо.

— Те не знаят за нас. Все още не. Ще трябва да се погрижим да не научат.

Понеделник, 20 септември, 21:02 ч.

Оливия разтри ръцете си с длани. Изпитваше хлад, чувстваше се нервна. Преди всичко нервна — призна си тя. Стоеше в хола на бунгалото, в центъра, на което се намираще дървена маса с покривка, свещи и порцеланови чинии. Дейвид умееше да подрежда маса красиво. И смяташе да ѝ приготви храна.

А после какво? Нищо — реши тя твърдо. *Нищо, докато не получа отговори.*

Защото той „е наблюдавал“. *Наблюдавал ме е.*

Нещо бяло проблесна отстрани и Оливия се обърна, за да го последва. Оказа се, че това е ризата му, захвърлена от банята в коша. А това означаваше, че точно сега той е полугол. Оливия си пое дъх, а ръцете ѝ вече не усещаха студа. Тя знаеше как изглежда той полугол.

Знаеше и как изглежда напълно гол. И точно тук беше проблемът. Водата потече и Оливия тръгна, без да мисли, като спря пред отворената врата на банята.

Той се миеше на мивката, навел глава под водата. Беше все още с панталон, а Оливия си каза, че това е добре. В противен случай едва ли щеше да остане непоколебима. Трябва да получи отговор, преди да... е, преди това.

Облегна се на вратата и се загледа в него. Той изглеждаше дори още по-добре от онази нощ — по-силен и с по-ясно изразени мускули, което просто не беше честно. Тъмната коса по врата му беше влажна и леко накъдрена, пръстите я засърбяха да посегне и да го погали, но тя остана безмълвна на мястото си. Той все още не знаеше, че го наблюдава. Стиснал в ръка самобръсначката, Дейвид вдигна очи към огледалото и застина за миг, като видя отражението ѝ. Когато тя не каза

нищо, той се изправи и се зае да се бръсне, като всеки път, докато миеше ножчето, срещаше погледа ѝ в огледалото.

Да гледа как един мъж се бръсне за нея беше интимно преживяване. Беше наблюдавала и Дъг как се бръсне, липсваше ѝ тази ежедневна интимна близост. Сексът също ѝ липсваше, но преди всичко беше близостта. Чувството, че принадлежи на някого, който ѝ принадлежи в замяна. Само и единствено на нея. Смяташе, че има всичко това с Дъг, но научи по болезнения начин, че не е била права.

Пое си дъх, за да се стегне. Дейвид Хънтър никога нямаше да ѝ принадлежи. Тя го знаеше. Не знаеше дали и той го знае.

Почувства как се разнежва и натъжава едновременно, докато следеше с поглед ритмичните и уверени движения на мускулестите му ръце по лицето му, а очите му срещаша нейните в огледалото. Замисли се дали чувството да принадлежи на някого всъщност е толкова важно. Дейвид приключи бързо, но не се обърна, а продължи да я гледа в огледалото.

— Защо си ме наблюдавал — запита дрезгаво тя.

Той преглътна мъчително.

— Исках да съм сигурен, че си добре. Нали работеше по онзи случай... с телата от ямата. Изглеждаше бледа и стресирана. Ив каза, че не можеш да спиш. Не се храниш. Тревожеш се.

Оливия вирна брадичката си.

— Ако си бил толкова разтревожен, защо не се обади?

Дейвид се обърна и изведнъж стаята сякаш стана много по-малка, а въздухът не ѝ достигаше. Потъмнелите му от желание очи я пронизваха, но изглеждаха някак несигурни.

— Е? — настоя тя и не успя да реагира, когато секунда по-късно той пристъпи, зарови пръсти в косите ѝ и извърна лицето ѝ към себе си.

— Извинявай. Трябваше да знам — отвърна рязко той, а Оливия не можеше да си поеме дъх. Устните му се долепиха върху нейните. Точно както си ги спомняше. Горещи и търсеци. Всички причини да се страхува да го целуне изчезнаха безследно и тя се повдигна на пръсти, притиснала ръце към гърдите му, за да докосне голата му кожа и стегнатите мускули. *Мой. В тази секунда е мой.* Ръцете ѝ се обвиха около врата му и го придърпаха по-близо.

От гърлото му излезе дълбок, първичен стон. Едната му ръка още беше вплетена в косата ѝ, а другата се спусна нетърпеливо по гърба ѝ, по бедрата ѝ, докато целувката се задълбочаваше и тя си припомняше колко добре си паснаха телата им онази нощ. Неговите устни върху нейните. Неговите ръце върху нея. Господи, какви удивителни ръце имаше той. *Докосвай ме*. Тя искаше да изкрещи, но не ѝ достигаше въздух. Роклята ѝ трепна върху бедрата, когато той обви ханша ѝ с ръка и я притисна към себе си. Оливия изпита примамливо, изкусително желание той да разкъса дрехите ѝ.

Точно както преди.

Дейвид се отдръпна рязко, дишаше учестено и дъхът му рошеше косите ѝ. Въпреки че вече не я притискаше така силно, той не я пусна. Едната му ръка придържаше тила ѝ, като допираше бузата ѝ към голата си кожа, а другата лежеше здраво под кръста ѝ, сякаш да не ѝ позволи да избяга.

Както преди.

Тя се отпусна обратно на стъпалата, а дланите ѝ се плъзнаха надолу по тялото му. Продължи да се притиска към него, защото имаше нужда от това. Ако се отдръпнеше, той щеше да я пусне, но тя не го направи. Не можеше.

Дейвид долепи буза до нейната.

— Истина е — промърмори той и гласът му я накара да потръпне. — Не си въобразявам.

Оливия си спомни как си тръгна, а той похъркваше тихо на леглото. Беше изпил твърде много шампанско на сватбата на Мия, докато тя остана напълно трезва. Дълги месеци се питаше какво ли си спомня той. Дали помни какво са правила. Какво е казал.

— Зависи — отвърна предпазливо тя — какво смяташ, че си си въобразил.

— Помня онзи петък — тихо каза Дейвид. — Всичко от петъка. Но не и съботата.

Петък беше денят на репетицията за сватбата на Мия. Тогава се срещнаха за първи път. Сватбата се състоя в събота, а събота вечерта... Е, тя дойде тук точно за това.

Пръстите му описваха нежни кръгчета в косата ѝ и тя притвори очи.

— Аз седях на стъпалата на черквата — каза той — и се страхувах да вляза.

— Поредната сватба, от която ще си тръгнеш сам — промълви Оливия.

Той настръхна, а пръстите му спряха да се движат.

— Казал ли съм ти това?

— В събота вечерта, след приема. След няколко чаши шампанско ми каза... доста неща. Чудех се как може да е истина. Как може мъж като теб да е сам.

— Е, това е просто лице, Оливия.

Тя се отдръпна, за да го погледне, да види лицето, по което се прехласваха всички жени. Сивите му очи изглеждаха тъжни. И самотни.

Оливия прокара пръсти по челюстта му и осъзна колко е напрегнат.

— Но не беше само заради лицето ти. Аз постоянно си мислех, че не може да не си гаден, горделив, глупав или нещо такова. Търсех недостатък, но не го намерих.

— Имам много недостатъци, повярвай ми.

Оливия отново се облегна на гърдите му.

— Не виждам такива.

Пръстите му отново започнаха да я масажират бавно и тя усети, че се разтапя в прегръдките му.

— Ти носеше тази рокля на вечерята преди сватбата. Надявам се, че това е добър знак.

— Чудех се дали ще си спомниш.

— Както ти казах, помня всичко от петък. Седях на стълбите, а ти почти се строполи в краката ми.

Оливия се почувства длъжна да се защити.

— Токчето ми се закачи и се спънах.

— Още една причина да сме благодарни за високите токчета — промърмори той. — Не си ме чула да се оплаквам, нали?

— Не.

Той беше сладък и забавен, докато се грижеше за ожуленото ѝ коляно. Беше ѝ помогнал да влезе през един страничен вход на черквата, като я прегръщаше с ръка през кръста и караше сърцето ѝ да бие силно. Беше я настанил на стол и коленичил до нея, за да почисти

нежно кръвта от коляното, докато тя го гледа. Тогава тя беше съвсем омаяна.

— Помня, че ми сложи лейкопласт с малката русалка.

— Племенничката ми, Грейс, си беше ожулила лакътя същия следобед. — Той все още звучеше леко притеснен и я очароваше, както онази вечер. — Затова ги носех в джоба си.

— Така каза и тогава.

Но с усмивката на срамежливо момченце. *И в този момент ме покори.* Не се налагаше да е умен, забавен, внимателен или пък учтив. Но се оказа, че притежава всички тези качества. Оказа се идеален.

— Петъкът беше хубав.

Идеален.

— Така е. Не исках да свършва.

И двамата не искаха. След вечерята преди деня на сватбата се озоваха в ресторант „Моус“, който държаха техни общи приятели. Там, на пай и кафе прекараха вечерта в разговори, докато собствениците затвориха заведението.

— Не мисля, че преди това бях затваряла ресторант.

— Когато Мия разбра, че ще се местя тук, ми каза да те поздравя.

Дейвид замълча, без да отпуска прегръдката си. След това продължи тихо:

— Здравей, Оливия. Трябваше да го кажа преди месеци.

Тя се отдръпна и го погледна в очите, но с известна резервираност.

— И защо не го направи? Защо се премести тук?

Без да мигне, той отвърна:

— Заради следващата вечер. Събота вечер. — Замълча, без да отмества поглед от нея, а бузите ѝ пламнаха. — Много неща не си спомням след сватбата на Мия, но помня достатъчно.

Тя вирна брадичка съвсем леко.

— Например?

Изречението му се промени и той отклони поглед.

— Помня как се чувствах, докато танцувах с теб и те прегръщах. Как роклята обгръщаше тялото ти като втора кожа.

Той плъзна леко ръка надолу до ръба на сутиена под тънката рокля, а тя се почувства сякаш по кожата ѝ преминава ток.

— И колко исках да знам как изглеждаш без нея.

Дейвид наведе глава, опря леко устните си в рамото ѝ, а пръстите му нежно докоснаха гърдата ѝ.

— Но имах чувството — прошепна той, — че знам как изглеждаш без нея. Не е редно. Но беше така.

Сега тя трепереше. *Накарай го да спре.* Но не можеше. Не искаше.

— Да.

Отговорът ѝ едва се чу, когато тя си пое дълбоко дъх, но знаеше, че Дейвид я е чул. *Докосни ме* — искаше да го помоли тя, но сякаш отново не ѝ достигаше въздух.

Внезапно двете му ръце се спуснаха надолу и обхванаха дупето ѝ. Облекченият ѝ стон се загуби от целувката му — гореща и настойчива. Дейвид потрепери силно, когато отдели устни от нейните.

— Господи! Помня това чувство — промърмори той, докато галеше дупето ѝ и тя се повдигаше на пръсти, за да се притисне плътно към него. Той вече беше напълно възбуден.

Тя знаеше какво е да се притиска към тази невероятна ерекция и да усеща пулсациите ѝ. Имаше нужда отново да изпита всичко това. Веднага. Изсумтя разочаровано, а той най-после я вдигна с ръце, опря я на рамката на вратата и притисна тялото си между бедрата ѝ.

Почти достатъчно силно, но не напълно. Точно както миналия път. Тя се залюля около него и го чу да ругае, а после ръцете му нетърпеливо потърсиха голата кожа на краката ѝ и я погалиха.

Развълнуван, той сипеше леки целувки отстрани на врата ѝ.

— Спомням си аромата ти, Оливия — прошепна той с дрезгав глас, който я накара да изстене. Притисна се по-плътно към нея, а главата ѝ се залюля при спомена. Това. Точно това беше чакала през всичките тези месеци. През всичките тези месеци, когато той не се обаждаше.

— Спомням си. — Целуна я по-настойчиво. — Спомням си аромата ти.

Тя кимна, а всичките ѝ мускули се стегнаха конвулсивно.

— Знам как звучиш, когато свършваш.

— Да — изхлипа тихо тя.

— И тогава...

Задъхан, обгърнал здраво дупето ѝ с ръце, той се притисна толкова плътно, че ако не бяха дрехите, вече щеше да е проникнал в

нея. Тя реагираше жадно на всяко движение, докарана почти до лудост от неистовото си желание. Беше на ръба на разтърсващ оргазъм само от няколко прошепнати думи и от ритмичното потриване в стегнатите му бедра и внушителната ерекция между тях.

— Какво? — прошепна дрезгаво тя, като преглътна с усилие. С отчаяно желание.

— Устата ти около... Все още си я спомням. Гореща и влажна. — При тези думи Дейвид потръпна. — Не бях сигурен дали не съм сънувал. Кажи ми, че не съм го сънувал.

— Не си.

Споменът дойде като удар и тя отдръпна лицето си от него. *Спри го веднага.*

— Защо? — запита грубо тя. Защо не се обади? Ако си спомняш всичко това, защо стоя далече толкова време?

Устните му замръзнаха на място.

— Събудих се на следващата сутрин с адски махмурлук. Сам. Последният ми ясен спомен е от приема, където пих шампанско. И танцувах с теб. След това се събудих в леглото си. — Преглътна и продължи: — Гол. Не знам как съм се прибрал, нито кое е истина и кое — фантазия. След това усетих аромата ти на възглавницата. — Зарови лице в косите й. — Така разбрах, че си била тук и явно си тръгнала, без да се сбогуваш или да оставиш бележка. — Внимателно повдигна главата й, а тя отвори очи. Дейвид я гледаше страстно, но в погледа му се четяха болка и силно объркване. Имаше и нещо друго, което тя не можеше или не искаше да определи. — Защо си тръгна — настоя той. — Трябва да знам.

— Пусни ме.

Той веднага се подчини. Коленете й трепереха от отмала и все още силното желание, но успя да застане стабилно пред него. Искаше да отвърне поглед, но си наложи да не го отмества от лицето му.

— Когато аз... когато свърших — каза тя, — какво казах?

Той се намръщи леко.

— Извика моето име. Защо?

След като тя не отговори, той се намръщи още повече и очите му се присвиха.

— Защо? Аз какво казах?

Оливия си пое дъх. Не беше имала свалки за една вечер до нощта с Дейвид, не че той би ѝ повярвал. А и рядко беше правила такива неща дори с мъж, когото познава от години, но... Господи! Изглежда тогава я бе обзело някакво тотално умопомрачение. Устните ѝ накараха тялото му да тръпне и да се извива така възбуждащо и изкусително, по дяволите. Накрая беше отметнал глава назад, стиснал зъби и... извикал името, което ѝ каза всичко.

Оливия осъзна, че и нейните зъби са стиснати.

— Дейна — каза кратко тя. — Най-добрата приятелка на сестра ми. Която е женена за друг.

Сивите му очи внезапно помръкнаха, станаха неразгадаеми.

— И?

Оливия зяпна.

— И? Само това ли ще кажеш?

Дейвид поклати рязко глава.

— Не. Не това имах предвид.

— И? Сякаш това е нищо. Сякаш аз съм нищо... Пусни ме!

— Оливия, почакай.

— Не. Пусни ме. — Тя го блъсна по раменете.

Извъртя се и роклята ѝ се спусна надолу около краката. Дейвид протегна ръце към нея, но тя го отблъсна.

— Оливия, почакай.

В гърлото ѝ се надигаше ридание, но проклета да бъде, ако му позволеше да я види да плаче. Взе си чантичката от кухненския плот и излезе от стаята, а Дейвид я следваше по петите. Изпревари я на вратата и сложи ръка пред нея.

— Чуй ме.

— Чух те — озъби се тя. — Там е проблемът. Пусни ме или се заклевам, че ще съжаляваш.

Той бавно се отмести.

— Аз съжалявам.

— Да бе — сопна се Оливия и отвори рязко вратата. Наложил си да е спокойна. Опасно беше да кара ядосана. Вторачил се право напред, защото не знаеше как ще реагира, ако го погледне отново. — Не съм по свалките за една вечер, Дейвид. Ако искаш, вярвай — все ми е едно. Но чуй ясно това. Не свиря втора цигулка. Ако съм с някого, искам той да мисли за мен. Само за мен.

— Оливия, моля те. Аз... нямам оправдание, освен че бях пил много.

— И? — замига язвително тя. — От сега нататък спри да ме наблюдаваш. Моля те.

— Добре — отвърна глухо Дейвид. — Няма да те притеснявам повече.

— Добре.

Оливия стигна при колата си и излезе на главния път, но там се разтрепери и отби. Винаги ставаше така, когато реагираше емоционално. Затова не обичаше да бъде емоционална. Посегна към телефона си и натисна бутона за бързо набиране.

— Е? — запита Пейдж, без да поздрави.

— Бара на „Сал“ — отговори мрачно Оливия. — След тридесет минути.

— Значи... не се получи добре?

— Така ли мислиш? Ще пратя съобщение на Бри, да видя дали и тя може да дойде.

Пейдж въздъхна.

— Ти добре ли си?

— О, да. Супер съм. Тридесет минути.

Дейвид стоеше на вратата на бунгалото на Глен, притиснал юмруци към пулсиращите си слепоочия. Повдигаше му се. Провали всичко. И отново я нарани.

— Глупав, тъп шибаняк.

Не можеше да стои така. С тежко отпуснати рамене затвори входната врата и се зае да разчиства масата, когато мобилният му телефон звънна. Обаждаше се Пейдж.

Разбира се. Кой друг.

— Какво? — попита предпазливо той.

— Знаеш какво. Като за разкошен мъж с доста остър ум си голям тъпак.

Той затвори очи, твърде уморен да спори.

— Благодаря ти, Пейдж. Ще се видим утре вечер в доджото. Там можеш да ми нариташ задника.

— Отивам в „Сал“, за да се срещна с нея и с Бри за сериозно пиене. Какво си направил?

— Това не е твоя работа. Наистина.

— Ще трябва да ѝ кажа, че се познаваме. Никога не съм я лъгала и няма да започвам сега.

Страхотно.

— Давай. Каквото и да ѝ кажеш, нещата не могат да станат по-лоши от това.

— Толкова зле ли е?

— О, да. „Не свиря втора цигулка“ — така ми каза, Пейдж, кой я е наранил?

— Искаш да кажеш, освен теб?

Той трепна.

— Знаеш ли, не ми помагаш.

— Съжалявам. Просто не обичам да я гледам толкова разстроена, а се налага да вгорча нещата още, като ѝ кажа, че с теб сме приятели.

— Е, поне все още сме приятели — отвърна навъсено той.

— Господи! Дейвид, съжалявам. Не исках да сипвам сол в раната. Искаш да знаеш кой я е наранил? Най-наскоро я нарани бившият ѝ годеник.

Дейвид присви очи.

— Майкъл Барлоу?

— Познаваш ли го? О, чакай, той е от отдел „Палежи“ и следователно го познаваш. Да, точно така. Майкъл участваше, но не ѝ беше годеник. Става въпрос за най-добрия му приятел, Дъг.

Втора цигулка.

— Изоставил я е заради друга жена, така ли?

Настъпи пауза.

— Да. И това едва не я уби.

Браво на теб, Хънтър.

— Направи каквото трябва, за да я накараш да се чувства добре. Кажи каквото трябва. Наричайте ме както искате. Аз повече няма да я притеснявам.

— Дейвид... По дяволите.

— Утре в доджото само ми кажи дали тя е добре.

— Ще измислим нещо. Ти само се дръж.

Твърде дълго се държах. Това е проблемът. Но как може да го поправи?

Понеделник, 20 септември, 23:15 ч.

— По-лесно е, когато всичко е вече тук — промърмори Албер.

Двамата с Ерик носеха по две туби бензин във всяка ръка. Мери тихо ги следваше с макара фитил. Очите ѝ все още бяха червени и подути от плач.

Редно е да скърбя — разсъждаваше Ерик. — *Джоел ми беше приятел.* Но мислеше само как да свърши всичко и да се махне оттук.

— Миналия път имахме късмет — изсъска в отговор той. — Там имаше лепило. Казах ти, мотокарите тук са на пропан-бутан, а резервоарът е отзад в двора. Не можем да запалим пожара с пропан-бутан.

Облечени изцяло в черно, този път те носеха ръкавици и скиорски маски на лицата си. Прекрачиха кучето, което най-накрая заспа, след като изяде месото с инжектиран наркотик, останал у Мери след лечението на травма на гърба. Тя погледна назад.

— Диша. Добре. Не искам никой друг да пострада.

— Това е куче, а не „някой друг“ — промърмори Ерик, като сложи тубите с бензин до задната врата. *Не е момиче.* Чието лице все още виждаше, ако затвори очи.

— Хайде да излеем газта отвън — предложи Албер. — Да не рискуваме да включим алармата.

— Трябва да унищожим всичко вътре.

Ерик срязва стъклото на вратата и отчупи достатъчно голямо парче, през което можеше да се промуши.

— А и видеозаписът от охранителните камери е вътре. Трябва да го вземем с нас. Помогни ми.

Недоволен, Албер се подчини и се подготви и той да влезе.

— Чакай — спря го Ерик, загледан в таблото за сигнализацията. — Алармата не е включена. Който е бил тук последен, трябва да е забравил за нея.

— Или предстои да ни хванат — каза Албер. — Отвори вратата. Искам да приключваме с това и да се махаме.

Ерик отвори и взе тубите си с бензин, а после отстъпи, за да пропусне останалите.

— Първо ще взема видеокасетата, а след това ще излея бензина. Мери, ти слагай фитила.

Видеокасетата се намираше на мястото, което посочи секретарката на Томлинсън. Ерик знаеше, че тя ще си спомни обаждането, когато полицията започне да задава въпроси, но нямаше проблем. Беше използвал предплатения телефон на онова копеле. Нека полицаите намерят него, той наистина си го заслужаваше.

Извади касетата от апарата, разля бензина сред кутиите, подредени в спретнати редици близо до товарната площадка, след което се присъедини към Албер и Мери при задната врата.

— Взех касетата. Мери, пали фитила.

— За Джоел — каза тя и поднесе пламъка към фитила. — Да тръгваме.

Изтичаха при колата, като Ерик хвърли поглед през рамо, за да провери кога пламъците ще се видят през прозорците. Когато те се появиха, той направи снимка с мобилния телефон на изнудвача.

— За какво беше това? — запита Мери, докато се отдалечаваха. — Защо направи снимката?

Ерик и Албер се спогледаха.

— Да се махаме отгук — подкани ги Ерик. — После ще говорим.

Албер караше бързо и в един момент отби по страничен път, където не се виждаха от дърветата. Изскочиха от колата и смениха регистрационните номера, които свалиха от колата на Ерик, а после влязоха обратно в колата и свалиха скиорските си маски. След като Албер отново потегли, Ерик се обърна назад към Мери.

— Ето какво — започна той.

Лицето ѝ побеля, докато го слушаше.

— О, боже! Ние... Господи! Пазачът... Мъртъв е? Сигурен ли си?

Ерик кимна.

— Прострелян в гърдите.

— Не мога да направя това. — Мери затвори очи.

— Трябва — отвърна остро Албер. — Докато не намерим онзи човек и не го убием.

Момичето отвори широко очи.

— Да го убием? Ние?

— А как иначе можем да сме сигурни, че той няма да изпрати снимките на полицаите? — запита Ерик.

Мери поклати категорично глава.

— Аз не мога да убивам. Не.

— Вече го направи — отново каза Албер, този път по-остро. — Дори не си помисляй да бягаш, освен ако не възнамеряваш да се пречукаш, както направи Джоел. Той ни спести адски много главоболия.

— Мразя те. — Мери стисна челюсти.

— Чувството е взаимно — отговори Албер.

По пътя към града в колата цареше тишина.

Той замислено потупа волана на анонимния бял минибус без стъкла. Интересно. Тримата се настройваха един срещу друг, но изглежда оставаха сплотени — поне засега. Ще реши как ще се възползва от ситуацията през идните два-три дни, преди онези да решат да бягат.

Изчака да се отдалечат от склада на Томлинсън и после ги последва. Сега и той като тях отби в страничния път и смени регистрационните си номера, в случай че са записани от охранителните камери на съседните складове.

Отново седна зад волана и посегна към видеокамерата. От задната част на минибуса, паркиран четири склада по-надолу от този на Томлинсън, той беше записал влизането и излизането на тримата. Тази вечер носеха черни скиорски маски, но той успя да запише очите им, и най-вече тези на Мери, която се обърна, за да провери кучето. Хвана и как Ерик направи снимка с предплатения си телефон.

Щеше да монтира отлични клипове, които да изпрати на Ерик и приятелчетата му. Но сега трябваше да се прибира. Имаше работа. Защото трябваше да се тревожи не само за Ерик и бандата му. О, не. Не беше стигнал дотук, защото носеше всички яйца в една кошница. Нито пък защото се страхуваше да жертва някое от тях. И сега останките на Томлинсън се пържеха. Време беше за нов омлет.

Понеделник, 20 септември, 23:55 ч.

— Приключих. — Оливия бутна чашата си на бара.

— Мислех, че ще давиш мъката — опита да се пошегува Бри. — Цяла нощ пиеш тази чаша.

— Може би ти трябва време да осмислиш какво е станало — обади се тихо Пейдж от дясната ѝ страна, а Оливия я изгледа остро.

Обикновено Пейдж я настройваше, раздухваше пламъците на гнева спрямо несправедливите мъже, а тази вечер се оказа нетипично мълчалива.

Трите жени седяха на бара, загледани тъжно в отраженията си в огледалото зад него. Червеночоса, блондинка и брюнетка в редица.

— Вие двете сте достойни за корица на списание — каза Оливия. — Но не можем да си намерим свестен мъж. Защо?

— Защото мъжете са отрепки — отговори отвратена Бри. — А ти също си красива.

Оливия ѝ се усмихна в огледалото.

— А ти си пиана, малката.

— Поне една от нас трябва да е пиана — въздъхна Бри.

— Днешната среща с Майкъл не беше лесна, а? — промърмори Оливия.

— Не. — Бри затвори очи.

Черните вежди на Пейдж се извиха въпросително нагоре.

— Днес се видяхте с Майкъл?

— По едно дело за палеж — обясни Оливия. — Изпратили са Барлоу. И ни трябваша обучени кучета следотърсачи.

— Изненадана съм — каза Пейдж. — Мислех си, че по-скоро ще умре, отколкото да помоли Бри за нещо.

— Преди това се е обадил на всички други в списъка — призна Оливия. — Но си разбира от работата.

— Работата никога не му е била проблем — промърмори Бри. — Но ние говорим за теб. Не мога да повярвам, че си правила секс с пожарникар в Чикаго и не си ми казала. Още съм ти сърдита.

— Не, не си — въздъхна Оливия. — И не съм правила секс. Не точно.

Бри се наведе напред и подпря брадичката си с юмрук.

— И какво точно прави?

— Тя може да не иска да говори за това — обади се неловко Пейдж.

— А ти на чия страна си? — намръщи се Бри.

Пейдж трепна.

— Защо ми задаваш този въпрос?

Бри се наведе и погледна Пейдж.

— Какво ти става тази вечер?

Оливия също се обърна към Пейдж.

— Да, какво ти има?

— Нищо. Просто си мисля, че понякога нещата не са така прости.

Оливия въздъхна.

— Той очевидно не е мислил, че има проблем да извика чуждо име... в разгара на страстта.

Бри потупа Оливия по дланта.

— Въпреки че понякога едно „И?“ изразява повече от обикновено недоумение.

Оливия поклати глава.

— Изпий едно кафе.

— Не. Не искам да съм трезва. Просто се чудя какво си мисли, че е казал.

— Или направил — предложи Пейдж. Направи знак на бармана.

— Сал, ще направиш ли чаша силно кафе за нашата приятелка тук?

Бри се намръщи.

— Всичко разваляш. Ти откога си станала толкова отговорна?

Сал сложи три димящи чаши кафе пред тях.

— Бри, да ти поръчам ли такси?

— Да — отвърна мрачно червенокосата. — По дяволите.

— Аз ще я закарам — каза Пейдж, след което въздъхна замислено. — Лив, според мен трябва да помислиш. Чух какво ни каза за него, но този човек е свестен.

Бри все още се мръщеше.

— Не. Не е свестен. Опомни се, Пейдж. Задник е.

Пейдж се поколеба, а после каза бързо:

— Виж, Лив, трябва да...

Телефонът на Оливия иззвъня.

— Чакай малко — каза тя и провери кой я търси. — Барлоу се обажда. Трябва да отговоря.

— И той е задник — измърмори Бри.

— Шшш — изсъска Оливия. — Съдърленд. Какво има?

— Друг пожар — отговори Барлоу. — Трябва да дойдеш.

— Къде? — Оливия рязко се изправи.

Майкъл ѝ каза адреса.

— Има още едно убийство. Изглежда човекът е прострелян в главата и оставен да изгори. Освен това, Лив, има още една топка.

Пулсът ѝ заби силно.

— Ще се обадя на Кейн и ще дойдем възможно най-бързо.

Затвори телефона и сложи достатъчно пари на бара, за да плати сметката си.

— Трябва да вървя, момичета.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Вторник, 21 септември, 00:10 ч.

Градината зад къщата с апартаменти служеше на Дейвид за тайна бърлога. Сестрите Горски я поддържаха много добре и затова той им направи отстъпка на наема. Седемдесет и две годишните еднояйчни близначки разбираха от цветя и в момента тук ухаеше на последните рози за сезона. Е, поне не ухаеше на орлови нокти.

Зад гърба му някой отвори и затвори плъзгащата се врата. След минутка Глен се настани на стола до него и си пое дълбоко дъх.

— Бог да благослови сестрите Горски.

Дейвид вдигна чашата си с горещ чай.

— Да. Събудих ли те?

— Не. Не мога да заспя. Видях светлината от екрана на компютъра ти — отговори той и махна с ръка към лаптопа на коляното на Дейвид. — Още ли четеш за оня задник?

Дейвид погледна към речта на Престън Мос, която четеше.

— Някой е копирал стила му при снощния пожар — нарочно или за отклоняване на вниманието.

Глен го погледна развеселен.

— А ти се правиш на детектив?

Дейвид се почувства леко раздразнен, защото правеше точно това — опитваше се да разбере мотива на палежа, убил момичето, както и защо се е стигнало до хладнокръвното убийство на пазача.

— Това правя и се питам дали тези еколози ще цитират Престън Мос, след като извадят няколко мъртви тела от някой пожар — отговори той и се опита да се отърси от мрачното си настроение. — Вие с майка ми добре ли прекарахте?

— Да, само дете Мартино флиртува най-безсрамно с нея.

Киселият тон на Глен разсмя Дейвид.

— Кога се прибрахте?

— Малко преди вечерния час, който ни определи, тате. Аз си мислех, че ти няма да се прибереш толкова рано.

Усмивката на Дейвид помръкна.

— Е, не се получи така.

— Жалко, момчето ми.

— Да, жалко — въздъхна Дейвид.

Известно време двамата мълчаха.

— Е, и какво стори на красивата руса полицайка?

Дейвид вдигна глава нагоре, за да види звездите.

— Глен, оплесквал ли си някога всичко?

— С жена ли? Случвало се е — отвърна спокойно той. — Ти колко зле оплеска нещата?

Имаше нещо предразполагащо в Глен и в цялата тази вечер. Или Дейвид просто отчаяно търсеше съвет от някого.

— Аз, ъ-ъ, казах името на друга, докато ние...

— О! — Глен направи гримаса. — Ти не просто си се оплескал, момче. А направо си се осрал.

— Това го разбрах — отвърна сухо Дейвид. — Благодаря ти.

— Няма защо. А другата жена бивша ли ти беше, или настояща?

— Нито едно от двете. — Дейвид отново се загледа в небето. —

Мисля, че на това му викат несподелена любов.

— Е, това е кофти.

— И още как.

— И защо го направи? Искам да кажа, да произнесеш името на друга.

— Защото се напих с шампанско — измърмори Дейвид.

— И защо?

— Имаше сватба. Аз мразя сватбите.

Но той не се напиваше на сватби, колкото и нещастен да се чувстваше. По дяволите, не се напи дори на сватбата на Дейна. А защо се напи на тази? Защо точно пред Оливия? Вече две години и половина си задаваше този въпрос.

— А твоята полицайка прие ли извинението с шампанското?

— Не — отвърна мрачно Дейвид.

— Така си помислих и аз. И какво ще правиш?

— Ще говоря отново с нея.

Беше обещал да не я притеснява повече, но тук, сред розите на сестри Горски реши, че това е глупаво обещание.

Глен изви сивите си вежди.

— Смяташ да чакаш още две години и половина ли?

Дейвид прикри изненадата си със сух смях.

— Не.

— Знаеш ли — отбеляза Глен. — Не съм те виждал да пиеш повече от една бира.

— Аз не се напивам — каза с равен глас Дейвид, а после се поправи. — Почти никога.

— И какво се случи последния път? Преди полицайката?

Дейвид затвори очи. *Загина човек, на когото държах много.*

— Нещо много лошо.

— Но и на сватбата си се напил. Мисля, че трябва да разбереш защо, преди да се опиташ да изгладиш нещата със своята полицайка.

— Знам — отвърна той. — Но не знам как.

— Знаеш — погледна го Глен в очите. — Наблюдавам те от месеци и ти не се спиращ, момче. Тичаш по цял ден заради другите. Докато вечеряхме в „Мартинос“ и разговаряхме, майка ти сподели, че така минава целият ти живот. Свети Дейвид, защитник на безпомощните и поправяч на счупени неща.

Дейвид стисна зъби. Не искаше пак да води този разговор.

— Нищо лошо няма в това да помагаш на другите.

— Има, ако не ти позволява да се изправиш пред себе си. Ти бягаш от себе си толкова дълго, че вече виждаш само задника си. И в един момент хората ще виждат само задник.

— Лека нощ, Глен. — Дейвид понечи да стане.

— Седни си, момче — сопна се старецът и той неохотно го послуша. — Обичаш ли я?

Дейвид скръсти ръце на гърдите си.

— Кого?

— Своята красива русокоса полицайка — изсумтя недоволно Глен.

Дейвид си спомни болката в очите на Оливия и гневът му бързо се стопи.

— Да.

— Защо?

Дейвид си пое дъх, докато обмисли отговора си.

— Още щом се запознахме имах чувството, че винаги съм я познавал. Имаше нещо... Не мога да го обясня, но се чувствах като... у

дома си.

— И въпреки че си знаел, че не бива, си пил твърде много и си казал нещо, с което си я наранил. Искаш ли да знаеш какво мисля аз?

Дейвид хвърли поглед към осеяното с бръчки лице на Глен. Старецът го наблюдаваше със странна смесица от разбиране и съжаление — поглед, за който Дейвид силно копнееше след смъртта на баща си.

— Защо не?

— Мисля, че в нея си видял нещо специално и си се уплашил. Гаснел си по другата жена толкова дълго време, че ти е станало приятно да си сам.

— Но аз не харесвам самотата.

— Не казах, че ти харесва. А че ти е приятно. Разликата е голяма. През всичките години на брака си научих едно — добрите връзки изискват време. Изискват емоции. И доверие. Може да не си искал да й дадеш всичко това.

Дейвид преглътна.

— Колко време си бил женен, Глен?

— Почти четиридесет години. Всеки ден мисля за нея. Тя правеше живота ми... хубав. Един мъж не може да иска нещо повече.

Старецът стана и тръгна към апартамента си, но обърна поглед назад.

— Преди да изляза, чух бръмчене на честотния скенер. Има пожар в някакъв склад. Може да е палеж. Определено има убийство. И са открили още една стъклена топка.

Дейвид стана на крака.

— Споменаха ли за топката по скенера?

— Не. Твоят капитан е там. Опита да те намери по мобилния, но си включил гласовата си поща и затова се свърза с мен. Искане да му се обадиш веднага.

Дейвид бръкна в джоба за телефона си. Досети се, че го е оставил в апартамента си да се зарежда.

— А ти защо не ми каза това веднага?

Глен сви рамене.

— Майка ти се тревожи за теб и затова исках да ти кажа моето мнение. Твоята красива руса полицайка ще е там. Бъди внимателен.

Дейвид изчака, докато Глен хвана дръжката на задната врата.

— Благодаря ти, старче.

— Няма защо — отвърна Глен, поглеждайки през рамо. — Но не се осирай пак.

Понеделник, 20 септември, 23:59 ч.

Седнал във фотьойла, той протегна ръка към мобилния телефон, който използваше с Ерик, когато той позвъни. Нямаше съобщение, а само прикачена снимка. Макар и недобре фокусирана, тя показваше пламъците от склада на Томлинсън. Позабавили се бяха с изпращането, но не смееха да чакат по-дълго, за да не приеме той, че го пращат на майната му. Възхитителна дързост.

„почти изпуснахте крайния срок, чакайте следващата си задача.“

Затвори телефона и се зае да рови имейлите на нищо неподозиращите си жертви и да търси потенциални нови клиенти, готови за първи контакт. А, ето един, почти готов за оскубване.

Флиртът в един офис, който той следеше, изглежда преминаваше към следващото ниво — мъжът изпращаше на жената адреса на старомоден хотел. Без покани и подробности. Все още не. Но такива щеше да има със сигурност.

В началото двамата бяха дошли да обядват и да разговарят само по работа. Но щом ги видя заедно, той разбра. Винаги разпознаваше двойките, които щяха да се сблизят. И наистина, след няколко седмици двамата вече си споделяха лична информация. После тя призна на мъжа, че не е щастлива със съпруга си, и той сложи дланта си върху нейната. Нямаше значение дали от самото начало искаха да завъртят любов. Важното е, че отиваха натам.

А свършеха ли и онази работа, идваше неговия ред. *Звън, парички!*

Винаги разпознаваше донжуановците и онези, които са склонни да кръшкат. Любителите на „онази работа“ често пъти осъзнаваха, че е по-добре да си вършат незаконните неща пред всички, отколкото да се крият в сенките и да привличат внимание. Някак си им се разминава, ако го правят на открито, *но не и ако аз подслушвам.*

Влезе в офшорната си банкова сметка и се усмихна. Прочете всеки ред от извлечението и кимна. Повечето клиенти плащаха редовно и навреме. Освен един. Дориан Блънт беше пропуснал второ

плащане. Той се отнесе с търпение миналия месец, когато Дориан се оплака от растящите сметки за лечение на детето си. Жена му бе безработна. Молеше за отсрочка.

И му я дадох. Веднъж. Като взе друг предплатен телефон от масичката до фотьойла си, той изпрати съобщение на личния номер на Дориан Блънт.

„закъсняваш“

Докато чакаше, провери чековата сметка на Дориан. Мъжът имаше доста сметки. Балансът му изглеждаше притеснително зле. И все пак сделката си е сделка. След няколко минути се получи отговор.

„Разорен съм. 100 хиляди трябва да стигнат. Няма повече.“

Той захпа бузите си от вътрешната страна, раздразнен. *Разорен ли?* Съвсем не. Дориан просто не беше бръкнал в незаконно изкараните пари от страх да не го хванат. Ако не искаше да играе по правилата не е трябвало да краде фирмени пари. *И определено не е трябвало да остави следи, които можеш да открия със завързани очи.* Знаеше къде Дориан крие откраднатите пари. Можеше да ги вземе по всяко време, но това щеше да е кражба.

Той смяташе изнудването за нещо като поетична справедливост примесена с ирония. *Която ме прави богат.* Ако хората не искаха да бъдат изнудвани, не трябва да правят лоши неща. *Или пък да ги правят по-интелигентно.* Написа отговора си.

„бих премислил, имаш 12 часа. гледай новините и се страхувай.“

Това трябваше да свърши работа. Ако Дориан не плати, колежанчетата щяха да получат следващата си задача. А после той щеше да иде и да прибере скритите от Дориан пари и да остави на опечалената му вдовица парите от застраховката живот. При всяка възможност той оставяше по нещо за вдовицата, опечалена или не. Така беше правилно.

Вторник, 21 септември, 00:20 ч.

Оливия пристигна почти последна в склада, защото преди това трябваше да се прибере и да се преоблече. Не можеше да иде с дрехите, които носеше за срещата с Дейвид.

И? Долен кучи син. Фактът, че изкрещя името на друга жена, докато тя му правеше... Е, той е задник. Оливия тресна вратата на

колата си и се сепна от звука, осъзнавайки, че е на местопрестъплението. Толкова ѝ се повдигаше от Дейвид, че вече не се притесняваше как изглежда тялото, което я чакаше.

Изведнъж Оливия посегна и се опря на колата, защото коленете ѝ се подкосиха. Освен че ѝ се гадеше от Дейвид, сега ѝ се повдигаше и при мисълта за трупа. А и мохитото и мазните пилешки филенца от бара на Сал изобщо не помагаха. Тя преглътна с усилие.

Не беше добра идея да повърне тук.

Мърдай! Намери Кейн. Пое си дълбоко дъх и веднага съжали за това. Във въздуха се носеше парлив дим, който изгори дробовете ѝ. *Шибана вечер!*

Наложи си да тръгне. Е, поне Дейвид нямаше да е тук. Той нямаше да е на работа до сряда. Кевин, с килнатата си назад широкопола „пожарникарска шапка“, както винаги се открояваше в тълпата. Помаха ѝ приветливо, когато я видя да идва.

— Има още един за нас — каза Кевин. Стоеше заедно с Барлоу и капитан Кейси от противопожарната служба. Кейси носеше оборудването си и изглеждаше мрачен.

— Този път май са използвали бензин — включи се Барлоу. — Оставили са осем празни бидона вътре. Влезли са през счупеното стъкло на врата отзад.

— А жертвата? — запита Оливия, като се стараеше да не мисли за трупа, от който щеше да ѝ призлее.

— Вероятно е Барни Томлинсън, собственик на компанията — отговори Кейн.

— Вероятно? — Бетонните стени на склада все още бяха на мястото си. — Толкова силен ли е бил огънят?

— Доста — отговори Кейси. — Но вътре са останали много неща. И е пълно с разтопени хромирани детайли.

— Томлинсън е продавал водопроводни части — обясни Барлоу. — Не е известно да е свързан с корпорация „KRB“ или с „Ранкин и синове“, или поне все още не.

— Значи пожарът е убил Томлинсън? — запита Оливия.

Кейси поклати глава.

— Не, госпожо. Застрелян е. Все още е в офиса си, седнал на бюрото. Повечето от лицето му го няма. Простреляли са го в тила.

Стомахът ѝ се сви притеснително.

— Кой е открил тялото?

— Един от пожарникарите — отговори Барлоу. — Кабинетът е в средата на склада, с отделни стени и отделен таван на около два метра над пода. В него откриха жертвата, по лице на бюрото. Старали са се да запазят всичко непокътнато, докато гасят пожара.

— Когато се обади, спомена, че са намерили още една стъклена топка?

— Покрита с гел — отговори Барлоу. — Както предишната.

— Пожарникарите са я намерили, казали са на капитана си, а той ми се обади — обясни Кейси. — Всички вече знаят за топката, която Хънтър хвана вчера. Никой не мисли да говори с пресата, но ще се изненадам, ако не се разчуе скоро. Затова повиках Барлоу.

— Аз поисках да пратят Хънтър — допълни Барлоу и Оливия го стрелна с поглед. — Да обходи района тук и да прецени има ли прилики с пожара от снощи. Това трябва да го знам веднага, преди да ме пуснат да вляза. Хънтър сега е вътре.

— Добре — отговори спокойно Оливия, въпреки че сърцето ѝ заби силно още при първото споменаване на името на Дейвид. — Има ли видеозаписи?

Кейн посочи един мъж, застанал до дежурния полицай.

— Това е началникът на склада. Все още не съм разговарял с него. Има и куче пазач.

— Убили ли са го? — запита Оливия и направи гримаса.

— Не — отвърна Барлоу. — Изглежда животното е било упоено. Началникът на склада го е влачил до края на оградата, а после се обадил на 911. Когато пожарникарите пристигнали, кучето все още било в несвяст. Аз извиках ветеринар. Мисля, че мъжът се тревожи повече за кучето, отколкото за шефа си. Томлинсън май не е бил от най-харесваните.

— Ще трябва да поговорим с Хънтър и с пожарникарите, които са намерили тялото — обяви Кейн. След това погледна към Оливия. — Но първо с началника на склада.

— Да тръгваме — кимна тя.

— Не знаех, че Хънтър е тук — промърмори Кейн, докато двамата вървяха към крачещия насам-натам мъж. — Ти, ъ, взе ли ми бинокъла?

— Не. Аз... си тръгнах рано. Ще ти взема проклетия бинокъл по-късно, става ли? Искаш ли аз да разпитвам шефа?

— Целият е твой, хлапе.

Началникът на склада спря да крачи нервно, когато двамата се приближиха.

— Аз съм детектив Съдърленд. Това е моят партньор, детектив Кейн. А вие сте?

— Лойд Харт. Ветеринарят пристигна ли?

— Мисля, че не е — отговори Оливия. — Но са го повикали. Кучето ваше ли е?

— Не, но аз се грижа за него от пет години. Казва се Бруно.

Оливия си записа.

— Ще се погрижа ветеринарят да научи, че вие сте лицето за връзка, господин Харт. Можете да му опишете заболяванията на Бруно и да се погрижите да получи най-добрите грижи.

— Благодаря. — Мъжът преглътна. — Сигурно ме смятате за ужасен човек, защото се тревожа повече за кучето, отколкото за Томлинсън или за пожара.

— Аз също имам куче, разбирам ви. Е, какво можете да ни кажете за този пожар и за господин Томлинсън?

Мъжът разтри лицето си с ръце.

— Тръгнах си по обичайното време, около шест. Барни все още седеше в кабинета. Оправяше документите. Казаха, че са го застреляли. Как?

— Все още не знаем. Значи, господин Томлинсън е оправял документацията. Някакви проблеми ли имате с бизнеса?

Харт вдигна очи нагоре.

— О, да. Томлинсън и жена му се развеждат. Мръсна работа. Той изневерявал, а тя имала снимки и разказа на всички за тях и за любовницата му. Една млада жена, която той беше наел временно. Никой не се изненада, защото знаехме за какво я е наел. Момичето не пипаше нищо, освен онази работа на шефа. — Мъжът се сепна. — Извинете, детектив.

— Няма нищо. Разводът ли е причината за проблемите в бизнеса?

— Не изцяло. И преди имахме проблеми, защото строителството намаля. Повечето от клиентите ни купуват сгради за търговски цели.

Но Уизи, жената на Барни, разпореди да направим ревизия на счетоводните документи. Предполагам, се е досещала, че мъжът ѝ купува подаръци на онази жена със служебни пари.

— А той правеше ли това? — запита Оливия.

— Да. Опитвах да го спра, казвах му, че ще си има неприятности, но той не слушаше. Петдесетгодишен мъж с двадесетгодишна жена до себе си. Такива никога не слушат.

— Името на госпожа Томлинсън е Уизи? Съкратено от Луиз, може би?

Мъжът кимна.

— Жалко. Харесвам я. Тя не заслужаваше подобно нещо.

Оливия погледна Харт в очите.

— А господин Томлинсън заслужаваше ли го?

— Не — отвърна мъжът. — Никой не заслужава подобно нещо. Но няма да ви лъжа. Барни беше боклук. Изневеряваше на Уизи, отнасяше се грубо със служителите. Никога не гледаше човека в очите, все говореше по телефона или пък сърфираше из Интернет. Вероятно в порно сайтовете. И мразеше Бруно — завърши той, сякаш да мразиш кучето е най-големият грях от всички.

— А вие, господин Харт? — запита Оливия. — Мразехте ли го?

— Да. Той беше расист, женомразец и всичко останало, за което може да се сети човек. Но трябваше да казвам „да, господине“, защото ми беше шеф. Единствено заради Бруно не съм отстъпвал. И преди да питате, когато пожарът е започнал, аз играех бридж с жена ми и с приятели. Мога да ви кажа имената им.

— Това би било чудесно. Бързо ще ви изключим от списъка. Сержант Барлоу каза, че вие сте се обадил на телефон 911. А защо сте дошли тук?

Харт я изглежда срамежливо.

— Инсталирах детектор за дим в района, в който Бруно тича. За всеки случай. Той ми изпраща сигнал по мобилния телефон. Тъкмо завършвахме последната игра, когато телефонът ми звънна. Дойдох тук, видях огъня и позвъних на 911. След това измъкнах Бруно до оградата. Не исках да изгори или пък да го стъпчат пожарникарите.

— А защо куче? — запита Кейн. — Проблеми с крадци ли сте имали?

— Тук преди време складирахме порцеланови детайли, а се навъртаха вандали. Хлапета с твърде много свободно време. Чупеха порцелана. Барни взе кучето, като се надяваше то да ухапе някое хлапе. Но те се магнаха, а кучето остана.

— А видеоохрана? — запита Оливия.

— Имаме камери отвън, не и отвътре. Информацията се записва на видеото вътре. Старомодна работа. Барни не смяташе, че ще му трябва нещо по-модерно, докато Бруно пази.

— Ще ни трябва списък на клиентите и служителите — каза Оливия.

— Говорете с Джейк Маброу. Той се занимава с компютрите. Преди година убедих Барни да сложи външен сървър, за да архивираме данните. Джейк има достъп до тях. И Уизи. Тя дойде и копира всичко от компютъра на Барни в деня, преди да подаде молбата за развод. Той не знаеше, че тя знае за другата жена.

— А вие — запита Кейн. — Какво ще правите сега, след като склада е изгорял?

— Ще се пенсионирам. И без това смятах да го направя. Уизи ми обеща да ми даде Бруно.

Харт завъртя рязко глава към минивана, който тъкмо пристигна.

— Ветеринарят е тук.

Оливия го разпозна веднага.

— Барлоу е повикал бащата на Бри — каза на Кейн тя. След това се обърна към Харт и обясни: — Той е много добър ветеринарен лекар. Грижи се за моето куче. Бруно е в добри ръце.

— Мога ли да тръгна? — запита мъжът и едва дочака утвърдителното кимване на Оливия.

— Трябва да вземем списъка с клиенти на Томлинсън — каза Кейн. — Да видим дали корпорация „KRB“ или „Ранкин“ не са купували от тях.

— Трябва да се отбием и до вдовицата на Томлинсън. Струва ми се, че тя няма да е чак толкова опечалена. Мой ред е, нали?

— Да. Впрочем, добре разпита Харт.

Оливия се подсмихна леко.

— Казваш го, за да ти отстъпя реда си.

— И ще стане ли?

— Не.

— По дяволите. — След това Кейн сви очи. — Зад теб виждам пожарникари.

Оливия хвърли поглед през рамо към Барлоу и тримата пожарникари, които се приближаваха към тях. С тях беше и Дейвид. Задъха се и стомахът ѝ се сви, но трябваше да свиква с тези неприятни чувства. Дейвид Хънтър беше красив. Разкошен. Направо бонбон. И абсолютен задник. *Затова търпи и си върши работата, жено!*

Докато мъжете крачеха към тях, тя се овладя.

— Аз съм Кънкъл, това е Слоун — представи се един от пожарникарите. — А това е Хънтър. Барлоу каза, че искате да говорите с нас.

— Така е — отвърна Кейн. — Кажете ни какво видяхте вътре.

— Огънят гореше с пълна сила — отвърна Кънкъл. — Беше обхванал стените на кабинета и таванът пропадна. Дватама със Слоун съборихме стените и го открихме.

— Мъртъв беше. Прострелян — добави Слоун, преглътна и стисна силно устни. — Лицето му го нямаше.

— А бюрото? — запита Оливия. — Какво видяхте там?

— Документи, опръскани с кръвта му. Не бяха изгорели съвсем и затова ги огледах с фенерчето. Трудно се различаваха, но приличаха на секс снимки.

— Секс снимки ли? Имате предвид порнографски? — запита Оливия и Слоун поклати глава.

— Не. Изглежда той беше на тях. Дебел, с доста бяла кожа. Много бяла.

— Този път са си носили горивото — добави Барлоу. — Намерили са туби за бензин.

— Разливането е извършено подобно на онова в жилищния блок — намеси се Дейвид. — Изливали са бензина на пода в линия, а после останалото — в голяма локва под офиса. Изглежда са тръгнали от източната и западната страни на склада и са се срещнали в средата.

— А топката? — запита Оливия и срещна неразгадаемия поглед на Дейвид.

— С нея са подпрели странична врата, точно както мислеше, че са направили в жилищната сграда. Топката е покрита с гел. Снимах я. Погледни, тук докосва пода.

Дейвид подаде фотоапарата си на Оливия, като го обърна така, че тя и Кейн да виждат екрана.

— Какво е това? — запита тя и Дейвид надникна над рамото ѝ, а брадичката му почти докосна ухото ѝ. Дъхът ѝ секна, когато той посочи екрана.

— Ето парчето фитил. Използвали са топката да държи края на фитила на място.

Дейвид отстъпи назад и Оливия отново си пое дъх.

— Кога можем да влезем? — запита тя.

— След час-два — отговори Барлоу. — Когато изстине достатъчно. Ще ви се обадя.

— Благодаря — каза Оливия и се усмихна леко на Барлоу. — Благодаря, че си повикал бащата на Бри. Той ще се погрижи добре за Бруно и така господин Харт ще е по-склонен да сътрудничи доброволно.

Барлоу кимна.

— Той има ли алиби?

— Да, но ще го проверим. Първо отиваме при вдовицата. Тя е имала мотив да убие Томлинсън и да изгори всичко. Изглежда е копирала файловете на съпруга си, затова ще видим дали ще ни даде списък на клиентите и служителите.

След това Оливия се обърна към мястото на пожара.

— Благодаря ви за информацията. Ще поддържаме връзка.

Тя си тръгна, без да каже нито дума на Дейвид Хънтър, но усещаше изпитателния му поглед върху гърба си. Кейн тръгна редом с нея и хвърли поглед през рамо.

— Наблюдава те, Лив.

— По-добре за него е да спре — каза тя през зъби, а след това си наложи да се успокои. — Знаеш ли, ами ако Барлоу е имал право вчера сутринта и ако това няма нищо общо с групата природозащитния SPOT?

— Ако топката е просто за заблуда? — запита Кейн.

— Да. Ако някой наистина иска да убие човек, когото мрази и е запалил първия пожар, за да създаде невярна представа за себе си? И ако през цялото време целта е била убийството на Томлинсън?

— Аз също мислих по този въпрос. Жена му изглежда го мрази истински.

— Нека разберем колко истински.

Слоун и Кънкъл се върнаха към задълженията си, като оставиха Барлоу и Дейвид. За момент двамата не казаха нищо, а после Барлоу изпъшка.

— Какво? — промълви Дейвид. — Тя се държа добре с теб.

— За първи път от две години насам, но не говорех за себе си.

Дейвид се поколеба, а после сви рамене.

— Кой е Дъг?

Изненадан, Барлоу го стрелна с поглед.

— Мой тогавашен и сегашен приятел. Беше сгоден за Лив. Всъщност, аз ги запознах.

— Той я е изоставил.

Барлоу въздъхна.

— Да. И аз помогнах, заради което съм персона нон грата.

Дейвид си спомни думите на Пейдж. Значи и той е участвал.

— И как помогна?

— Дъг имаше годеница много преди Лив. Ходеха още в колежа, а после тя го напусна. Той не я забрави, но после срещна Лив. След време се сгодиха. Определиха и дата. Аз щях да кумувам. Всичко вървеше добре. А две седмици преди церемонията се появи бившата годеница на Дъг. И го помоли да я приеме обратно.

— И той се съгласи?

— Не веднага. Дойде при мен за съвет и, за съжаление, аз се ангажирах. Това е една от най-глупавите ми постъпки.

Дейвид се намръщи.

— Казал си му да зареже Оливия?

— Не — изръмжа Барлоу. — Казах му да си представи, че е на осемдесет години и да помисли с коя ще се чувства по-щастлив. Той изчезна за няколко дни, премисли и избра Анджела. Оливия беше — въздъхна той, — много по-смазана, отколкото съм смятал, че е възможно за една жена.

Не свиря втора цигулка.

— А как е разбрала какво си направил?

— Аз ѝ казах — това е другата ми глупава постъпка. Виж, една седмица след като Дъг я напусна, почина баща ѝ. И той е бил полицай. В Чикаго.

— Да, знам. Приятели сме с полусестрата на Оливия, Мия. Те имат общ баща.

Раменете на Дейвид увиснаха. Сега изречението за втората цигулка му стана по-ясно.

— Ти си познавал бащата на Лив?

Дейвид помисли за бащата на Оливия и Мия и за това какво животното беше той, а тези мисли винаги извикваха спомена за пастрока на Меган и за онова, което той стори на нея и семейството ѝ. И което винаги го ядосваше толкова, че му се искаше да убие някого.

— Не лично. Слава богу.

Барлоу погледна несъзнателно свитите длани на Дейвид и вдигна поглед предпазливо.

— Толкова лош ли е бил?

— Бащата на Оливия беше мизерно копеле и не заслужаваше и въздуха, който диша. Мия не знаеше за съществуването на Оливия, преди баща им да почине. А Оливия е знаела само, че има някакво друго семейство, и че баща ѝ е избрал да живее с тях, а не с нея и с майка ѝ.

Барлоу затвори очи за миг.

— Мамка му. И Дъг я напусна точно тогава.

И точно тогава казах името на друга жена, докато бяхме в леглото ми.

— По дяволите.

— Видях Лив в деня, когато разбра, че баща ѝ е починал. Приготвяше се да отиде на погребението в Чикаго. Не знаех за нея и баща ѝ, мислех, че се маха завинаги заради Дъг. Опитах да я успокоя, да ѝ кажа да не прави нищо прибързано и докато се усетя, признах какво съм направил.

— И тя какво направи?

— Изгледа ме с големите си сини очи сякаш съм ѝ забил нож в корема.

Както погледна и мен днес. Дейвид въздъхна.

— Познавам този поглед.

Барлоу присви очи.

— Ти какво ѝ направи?

Дейвид се изкушаваше да каже, че това не е негова работа. *Но може да имам нужда от помощ.* Бог му е свидетел, че не се справяше

особено добре сам.

— Тя мисли, че аз искам друга, но не е така. Не бих искал да я нараня за нищо на света, но го направих. След това опитах да поправя нещата и...

— И се закопа по-дълбоко — довърши вместо него Майкъл. — Ще опиташ ли да се сдобрите?

Дейвид хвърли поглед към Оливия и Кейн, които разговаряха с началника на склада.

— Сега ли?

Барлоу вдигна очи престорено.

— Не, не точно сега. Ще поправиш ли грешката?

— Да.

Барлоу кимна.

— Добре. Сега нека се хващаме на работа.

Тръгнаха обратно към склада.

— Този палеж не е дело на екстремисти, Майкъл. В тоя склад нямаше нищо, което си струва да се пали, освен човекът без лице.

— Знам, но между двата палежа има някаква връзка, а ти имаш добро око. Мислил ли си да се занимаваш с разследвания? — запита Барлоу.

Дейвид поклати глава.

— Доста време ми трябваше да открия призванието си и не мисля, че бих искал да се занимавам с друго.

— Обичаш да влизаш в огъня — отвърна Барлоу с лека завист в гласа си.

Дейвид се усмихна.

— Нищо друго не вдига така адреналина. В същото време обичам и добрите загадки. Зетят на Оливия в Чикаго също е следовател по палежите. Може да съм прихванал нещо от него.

Барлоу метна чантата си на рамо и извади камерата от джоба на сакото си.

— В такъв случай нека видим какво са оставили след себе си нашите подпалвачи.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Вторник, 21 септември, 00:55 ч.

— Почукай пак — предложи Кейн, когато госпожа Томлинсън не отвори вратата.

Оливия вдигна юмрук, но в този момент вратата се отвори и разкри една много висока, прилична на статуя жена с копринен халат. Дори и без грим тя изглеждаше много красива и съвсем не приличаше на образа, който Оливия си представи, като чу галеното обръщение Уизи.

— Да? — запита жената.

— Търсим госпожа Луиз Томлинсън — обясни Оливия.

— Е, аз съм Луиз, но няма да съм Томлинсън още дълго време — сопна се жената.

— Аз съм детектив Съдърленд, а това е партньорът ми, детектив Кейн. Тук сме, за да говорим с вас за съпруга ви.

Идеално оскубаните вежди на Луиз се извиха от учудване.

— Какво е направил този път?

— Мъртъв е, госпожо — отговори Оливия. — Убит е снощи.

Съвсем неочаквано високомерното изражение на Луиз Томлинсън изчезна. Тя побледня и зяпна.

— Мъртъв? Барни е мъртъв? Не!

Без да изчака отговор, тя заплака. Сведе брадичката си до гърдите си, обви с ръце тялото си, застанала права до вратата, и заплака силно.

— Може ли да влезем, госпожо? — запита Оливия.

Луиз се остави да я заведат до дивана в пишно обзаведения хол, където потъна сред възглавниците, стиснала лице в дланите си.

— Какво е станало?

— Застрелян е в склада.

Луиз вдигна обезумял поглед.

— Не се е самоубил, нали?

— Изглежда не е, госпожо — отговори Оливия. — Защо?

— Много ми беше ядосан. Много разстроен. Аз замразих всичките ни активи.

— Чухме, че сте в процес на много неприятен развод — призна тихо Оливия.

— Така е. Той ми изневеряваше.

— Това не може да не ви е разгневило — каза спокойно Кейн.

Мокрите очи на Луиз го стрелнаха.

— Разбира се. Женени сме почти тридесет години. Аз исках да е жив, за да страда, а не мъртъв. Заподозряна ли съм?

— В момента разговаряме с хора, които го познават — каза Оливия. — Но за да ви изключим от списъка на заподозрените, къде бяхте тази вечер?

— Тук. Сама.

— Господин Томлинсън тук ли живееше?

— Не. Има апартамент близо до университета. Синът ни е студент там, живее в общежитието. О, боже! Трябва да му кажа, че баща му е мъртъв.

Оливия докосна нежно жената по китката.

— Ние бихме искали да му кажем.

Луиз побеля.

— Смятате, че синът ми има нещо общо с това?

— Мисля, че ще е най-добре, ако дойдете с нас, докато оправим всичко това. — Оливия стана. — Аз ще ви придружа, докато се преоблечете.

Вторник, 21 септември, 02:35 ч.

— Е? — Запита Абът.

Застанала пред прозореца към стаята за разпити, Оливия поклати глава. Луиз Томлинсън седеше вцепенена до масата. От време на време нейният адвокат я потупваше по ръката.

— Била е ядосана на съпруга си и ще има финансова изгода от смъртта му и от пожара — заговори Оливия. — Но си мисля, че ако не е платила на някого да го убие, не е замесена. По ръцете ѝ няма остатъци от барут. Съседите, с които разговаряхме, не са я видели да излиза от къщата. Двигателят на колата ѝ беше студен. Никое от тези

неща не доказва окончателно невинността ѝ, но за момента не си я представям на местопрестъплението.

— Синът е в другата стая — добави Кейн. — Цяла нощ е бил на парти. Видели са го поне петдесет души. И по неговите ръце няма останки от барут.

— В такъв случай го пуснете — нареди Абът. — Разберете кой освен жена му и синът му е имал причина да убие Томлинсън. Разберете имат ли връзка с изгорялата жилищна сграда. Ще се видим в осем.

Оливия стрелна злобно с поглед Абът, който си отиваше.

— Защо винаги в осем?

— Прибирай се, Лив — посъветва я загрижено Кейн. — Наспи се.

— Така ще направя, но след като говорим със семейство Томлинсън. Надявам се, че ако разговарям достатъчно мило с нея, тя ще ми даде копието на информацията от компютъра на съпруга си. Иначе ще трябва да идем при компютърния им специалист, а той ще иска съдебна заповед.

— Мислиш, че ще я убедиш със сладки приказки, след като си я мъкнала през целия град? — запита Кейн.

Оливия изви едната си вежда.

— Едни десет долара в джоба ми казват, че мога.

Кейн се усмихна, долавяйки лесната победа.

— Приемам баса.

Оливия се позабави около минута в опит да погледне нещата от страната на по-възрастната жена. Тъгата ѝ се оказа истинска, както и гневът ѝ. Тя имаше право и на двете. Освен ако не е платила на някого да свърши мръсната работа вместо нея, но в този случай щяха да намерят следа.

— Госпожо Томлинсън — заговори Оливия, след като затвори вратата след себе си.

— Колко време ще я държите тук? — Адвокатът скочи на крака.

— Още малко — отвърна Оливия. — Синът ви идва. Бих искала да говоря и с двама ви.

Луиз я изгледа злобно.

— Аз не искам да говоря с вас. Вие се отнасяте с мен като с престъпник.

Оливия седна срещу нея.

— Не, госпожо. Аз си вършех работата с максимално уважение. Съжалявам, че съпругът ви е мъртъв. Не мога да се преструвам, че знам как се чувствате точно сега, но се занимавам с убийства. Трябва да открия кой го е убил. Надявам се, че вие и синът ви искате същото.

Луиз преглътна.

— Вие взехте отпечатъците ми. И на сина ми.

— За да ги разграничим от тези на всеки друг в офиса или в апартамента. Това е стандартна процедура. Съжалявам за случилото се тази нощ, но времето тече, а убиецът е безнаказан и на свобода.

Луиз затвори очи.

— Някой го е застрелял.

— Да, госпожо. Изглежда е седял зад бюрото си и е работел. Прострелян е отзад.

Жената трепна, а после рязко отклони поглед към вратата, през която влезе синът ѝ. Той изглеждаше още по-ядосан. Прегърна майка си и тя отново заплака. Сет Томлинсън изгледа злобно Оливия.

— Как смеете?

— Ако обичате — помоли Оливия, — седнете.

Все още бесен, Сет се подчини, като хвана покровителствено майка си за ръката.

— Достатъчно е, че изобщо трябва да търпим това.

— Прав сте — отговори Оливия и Сет присви очи.

— Вие сте добрият полицаи. Къде е лошият?

Оливия отвърна на гневния му поглед със съчувствие.

— Точно тук, в този стол. Аз мога да съм двамата, зависи кой седи във вашия стол. Трябва ми помощта ви.

— Не — отговори Сет. — Няма да ви помагам.

— Имате пълното право да се гневите. Точно сега искам да насочите гнева си към човека, който е вкарал куршум в главата на баща ви. Пожарът е унищожил много от уликите, които обикновено търсим — признаци на борба, например. Признаци, че някой насилствено е влязъл в кабинета му. Познавал ли е убиеца? Или просто се е намирал на неподходящото място в неподходящ момент? Държал ли е пари в кабинета си?

Луиз поклати глава.

— Не. Всичките ни клиенти плащаха с чек или с банков превод. В кабинета си Барни имаше само канцеларски вещи и малко пари в брой. Аз се погрижих за това.

— Мамо — предупреди я тихо Сет, но тя го потупа по ръката.

— Тя си върши работата, Сет. Предполагам, че ще прегледа и финансовите ми документи, за да е сигурна, че не съм наела убиец. — Луиз погледна Оливия право в очите. — Не съм. Дори не знам как бих намерила такъв.

— Да, госпожо — потвърди Оливия. — Вие все още го обичате.

— Да. Той ме нарани. Но не бих могла да отнема живота му.

— Кой би могъл?

Луиз изглеждаше безпомощна.

— Не знам. Трябва да говорите с Лойд Харт, нашия мениджър. Той познава всички клиенти.

— Говорих с него за малко. Доста разтревожен беше за кучето.

— Бруно — промърмори Луиз. — И него ли са наранили?

— Упоили са го. Има шанс да оцелее. Господин Харт каза, че служителите не са обичали много съпруга ви.

— Това не е вярно — озъби се Сет, но майка му още веднъж го потупа по ръката.

— Вярно е. — Обърна се към Оливия и продължи: — Но не беше така през цялото време. Барни познаваше всички по име. Гледаше всички да си получават осигуровките и парите за пенсия. Но успехът го промени. Имахме складове в три щата и той трябваше да пътува. Да купува скъпи коли. — Жената вирна брадичка. — И засукани жени, въпреки че тогава не знаех това. Той вече не беше мъжът, за когото се омъжих. След това бизнесът взе да запада и Барни се изплаши. И се озлоби. През цялото време се карахме.

— Не, не е вярно — възропта Сет. — Мамо!

— Не сме се карали пред теб. Не искахме да знаеш.

Луиз отново се обърна към Оливия.

— От доста време не се бях занимавала с бизнеса. Когато разбрах за любовната афера на Барни, копирах всичките му файлове. Исках моят адвокат да разполага с максимално много аргументи за делото.

— Пазите ли все още тези копия? — запита Оливия.

— Да, на няколко диска са.

— Огънят е унищожил толкова много неща. Ще спести време, ако знаем какво да разследваме.

Луиз погледна адвокатата си, който сви леко рамене.

— Ти решавай, Уиз. Аз съм виждал файловете. Там няма нищо, което вече не си им казала.

— Дисковете са в противопожарния ми сейф у дома — каза жената и сви устни. — Иронично, нали?

Оливия въздъхна.

— В моята работа често попадаме на тъжна ирония. Знам, че сте уморени, но ви моля за още няколко въпроса. Как научихте за изневярата на съпруга си?

— Наех частен детектив. Една от приятелките ми преживя подобен случай. И затова се осмелих да питам как се казва нейният частен детектив. След седмица разполагах с уличаващите снимки. Бях съсипана. — Луиз преглътна тежко. — Следващия ден, когато знаех, че Барни ще играе голф, отидох в кабинета и копирах файловете. Същия следобед подадох молба за развод.

Сет гледаше гневно профила на все по-изтощената си майка.

— Можем ли да си тръгваме? Тя ви помогна достатъчно — не се стърпя той.

— Да, помогна ми, можете да си вървите. Госпожо Томлинсън, благодаря ви. Лично ще ви информирам за хода на следствието. Да ви закарам ли?

— Аз ще се погрижа за тях — намеси се адвокатът. — Вие, предполагам, искате дисковете още тази вечер, нали?

Оливия хвърли поглед към часовника на стената. Наближаваше три сутринта. Определено складът вече бе изстинал достатъчно, за да могат двамата с Кейн да идат в кабинета на Барни.

— Това би било идеално. Двамата с партньора ми ще ви следваме до дома ви.

После можеха да се върнат на местопрестъплението.

Оливия намери Кейн в стаята с прозореца, стиснал десет долара в ръка.

— Браво.

— Задръж ги. Тя и без това щеше да ни помогне. Готов ли си да действаш?

— Да. Аз ще карам. Ти можеш да спиш по пътя.

Вторник, 21 септември, 03:58 ч.

Тримата седяха в хола на Ерик, втренчени в телевизора с изключен звук. Вече втори ден беше включен на местния денонощен новинарски канал. Мери лежеше сгушена в края на дивана с каменно изражение. Албер седеше в един фотьойл и изглеждаше като много гневен капитан на междузвезден кораб.

Ерик беше възседнал на обратно един от кухненските столове и подпираше брадичката си върху гравираната горна част на облегалката, след като Албер му се скара да спре да крачи и да паркира задника си някъде.

— Увеличи го — каза с равен глас Мери и Албер посегна към дистанционното.

— Най-важните новини през този час са за нов пожар, този път в склад на север от града — говореше водещата. — „Новините в 8“ научиха току-що, че това е не само поредният палеж, но и че полицаите са открили отново труп в сградата.

Шокиран, Ерик скочи на крака.

— Какво става, мамка му? — изкрещя той.

Албер се наведе и махна с ръка.

— Млъкни.

Мери се изправи с още по-безизразно лице, ако това изобщо беше възможно.

— Тялото е на Барни Томлинсън, собственик на склада — съобщи водещата и на екрана се появи снимка на мъж на средна възраст, плешив, но заметнал дългата си коса върху темето. — На живо от местопрестъплението предава Джоузеф Брадшоу. Джоузеф, какво чуваш там?

Екранът показва репортер, зад когото се виждаше пожарна кола.

— Пожарът е потушен, но тук работата не спира. Преди двадесет минути в сградата влязоха детективи от отдел „Убийства“ и съдебни лекари. Никой не дава подробности за причината за смъртта на Барни Томлинсън, но присъствието на отдел „Убийства“ предполага, че собственикът на склада е обект на престъпление.

— Джоузеф — запита водещата, — някой говори ли за връзка с пожара в жилищната сграда?

— Все още не, но детективите от отдел „Убийства“, които влязоха в склада, са същите — Кейн и Съдърленд.

Албер изключи звука на телевизора.

— Значи това е неговата игра — каза мрачно той. — Той убива, но нагласява така нещата, че ние сме виновни.

— Ние унищожихме касетата — каза Ерик. — Носехме маски. Никой няма да разбере, че сме ние.

Албер се засмя безрадостно.

— Наистина ли мислиш така, приятелю? Давам му пет минути. Ще ти прати ново съобщение с препратка към друг видеозапис.

Всъщност съобщението дойде след по-малко от две минути. Личният телефон на Ерик звънна. Той провери текста и погледна Албер.

— Пише „Добре дошли на служба при мен“.

— А видеозаписа? — запита тихо Мери.

Ерик натисна препратката.

— Ние сме — каза той, когато записът започна. — Носим маски.

Камерата приближи върху лицето на Мери, която погледна назад към упоеното куче. След това на екрана се появи снимка на лицето ѝ, покрито с маската. Постепенно снимките се насочваха към дясното ѝ око, докато остана само ириса ѝ в едър план.

Ерик дори не мигна, когато видя себе си да спира, за да направи снимка на горящия склад.

— Той е бил там — каза сковано и подаде телефона на Албер. — Казва ни, че може да докаже, че Мери е била и на двете места само по близкия план на окото ѝ.

Албер отново пусна записа и го изгледа със стиснати зъби.

— Къде е бил? По дяволите.

— Снимал е Мери, когато тя спря, за да провери кучето, значи се е крил някъде вляво от нас — предположи Ерик и седна в другия край на дивана. — Невероятно.

— Не така исках да се случи — отвърна с тънък глас Мери. — Не мога да повярвам, че не си ни казал, Ерик. Нямах право да криеш това от нас.

— Извиних се вече.

— Това не помага. Ако знаеш само... — Тя затвори очи. — Дявол да те вземе.

— Има ново съобщение — каза Албер, а след това си пое рязко дъх. — Снимка на Томлинсън. Или каквото е останало от него.

Върна телефона на Ерик и той потръпна.

Томлинсън лежеше по лице на бюрото си. Виждаше се адски много кръв.

Ерик подаде телефона на Мери, за да изгледа и тя видеозаписа.

— И какво сега?

— Трябва да го извадим от бърлогата му — отвърна студено Мери. — И тогава да го убием, кучият му син.

Албер вдигна саркастично вежди.

— Мислех, че каза, че не би могла да убиеш никого.

— Грешах — отвърна Мери. — Играта се промени.

— Добре — отбеляза Ерик, — но както казах преди, сега какво?

— Трябва да е имал някакво пререкание с Томлинсън — предложи Албер. — Кой знае, може да е изнудвал и него.

Канадецът стана и тръгна из хола.

— Някак е разбрал за нас. Не мога да разбера как. Не сме се срещали никъде, освен тук. Никога на обществени места. В такъв случай как ни е намерил? Откъде познава Томлинсън? Каква е връзката?

Ерик изпита леденостудена тръпка по гърба си.

— Дали не е сложил микрофони тук?

Албер спря да крачи и го погледна мрачно.

— Колкото и откачено да звучи, може би има.

— Но все пак е трябвало да знае за нас преди това — настоя Мери. — Той няма да избере случайно няколко богати момчета и да сложи микрофони в апартаментите им. — Вдигна предизвикателно брадичка и извика: — Чуваш ли това, задник? За теб говорим!

— Тихо — изсъска Албер. — Ще събудиш съседите.

— Наистина — съгласи се Ерик. — Тези стени са тънки. Някой ни е чул да говорим. Кой?

— Стените не са чак толкова тънки — сопна се Мери, но Албер не ѝ обърна внимание.

— Един от съседите ни се оплака веднъж, когато бяхме... — Ерик почувства как бузите му се загряват. — Знаете.

— О! — сви рамене Мери. — И с нас стана същото. Двамата с Джоел... — Тя млъкна рязко и стисна устни, а очите ѝ се изпълниха

със сълзи. После прошепна: — По дяволите. Забравих само за секунда. Как можах да забравя?

— Защото тъгуваш — тихо каза Албер. — Ти живееш в общежитието. В апартамент с четири стаи, нали?

— Да. Всички имаме своя отделна стая.

— Дватамата с Джоел обсъждали ли сте това в стаята ти? — запита той.

Мери поклати глава силно, но след това спря.

— Може би, веднъж или два пъти. Но съвсем тихо.

— Онези стени са по-тънки от тези — каза Ерик. — Затова не правим нищо в стаята на Албер. Твоите съквартиранти може да са чули нещо. Но каква е връзката им с Томлинсън?

— Трябва да научим повече за него — каза Албер и посочи лаптопа на Ерик. — Ти проникна в сървъра на фирмата му. Какво откри?

— Само каквото търсех — файловете за обслужване на алармената сигнализация.

— Аз го проверих в Интернет, докато опитваше да проникнеш в сървъра каза Албер. Намерих общи приказки. Миналата година е играл голф в благотворителен турнир, но бизнесът му не е вървял добре — много хора са уволнени. Жена му се развежда с него. Теб те бива повече с компютъра, затова се разрови по-надълбоко. Намери всичко, което можеш.

Албер си взе якето.

— Къде отиваш? — запита Ерик.

Връщам се в общежитието. Скоро ще съмне. Трябва да се преоблека, да се избърсна и да поговоря с госпожа Томлинсън, за да разбере какво е правил мъжът ѝ.

— Не може просто да влезеш в къщата ѝ и да говориш с нея — изправи се Мери.

— Мога като репортер.

Ерик стана бавно.

— Албер, чакай. Ами ако тя направи проверка? Не можеш да идеш просто така. Особено с този акцент.

Албер се усмихна мрачно.

— Какъв акцент? — запита той със свършена интонация на човек от Минесота.

Ерик зяпна.

— Ти... Кое е вярното?

Албер го изглежда хладно.

— Това вече няма значение — каза той. — Заеми се с Томлинсън. Трябва ни всичко, до което можем да се доберем.

Както винаги в тази група беше интересно. Значи Мери иска да ме убие? Ще те изпревара, момиче. А Албер не е французин? Невероятно. Беше видял това от километър разстояние. Може и да го биваше с компютрите, но Ерик се оказа истински глупак.

Отпусна се удобно във фотьойла си и се намръщи. Албер иска да говори с Луиз Томлинсън? Трябваше да се помисли над този въпрос. Луиз не знаеше нищо. Той беше се погрижил за това. С какво би могъл да навреди Албер?

От друга страна, как мога да се възползвам от това, за да изкопая още по-дълбок гроб за тях? И докога ще мога да държа кашиката така стегната? Не възнамеряваше вечно да ги наблюдава отблизо. Когато ползата от тях свърши... ще свърши и животът им.

Освен това в момента може би той имаше по-големи притеснения. Върна записа на новините от девет часа. Направен с мобилен телефон, той изглеждаше зле. Едно куче за издирване и спасяване и водачката му стояха на брега на езерото, на около стотина метра от пристана при сградата. Той познаваше брега тук като дланта си. До този открит плаж се стигаше само с лодка, но на записа не се виждаше никаква лодка.

Той би допуснал, че именно през този плаж момичето е дошло в горящата сграда, но в такъв случай лодката трябваше още да е там, нали така? Което може да означава, че с нея е имало човек, който не е умрял в сградата.

Което маже да означава неприятности за мен. Трябваше да разбере какво знае полицията. И ако има свидетел, той трябваше да умре.

Вторник, 21 септември, 05:30 ч.

Остин Дент седеше на леглото си и притискаше с ръце коленете към гърдите си. Майка му скоро щеше да се прибере от работа. Тя работеше здравата и той мразеше да я тревожи.

Мразеше, че не може да забрави страха в очите на Трейси, когато двамата надушиха дима. Или как изглеждаше лицето на пазача, когато мъжът го застреля, и как той падна на земята. Но преди всичко мразеше това, че някъде там един убиец се разхожда свободно.

Остин сви юмруци. *Трябва да направя нещо.* Но се страхуваше.

Дължа го на Трейси. Обещах ѝ, че ще я пазя. Тя беше там заради мен.

Но какво дължеше на майка си? Ако разкажеше, щеше да изложи своя и нейния живот на опасност. Онзи мъж застреля пазача хладнокръвно. Не можеше да го доведе тук.

Но не може да не направя нищо. Не мога да живея така, чуждейки се няма ли да ме убие.

Ако се обадеше от някой телефон наблизо, полицаите ще го проследят. Всеки в града знаеше, че той ходи на училище в Минеаполис. Един умен полицай веднага ще навърже нещата.

Значи ще трябва да се обади на полицаите от Минеаполис. *Кени ще ми помогне.* Да, ще изпрати съобщение на Кени с инструкцията какво да напише в писмото и да го изпрати оттам. Така полицаите ще научат за стрелеца, но никой няма да разбере кой е съобщил.

Можеше да се получи. Трябваше да се получи.

Вторник, 21 септември, 05:45 ч.

Оливия мигаше усилено, докато шофираше по пътя към дома си. Последните четиредесет и осем часа си казаха своето. Искеше само да разходи Моджо и после да се хвърли в леглото...

Намали скоростта, когато видя верандата си. От предните стъпала се издигна бавно една позната фигура и умореният ѝ мозък сякаш изкрещя. Внимателно зави около червения пикап до бордюра и вкара колата си в гаража. За момент остана в нея, облегнала чело на волана.

След това вратата се отвори и тя усети топлината на тялото му, когато той коленичи до нея.

— Оливия?

— Добре съм, Дейвид — отговори тя, без да го погледне. — Обеща да не ме притесняваш повече.

— Знам. Излъгах.

— Какво искаш от мен?

— Възможност да ти обясня. Моля те.

Ръката му се пъкна под плитката ѝ и спря върху врата ѝ. Дланта му беше топла, а пръстите, които погалиха основата на тила ѝ — силни.

От гърлото ѝ се изтръгна тих плач. Тя беше толкова уморена, а ръката му — толкова приятна. *Съсредоточи се, момиче.* Тя го хвана за китката и го отблъсна.

— Какво да обясняваш?

— Много неща. Хайде.

Той я извади от колата и я изправи на крака.

— Ще паднеш.

— Тъкмо отивах да спя.

— В такъв случай няма да се бавя.

Тя се остави да я заведат до входната врата на къщата и не се оплака, когато той взе ключовете от ръката ѝ и отвори. Моджо изтича при тях, но когато видя Дейвид, изръмжа.

— Долу — заповяда Оливия и кучето веднага легна по корем, като гледаше мъжа с подозрение. *Умно куче. Добро куче.*

Дейвид затвори вратата след себе си и заобиколи кучето. Моджо завъртя глава и продължи да го гледа. Като ругаеше слабостта си, Оливия направи същото. Дейвид изглеждаше все така добре. Тя го последва в кухнята, а Моджо вървеше по петите ѝ.

— Какво правиш? — запита Оливия.

Застанал пред отворения хладилник, той погледна през рамо.

— Закуска за двамата. Яйцата ти скоро ще се развалят.

— Моля? — запита тя, като поклати глава, а след това въздъхна тихо, когато той се наведе, за да провери зеленчуците. *Много грижовен е. Прекалено. Нечестно е, че секси мъжете са задници.*

Той се изправи рязко и посочи високите столове до кухненския плот.

— Седни, моля.

Моджо седна послушно и размаха опашка, загледан влюбено в Дейвид.

— Предател — измърмори Оливия. — Искам да си идеш, Дейвид.

Той разположи всички продукти на плота, без да й обръща внимание.

— Не съм гладна. Спри! — отсече тя, когато той сръчно счупи яйцата в купата за разбъркване. — Какво правиш, по дяволите?

Той стисна челюсти.

— Когато съм напрегнат, готвя.

— Ти си напрегнат — изсумтя подигравателно тя. — Стига.

— Не, всъщност съм уплашен до смърт. — Погледът му се спря върху очите й. — Не лъжа.

Наистина изглеждаше сериозен и тя почувства, че решимостта й отслабва.

— Адски добра свалка, няма що — каза тя. — Сигурно съм най-наивната жена на света. Хайде, Моджо.

Кучето й се поколеба, загледано в Дейвид. Като едва се въздържа да не изругае злобно, тя го дръпна за нашийника.

— Ела, казах.

Накрая кучето я последва, но се обръщаше назад, сякаш искаше да попита защо оставят непознатия сам в кухнята с храната им. Оливия остана на верандата, потупвайки нетърпеливо с крак, докато животинката облекчи естествените си нужди на поляната около къщата. Накрая Моджо се върна и тя го пусна обратно вътре. Дейвид все още стоеше там и с гримаса оглеждаше картонена кутия с гъби.

— Изглежда си пазарувала доста отдавна — каза той.

— Заета бях. — Оливия седна на един стол. — Казвай каквото има да казваш и си върви.

Той наведе поглед към дъската за рязане, където кълцаше малкото оцелели зеленчуци.

— Онази нощ казах името на друга. Извинявай. Не можеш да си представиш колко съжалявам. Но искам да знам дали направих нещо друго.

Тя го изгледа намръщено и си припомни думите на Бри и Пейдж. *Какво ли мисли, че е казал. Или направил.*

— Например?

— Например да съм груб. Или да искам нещо, което ти не искаш. *И?* Значи наистина не е израз на неуважение.

— Не — отговори тихо тя. — Ти какво смяташ, че си направил, Дейвид?

Той стисна плота отстрани с ръце и наведе глава.

— Не знам. Отначало мислех, че си объркана, но ти не се обади и месеците минаха. Чудех се дали не съм направил нещо, с което да те... отвратя.

— Направи го. Каза името на друга жена, докато ти правех невероятно фелацио.

Той вдигна лице и я погледна напрегнато.

— За друго питах.

— Това беше достатъчно. Но за да те успокоя, знай, че не, не си ме насилвал и карал да правя нищо, което не искам.

Раменете му се отпуснаха.

— Добре.

Той се обърна и изля яйцата в тигана.

Оливия осъзна, че все още е нервен. Тя направи кафе и го загледа как готви.

— Защо не се обади?

Дейвид сви рамене.

— Страхувах се за разни неща — какво съм направил или че имаш някого, при когото си се върнала, или че... не съм се представил добре.

— Шегуваш се — каза тя и ѝ се стори, че устните му се извиха в усмивка.

— Добре, за последното не. Но се тревожех.

С едно движение на китката той обърна омлета в тигана.

— И наистина опитах да те забравя.

— Така ли?

— Ти беше тук. Аз бях там. След това Ив се обади, за да ѝ поправа протеклия покрив.

— Тя каза, че си изоставил всичко и си дошъл да ѝ помогнеш.

— Тя ме мисли за рицар в бели доспехи, така че не ги цапай. Истината е, че изоставих всичко и дойдох, защото точно това чаках.

— Какво си чакал? Какво значи това? — Оливия се намръщи леко в недоумение.

Дейвид не я гледаше и внезапно ѝ се прииска да я погледне, за да види очите му.

— Вярваш ли в знаци, Оливия? В съдбата? В чудеса?

— Преди време бих казала, че не. Но сега вярвам.

— Какво те промени? — Той я погледна остро.

Отговорът ѝ не изискваше никакво обмисляне. Тя знаеше от кой момент повярва в чудеса.

— Когато се запознах с Мия. Имах нужда от нея и тя от мен. Аз тъкмо се съвземах от една лоша връзка и седмица след това разбрах, че баща ни, когото не познавам, е мъртъв. Мия вече беше влюбена в Рийд. Много ѝ завиждах. Тя ме запита дали си имам приятел, а аз ѝ казах, че нямам. Не исках да си призная, че съм пълен провал.

— Разбирам това чувство — каза печално Дейвид.

Оливия се замисли за името, което той беше изстенал, и знаеше, че тя е щастливо омъжена за друг. Двамата може и да бяха имали връзка някога, но вече не.

— Сигурно е така. Както и да е, помниш ли, когато онзи простреля Мия?

— Беше подпалвач — каза Дейвид и отново я погледна косо. — Странна ирония, нали?

Или съдба.

— Да, наистина. Онзи я простреля само няколко дни, след като се запознах с нея и ѝ съсипа бъбрека. Единственият ѝ функциониращ бъбрек.

— Помня. Всички се подложихме на проверка, но бяхме несъвместими. — Дейвид се обърна и я изгледа с присвити очи. — И изведнъж се намери тайнствен донор. Тя така и не ни каза кой е той. Всички мислехме, че е някой анонимен. — Дейвид се наведе още по-близо, на сантиметри от лицето ѝ. — Това си била ти, нали? Ти си ѝ спасила живота.

Оливия се изчерви като домати и извърна поглед.

— Омлетът ти загаря.

Дейвид се обърна към печката.

— Много добре постъпи, Оливия. Трябва да се гордееш със себе си.

— Не го направих, за да се гордея. А защото тя имаше нужда от мен. За първи път някой се нуждаеше от мен. И да отговоря на въпроса ти, да, вярвам в съдбата.

Дейвид спря газта.

— Ив също имаше нужда от мен. Исках да ѝ помогна, разбира се, но търсех някакъв знак. Казвах си, че ако мине само още една седмица, ще си намеря някоя, но не можех да те забравя. Течащият покрив на Ив се оказа знакът, който чаках. С ярки неоновы букви — „Иди в Минесота“. Исках да те видя отново и да разбера дали си имаш някой друг. И да разбера какво съм направил.

— Но застана на пътя на убиец и се озова в болницата.

Оливия сложи чиниите на масата и се обърна — той я гледаше, но този път погледът му не беше неразгадаем. Тя се почувства гладна и възбудена и се наложи да се съсредоточи върху дишането си.

— Разбрах, че си ти, щом влезе в болничната стая — произнесе той. — Не виждах почти нищо, но усетих аромата ти, същия като на възглавницата вкъщи, и те пожелах. Но моментът не беше подходящ.

Оливия преглътна с усилие.

— И?

— И... след това все не намирах подходящия момент. Ив я отвлякоха и нещата излязоха от контрол. После ти и Ноа я открихте.

— Открихме и ямата с телата — промърмори Оливия.

— Ти беше заета и под силен стрес. Вадеше кости от оная проклета яма. Аз не исках да влошавам всичко, но май се получи точно така.

Той я погали леко по бузата с пръсти и тя изпита желание за още.

— Не можех да позволя да мине още един ден, в който смяташ, че не те искам и че си без значение за мен. И че си просто заместител на друга. Съжалявам, че те нараних.

Оливия го погледна в очите с надеждата, че не е пълна глупачка, задето му вярва.

— Можех да се обадя. Трябваше.

Той се усмихна и сърцето ѝ подскочи.

— Седни. Трябва да се храниш.

Тя се подчини, без да осъзнава колко е гладна. Припомни си думите на Пейдж, че трябва да рискува. Какво толкова може да се случи? Дейна. Той беше казал името ѝ. Не може да няма причина. Може би все още има чувства. Един мъж, който обича толкова време, не може да изключи всичко, защото е срещнал друга.

Ти го направи. Така беше. Когато се запозна с Дейвид, всичките ѝ мисли за Дъг се изпариха, сякаш никога не го е имало. *Но аз казах*

името на Дейвид. А той — на Дейна. Ами ако в един момент тази негова любима се окаже свободна? Тя вече знаеше как ще се почувства. Може и да беше наивна, но се надяваше, че не е глупачка.

Оливия вдигна очи и видя, че той я гледа с очакване. Сякаш искаше да каже нещо, но не го казваше и вместо това стана да почисти масата. Моджо се завъртя в краката му с надеждата за някакво лакомство, но Дейвид само го почеса зад ушите.

— Хубаво куче.

— Не е от най-умните, но си е мой. С него не ми е прекалено самотно тук.

Оливия искаше да отмести поглед от Дейвид, но се отказа.

— Е. И сега какво?

— Сега мисля, че каза, че ще си лягаш.

Той говореше спокойно, но очите му още изглеждаха разгорещени. По кожата ѝ играеха тръпки.

— Да, това беше планът.

— В такъв случай хайде.

Той я заведе до дивана и я намести в прегръдката си.

— Заспивай. Аз ще те събудя за срещата.

Нереално ѝ се струваше да е сгушена в ръцете му, но някак си съвсем естествено да облегне глава на рамото му.

— Трябва да изляза рано, да закарам Моджо на градина — промърмори тя.

— Аз ще го заведа.

— Добре. Трябва да съм в града точно в девет. Трябваше да е в осем, но анализите от кабинета на Томлинсън се бавят. — Оливия се прозя и продължи: — Много неприятно беше.

— Знам — отговори тихо той.

— Може Томлинсън да е бил целта през цялото време. А пожарът в жилищната сграда да е просто за отклоняване на вниманието ни от убийството му.

— Може. Само дето не са опитали да скрият убийството му.

Пръстите му нежно разплетоха плитката ѝ и преминаха през косата ѝ.

Тя се отдръпна назад, за да го погледне.

— Не са ли?

— Не. Двамата с Барлоу се върнахме, за да огледаме отново кабинета. Около него и по стените нямаше следи от бензин. Ако са искали огънят да скрие убийството му, щяха да унищожат тялото, за да няма доказателство за огнестрелната рана, нали?

— Да.

— Трябвало е да залечат тялото с бензин, също бюрото и документите. Но не са го сторили.

— Прав си. И защо не са?

Той намести удобно главата ѝ на рамото си.

— Ще го разкриеш, след като си починеш.

— И ти си уморен. Как ще се събудиш?

— Настроих си алармата на телефона.

— Кога го направи?

— Докато седях на верандата отпред и те чаках.

Значи бе планирал всичко. Искаше да му се ядоса, но ръката му отново я погали по главата. Тя затвори очи и се унесе.

— Това трябва да е незаконно. Твърде приятно е.

Дейвид я целуна по челото.

— Нищо не е твърде приятно, Оливия.

Тя искаше да разбере какво значи това, но умората я надви.

— Обещаваш ли ми? — попита сънено.

— О, да — отекнаха думите му в ушите ѝ. — Без съмнение. Сега спи.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Вторник, 21 септември, 06:45 ч.

Ерик трепна и се събуди. Сънуваше момичето на прозореца. Тя се казваше Трейси Мълън. И беше само на шестнайсет години. Не искаше да знае това. Нейната кръв цапаше ръцете му. Но щяха да го обвинят и за другите двама. За пазача и за Томлинсън. *Ако ни хванат...*

Той мразеше проклетия изнудвач, мразеше проклетия Джоел. Мразеше себе си. А защо не и Албер. Прецакаха го. Излъгаха го. *Направиха ме на глупак.* Той обичаше Албер, но той също го използва.

А Албер всъщност си мислеше, че ще подмами изнудвача на светло. Идиот.

Ерик не се лъжеше лесно. Щом видя снощния видеозапис, разбра, че всичките им усилия са напразни. Албер излезе, решен да изпълнява своя план, след като каза на Мери, че Ерик мисли да бяга във Франция. Тя също си тръгна нацупена след Албер.

Ядосваха се, че Ерик има парите да започне нов живот някъде по света, а Мери и Албер нямаха тази възможност. Албер искаше да играе хоккей, но не можеше да го прави като беглец. Мери... Кой знае тя какво искаше? В един момент желаше кръвта на изнудвача, а в следващия хълцаше заради бедния Джоел. Емоционална откачалка.

И аз не съм много по-добре. С натежала от страх ръка взе предплатения телефон. Нямаше съобщения, но щяха да дойдат. Беше само въпрос на време.

Трябва да се махна оттук, докато все още мога.

Вторник, 21 септември, 06:55 ч.

Имаше малко време, преди да отвори врати за първите си клиенти тази сутрин, и прегледа офшорната си сметка. Плащането от господин Дориан Блънт все още липсваше. Е, беше му дал дванадесет часа. Дориан трябваше да плати до обяд.

Провери сметката му, за да е сигурен, че парите са там. Там бяха — два милиона, присвоени умело за период от пет години под носа на работодателите му. *Можеше и аз никога да не се досетя, ако Дориан не беше счел за нужно да отвори сметката си, докато обядва тук, и да се загледа с любов в нулите и запетайките на екрана. Очевидно е мислил, че не го наблюдават, но в моето заведение никой не остава ненаблюдаван.*

Тъкмо щеше да отвори вратите на магазина, когато на екрана се появи имейл, който го накара да се намръщи. *Ерик, хитро куче такова.* Оказа се, че е направил доста сериозна покупка с кредитната си карта на стойност 1322,65 долара, но какво бе купил? Той бързо влезе в сметката на Ерик.

„Еър Франс“. Глупак. И само един билет. Чудеше се как ли Албер ще приеме тази новина. Угаси лаптопа и го скри под гишето.

Звънецът на вратата обяви нахлуването на първите клиенти за деня.

— Добро утро. С какво мога да ви помогна?

Вторник, 21 септември, 07:50 ч.

Пак съм заспал в градината ни Горски — помисли си замаяният Дейвид, като долови аромата на цветя. Сладък, но с лек привкус на дим. Рязко се събуди, като с изненада осъзна, че седи на дивана на Оливия, която го е възседнала, заровила ръце в косата му и притиснала устни в неговите. Възбуден мигновено, той пхна ръце под ризата ѝ, за да погали гърба ѝ, а тя измърмори одобрително.

Бързо я сложи да легне по гръб, а смехът ѝ премина в приглушен стон, когато устните му намериха гърдата ѝ под тънката памучна блуза.

— Господи. Не спирай. Моля те — придърпа главата му към себе си.

Изстена, а тялото ѝ се изви като лък и бедрата ѝ се заключиха около него в безмълвна покана да продължи започнатото.

Кръвта му биеше силно и той разкъса рязко копчетата на блузата ѝ.

— Побързай — прошепна тя, докато той се суетеше с предната закопчалка на сутиена ѝ.

Мой е — мислеше Оливия, докато устните му нежно засмукваха гърдата ѝ, а тя се извиваше под него, осъзнавайки, че това се случва наистина. Дейвид разкопча панталона ѝ, плъзна разтреперана ръка между бедрата ѝ, докосна клитора ѝ и изстена. Тя беше мокра и гореща от желание.

Погали я и бавно плъзна пръст в нея, а стонът ѝ разпали кръвта му. Господи! Колко тясна се оказа. Мокра и тясна, и той не искаше нищо друго, освен да проникне в нея и да я почувства гореща и стегната около члена си. Но вече на два пъти беше оплескал всичко и нямаше намерение да го стори и трети път. Ще го направи както трябва. Бавно и чувствено, за да не се съмнява тя, че е първа цигулка.

Но сега... бедрата ѝ го обгръщаха. Нуждаеше се. *Нуждае се от мен.*

— Дейвид. Моля те.

Дрезгавата ѝ молба го накара да се усмихне, като притисна устни към другата ѝ гърда и я засмука. Виковете ѝ от удоволствие звучаха точно както той си ги спомняше. Плъзна и втори пръст в стегната ѝ сърцевина и притисна силно палец към клитора ѝ, а тя обви главата му с ръце и го притисна към гърдите си, докато се извиваше под него, разтърсвана от вълните на опустошителен оргазъм.

Тялото ѝ потръпна сладострастно още веднъж, тя въздъхна и се отпусна под него. Телефонът в джоба на Дейвид започна да вибрира. Будилникът. Той се надигна, защото знаеше, че и Оливия е усетила вибрациите му.

— Добро утро, Лив — промърмори Дейвид, а тя се засмя задъхано.

— О, господи!

Без да обръща внимание на копнежите на тялото си, се зае да оглежда онова, на което устните му се бяха насладили преди малко. Гърдите ѝ бяха пълни и обли. Идеални. А кожата ѝ бледа, безупречна. С изключение на червените петна, оставени от острата му брада. Той ги целуна нежно.

— Държах се грубо.

— На мен ми хареса — промърмори Оливия със затворени очи.

— Следващия път ще се обръсна.

Тя плъзна ръцете си по челюстта му.

— Хареса ми. Така ми харесва. Приличаш на пират.

Дейвид се усмихна на думите ѝ.

— Отвори очи.

Тя се подчини и в тях Дейвид забеляза чувствено удоволствие.

— Красива си.

Очите ѝ трепнаха и моментната ѝ несигурност го изненада.

— И ти.

Дейвид притисна устни към трапчинката между гърдите ѝ.

— Беше много възбудена — промърмори той.

— Сънувах те, а и ти си тук.

Изведнъж тя го погледна разтревожена.

— Но ти не...

— Още не. Няма достатъчно място и време да ти направя онова, което искам.

Той забеляза как вената в ямката на шията ѝ пулсира.

— На мен ли?

— На теб.

Целуна я по устата, а после леко я ухапа по долната устна.

— С теб, за теб. В теб. — Помилва я с устни по шията. — Миналия път не стигнахме дотам, нали?

— Не. Аз, ъ-ъ, ти... заспа.

Дейвид потръпна.

— Много има да наваксам. Добре че поне съм запазил някои фантазии.

— Какви? — Оливия потрепери.

— Повечето от тях е най-добре да се показват, но има една... Не, не знам дали трябва да ти я споделям, защото може никога вече да не седнеш на бюрото си както преди.

Усещаше как сърцето ѝ ще изхвъркне под дланта му върху гърдите ѝ.

— Каж ми, че няма белезници или масло — настоя тя и се засмя леко.

— Никакво масло.

— А белезници?

— Ммм. И широкополата ти шапка. И моето много голямо легло с рамка от ковано желязо. И нищо друго.

— Колко банално — отвърна Оливия с пламнали бузи.

— Но ефективно.

Тя преглътна напрегнато.

— Кога?

— Довечера би било добре.

— Не знам кога ще свърша.

— Няма нищо. Толкова време съм чакал, мога да почакам още.

Наведе се към нея и положи глава между гърдите ѝ. Чувстваше се много добре. Удобно. Точно на място.

Дълго време тя остана мълчалива, заровила пръсти в косата му, след което въздъхна.

— Трябва да стана, да взема душ и да ида на работа. Няма да е забавно.

Дейвид се зачуди кое точно би направило деня на един детектив от отдел „Убийства“ по-малко забавен от всеки друг ден.

— Защо?

— Момичето, което ти извади от жилищния блок? Майка ѝ ще дойде днес и ще иска да я види. Толкова мразя това.

Дейвид си беше задавал въпроса как тя и останалите полицаи се справяха с тези неща.

— Съжалявам.

— И аз. Но трябва да стана и колкото и добре да ми е с теб в момента, ми пречиш.

Дейвид си наложи да стане от дивана, като я вдигна със себе си.

— Аз не трябва да ходя на работа в пожарната чак до утре сутринта в осем. Довечера ще бъда в доджото до девет, но ако свършиш преди това, обади се и ще изляза по-рано. Иначе ще съм си в апартамента и вероятно ще поставям мокети с майка си.

Оливия придърпа блузата си, леко смутена.

— Аз се запознах с майка ти на сватбата. Мия мисли, че слънцето изгрява и залязва заради нея. — Оливия почти бе излязла от стаята, когато се обърна неочаквано. — Доджо ли каза?

Пейдж. Да не е казала нещо?

— Да. Ходя няколко пъти в седмицата.

Оливия наклони глава, замислена.

— Ти ми каза за това в Чикаго. Тогава имаше кафяв колан. Помагаше в курсовете по карате за деца в местната Християнска младежка асоциация.

Фактът, че тя си спомня, го накара да изпита наивна гордост.

— Миналата година заслужих черен колан.

Тя му се усмихна.

— Още ли работиш с деца?

— Да. Това им дава увереност, каквато не могат да получат другаде. И се учат как да се защитават.

Понякога от хората, които би трябвало да ги защитават. Ако някой беше защитил Меган...

— Приятелката ми Пейдж води курс по самоотбрана за жени. Трябва да ви запозная. Сега отивам под душа, защото ще закъснея. Ще изведеш ли Моджо в задния двор?

Дейвид изчака вратата на банята да се затвори, след което повика кучето да го последва към задната врата. Отвън, на верандата, извади телефона от джоба си и се обади на Пейдж.

— Не си й казала — сопна й се той.

— Къде си, Дейвид? — запита предпазливо Пейдж.

— На верандата на Оливия. Обеща да й кажеш, че сме приятели, но не си го сторила.

— Защо си на верандата на Лив? Мислех, че тя те е зарязала.

— И тя мислеше така, но успях да я разубедя.

— О! И колко точно я разубеди?

Дейвид си спомни как Оливия тръпнеше в ръцете му и стисна зъби, жаден за ласките и тялото ѝ. *Недостатъчно.*

— Не е твоя работа — отговори той. — Виж, тя предложи да ни запознае и не знаех как да отговоря. И сега какво?

— Опитах снощи, но тя ти беше толкова ядосана — каза жално Пейдж. — Тъкмо да започна и я извикаха за пожара. Мислех, че ще имам повече време.

— Е, вече нямаш.

Или поне се надяваше да е така. Оливия не беше се отнесла добре към признанието, че той я наблюдава, и не я винеше.

— Аз ще ѝ кажа.

— Кажи ѝ, че не съм знаела. Или обвини Руди за това. Всички винят него.

— Изкушавам се, но няма — отвърна сухо той. — Ще се видим довечера.

Свирна на кучето и се върна в къщата. Душът спря, а той се замисли за Оливия, която беше гола и мокра. Опита се да изтласка

видението от главата си и отиде в хола, за да задоволи поне малка част от любопитството си.

Беше се питал как живее тя. Очевидно много скромно и изглежда повечето от парите си даваше за плакатите по стената. През онази нощ, когато разговаряха чак до сутринта, тя му беше казала, че колекционира плакати от анимационни филми. Те висяха на стената в хола — Дафи Дък и всички останали герои от анимациите, които той обичаше като дете. Бързоходеца изглежда ѝ беше любимец. Над телевизора висеше гигантски плакат с Уили Койота с малък чадър, а върху телевизора имаше купчина дискове със серии с Бързоходеца.

Над камината бяха наредени снимки. От избледняла фотография се усмихваше възрастна двойка — вероятно баба ѝ и дядо ѝ. На друга две тийнейджърки се пулеха пред обектива. Дейвид се наведе и разпозна Оливия и Пейдж, млади и хванати за ръце. На следващата снимка се виждаше жена, за която той реши, че е майката на Оливия. А до нея — една зашеметяваща червенокоса красавица седеше на тревата, заобиколена от кученца. Накрая имаше красиво композирана снимка на Оливия с Пейдж и червенокосата в ресторант, вдигнали чаши за тост.

— Това е рожденият ми ден — каза Оливия зад него. — Кръгли трийсет. Миналата година. А това са приятелките ми Бри и Пейдж.

Облечена беше в нещо като работна униформа — широк панталон и блуза. По лицето ѝ нямаше грим — така той я харесваше най-много. Оливия сплиташе косата си и за момент той се загледа в нея.

— Знам — каза накрая той и Оливия се намръщи.

— Какво?

— Познавам приятелката ти — вдигна той снимката, сякаш това обясняваше всичко. — Пейдж.

Тя бавно спусна ръце.

— Откъде?

Дейвид обясни как се е запознал с нея и как е измъквал от нея информация за Оливия през последните седем месеца, без Пейдж да подозира. Погледът ѝ стана напълно безизразен и Дейвид изпита неприятното усещане, че така гледа заподозрените.

— Сърдиш ли се? — запита той, след като свърши обяснението.

— Не знам — призна Оливия. — Трябва да помисля.

— В такъв случай помисли и за това. — Той взе лицето ѝ с ръце и я целуна силно. — През всичките тези месеци мислих само за теб. За това помисли. А сега тръгвай на работа.

— Моджо...

— Ще се вози с мен в пикапа. Аз ще го оставя. Само кажи къде.

Оливия му каза адреса, а после отстъпи назад и го изгледа толкова изпитателно, че за момент му се прииска да избяга.

— Кой си ти? — запита тя тихо.

Де да знаех.

— Какво искаш да кажеш?

— Кой си ти, че да искаш мен? Мъж като теб може да има всяка.

Мъж като теб.

— Довечера — отговори той, — ще ти разкажа всичко, което искаш да знаеш за мен. — С едно много голямо изключение, което не съм споделял с никого. Не можеше да го сподели. — Не съм чак толкова сложна личност.

— Ако смяташ, че съм ти повярвала, значи не си толкова умен, за колкото те мислих — отвърна тя с мрачна усмивка.

Вторник, 21 септември, 08:55 ч.

Кейн седеше на бюрото си, когато Оливия се настани в стола си. Бузите ѝ пламнаха в мига, когато спря очи на широкополата шапка, килната екстравагантно както винаги върху главата на статуята на богинята. По пътя насам обмисляше думите на Дейвид и си представяше само, че е гола, с тази шапка и завързана с белезници за леглото. Бог да ѝ е на помощ! Наведе се, дръпна шапката и скри лицето на богинята. Знаеше, че това е глупаво.

— По дяволите — промърмори тя.

Кейн вдигна вежди.

— Има ли нещо, което желаяш да споделиш с мен?

— Не. — Съвсем определено не. — Ти какво правиш?

Партньорът ѝ сви рамене, разочарован.

— Вече нищо не разказваш. Къде е удоволствието в това?

— Ти не би могъл да издържиш на моите вълнения, старче — отвърна сухо тя и го накара да се засмее. А после, като видя опаковките от сандвичи на бюрото му, добави: — Джени ще се ядоса.

Знаеш, че ти се позволява сандвич с яйца и салам само веднъж на две седмици.

— Тя няма да разбере. — Кейн смачка опаковките и ги хвърли в нейното кошче. — Ето, проблемът е решен.

След това ѝ подаде дебела папка.

— Разгледах дисковете, които жената на Томлинсън ни даде. Това са записи с клиентите, които са му плащали.

— Толкова много? Че как тогава е банкрутирал?

Кейн вдигна друга папка, два пъти по-дебела от първата.

— Това са клиентите, които му дължат пари.

Оливия се зае да разглежда страниците.

— „Ранкин и синове“?

— В папката на неплащащите.

— Значи има връзка. Строител на жилищни сгради дължи пари на доставчик на водопроводни части.

— Но не много. „Ранкин“ са му дължали значително по-малко от останалите. Определено не достатъчно, че да си струва да убият Томлинсън, за да изчистят дълга си.

— Може дългът да не е само в пари. — Оливия погледна часовника си. — Девет часа. Да тръгваме.

Тя се забърза както винаги, а Кейн я последва спокойно.

— Можеш ли поне да ми кажеш дали взе бинокъла ми?

Оливия трепна.

— Пак забравих.

— Няма бинокъл. Отвратително.

Кейн спря рязко пред вратата на кабинета на Абът.

Оливия изпъна врат, за да надникне край него. На кръглата конферентна маса в стаята седеше сериозен и леко кисел на вид мъж в черен костюм с лъскави черни обувки.

— Кой е това? — запита тя, но всъщност вече знаеше.

— Влизайте — покани ги Абът. — Запознайте се със специален агент Крофорд. Крофорд, това са водещите детективи по случая, Кейн и Съдърленд.

Ръкуваха се с федералния агент и Оливия погледна Абът косо.

— А сутрешната среща?

— Ще се проведе тук — отвърна Абът. — Крофорд ще присъства. Като консултант.

Агентът стисна челюсти, но не каза нищо и седна обратно на мястото си.

— Брус — каза Оливия предпазливо, — трябва да поговорим. Може ли отвън?

Абът стана уморено.

— Разбира се.

Оливия изпита съжаление към шефа си, който затвори вратата на собствения си кабинет и се облегна на стената.

— Не им пробутвай лайна — каза той. — Вече получих достатъчно.

— От кого? — запита тя.

— От шефа на моя шеф, който не иска да се меси, ако се окаже, че този случай е вътрешен тероризъм. Можеш ли да ми кажеш, че не е така?

В гласа му се долавяше толкова силна надежда, че Оливия е нежелание разби илюзиите му.

— Не смятам, че можем да кажем това със стопроцентова сигурност, още не.

— Страхотно — въздъхна Абът. — Крофорд вече е подал искане за случая.

— Глупости — отвърна Оливия.

— Знам. Но засега трябва да си делим пясъчника с него. Ако докажеш, че стъклената топка е за отклоняване на вниманието, специален агент Крофорд си заминава. — Абът се наведе близо до Оливия. — Моля те, направете така, че да си иде — прошепна той. — Голям досадник е, а го познавам само от час.

Тя го потупа по ръката.

— Ще положим всички усилия. Искаш ли да разкажем всичко вътре?

— Засега. — Абът сви рамене.

Двамата се върнаха в кабинета, където Крофорд все още се мръщеше кисело.

— Колегите ще дойдат скоро — обясни Абът. — Ако искате, си вземете кафе.

— Не — отвърна просто Крофорд. — Ще изчакам тук.

Абът сви рамене.

— Както желаете — каза той и погледна с облекчение един от новоодошлите детективи. — Влизай, детектив Уебстър.

Оливия обичаше да работи с Ноа, който в момента действаше сам. Бившият му партньор беше Джак Фелпс, който се върна преди няколко месеца в отдел „Убийства“, след отпуск по болест. Всички знаеха, че Джак е стоял в клиника за алкохолици, но никой не споменаваше този факт. За нов партньор на Джак определиха детектива новобранец Сам Уайът. Оливия подозираше, че Ноа е отпускарал юздите на Джак прекалено много, докато са работели заедно, с неоправданата надежда, че той сам ще преодолее пристрастяването си.

Подозираше също, че след като Кейн се пенсионира в края на годината, ще я съберат с Ноа. Тя гледаше на това като на малък лъч светлина в края на тунела от мрачни облаци.

Ноа влезе и погледна Крофорд предпазливо.

— Добро утро. Тук ли ще е срещата?

— Да. Детектив Уебстър, това е специален агент Крофорд от ФБР.

Ноа седна до агента.

— Вие сте разследвали Престъпн Мос.

— Да — отвърна Крофорд с тон, който не приканваше към разговор и затова детективът се обърна към Абът.

— Взех от Фей списъка със служителите на фирмите, работили по жилищната сграда. Тя е извадила информация за онези от тях с финансови проблеми, а те са почти всички. Да търся ли нещо особено?

— Вероятно — отвърна Абът. — Но нека изчакаме останалите. Не искам някой да пропусне нещо.

Останаха така в неловко мълчание още две минути, докато пристигнат Барлоу, Мики Риджуел и психоложката Джеси Донахю.

Абът представи хората.

— Иън се обади, че не може да дойде — каза той. — Започнал е аутопсията на Томлинсън. Каза, че алкохолът в кръвта му е бил почти 0,2 промила. Няма следи от наркотици в урината. След аутопсията ще знаем има ли дим в дробовете му. И така, Барлоу? Искаш ли ти да започнеш?

— Подпалвачите са влезли през една задна врата — обясни Барлоу — и са излезли през нея. Упоили са кучето. Аз говорих с

ветеринарния лекар тази сутрин — кучето е все още в несвяст. Взел е кръв и я е изпратил в лабораторията за изследване, за да провери с какво е упоено. Пожарът е подпален с бензин, дълъг фитил и вероятно кибрит. Гледали са нещата да са прости.

— Има ли запис от охранителната система? — запита Абът.

— В склада е имало стара видеосистема — отвърна Барлоу. — Видеокасетофонът трябвало да се намира в стая за записи до електротаблото, но се оказа празен. Лойд Харт, началник-склад, каза, че въртели четири касети една след друга, като ги сменяли всяка седмица. Открихме три разтопени касети, но тази от касетофона я няма.

— И това ли е вътрешна работа? — промърмори Оливия.

— Може би. — Барлоу вдигна скица с разпределението на склада. — Излели са бензина около подредените един върху друг сандъци, но не и около кабинета.

— Не са искали непременно да изгорят тялото на Томлинсън — отвърна Оливия, като си спомни думите на Дейвид.

— Убийството му прилича на екзекуция — подкрепи я Кейн. — Може би става дума за някакво послание. Строителната фирма „Ранкин и синове“ е сред клиентите на Томлинсън и му дължат пари.

— А може и да е за пари, но не както мислите — намеси се Крофорд с прекалено наставнически и снизходителен тон. — Тези активисти палеха застрахователни фирми, които продават полици на лаборатории за експерименти с животни и на строителни фирми. Защо да не застрашат и веригата за доставки на строителни материали? Тероризирай достатъчно доставчици и те ще се замислят дали да продават на фирма, която строи в спорен район.

— Възможно е — отвърна Кейн. — Затова разглеждаме двата палежа отделно, но търсим връзки между тях.

— Но — намеси се Барлоу — в двата палежа липсва важен елемент на екотероризма. Никой не поема отговорност, а SPOT винаги са го правили.

— Да — отвърна Крофорд с прекалено търпение, — но имате две стъклени топки. Глобуси като онези, които SPOT оставяха след себе си. Това е достатъчно.

— Имаме и две жертви на огнестрелно оръжие — каза Мики. — Намерихме куршума в парче от стената на Томлинсън. Специалистите

по балистика казват, че е от същия пистолет, с който е убит Хенри Уимс.

— SPOT не са убивали никого — призна Крофорд. — Престъпник Мос беше категорично против оръжието.

— Донесохте ли снимки на оставяните от SPOT стъклени топки? — запита Мики.

— Донесох нещо по-добро.

Крофорд бръкна в куфарчето си и извади малък плик. Изтърси от него една кутия и отвори капачката ѝ.

— Това е едно от техните топчета.

Оливия посегна към кутията, но Крофорд я дръпна.

— Моля ви само да гледате.

Тя изгледа намръщено Абът, който се чудеше как да постъпи.

— Тази е колкото бейзболна топка — каза тя. — Нашите са по-големи. Континентите в тази са лазерно гравирани вътре в стъклото. Нашите са гравирани по повърхността.

— Може да не са намерили оригиналния модел — пренебрегна думите ѝ Крофорд. — Ние така и не успяхме да открием производителя на тази топка. Стеснихме кръга до три фирми.

Оливия пое предложената папка и благодари на агента за любезността.

— Две от тези фирми имат каталог в интернет. Да видим дали продават и гравирани глобуси.

Агентът кимна сковано.

— Цялата ми кариера премина в преследване на Мос, детектив. Искам да го спипам.

— Трейси Мълън е само на шестнадесет, а Хенри Уимс е бивш добър полицаи — отвърна кратко Оливия. — Ние също искаме да арестуваме убийците им.

— Забелязах, че не казахте нищо добро за Томлинсън — отвърна сухо Крофорд.

— Според информацията ни, той е бил истинска гадина. Но е жертва и също търсим убиеца му.

— Томлинсън е бил много гъвкав негодник — добави Мики. — Когато е прострелян, на бюрото му е имало снимки. Събрахме някои от парчетата. Но са силно повредени от водата при гасенето. Няма да е лесно да ги сглобим.

Мики сложи на масата копия на три снимки. От всички тях липсваха части, като в пъзел, но се виждаше достатъчно, за да стресне всички.

— Ох — обади се Кейн. — Как е направил това?

Оливия наклони глава.

— В колежа ходех на гимнастика и не си спомням някой да можеше такова нещо.

Ноа, който седеше до нея, се прокашля, сякаш за да сподави смеха си, който нямаше да е никак уместен тук.

Абът поклати глава.

— Коя е жената?

— Казва се Шондра — отвърна Кейн. — Тя е в списъка на служителите на Томлинсън, но началникът на склада каза, че е временно назначена. Когато съпругата на Томлинсън е разбрала за аферата и е издействала заповед за блокиране на фирмените средства, Шондра се е махнала.

— Дайте ми копие от списъка на служителите на Томлинсън — предложи Ноа. — Аз ще го сравня със списъка на фирма „Ранкин“. Да видим няма ли да изскочи нещо.

Мики се зае да събира снимките си, но Оливия я спря.

— Кога е правена тази снимка?

— Не намерихме надписи с час — отвърна Мики. — Оригиналите изглежда са печатани на принтер върху фотохартия, а не във фотостудио. Защо?

— Ами Харт каза, че Томлинсън играел голф — отвърна бавно Оливия. — Би следвало да има тен до ръкавите на тениската за голф, а той е бял като призрак. Изцяло.

Погледна към Кейн и продължи:

— Кога каза Луис Томлинсън, че е подала молбата за развод?

— Не е казвала, но файловете, които е изкопирала от компютъра на мъжа си, са с дата петнадесети юни. Харт каза, че тя е подала молбата на следващия ден.

— Може това да е причината — промърмори Оливия. — Не е имал достатъчно време да направи тен.

— И защо е важно това, Оливия? — запита Абът.

— Не знам. Просто не ми се връзва с думите на съпругата му.

— В такъв случай ще се поразровим повече около нея — отвърна простиичко Кейн. — А има ли нещо около тубите с бензин?

— Няколко отпечатъка — отвърна Мики. — Проверяваме ги в базата данни, но може да са на всеки. Тубите са стари и ръждясали. Ако намерим колата на подпалвачите, може да съпоставим останките от ръжда в нея с тези от тубите и така да разберем, че са те.

— Като говорим за коли — каза Барлоу, намерихме колата на Барни. Паркирана е на около километър от склада, а ключовете си бяха в нея. По тях няма отпечатъци.

— Значи убиецът му е взел ключовете? — запита Кейн. — И е откарал колата му?

— Взел е и телефона му — добави Мики. — Началник-складът каза, че Томлинсън не ходел никъде без него. Открихме всякакви отпечатъци, но предвид посещаемостта, те може да са на всеки, също както тубите с бензина.

— Ами отпечатъците от обувки в калта при езерото? — запита Оливия.

— Лабораторията установи, че шарката им е на висок модел мъжки кецове „Конвърс“, четиридесет и трети номер — отговори Мики.

— Значи партньорът на Трейси бяга от пожара обут, а Трейси е боса — замисли се Оливия. — Защо ли? Нали са правили секс малко преди това? Защо тя е боса?

— Може той да се е готвил да си тръгва, когато пожарът е избухнал — обади се Барлоу.

— Което означава, че не е живеел там с нея — предположи Оливия. — Имал е друго жилище, а тя се е криела. Това засилва теорията, че е местен жител. Трябва да го намерим и да разберем как са си осигурили достъп до сградата. — Тя погледна часовника си. — След половин час имаме среща с преводачката. Ще идем в училището за глухи, за да проучим дали някой не познава момчето. Директорът ни обеща пълна подкрепа.

— А родителите на момчето? — запита Абът.

— Майката ще ни се обади, когато заедно с пастрока слязат на летището — отвърна Оливия.

— Снощи се срещнахме с бащата — добави Кейн. — Той идентифицира Трейси и ни каза, че е била на лагер — „Лонгфелю“.

Лагерът се намира в Мериленд. Мислим, че е възможно там да се е запознала с момчето.

— В такъв случай вижте дали не е имало лагерници оттук — нареди Абът.

— Аз ще се заема с това — пое инициативата Ноа, — докато сте в училището.

— Може да не е съвсем лесно — предупреди Кейн. — Снощи проверих интернет страницата им и се оказа, че няма лице за контакт. Посочени са имейл адреси и един безплатен телефон, но под него пишеше „Оставете съобщение и ще ви се обадим при първа възможност“. Според мен лагерът няма целогодишни служители.

— Чудесно — промърмори Ноа. — Е, май ще трябва да се поразровя.

— Трябва да видя жилищния блок и склада на Томлинсън — обади се Крофорд.

Барлоу хвърли косо поглед към Абът, който кимна.

— Можете да дойдете с моята кола — предложи следователят.

Ядосан от колебанието на Барлоу, Крофорд благодари студено.

— Много си мълчалива, Джес — каза Абът на психоложката, без да обръща внимание на агента от ФБР. — Какво мислиш?

— Има огромни несъответствия — отговори доктор Донахю. — Пожарите са запалени, за да изгарят вещи, а не хора. Но в двата случая има простреляни — Уимс в сърцето и Томлинсън в тила. Ти си прав, Кейн, Томлинсън е екзекутиран. Уимс... не. Там сякаш убиецът е изненадан от Уимс и е стрелял. Като при тренировка с мишена. Но при Томлинсън... Това е отмъщение. И не се връзва с пожара. Изглежда хората в групата са много различни.

— Или целите им са много различни — каза Оливия.

Донахю кимна.

— Възможно е. Въпросът е дали тези различни идеи са приемливи за всички членове на групата и ако не е така, кога ще се отцепят?

— Колко са хората в тази група? — запита Абът.

— Най-малко трима — отвърна Барлоу. — По пода в жилищния блок открихме два различни отпечатъка от стъпки, примесени със запалителна течност. Но убиецът на Уимс не е палил пожара. Значи са най-малко трима.

Донахю кимна отново.

— Стрелецът не само е носил оръжие, но е стрелял с куршуми с кух връх. Планирал е да убива.

— Убил е Томлинсън в гръб — каза Оливия. — Това означава, че трябва да влезе през вратата на кабинета и да обиколи бюрото. Да приемем, че Уимс го е изненадал. Но не и Томлинсън. Отишъл е в склада, за да убива. Но защо? А и ако не става дума за пожар от екологични подбуди, защо се крият зад тази идея?

— Разберете защо — нареди Абът. — Дръжте ме в течение. Искам ви тук в пет. И внимавайте.

Всички станаха, но се сковаха, когато вратата се отвори и през нея надникна Фей секретарката.

— Пуснете телевизора. Осми канал. Научили са за топката.

Абът изруга и пусна телевизора — репортерка стоеше пред останките от склада на Томлинсън с портокал в ръка.

— От източниците си научихме, че топката е с размери като този портокал. Научихме също, че подобна топка е намерена и в изгорялата жилищна сграда. Топката е от плътно стъкло, а на повърхността ѝ са гравирани континентите — обясни репортерката. — Това е важно, защото свързва палежите с небезизвестната организация SPOT, която преди дванадесет години унищожи офис сграда, в която загина една жена. Водачът на SPOT, Престън Мос, все още се издирва във връзка с този пожар и смъртта на жената. Оттогава никой не го е виждал.

Абът изключи звука, когато започнаха да показват стари кадри.

— По дяволите — изръмжа той.

— Всички от пожарната знаеха, Брус — обади се Оливия. — Казах ти вчера, че е въпрос на време.

— Знам, но се надявах да се забавят. Това не променя плановете ни, затова вървете да си вършите работата. Аз ще се разправам с пресата. Барлоу, моля те, погрижи се всички пожарникари да разберат колко важно е да не разказват нищо за случая.

— Знаят, капитане — отговори Барлоу. — Ако информацията е изтекла от тях, съм сигурен, че ще вземат необходимите мерки. Но ще им кажа пак.

— А онзи пожарникар — каза Абът, — който хвана топката. Как се казваше?

— Дейвид Хътър — отвърна Оливия. — Ще му се обадя и ще го предупредя.

— Добре. — Капитанът махна с ръка към вратата. — Отивайте да търсите отговори.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Вторник, 21 септември, 09:25 ч.

Дейвид спря пикапа пред голяма табела с надпис „Обучение на кучета“, под която висеше по-малка табела с изписани с детски почерк думи „И дневни грижи за кучета“.

— Ела — подкани той немската овчарка на Оливия.

Кучето скочи от камиона и изтича към вратата. Явно животинката знаеше пътя и Дейвид я последва. Почука, но никой не отговори. Вратата се оказа отключена и той влезе вътре, при което над главата му светна мигаща лампа и се разнесе звън.

— Ехо? — провикна се той. Чуваше лай на други кучета някъде зад стената. Пред себе си виждаше и гише, но без рецепционист. А после чу тих стон. Погледна към кучето — ушите му бяха вирнати. И той беше чул стона.

Дейвид се огледа отново и видя една жена, просната по лице на бюрото, с червена коса, която се спускаше по гърба ѝ, а ръцете ѝ висяха безжизнени от страни.

— Госпожо? — заговори я той, но жената не реагира. Хвана ръката ѝ, за да провери за пулс, а после отскочи назад, когато тя скочи на крака със стиснати юмруци.

— Кой си ти? — запита тя и след като Дейвид се съвзе, я разпозна от снимката над камината в дома на Оливия.

— Дейвид Хънтър — отговори той. — А вие сте Бри, приятелката на Оливия.

Тя присви тъмнокафявите си очи.

— А ти си задникът.

— Вече не. — Дейвид отмести поглед.

— Чакайте.

Жената се зае да рови из бюрото си и намери нещо, което приличаше на чифт слухови апаратчета. Сложи всяко от тях зад ухото си и го изгледа изпитателно в лицето.

— „Вече не“ ли каза?

Дейвид осъзна, че тя е с увреден слух и вероятно не го е чула да влиза.

— Да. Тя дори ми остави кучето.

Той потупа Моджо по главата, а животното го близна доверчиво по дланта.

— Сигурно много те бива в сладките приказки, за да си спечелиш втори шанс след всичко, което ѝ причини досега.

Той се изчерви.

— Чух стон.

Жената седна в стола си.

— Това съм аз. Умирам. Не говори толкова силно.

Дейвид се усмихна.

— Снощи май си пила доста коктейли.

Бри отново отпусна лице на бюрото си.

— Не произнасяй тази дума повече.

— Мога да ти помогна — предложи той.

Жената го изгледа с мътен поглед.

— Имаш ли пистолет?

— Дай ми ръката си.

Дейвид натисна показалеца ѝ в основата му.

— Вуду ли ми правиш? — промърмори тя.

— Акупресура. Това помага при гадене.

— О! Пейдж прави така.

— Знам.

Едното ѝ кафяво око се отвори, а после се присви.

— Откъде знаеш?

— Познавам я от доджото. Тренираме заедно.

— Ох. Значи затова тя се държа така снощи. Лив сигурно е бясна.

— Ще видим. По-добре ли си?

— Може би. А ти защо си изкрещял името на друга жена, докато Лив ти е правила свирка?

За момент Дейвид загуби дар слово.

— Защото съм задник.

— Много добър отговор — промълви Бри. — Като за задник, имаш сърчни ръце.

— Благодаря ти — отвърна сухо той. — Може би следващия път не трябва да пиеш толкова.

— А и ти следващия път може би не трябва да пиеш толкова шампанско — сопна му се тя.

Дейвид се сепна.

— Точен изстрел. Мога ли да ти оставя кучето?

— Разбира се. Какви са намеренията ти спрямо Лив? — запита тя.

— Честни. — След като се замисли малко за онова, което се надяваше да се случи по-късно, той добави: — Предимно.

Тъглчето на устата ѝ се изви леко нагоре.

— Добре. Тя вече е наранена. Не я карай да страда.

— Опитвам.

— Вярвам ти. Но дори и да не го искаш си я наранил по най-болезнения начин.

— Знам, че годеникът ѝ я е зарязал заради друга жена. А и аз казах... каквото казах.

— Което е лошо. Но това, че си приятел с Пейдж, е черешката на тортата.

Дейвид се намръщи.

— Защо?

— Защото Пейдж е като медоносна пчела. Егото ти се смачква, когато крачиш до нея. Което е още по-лошо за Лив, защото тя не се възприема така, както я виждат всички останали.

— Защо?

— Ами, доколкото съм виждала, предимно е заради майка ѝ. Тя беше... взискателна.

— Оливия ми каза, че майка ѝ е починала една година преди баща ѝ — спомни си Дейвид. — Но говореше с любов за нея.

— Така е. Но в къщата им се живееше под напрежение. Не може да е лесно да отгледаш сам дете, и то незаконно дете, или поне в онези дни. Майка ѝ винаги казваше: „Учи, изкарай стипендия за колеж. Не разчитай на лицето си, а на мозъка си“.

— Добър съвет — отговори предпазливо Дейвид. — Нали е добър?

— Стига да е балансиран. Доколкото разбрах от последните коктейлни сесии и от онова, което съм виждала, майката на Лив

успяваше да я накара да се чувства грозна и недостойна.

— Оливия визуално прилича на баща си, точно както Мия — каза Дейвид. — Едва ли е било лесно за майка ѝ да гледа дъщеря си и да вижда мъжа, който я е зарязал. И на Оливия едва ли ѝ става по-леко.

— Така е. Но съм сигурна, че ще намериш начин да я накараш да се чувства красива. Само ѝ кажи името. Оливия. Кажи го заедно с мен. О-ли-ви-я.

Дейвид отново се изчерви.

— Тръгвам си. А кучето?

— Моджо ще остане при мен. Той беше мое куче, ако искаш да знаеш. Но не се справи с обучението и се нуждаеше от дом. Оливия пък имаше нужда от компания след Дъг. И се получи. Хей, научих, че си хванал онази топка в сградата.

— Откъде научи?

— Баща ми беше на снощния пожар. Той е ветеринар и се грижи за упоеното куче. Каза, че е научил всичко от слуховете. Значи ти играеш бейзбол?

— Изкарах стипендия за университета като бейзболист. И играх само един катастрофален семестър. Защо?

— Защото аз играя в лигата и се нуждаем от защитник. Един от нашите си счупи стъпалото. Ще играем реванш, но без него няма да е лесно. Ако искаш да дойдеш...

Дейвид можеше да разпознае кога му казват „добре дошъл в групата“.

— Благодаря. С удоволствие.

— Тренировките са в четвъртък вечер. — Бри написа адреса и му подаде листа. — Ето.

— Ако мога, ще дойда. Благодаря за информацията. Надявам се експлозиите в главата ти да спрат скоро.

— От твоите уста в божиите уши. И не тряскай вратата, като излизаш.

Пое по главното шосе, когато телефонът му звънна. Обаждаше се майка му.

— Извинявай, мамо. Трябваше да ти се обадя днес сутринта, но исках да те оставя да се напиш.

— Къде си, Дейвид — запита майка му. Звучеше напрегнато, което не му хареса.

— На север от града. Защо? Какво става?

— По новините съобщиха за онази стъклена топка. Не споменаха за теб, но явно се е разчуло. Тук имаше дузина репортери, които искаха да те питат за това „спасяване“.

— В пожара загина едно момиче, убит е човек, а тях ги интересува как съм хванал някаква топка? — изсумтя ядосано Дейвид. — След малко се прибирам и ще се погрижа за това.

— Не, не се прибирай. Затова се обаждам. Глен ги разкара, каза им, че не живееш тук. Каза да идеш в бунгалото му и че той ще ти остави дрехи да се преоблечеш в пожарната.

— Идеята не е лоша. Ами ти? Не бих искал да те оставя сама цял ден.

— Всички съседни са ми компания. Станах рано и омесих хляб. Сестрите Горски са очарователни, а бебетата от апартамент 2А са истински съкровища. Е, взех си дозата бабешки чувства за деня. Не се тревожи за мен. Ще обядвам с Том и ще вечерям с Ив, което значи, че и без това няма да имам време за теб.

Майка му говореше с лековат тон, но Дейвид не се заблуди.

— Том никога няма време да обядва с мен. Все учи.

— За мен ще намери. Нали съм му баба. А ти си само чичо. Не се тревожи за мен. Ако не се прибиращ, може би ще се разкарат след ден-два.

Дейвид въздъхна.

— От твоите уста в божиите уши, мамо.

Прекъсна връзката и веднага отговори на обаждането на Оливия. Може би звънеше, за да му каже, че репортерите са разкрили връзката му със случая, а не че все още му се сърди за снощи и тази вечер няма да се прибира за откровени разговори и вдъхновяващ секс.

— Ало? — отговори предпазливо той.

— Оливия е. Новинарите са разбрали за стъклената топка.

— Знам. Майка ми се обади преди малко. Дворът бил пълен с репортери и затова отивам в бунгалото. Така че... ако... когато приключиш...

— Ясно — отвърна сковано, защото явно не можеше да говори свободно. И все пак леко дрезгавата нотка в гласа ѝ го насърчи. —

Шефът ми иска да ти кажа да не говориш с пресата, но изглежда сам си се досетил за това и си решил проблема.

— Много други проблеми бих искал да разреша също така успешно — прошепна гальовно той.

— Разбрано — отвърна Оливия и се покашля. — Трябва да затварям.

Дейвид прибра телефона и се ухили. Бъдещето изглеждаше малко по-ведро.

Вторник, 21 септември, 09:45 ч.

Оливия прибра телефона си, докато двамата с Кейн стояха на опашката пред закусвалнята, и се надяваше да не се е изчервила като домот. Явно нямаше късмет, защото Кейн я гледеше ухилен.

— Млъквай.

— Нищо не съм казал — отговори той. — И за един сандвич със салам мога да продължа да си мълча.

— Няма да поддържам зависимостта ти. Сутринта изяде два сандвича със салам.

— Това беше преди часове — изръмжа той.

— Добре. Ще си разделя един с теб. И без това не съм гладна. Ядох омлет сутринта.

— Кой ти е готвил омлет? — присви очи партньорът ѝ. — Онзи пожарникар да не се е върнал, а? Хайде, Лив — изскимтя той. — Каж ми.

Раздразнена, тя погледна към началото на опашката.

— Какво се бавят толкова днес?

— Вечно сменяш темата. По това време при Кърби винаги върви бавно. Щеше да е по-бързо, ако онзи не губеше време да разговаря с всеки.

— Не го харесваш, защото флиртува с теб — каза лукаво Оливия. Кейн завъртя очи към тавана, а после погледна към претъпканите маси.

— Преводачката я няма.

— Писа ми преди десет минути. Търси паркинг. Спокойно. Много си напрегнат днес.

— Прекалих с кафето.

Звънецът на вратата издрънча и Кейн се обърна по посока на звука.

— Ето я.

Вал носеше черно, точно както предната вечер. Вдигна термочашата, за да покаже, че е пила кафе и че ще ги изчака до вратата.

— Черното униформа ли е, или е модна тенденция? — промърмори Кейн.

— Униформа трябва да е — отговори Оливия. — Така контрастират ръцете й. Тъмните плътни цветове са добри. А ярките и шантави щампи са ужасни.

Стигнаха до щанда и Оливия направи поръчката, но продавачът зад гишето не откъсваше очи от телевизора в ъгъла.

— Ехо — повика го Оливия.

Репортерката от Канал 2 говореше за стъклената топка.

— Кърби — почука тя върху плота. — Хей, Кърби.

Продавачът примигна, а после се обърна към нея.

— Извинете ме, детективе. Интересна история. Дори ако не греша, вие се занимавате с нея. Е, какво ще кажете?

Тя го изгледа предупредително.

— Ще кажа, че умирам за кафе. Може ли две кафета и сандвич със салам и яйца?

Кърби погледна през рамото й към Кейн.

— Три за един ден? Поласкан съм — изгугука той и едва не запърха с мигли.

Кейн зад нея настръхна, а устните на Оливия трепнаха в усмивка, защото знаеше, че Кърби само занася Кейн, понеже така го кара да се чувства неловко.

— Изпълни поръчката, ако обичаш — въздъхна Оливия.

Плати, остави рестото в буркана за бакшиши и взе кафетата.

— Ч-чао, детективе — пропя Кърби и махна на Кейн, който грабна сандвича.

Детективът кимна.

— Довиждане, Кърби — отговори той и Оливия се разсмя.

Двамата отидоха при жената в черно, а той завъртя тайно копчето на устройството за усиляване на микрофона, което държеше закопчано с щипка на кръста си. Сега чуваше по-силно района около вратата.

— Извинете за закъснението — каза жената.

Кейн беше споменал, че е преводачка. А Съдърленд — че черната ѝ риза контрастира с ръцете ѝ. *Изглежда става дума за жестомимичен превод.*

— Директорът Оукс ми прати съобщение. Чака ни — промърмори преводачката, докато Оливия държеше вратата отворена. — Казах му, че закъсняваме.

Вратата се затвори зад гърбовете им. Оукс, директор, преводачка... *Мислете ме за луд, но май отиват в училище. За глухи деца.* И в този момент едно парче от пъзела дойде на мястото си. Той се чудеше защо момичето от сградата не беше избягало преди пожара. Ерик и Джоел определено вдигаха толкова шум, че можеха да събудят и мъртвите.

Но не и глухите. Момичето не ги беше чуло и затова умря. А в този случай може и онзи с лодката също да е глух. Очевидно Съдърленд и Кейн смятаха така.

Кърби се усмихна на следващия си клиент:

— С какво мога да ви помогна?

Изпълни поръчката и погледна телевизора. Видял беше още първия репортаж за стъклените топки, но се престори на увлечен в историята, за да накара Кейн и Съдърленд да го чакат и да говорят малко повече.

Значи са намерили стъклени топки. *Дявол да ме вземе. Кой ли изпитва носталгия?* Би предположил, че това е Джоел, но той беше мъртъв. Не можеше да е и Албер, защото той не влезе в първата сграда. Ерик? Може би, но едва ли. Той не си падаше по носталгията. Трябва да е Мери.

Тя току-що промени правилата на играта. Полицайте можеше и да подозират, че мотивът е екотероризъм, но стъклената топка направо го циментира. Това значеше, че скоро ще се намеси ФБР.

Това изясняваше много неща.

ФБР нямаше да се зарадват особено на самолетния билет на Ерик за Франция. А пък Албер щеше да приеме бягството му много по-лично. Нямаше търпение да изчака сутрешния наплив на клиенти да отmine, за да го информира.

А що се отнася до Мери той имаше доста добра представа каква игра играе тя. Много увлекателна. Рязко постави капачката на чашата

кафе на чакащия клиент.

— Приятен ден — пожела му той с усмивка. — Ч-чао. Кой е следващият?

Вторник, 21 септември, 09:45 ч.

Ерик внимателно положи черния си костюм и избра тъмна вратовръзка. Мери се беше обадила, за да каже, че погребението на Джоел ще се състои в два следобед. Ерик разполагаше точно с необходимото време. Защото трябваше да е на летището два часа преди международния полет.

Утре в 9:30 местно време щеше да е в Париж. Или 2:30 сутринта тук, в Минеаполис. Ако изнудвачът нямаше планове за тази вечер, значи всичко щеше да е наред. Никой нямаше да го търси, преди да замине. Но ако онзи им наредеше да запалят нов пожар довечера, му оставаха два часа и половина до полунощ, преди копелето да изпрати видеозаписа в полицията. И само след едно обаждане полицаите в Париж щяха да го чакат на летището. Определено имаше такава опасност, но беше малко вероятна. За момента тази вероятност му стигаше напълно, защото всяко забавяне му гарантираше залавянето и затвора.

Мислеше да вземе малко багаж. Иначе Албер можеше да забележи, че някои неща липсват. Ерик опакова малко вещи, които не искаше да попаднат в ръцете на полицията, след като се превърне в беглец. Щеше да изпрати по пощата колет до един от чичовците си, който като млад бе вършил големи щуротии и едва ли щеше да го предаде на полицаите.

— Последните новини за двата палежа, които отразяваме — каза водещата и в този момент Ерик бавно се извърна към телевизора, за да гледа. След това се намръщи. *Стъклена топка ли? Какво е това, по дяволите?*

Говореха за SPOT и екопалеж, както и за текущо разследване от ФБР на някой си Престън Мос, за когото чуваше за първи път. Но Джоел щеше да знае за какво става въпрос. Той четеше всякакви такива лайна.

— Джоел, шибан идиот такъв — промърмори той.

Но не можеше това да е работа на Джоел. Той не беше с тях снощи. Не можеше и да е Албер, който изобщо не влезе в първата сграда. *Не съм аз. Мери е. Но защо?*

Взе телефона, за да ѝ се обади, но се спря. Мери е оставяла стъклени топки. Ами ако е оставила и пръстови отпечатащи? Ерик не искаше повече да разговаря с двамата. *Ако я заловят, ще намерят и мен чрез нея.*

Ще я пита на погребението на Джоел, ако не ги хванат преди това. Пое си дъх, затвори очи и си наложи да мисли логично, както беше правил през целия си живот до преди два шибани дни, когато за първи път реши да се прави на кръстоносец, по дяволите.

Репортерката каза, че това е подписът на някаква екологична група от деветдесетте. Напълно възможно беше Джоел да е знаел за тях. Напълно възможно беше и да е искал да остави нещо след себе си в чест на своя хипи герой Престън Мос и с Мери да са планирали всичко това тайно от него и Албер?

Беше напълно възможно. Джоел и Мери искаха да оставят знак, но Ерик беше отказал. Албер го беше подкрепил, а Джоел и Мери се бяха нацупили. Май въпреки всичко са го направили.

Замисли се над думите на Мери, когато запали фитила в склада. „Това е за теб, Джоел.“ Напълно логично и шантаво изглеждаше, че тя възнамерява да продължи с планирания от тях подпис. Не знаеше за убийствата, а ѝ самият той ѝ беше казал, че и Джоел би искал да опожарят склада на Томлинсън.

И какво сега? Беше важно за собствената му сигурност да опази Мери от ареста, поне докато стигне до Франция. След това лайната щяха да се разхвърчат и всеки от тримата трябваше да се справя сам. От предплатения телефон на изнудвача той прати съобщение до Мери.

„Топка по новините. Какво е това?“

Натисна бутона за изпращане и зачака, замислен как, по дяволите, ще си издейства фалшива самоличност. Ако полицаите разберат за тях, няма как да стигне до Франция със собствения си паспорт. За съжаление, Албер беше единственият му близък с достатъчно съмнителни познанства, за да уреди фалшиви документи, но не можеше да го пита за това.

Тогаво кого? Ерик притисна слепоочията си с длани. От няколко дни страдаше от убийствено главоболие. Трябваше да спи, но всеки

път, като затвореше очи, виждаше лицето на прозореца.

Ние я убихме. Но не сме го искали. Това нямаше значение. Тя е мъртва. Изкушаваха го мисли да се предаде, но не можеше и нямаше да отиде в затвора. *Предпочитам да умра.*

А това може и да стане, ако Албер разбере, че ще напусна страната.

Вторник, 21 септември, 10:30 ч.

Стивън Оукс, директор на училището за глухи деца ги посрещна със силно разтревоженото изражение на загрижен за децата си баща. Подкани ги с жест да седнат край масата, където ги чакаше друг мъж.

— Шокиран съм, госпожо и господин детектив — започна той с жестове, а Вал преведе на глас, — от мисълта, че наш ученик може да е замесен в смъртта на онази млада жена. Но ще помогна по всички възможни начини. Това е доктор Хейг. Той е нашият щатен психолог и познава всички ученици от гимназиалния курс. Поканих го да участва на срещата. Надявам се, че нямате нищо против.

— Не, разбира се — отговори Оливия, а Вал преведе с жестове. — Искам да подчертая, че не знаем дали младият човек, когото търсим, е направил нещо нередно. Смятаме, че е избягал от опожарената сграда и евентуално може да ни помогне.

Двамата мъже изглежда се поуспокоиха.

Оливия подаде на Оукс снимка на Трейси Мълън.

— Това е момичето, което загина в пожара. Казва се Трейси Мълън и е живяла във Флорида с майка си. Познавахте ли я?

Оукс разгледа снимката, а после я подаде на Хейг, но и двамата поклатиха глави.

— Не е учила в нашето училище — отговори с жестове Оукс. — Не мога да ви помогна.

— Според нас Трейси е дошла тук заради мъжа, с когото е била в сградата — обясни Оливия. — Предполагаме, че е тъмнокос, бял, и носи обувки четиридесет и трети номер.

— Много от младите мъже при нас отговарят на това описание — каза на глас Хейг, като в същото време жестикулираше. Оливия с изненада осъзна, че той не е глух. — Бихте ли могли да ни дадете повече информация?

— Носи слухов апарат, но според мен и това не стеснява кръга — обади се Кейн. — Може миналото лято да е ходил в лагер „Лонгфелоу“.

Двамата мъже извиха вежди учудени.

— Някои от учениците ни ходят там — отвърна със знаци Оукс, последван от тихия глас на Вал. — Знам за няколко през това лято, но не за всички. Ако родителите им са уредили лагериуването, ние няма как да знаем.

— Поискахте ли списъка на учениците от лагера? — запита Хейг.

— Търсим го — отвърна Кейн. — Лагерът е затворен за сезона.

Хейг въздъхна.

— Няколко имаха стипендии за посещение там и им написах препоръки. Имам списък с имената им. Може да говорите с тях.

— Това би било страхотно — зарадва се Оливия. — Момчето, за което става дума, е имало връзка с жертвата. Ако е избягал от пожара, може да е много развълнуван. Имате ли спомен някой от учениците ви напоследък да е прекалено разстроен?

Оукс ги изгледа недоверчиво.

— Това е гимназиално училище — отвърна той с жестове. — Те всички са прекалено разстроени, всеки ден. Тийнейджъри са.

— Да — съгласи се печално Оливия. — Това момче би трябвало да е запознато с гребните лодки и е бил в онзи блок около полунощ в неделя.

Хейг обмисли тези думи.

— Това за лодките не ми говори нищо. Но ако е бил в блока през нощта в неделя, значи е от дневните ученици. Не живее в общежитията — обясни той. — Живеещите тук ученици се връщат от домовете си в неделя следобед, а общежитията се заключват в десет вечерта. Служителите ни правят проверки. Ако е бил в общежитието едва в полунощ, значи е отсъствал при проверката.

— Може ли да вземем копия от годишните ви книги за последните няколко години? — запита Оливия.

— Разбира се — направи знак Оукс и двамата мъже станаха. — Секретарката ми ще ги донесе, а аз ще се погрижа за списъка на дневните ученици.

— А списъкът на постоянно живеещите тук? — запита Оливия и Оукс се намръщи. — Моля ви.

Когато си излязоха, Оливия се обърна към Кейн.

— Може да е прав, но ако децата искат да излязат, ще намерят начин. Това момче е отивало на среща с момиче, за да правят секс.

— Да, така е — съгласи се Кейн. — Вал, готова ли си за среща с гневни тийнейджъри, които едва ли ще искат да говорят с нас?

Преводачката сви рамене.

— Имам двама като тях у дома. Свикнала съм.

Вторник, 21 септември, 10:50 ч.

Трябваше да си почине, но беше сам зад щанда. Бъстър закъсняваше. Отново. Трудно се намираха хора, които идваха навреме на работа. Проклети колежанчета. Никаква отговорност нямаха.

Огледа клиентите, погълнати от своите си дела, и отвори лаптопа. Първо, банковата сметка на Ерик. Всичките пари си бяха там. С няколко щракания прехвърли парите му в своята. Остави хиляда и сто — така ако Ерик реши да изтегли обичайните хиляда долара, няма да го върнат.

Не искаше той да заподозре нещо. И щеше да развали малката изненада на Албер.

Набра телефона на канадеца — беше го взел от телефона на Ерик. Човек можеше да научи много неща от адресната книга на другите. Телефонни номера, адреси, а дори и лична информация като рождени дни, пароли и банкови сметки.

„твоего птиче смята да напусне гнездото — написа той. — au revoir^[1] 5:30, терминал линдберг.“

Затвори телефона си. Това стигаше. Запита се как ли ще постъпи Албер? Ще набие ли Ерик? Ще го принуди да остане? Или ще го убие? О, това се оказа далеч по-вълнуващо от телевизията.

Следващ в списъка беше крадливият счетоводител господин Дориан Блънт. Дориан дължеше плащане за два месеца и беше получил необходимото предупреждение. Влезе в сметката му и видя, че е превел само половината от месечното плащане.

Той се намръщи. Онзи искрено смяташе, че това ще е достатъчно. *Глупак.*

Изчисти сметката на Дориан — изпрати я в офшорната си холдингова сметка. И какво да прави с него сега? Нямаше спорове с

жена му и детето му, поради което нямаше да опожарява дома им. Дориан нямаше удобен склад както Томлинсън, в който да се разправи с него насаме. Ще трябва да помисли по въпроса.

Камбанката на вратата издрънча и Бъстър влезе забързан.

— Извинявай, човече.

— Закъсня.

— Знам. Трябваше да се обадя.

— Да. Трябваше. — Затвори лаптопа и продължи: — Имам малко работа. Дарън ще дойде след обяда. Ще се справите ли с обедната тълпа?

— Мануел смогва ли със сандвичите?

Хвалеха го, че дава работа на емигранти. Всъщност той предпочиташе хората около него да не знаят английски. Така операцията му вървеше много по-гладко.

— Да, готов е.

Отстъпи, за да направи място на Бъстър зад касата.

— Аз ще се върна преди вечеря.

— Ако искаш, ще работя и вечерта и ще затворя вместо теб. Още малко пари ще ми дойдат добре.

— Не. Няма да се бавя. Аз ще затворя.

Да не дава господ Бъстър да почисти и да намери микрофоните. За момента те бяха в безопасност, скрити много добре. А и като знаеше, че Бъстър, Дарън и другият временен работник са толкова вяли, колкото работливи са Мануел и останалите в кухнята, нямаше проблем да им остави ресторанта. Заедно се справяха добре.

Кейн и Съдърленд прекараха часове в училището за глухи. Той се питаше дали са намерили онова, което търсят, какво е видял онзи човек и дали може да го идентифицира. Това щеше да е неприятно.

Налагаше се някак да разбере какво знаят Кейн и Съдърленд. За щастие, имаше план. С лаптоп под мишница, той излезе от ресторанта, а малкото звънче на вратата го изпрати с мелодията си.

Вторник, 21 септември, 12:15 ч.

Ерик затвори монетния телефон, доволен, че си е направил труда. Такива телефони вече се намираха трудно, но той не искаше да звъни до синагогата от собствения си телефон. Колебаеше се дали да

ходи на погребението на Джоел. Ако полицаите знаеха за тях, можеше да го чакат там.

Но ако никой не го подозираше, той щеше да събуди подозрение, ако не иде. Двамата дружаха от детската градина. Но този въпрос намери решение. Погребението нямаше да се извърши днес, което навярно бе хвърлило ортодоксалното семейство Фишер в пълен смут. Спомни си как веднъж Джоел му разказа колко важно за тях е да погребват мъртвите си в срок до двадесет и четири часа. Но тялото му нямаше да е готово за погребение до утре.

А тогава аз ще съм във Франция. Au revoir, Джоел.

Вече беше изпратил пакета до чичо си. Оставаше само да се върне в апартамента си и да чака часа, в който ще тръгне към летището. Трябваше да излети от терминал „Линдберг“ в 17:30 и не възнамеряваше да закъснява.

Но когато завъртя ключа за апартамента си, разбра, че нещата са се объркали страшно много. В камината бушуваше огън. *Тук има някой.*

Вратата се отвори рязко и зад нея се подаде една ръка, стиснала собствения му пистолет.

— Намерих пистолета ти, Ерик. И чантата. Човек трябва да вземе повече чисто бельо, ако ще бяга във Франция.

[1] Довиждане (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Вторник, 21 септември, 13:15 ч.

Дейвид се събуди рязко, но не помръдна. Напрегнат, се заслуша и чу отново онзи звук. Шумолене на листа в хола на бунгалото на Глен.

Тук има някой. Слънцето прежуряше високо в небето над прозореца на спалнята. Той беше спал само няколко часа. Безшумно се претърколи, за да стане, и отиде бавно до вратата, за да надникне през нея. Не виждаше нищо отгук, но чуваше отварянето на чекмеджетата.

Обади се на 911! Но Глен имаше само един телефон — в кухнята. *А моят мобилен телефон е до него и се зарежда. Глупаво.* Глен имаше и пушка, но тя се намираще в хола. *Където не ми върши никаква работа.* Дейвид стоеше само по боксерки, без оръжие и без телефон.

Крадец? В този момент се разбуди напълно. Стъклената топка. *Проклети репортери. Някой от тях сигурно е разбрал къде съм.* Наклони глава, за да види по-добре. Чу се отваряне на още чекмеджета и местене на още вещи. Онзи, който и да е той, търсеше нещо. Но какво?

Измъкна се бавно през вратата, благодарен, че мocketът на пода заглушава стъпките му. Сърцето му биеше от вълнение, докато той си представяше какво го чака там.

Влезе в хола и се спря, за да оцени ситуацията, като дишаше съвсем тихо.

До бюрото на Глен стоеше някакъв мъж и ровеше из документите. Той беше висок колкото Дейвид, слаб и жилест. Трудно беше да се определи възрастта му, но не изглеждаше много млад, нито пък стар, по-важното бе, че на кръста си носеше пистолет. *Мамка му.*

Лаптопът на Дейвид лежеше върху купчината писма, които беше забравил да занесе снощи на Глен. *Мамка му.* Почувства се сякаш някой го е ритнал в корема. Оставил беше лаптопа до леглото си. Значи онзи е бил в стаята му, докато спи.

Погълнат в търсенето, мъжът още не го беше усетил, което беше добре. Дейвид за миг реши как да постъпи и с два бързи скока се озова до натрапника.

Мъжът го усети и веднага посегна за пистолета си, но Дейвид беше по-бърз и обездвижи противника си с ключ на китката. Онзи замахна със свободната си ръка, но Дейвид засили натиска. Хватката беше много болезнена, както той знаеше добре от всичките упражнения на участниците в курса на Пейдж.

— Мръднеш ли, ще ти счупя китката, а после и шибания врат — изсъска Дейвид с разтуптяно сърце. — Кой си ти и какво правиш тук.

Мъжът го гледаше побеснял.

— Пусни ме! Копеле.

Дейвид взе пистолета, ужасен от факта, че ръката му трепери, а мъжът продължи да се мята диво. След като промени хватката, той изви ръката на натрапника зад гърба му. Последва серия гнусни ругатни, а Дейвид продължи да го държи здраво.

Дишаше значително по-спокойно, след като първоначалният страх отмина.

— Кой си ти?

— Върви по дяволите — изстена мъжът и започна да трепери. Изглеждаше около тридесетгодишен. — Копеле.

Дейвид натисна по-силно и от гърлото на мъжа изскочи вой.

— Спри! — изкрещя той.

— Кой си ти?

— Линкълн.

— Линкълн кой? По дяволите, не искам да ти чупя рамото. Кой си, по дяволите?

— Линкълн Джеферсън.

Линкълн Джеферсън? Дейвид почти се разсмя. Макар и фалшиво, името беше нещо. Той продължи да натиска.

— Какво търсиш тук?

— Вие сте лъжливи копелета — изхлипа Линкълн. — Излъгахте. Излъгахте. Излъгахте.

— Аз не лъжа. Кой те изпрати?

Линкълн не отговори и Дейвид рязко увеличи натиска, от което онзи изстена.

— Кой те изпрати?

— Земята е нашата майка. Valla Eam — прошепна Линкълн, а после продължи монотонно — Valla Eam.

Дейвид беше чул тези думи неотдавна. Valla Eam. „Защити я“, в смисъл Майката земя. С тези думи Престън Мос завършваше всяка своя реч. Това беше призивът към последователите му.

Като отпусна хватката съвсем леко, Дейвид заразглежда мъжа и се зачуди дали това не е създателят на интернет страницата, на която откри речите на Мос. Дали Линкълн не е помогнал на Мос да запали онези пожари? Преди двадесет години Линкълн трябва да е бил в колеж.

— Ти си последовател на Престън Мос — тихо каза Дейвид. — Защо си в къщата ми? Мос ли те изпрати?

Линкълн се разсмя глухо и нещо в тона на смеха му силно обезпокои Дейвид.

— Не.

Дейвид се наведе по-близо до него, като внимаваше да не засилва излишно натиска.

— За какво съм излъгал? Каж ми.

— Каза, че си хванал топката.

— Така е. Хванах я.

— Не си. Не би могъл.

— Хванах я. Аз не лъжа.

Дейвид си спомни Трейси Мълън и онзи гел по ръцете ѝ. Спомни си също мъртвия пазач и останалия без лице Томлинсън.

— Аз бях там — промърмори той. — При двата пожара. Видях телата.

Линкълн потрепна.

— И хванах топката, Линкълн.

— Не. Не си. Не неговата топка. Ти си я сложил там. Вие сте копелета.

Дейвид мигна изненадан.

— И защо според теб аз съм я сложил там, Линкълн?

Мъжът поклати глава.

— Няма да говоря с теб.

Ще говориш.

Дейвид натисна ръката му.

— Според мен е редно да преосмислиш това. Виж. Аз съм от добрите. Плащам си данъците и гася пожари. Даже свалям котките на възрастни дами от дърветата. Защо ми е да лъжа за проклетата ти топка?

— Това не е неговата топка! Вие искате отново да го откриете. Но той няма да ви позволи това.

— Ти смяташ, че аз, пожарникарят, който си плаща данъците и спасява котки, съм сложил стъклена топка в горяща сграда, за да изкарам откачения ви водач лош? Та ти си по-луд и от него.

Линкълн се засмя на пресекулки.

— О да. Луд съм. Луд съм — пропя той. — Лекарят го казва, майка ми го казва, брат ми го казва. Линкълн е луд. Какво му стана на Линкълн? Защо не се усмихваш, Линкълн? Линкълн, защо си толкова откачен?

Като изкреця тези последни три думи, Линкълн се хвърли напред, но Дейвид успя да го усмири.

— Защо си толкова откачен, Линкълн? — запита той тихо.

— Тя беше черна — промърмори Линкълн. — Черна. Изцяло черна.

О, господи. Дейвид си спомни описанието на Глен на обгорялата в започнатия от SPOT пожар жена.

— Ти си бил там преди дванадесет години. Ти си убил онази жена в сградата на застрахователната агенция и си се върнал. Видял си тялото ѝ.

— Овъглена. Отвсякъде. Те я отнесоха, но тя е там. Винаги е там. — Разтърси се, а после се успокои и прошепна: — Винаги е там.

По гръбнака на Дейвид премина студена тръпка. Видът на мъртво тяло може да докара човек до лудост. Той разгледа мъжа и в съзнанието му се появи една неприятна мисъл. *Е, с божията помощ и аз отивам там.*

— Защо си дошъл, Линкълн? — запита той с пресилено състрадание, заради което се чувстваше предател спрямо истинските жертви. — Какво търсиш?

— Писмото с лъжите. От началниците. С измислените лъжи.

— Ти смяташ, че моите началници са ми казали да лъжа? И мислиш, че искат да въвлекат името на Мос във всичко това? Да го обвинят?

Линкълн само въздъхна. И Дейвид искаше да въздъхне. Нямахше да научи нищо повече.

Стисна пистолета на Линкълн.

— Насочил съм пистолета ти към теб. Ако опиташ да бягаш, ще те хвана. Не искам да те наранявам повече. Разбираш ли ме?

Линкълн не отговори. Дейвид го пусна и в същото време направи няколко крачки назад, облекчен, че онзи не мърда. Трябваше да го завърже до идването на полицията. Огледа се за някакво въже и накрая отрязва въженцето на щората на прозореца.

Бързо завърза ръцете и краката му и позвъни на 911.

След това се обади на Оливия. Отговори му гласова поща.

— Оливия, Дейвид е. Хванах един натрапник, когото ще ти е интересно да видиш.

Затвори телефона и коленичи до Линкълн, който лежеше със затворени очи. Не изглеждаше добре.

— Добре ли си? — Запита той.

— Върви по дяволите — отвърна уморено Линкълн.

— Надявам се да не стане така — отговори искрено Дейвид. Ти трябва да разбереш нещо, ако можеш. Аз наистина намерих топка в неделя. И снощи видях една. Никой не те лъже.

— Не — каза той протичко като дете. — Престъпник Мос не може да убива.

Но беше убил. Дори и да не го е искал. Мос беше причинил смъртта на невинна жена. *Ти също. Свети Дейвид, убиеца. Макар и невинна, Меган е мъртва.*

Не. Онова не беше същото.

Продължавай да го вярваш, ако така ти става по-добре.

Дейвид седна на пода, стиснал пистолета на Линкълн в ръка, и се приготви да чака.

Вторник, 21 септември, 13:15 ч.

За два и половина часа успяха да говорят с двайсет тийнейджъри, но никой от тях не знаеше нищо. Или поне така казваха. Оливия гледаше как поредният младеж излиза флегматично от кабинета на Оук.

— Още колко има? — Запита тя.

— Цели легиони — отвърна навъсен Кейн. — Или шестима. Същата работа.

Преводачката се засмя от другия край на масата, но не каза нищо. Оливия я харесваше. Тя си вършеше работата добре и без да се оплаква.

Директор Оукс дойде със следващото момче.

— Това е Кени Латъм — обясни с жестове той, а Вал преведе. Оукс присъстваше на всяко интервю и Оливия знаеше, че това пречи, но децата бяха непълнолетни и тя нямаше голям избор.

Шестнадесетгодишният Кени имаше пясъчноруса коса. Той живееше в общежитието и Оукс отново възрази, че не е възможно някой от учениците да е отсъствал в събота вечерта. Като посетител на лагер „Лонгфелоу“, Кени се оказа доста интересен.

— Здравей, Кени — поздрави Оливия. — Знаеш ли защо сме тук?

Кени кимна и направи знак, който Вал преведе на глас:

— Чух от другите деца. Търсите някой, който е видял умрялото момиче.

Момчето ги гледаше със същото предизвикателство, както предишните. Но в очите му се виждаше още нещо. Страх. Хлапето знаеше нещо.

Оливия хлъзна снимката на Трейси през масата.

— Познаваш ли я? — запита тя.

Той изчака Вал да преведе, погледна снимката и поклати глава.

— Кени?

Оливия пак забеляза страха в очите на момчето.

— Тя умря, Кени. Убили са я.

Кени отклони поглед от преводачката.

Оукс пристъпи напред, но Оливия го спря с поглед. Отново потупа по масата, чакайки Кени да погледне Вал.

— Кени. Някой е запалил сградата, докато тя е била вътре. Била е на шестнадесет години, точно колкото теб. При нея е имало някой, но я е оставил там. Оставил я е да умре. Тя е умряла от дима. Задушила се е.

— Не я познавам — въздъхна той, но ръката му трепна съвсем леко. — Кълна се.

Не ти вярвам. Оливия прехвърли годишника до страницата с неговата снимка.

— Ти си се състезавал по бягане. Аз пък по гимнастика. Сега тренирам биатлон. Знаеш какво е това, нали?

Момчето поклати глава, привидно отегчено.

— Каране на ски по пресечен терен, съчетано със стрелба. Опитвах гребане, но ми прилошава. — Тя потупа годишника с пръст. — А тук пише, че ти си гребец.

Той сви рамене неловко.

— Sprawям се — отвърна с жестове. — И какво?

— Карал ли си лодка в езерото? Кану, гребна лодка, такива неща?

— Понякога — дойде предпазливият отговор.

— Както в лагер „Лонгфелю“?

Момчето кимна предпазливо.

— Ти си бил там миналото лято. Тя — също. — Оливия бутна снимката на Трейси обратно към него. — Може би сте се срещали. Може би си я харесвал. Може би тя те е харесала.

Момчето бутна снимката обратно.

— Не я познавам.

Сега правеше всеки жест с нарочни паузи. Вал преведе с отсечени, нетърпеливи нотки. Биваше я.

— Чудя се какво ли ще ни кажат съветниците в лагера, Кени? — наклони глава Оливия и го изгледа внимателно. — Имахте ли летен романс с нея?

— Не — дойде отговорът с един рязък жест, последван от гласа на Вал: — Не.

Оливия повярва на това.

— Но си искал. Тя ли не те хареса?

Кени отклони поглед. Оливия търпеливо почука по масата отново, докато той погледне Вал.

— Зададох ти въпрос. Тя не те ли харесваше?

— Казах ви, че не я познавам — замахна драматично той. — Какво искате от мен?

— Истината. Това момиче заслужава истината. Заслужава справедливост. Убиецът ѝ трябва да си плати. Затова от теб искам

истината. Знаем, че е била с някого в онази сграда в неделя през нощта. Правили са секс. Ти ли беше?

Той я изгледа право в очите с измъчен поглед.

— Не. Не бях аз — отговори с бързи, енергични жестове, след което скочи и избяга от стаята.

Оукс понечи да го последва, но Оливия вдигна ръка.

— Оставете го.

— Дали не прикрива някого? — запита Кейн и Оукс въздъхна.

— Възможно е. Кени е от момчетата, които все си имат неприятности, но е добросърдечен — отвърна с жестове той и погледна Оливия с надежда. — Знаете какво имам предвид, нали?

Тя кимна усмихната.

— Боя се, че аз бях от тези момичета. Кой са приятелите му? Кени има ли приятели, които да защитава? Някой чернокос?

— Приятел е със съквартиранта си, Остин Дент — отвърна Оукс с жестове, — но Остин е червенокос. Кени е доста общителен, но вие вече говорихте с близките му приятели.

— В списъка има още пет — каза Кейн. — Трябва ми почивка, искам да се пораздвижа.

— И аз — присъедини се Оливия. — Току-що получих съобщение на гласовата поща. Не исках да прекъсвам Кени. Хайде да излезем за обяд. Господин Оукс, ще се върнем след четиридесет минути, за да говорим отново с Кени.

— Разбира се — отговори директорът, застанал до отворената врата на кабинета си.

В коридора Вал раздвижи дланите си и Оливия я погледна загрижена.

— Добре ли сте?

Вал се усмихна.

— Когато работя в училищната система, жестикулирам по цял ден и имам само обедна почивка, свикнала съм. Ще се видим тук след четиридесет минути?

— Ти не дойде дотук с колата си. Как ще си вземеш обяд?

— На две преки има заведение със сандвичи. Като идвам тук, обядвам в него.

Когато Вал си отиде, Оливия затвори очи. Кратката дрямка в скута на Дейвид помогна, но тя се нуждаеше от цяла нощ сън. Може

би тази вечер. Но после си спомни за широкополата шапка и белезниците. Може би ще спи цялата нощ утре вечер.

Прегледа съобщенията си. Ноа Уебстър пишеше, че не са му отговорили от лагера „Лонгфелоу“, а Фей пишеше, че майката на Трейси Мълън се обадила да каже, че полетът от Атланта закъснява. Последното съобщение беше от Дейвид. Тя го прослуша, обади му се с разтуптяно сърце и с облекчение чу, че той говори спокойно.

— Какво се е случило? — настоя тя.

— Спях в бунгалото и чух шум. Оказа се, че някакъв рови из бюрото на приятеля ми.

— Репортер ли? — запита Оливия с отвращение.

— О, нещо по-добро. Последовател на Престън Мос. Казва, че името му е Линкълн Джеферсън. Аз го укротих и завързах, а после повиках 911. Оливия, мисля, че той е бил с Мос, когато са запалили онзи пожар.

— О, боже!

По телефона се чуха удари и гласове, после писък.

— Кой е това?

— Местните полицаи. Линкълн не е особено щастлив. Какво да правят с него?

— Да го държат. Идваме веднага.

Тя даде указания на един от полицаите и затвори телефона. В този момент Кейн се подаде иззад ъгъла.

— Няма да повярваш какво научих.

— След подобен израз не следва нищо добро.

— Днес грешиш — отвърна тя, разказа му разговора си с Дейвид и с удоволствие видя как веждите му се извиха нагоре от изненада.

— Мисля, че трябва да кажем на директор Оукс, че няма да се върнем след четиридесет минути. Разбира се, можем да се обадим на Барлоу и да оставим той да се занимава с крадеца.

— Да бе — изсумтя Оливия и той се ухили.

— Мислех си, че сте се сдобрили с Барлоу.

— Много далеч сме от сдобряването. Но той опитва. Кое не значи, че ще го извикам, преди да разбере за какво става дума. Особено след като днес с него се влачи онзи Крофорд. Тръпки ме побиват от него.

— И мен — призна Кейн. — Ще кажа на Оукс, че ще се върнем след няколко часа.

— Аз ще се обадя на Вал.

Вторник, 21 септември, 13:50 ч.

След внимателно обмисляне — и проверка на терен с колата той реши какво да прави със счетоводителя Дориан Блънт. Време беше да свика войската. Изпрати съобщение на Ерик.

„нова задача“

Натисна бутона за изпращане, след което изпрати адреса и информацията от огледа на сградата с колата.

„няма куче, няма аларма, няма камери, считай това за подарък“

Вдигна очи към сградата, която наблюдаваше от час. През това време никой не излезе от нея, но все някога щеше да се случи. Той умееше да чака търпеливо. Денят беше прекрасен, но минутите минаваха, а от Ерик нямаше отговор. Той се намръщи.

Дали пък не е променил плановете си? Дали не е избягал? Това беше неприятно. И досадно. Трябваше да пусне видеозаписа, но все още не беше готов. Написал беше на Албер всичко необходимо, за да спре бягството на Ерик. Едрият мъж го разочарова. Той смяташе, че Албер вече е овладял напълно ситуацията и че Ерик ще е готов да действа.

Поклати глава и се зае да пише ново съобщение на Албер, когато получи съобщение от предплатения телефон на Ерик. Прочете го и очите му се разшириха от изненада.

Изглежда Ерик е напуснал сградата.

Към съобщението имаше прикачена снимка, от която очите му се разшириха още повече. Ерик лежеше на леглото си гол, а на нощното му шкафче имаше празна тоалетна чантичка. От всички възможни сценарии самоубийството беше най-неочаквано от страна на добрия стар Ерик. Не мислеше, че му стиска да го направи.

Замисли се за съобщението до Албер и заподозря, че Ерик не си е отишъл доброволно.

По дяволите. Трябваше да прослушам разговора между тях. Но докато оглеждаше с колата си района за тазвечерната задача, беше излязъл от обхвата на предавателя с микрофона.

„кой е това?“ — написа той.

„Мои^[1]. Сега си имаш работа с мен. Искам да се срещнем.“

Това го разсмя.

„не“ — написа той и натисна бутона за изпращане, а след това захвърли телефона на седалката до себе си, при това — съвсем навреме. Входната врата на сградата се отвори и от нея излезе една жена, облечена в черно.

Беше сама и вървеше спокойно. Той не можеше да иска повече от това, освен тя да попадне в ръцете му, разбира се. Тогава тя щеше да отговори на всеки негов въпрос.

Той се надяваше лесно да измъкне от нея необходимата информация. Нямахше проблем да вкара куршум в главата на някого, който заслужаваше това, като Томлинсън, или който беше пряка заплаха, като онзи пазач. Но изтезанията... от тях винаги му се повдигаше.

Ала в този случай бяха неизбежни. Тя имаше информация, а той я искаше. Лошо за нея. Е, какво да се прави.

Жената тръгна на запад, вероятно за да обядва. Той включи микробуса си на скорост и бавно потегли. С малко етер и с елемента на изненадата всичко щеше да стане много добре. Той обичаше разните електронни джунджурии, но понякога си струваше да опростиш нещата.

Вторник, 21 септември, 15:50 ч.

— Трябваше да ми се обадиш — процеди през зъби Барлоу.

Той и Оливия стояха пред прозореца на стаята за разпити, където Линкълн Джеферсън седеше с белезници на ръцете и краката. Все още не беше поискал адвокат. Оливия не смяташе, че мозъкът му работи достатъчно добре, за да го стори.

— Обадох се — отвърна спокойно тя. — Затова си тук.

Барлоу стисна силно зъби.

— Трябваше да ме викнеш веднага.

Оливия хвърли поглед наляво. Специален агент Крофорд стоеше до нея, загледан напрегнато в Линкълн Джеферсън, сякаш опитва да го накара да проговори със силата на волята си. Тя не харесваше агента от ФБР, но знаеше, че не бива да се карат в негово присъствие.

— Ти се намираше на местопрестъплението. Обадих се, след като потвърдихме идентичността на този човек.

— Не мога да повярвам, че наистина се казва Линкълн Джеферсън — обади се Кейн.

— Брат му е Труман Джеферсън — добави Оливия. — Майката го потвърди.

— Искам Мос — обяви Крофорд тихо, но гневно. — Оставете ме да говоря с това лайно. Той знае къде се крие Мос.

— За това питайте нашия капитан — каза внимателно Кейн. — Но никой не може да влезе преди психоложката. Линкълн може да няма никакво отношение към нашия случай, но не можем да сме сигурни. Доктор Донахю ще ни посъветва за най-добрия начин за разпита.

— Не е луд — отвърна презрително Крофорд. — А е чисто и просто подпалвач.

— Поведението, което ни описа Дейвид Хънтър, е на доста луд човек — каза Оливия. — Както и да е, не можем да направим нищо, преди Донахю да дойде и да направи психологическа оценка.

— Губим време — просъска Крофорд. — Вие, детектив, може да не осъзнавате колко важен е този случай, но аз го знам. Всяка минута, която той прекарва там, е минута, през която Мос е свободен да планира следващото си нападение. Аз ще говоря с него, защото няма време за губене.

Понечи да влезе в стаята, но Оливия го стисна за ревера на самото му.

— Охладете страстите, агент Крофорд — предупреди го рязко тя. — Това следствие не е ваше.

— Но ще бъде — каза той и напусна стаята.

Барлоу въздъхна.

— Благодаря ти. Цял ден ми диша във врата.

— И точно по тази причина не ти се обадохме — обясни логично Кейн. — Не искахме Крофорд да се нахвърли върху Линкълн в хола на Дейвид Хънтър.

— А къде е Хънтър? — запита предпазливо Барлоу.

— Подава жалба — обясни Оливия. — Дойде след нас. Обещанието му да дойде до полицейското управление се оказа единственият начин Линкълн да се държи спокойно в колата.

— Мислехме дори да поискаме упойващи стрелички — добави Кейн не съвсем на шега. — Линкълн пощуря при вида на униформените полицаи. Едва когато Хънтър поговори с него, той се успокои. Странно, като се замисли човек.

— Така е — присъедини се към тях Джеси Донахю и се загледа мълчаливо през прозореца за наблюдение на разпита. — Какво припява? — запита тя. — Не го разбирам.

— Valla Еам — отвърна Оливия и Донахю кимна.

— Защиатавайте я — прошепна тя. — Призивът на SPOT. Какво можете да ми кажете?

— Само онова, което ни каза майка му — отговори Оливия. — Диагностициран е като шизофреник на двадесет и една години, когато учил в университета. Когато си пие лекарствата, е по-добре.

— Но взема ли ги? — запита Донахю.

Оливия кимна.

— Според майка му — да. Каза, че през последните десет години Линкълн е бил на няколко пъти в психиатрични клиники.

— Мислите ли, че е присъствал на последния пожар на SPOT? — запита Донахю.

— Преди дванадесет години е бил студент в класа на Мос — отговори Кейн. — Пасва.

— Намирал се е в дома на пожарникаря, който намери топката. Казал ли е защо?

— Теория на заговора. Пожарникарите опетнили името на Мос — отговори Оливия и погледна психоложката. Досега тя не беше споменала нито веднъж трите задължителни посещения. Или четвъртото, което Оливия пренасочи шест пъти. — Линкълн луд ли е?

Донахю я погледна в очите и Оливия остана с усещането, че е прочела мислите ѝ. Това я обърка.

— Ако е диагностициран с шизофрения, да, той е болен. Но това не означава, че не може да му се търси отговорност за днешната постъпка и за онова, което е направил преди дванадесет години.

— Специален агент Крофорд иска да говори с него — каза Кейн. — Да разбере къде е Мос.

Донахю се намръщи.

— Не мисля, че идеята е добра.

Вратата зад тях се затвори рязко.

— Това няма значение — каза самодоволно Крофорд. Стоеше до Абът, който изглеждаше изтощен.

— Трябва да си сътрудничим с ФБР — обясни сковано капитанът. — Така че го пуснете да влезе при задържания.

Онова, което последва, ги изпълни с ужас. Крофорд се държа два пъти по-войнствено с Линкълн, отколкото с тях и повтаряше отново и отново:

— Кажи ми къде е Мос!

Само след няколко минути Линкълн се сви в стола си и се заклатушка напред-назад.

Донахю скръсти ръце на гърдите си и запита гневно:

— Какво прави?

— Крофорд е от старомодните мивки с две кранчета — обясни Барлоу. — Едното за гореща вода, а другото — за студена. Тази сутрин тече студената. Няколко пъти през деня се разгорещи. И не е забавно.

— Но ти не си шизофреник, който не си взема лекарствата — каза Оливия. Изглежда Абът разочарована. — Не му позволявай да побърка Линкълн, преди ние да успеем да говорим с него.

Няколко секунди по-късно Крофорд стисна Линкълн за яката и го изправи в стола му, което даде на Абът необходимия повод да го изхвърлят.

— Отговаряй!

Абът влезе в стаята.

— Специален агент Крофорд, търсят ви по телефона.

— Зает съм. Нека предадат на вас.

Абът поклати глава.

— Съжалявам. Необходимо е вие да отговорите. Моля.

Крофорд бутна Линкълн.

— Пак ще дойда — каза гневно той, а после тръгна след Абът.

— Какво става, мамка му? — избухна той в мига, когато вратата се затвори. — Как смеете? Аз щях да го прекърша.

— Ние не го искаме прекършен — отвърна Абът. — Той е наш свидетел.

— Той е издирван за федерално престъпление, по дяволите — заяви Крофорд и се навря в лицето на Абът. — Вие какво, мляко и бисквитки ли ще му давате? Какъв е този участък?

— Успешен — отговори тихо Абът, без да помръдне нито един мускул или да отстъпи. — Сега ние ще го разпитаме, но ще се съобразим със съветите на нашия психиатър.

Лицето на Крофорд доби изражение на откровено неуважение.

— И тя ще каже, че той е луд и че не може да му се търси отговорност — отговори саркастично агентът. — Тогава моля. Опитайте с бисквитки и мляко. Може пък да го придумате да си признае.

— При подобна принуда — каза Донахю, — неговите признания няма да минат в съда. Адвокатът му ще прескочи всички ни. Едва ли искате това, специален агент Крофорд.

— Аз не искам него. Искам Мос — произнесе бавно агентът, сякаш говори на глупаци.

— В такъв случай нека успокоим Линкълн — обади се Кейн. — Лив, искаш ли да опиташ?

— И двамата опитахме в къщата на Дейвид — отговори тя. — Но той слуша само Дейвид Хънтър.

— Пожарникарят ли? — запита Крофорд и присви очи. — Какво му е казал Хънтър?

Оливия погледна Абът, като нарочно пренебрегна агента.

— Дейвид е чел речите на Мос. И когато полицаите сложили белезници на Линкълн, Дейвид му рецитирал речите на Мос дума по дума.

Абът вдигна вежди заинтересован.

— Добра памет.

И представа си нямаш, искаше да каже Оливия, но се въздържа.

— Така изглежда. Според него Линкълн е човекът, направил интернет страницата, която е светилище за Мос.

— И къде е Хънтър сега? — запита Абът.

— Пише оплакване — отговори Кейн. — Искаш ли да го доведем?

От стаята за разпити се чу трясък. Линкълн беше преобърнал стола си и сега лежеше на една страна и припяваше „Valla Eam“.

Абът въздъхна.

— Доведете го. С какво може да навреди?

— Няма да се върнем в училището преди края на учебния ден — каза Кейн, — но ми се иска още една среща с Кени. Ще доведе Хънтър,

а след това ще се обадим на Оукс, за да му кажем, че ще се върнем по-късно.

— Вал ми прати съобщение, че има ангажимент в три часа, когато й казах, че закъсняваме — вметна Оливия. — Ще й предложи да дойде към седем.

— Отивам за пожарникаря — каза Кейн. — Не правете нищо вълнуващо без мен.

[1] Аз (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Вторник, 21 септември, 16:45 ч.

Дейвид застана пред прозореца и погледна Линкълн, който се клатеше напред-назад в стола си.

— Какво искате да направя?

— Иди и поговори с него — отговори Оливия. — Както в бунгалото. Успокой го. След това ще дойда аз и ще опитам да разбера дали знае нещо за двата пожара. А след това искаме да разберем къде е Мос.

— Откога е шизофреник? — запита Дейвид.

— Това какво значение има? — запита настоятелно специален агент Крофорд.

Дейвид вече не го харесваше, но пък това не му влизаше в работата.

— От двадесет и една годишен — отвърна Донахю. — На тази възраст болестта често се проявява.

— И тогава се е срещнал с Мос — предположи Дейвид. — Линкълн е бил готов да попадне в ръцете на радикален водач на нещо като култ, нали?

— Вероятно — съгласи се Донахю. — Вероятно онова, което е ставало в главата му, го е плашело и обърквало и затова се е посветил на групата, която му е помогнала да не полудее съвсем.

— SPOT ли? — изсумтя Крофорд. — Група радикални еколози са му помогнали да не полудее?

— Те вероятно са приветствали усърдието му — отговори Донахю, сякаш Крофорд не беше се отнесъл пренебрежително с нея. — От него би излязъл страхотен активист, когато му поставят ясна задача.

— А това, че е видял овъгленото тяло, за чието убийство е помогнал? — запита Дейвид.

— Това би го тласнало отвъд ръба, защото ще вкара ужасяващи картини в съзнанието му.

— Разбирам го — промърмори Дейвид. — И аз съм виждал овъглени тела и гледката е... забравима.

— Хънтър — обади се подигравателно Крофорд, — ти да не изпитваш жал към този?

Дейвид го погледна в очите, доволен, че не е по-нисък от него.

— Този човек е убил една жена и е съсипал живота на двама добри пожарникари. Не изпитвам съжаление към него. Доволен ли сте?

— Да. — Крофорд по изгледа кисело.

— Е, готов съм да вляза.

Дейвид влезе в стаята и спря до масата. Повтори си наум, че този жалък мъж пред него е ровил из вещите на Глен, щял е да му открадне лаптопа и е носил смъртоносно оръжие. И все пак не можеше да изтласка зловеция шепот на Линкълн от мислите си. „Винаги е там.“ „Винаги е там.“

Дали изпитваше съжаление към него? Като се замислеше за шепота — да, съжеляваше го. Но заличи всякаква жал в гласа си.

— Здравей, Линкълн.

Люлеенето се забави малко, но не спря, нито пък напевното повтаряне — Valla Eam.

Дейвид седна и зарецитира една от речите на Мос, както преди. След няколко минути пеенето спря и Линкълн се зае да речитира заедно с него. Накрая Дейвид спря. След като завърши своята част, Линкълн също замлъкна.

— Линкълн, полицаите искат да говоря с теб. Ти си разстроен. Какво стана?

Мъжът стисна силно очи.

— Той крещеше. В ухото ми. В главата ми. Много силно.

— Съжелявам — тихо отговори Дейвид. — И аз не обичам, когато ми викат. Линкълн, знаеш, че имаш неприятности, нали?

Линкълн кимна, но не каза нищо, като все още стискаше силно очи.

— Детектив Съдърленд те докара дотук. Може ли тя да поговори с теб?

Мъжът не отвори очите си.

— Не.

— В такъв случай имаш проблем — продължи Дейвид спокойно.
— Нахлу в къщата ми. Носеше пистолет. Полицията иска да знае защо.

В този момент Дейвид осъзна, че и той би искал да знае откъде Линкълн е разбрал къде да отиде.

— Детектив Съдърленд няма да ти вика. Бъди спокоен.

Дейвид стана, когато Оливия влезе в стаята.

— Здравей, Линкълн.

Арестантът не отвори очите си.

— Да остане. Пожарникарят, който спасява котки да остане.

— Той спасява котки? — изненада се Оливия.

— Котките на стари дами, ако са по дърветата. Да остане.

Оливия посочи един стол и Дейвид седна. Тя се настани до него.

— Той не е твой адвокат — каза тихо тя. — Аз ти прочетох правата. Имаш право на адвокат. Дейвид Хънтър не е твоят адвокат.

— Знам. Да остане. Той разбира.

Тя погледна недоумяващо Дейвид и запита:

— Какво разбира той?

Линкълн не отговори. Дейвид сви рамене, несигурен какво да каже пред него. Несигурен какво да каже и след като останат насаме. Да, той разбираше. Но не се гордееше с това.

— Добре — каза тя меко. — Искам да говоря с теб за стъклената топка.

— Не. Той слуша.

— Кой?

— Шумният човек. Къде е Мос? Къде е Мос?

— Не, не слуша. Специален агент Крофорд се наложи да си тръгне. Не слуша.

Дейвид не беше сигурен дали тя лъже. Очевидно и Линкълн не беше сигурен. Той отвори очи и я изгледа с молещ поглед.

— Той иска Мос.

— Да, така е — съгласи се Оливия. — Но аз искам да говорим за стъклената гонка.

— Тя е Майката земя — отвърна замечтано мъжът. — Защити я. Valla Eam.

— Вие сте ги оставяли на опожарените места.

— Да. Белязани. Valla Eam.

— Как са белязани? — Оливия се приведе напред.

— На полюса.

— На полюса ли? — Тя се намръщи леко.

— На полюса. Valla Eam — запя Линкълн и Оливия наклони глава, загледана в него.

— Добре. Ти маркира ли голямата стъклена топка, която беше оставена в жилищната сграда?

Линкълн мигна, очевидно напълно изненадан.

— Не.

— А как научи за нея?

— От новините.

— Ти къде беше снощи?

— Синята луна.

След това Линкълн отново запя мелодията на старата песен със същото име.

Оливия го изглежда остро.

— Бара ли? На улица „Хенепин“? Кога си тръгна?

— Когато удариха звънеца. Последни поръчки — извика той с тона, с който кондуктор на влак приканва за последен път пътниците да се качват.

— Разбирам. Линкълн, а как разбра, че Дейвид е човекът, хванал топката?

— От пожарникаря. Но старецът каза, че не живее в старата къща.

— Как разбра, че е в бунгалото?

— Момичето ми каза. А бебето ѝ ми се усмихна.

— Една от наемателките ми — прошепна Дейвид на Оливия и тя кимна.

— Линкълн, а знаеш ли къде е Престън Мос?

Очите му се наляха със сълзи.

— Той замина, но тя остана. Винаги е там.

Линкълн отново се залюля напред-назад, стиснал силно очи.

— Кой остава? — запита Оливия, но Линкълн отново се беше изгубил.

— Жената, което е убил — прошепна Дейвид. — Тя винаги е в мислите му.

— Смятам, че приключихме тук — прошепна в отговор Оливия.

Двамата отидоха в стаичката за наблюдение и Дейвид затвори вратата.

— Според мен той не е участвал в нашите пожари — каза тя.

Дейвид огледа стаята. Крофорд наистина отсъстваше.

— Къде е онзи от ФБР?

— Ядоса се, когато ти се извини на Линкълн, задето той му е крещял — отговори Кейн. — Изхвърча оттук. Какво имаше предвид, когато каза, че маркират полюса на топките?

— Полюса на света ли? — намръщи се Барлоу. — Но такова нещо не се споменава в никой от документите, които четох за SPOT.

— Да проверим дали нашата стъклена топка има белег — предложи Абът. — А този е за психиатричното отделение в затвора. Сега е пет без петнадесет. Искам ви в кабинета ми в пет. Господин Хънтър, благодаря ви. Оценяваме високо помощта ви.

— Няма защо.

Абът и останалите излязоха. Той остана сам с Оливия, която го наблюдаваше внимателно.

— Какво? — запита той.

— Какво си разбрал, Дейвид?

Сърцето му се сви. Той искаше да въздъхне, да избяга, да погледне настрана, да излъже, но вместо това отвърна колкото можеше по-искрено:

— Това, че видяното онази вечер още го преследва.

Погледът ѝ не се промени.

— Ще се видим по-късно. Трябва да довърша един разговор и затова няма да се върна преди девет. Ти къде ще бъдеш?

Сърцето му се отпусна и заби силно в гърдите му.

— Където кажеш.

Оливия се поколеба.

— Бунгалото не е зле. Ще ти се обадя, когато тръгна. Обеща да отговориш на въпроса ми тази вечер.

Сърцето му биеше все по-силно и заплашваше да го задуши.

— Да. Кой съм аз, нали?

— Точно така. Това искам да знам. Ела, трябва да ти разпиша пропуск за излизане.

Вторник, 21 септември, 16:55 ч.

Той слезе от микробуса и пое дълбоко въздух. Все още чуваше писъците на преводачката, а и стомахът му продължаваше да се бунтува. Всичко можеше да е толкова по-лесно, ако веднага му изпяваха каквото искаше да знае.

Тя беше опитала да мълчи, после се молеше за живота си, плачеше за децата си, но накрая, за *щастие на двама ни*, не издържа и проговори.

Вече имаше име и описание. Кени Латъм, шестнадесетгодишен, пясъчнорус, с кафяви очи, към метър и седемдесет на ръст и със сини кецове „Конвърс“. Но не него търсили. А друг, с тъмна коса и обувки номер четиридесет и три.

Но Кени е знаел нещо и полицаите искали да говорят пак с него, за да разберат какво е то. *Трябва да го намеря първи*. Проблемът беше, че онзи живеел в общежитието, в някакво проклето училище. *Как ще го измъкна? Как ще говоря с него?*

Преводачката лежеше като мъртва, но той не би ѝ се доверил. Щеше да използва хартия и химикалка. Но преди това трябваше да стигне при хлапето.

Отвори телефона на жената и се усмихна на последното получено съобщение. Оливия Съдърленд е заета и иска да се срещнат в училището в седем.

„Съжалявам — написа в отговор той. — Не мога да ви помогна. Имам ангажимент.“

Така полицаите нямаше да се чудят къде е, когато не дойде. След това намери последното съобщение до синовете ѝ. Лесно го намери — тя им казваше да си напишат домашните, преди да гледат телевизия.

„Имам ангажимент тази вечер — написа той. — Вечерята е в хладилника.“

Той не знаеше дали има вечеря в хладилника, но прочете такъв текст в предишните ѝ съобщения. Хлапетата бяха тийнейджъри. Нямаше да умрат от глад.

Сега никой нямаше да я търси с часове, може би дори до сутринта. Не искаше да открият тялото ѝ. Така полицаите щяха да се досетят, че той знае за момчето, което търсят, а това беше опасно. Завлече тялото ѝ сред едни дървета и я изтърколи в плиткия гроб,

който изкопа, докато тя спеше под влияние на упойващия етер. Той я зарови и си тръгна.

Вторник, 21 септември, 17:10 ч.

Когато Оливия се върна в офиса на Абът, всички седяха около масата, освен специален агент Крофорд, който стоеше до прозореца. Очевидно той беше причината за осезаемото напрежение в стаята.

— Добре — каза Абът, без да му обръща внимание. — Къде сме?

— Линкълн заминава за психиатричното отделение — отговори Кейн. — Когато приключим тук, двамата с Лив можем да отидем в бар „Синя луна“ и да проверим алибито му. Аз не мисля, че той е запалил нашите пожари.

— Но ни даде нещо — обади се Барлоу. Взе един от големите стъклени глобуси от плика за доказателствен материал и го обърна така, че северният полюс да е насочен към останалите.

— В стъклото е издраскан надпис VE, толкова леко, че човек би го пропуснал, ако не го търси. Valla Eam.

Крофорд се обърна бавно с безизразно лице.

— Какво казахте?

— VE — повтори Барлоу. — Точно където Линкълн казваше, че е. Надраскано е на полюса.

Всички наблюдаваха Крофорд, който стисна челюсти.

— Кога е казал това заподозреният?

— След като излязохте — отговори Барлоу.

Крофорд направи три крачки и стигна при масата.

— Дайте ми това.

Барлоу дръпна топката.

— Ще ви покажа своята, ако покажете вашата — отвърна студено той.

Стиснал челюсти още по-силно, Крофорд вдигна куфарчето от пода и го тресна на кръглата маса.

— Не ми харесва тона ви, сержант.

— А мен не ме е грижа — отвърна спокойно Барлоу. — Вие скрихте информация.

— Не искахме да плъзнат имитатори и затова крихме тази информация от пресата.

Агентът подаде на Барлоу малката кутия, която беше показал сутринта.

— Ние не сме пресата — сопна се той. — Ние разследваме три убийства. Трябваше да ни кажете. Щяхме да проверим това още сутринта.

— Аз погледнах проклетата ви топка сутринта — отвърна Крофорд. — Знаех вече.

Абът вдигна вежди изненадан.

— Това е просто... неприятно, Крофорд.

Барлоу поклати глава, сякаш останал без думи.

— Ще ми дадеш ли лупата си, Мики?

Жената му подаде малката лупа, която носеше със себе си, и Барлоу извади по-малката топка от кутията, за да я разгледа.

— Идентичен надпис — обяви той.

— Кога смяташе да ни кажеш, Крофорд? — запита любезно Абът. Личеше му, че е адски ядосан.

— След като заловим някого. Дотогава заповедите ми изискваха да споделям тази информация само с упълномощени лица.

Абът видимо се бореше да се овладее.

— Значи, според твоята информация за упълномощени, ти вече знаеше, че нашите пожари са свързани с вашите.

— Аз издирвам тези копелета вече дванадесет години. Оня лигав откачалник долу е виновен — изсъска през зъби агентът. — Той знае къде е Мос и може да идентифицира другите подпалвачи. Това няма ли значение за вас, хора?

— Има, и то голямо — отговори Оливия. — Той и другите са причинили смъртта на невинна жена преди дванадесет години и трябва да си платят. Но го накарай да плати за онова, което е сторил. Ако не е виновен за сегашните пожари, значи губим ценно време в спорове.

Крофорд скръцна със зъби.

— Дайте си ми доказателствения материал.

— След като го фотографираме — отговори спокойно Абът. — На ваше място не бих спорил.

— Губим време — избухна Крофорд.

— Именно — отвърна Абът, преструвайки се, че не го разбира. — Мики, какво имаш?

Жената погледна Крофорд с крайчеца на окото си.

— Снимки от бюрото на Томлинсън — отговори тя и ги разпръсна върху масата. — Възстановихме още няколко парчета.

— Надявах се, че няма отново да гледам как Томлинсън прави секс — каза Оливия и усети, че Мики чака да открият нещо, което тя вече беше забелязала.

— Тези снимки не са правени по същото време — обади се Кейн. — Виж Томлинсън на втората. По-слаб е. Виж мускулите по гърдите. Тренирал е. Помпал е желязо.

— Времето не съответства — отбеляза Оливия. Примигна и опита да подреди късчетата. — Съпругата му е разбрала за изневяратата на мъжа си и е наела частен следовател.

— По препоръка от приятелка — добави Кейн.

— Точно така. Наела е частния следовател и каза, че имал снимки...

— След седмица — промърмори Кейн. — Съпругата каза, че копирала файловете му още на следващия ден — петнадесети юни, според датата на файловете, които тя ни даде. Значи тези снимки са най-рано от осми юни.

Оливия разположи ранните и късните снимки на Томлинсън една до друга.

— Значи той е бял и пухкав, а после е бял и във форма. За това трябва месеци. В тази „късна“ снимка кожата му би трябвало да е с тен, защото би трябвало частният детектив да я е правил само преди няколко седмици. Това означава, че госпожа Томлинсън лъже.

Мики ги погледна впечатлена.

— Я, не го бях забелязала.

Оливия я изгледа с изненада.

— В такъв случай какво забеляза?

— Обувките на любовницата.

Ноа се засмя.

— Ти все гледаш обувките, Мики.

— Но бях права в твоя случай — отговори тя. Тогава, по снимките на жертвите на Човека с ямата правилно предвиди, че обувките са негов фетиш. — И сега съм права.

Оливия погледна двете снимки и въздъхна.

— Да, права е. Виж купчината дрехи на пода. От толкова дрехи по пода почти няма да ги забележиш, освен ако не си царицата на

обувките.

Мики се престори, че си разглежда маникюра.

— И царицата на обувките е начело. Това върху зимното яке и топлото бельо са обувки за сняг. А през юни е твърде топло за такива дрехи.

— Да поговорим с Луиз Томлинсън — предложи Кейн. — И да разберем кое е истината.

— Добра работа — отбеляза Абът. — Какво друго имаш, Мики?

— Събрахме няколко хартии от раницата, която пожарникарите намериха в жилищната сграда. Страница от книга. Потърсих изреченията в Гугъл. Фразите са от Итън Фром.

— Задължително четиво за гимназиалните класове — каза Абът. — Дъщеря ми трябва да го чете. А имаше ли нещо, свързано с името на ученика?

— Още не. Все още пресяваме парчетата. Взехме почвени проби от зоната край пътеката, по която подпалвачите са си заминали. Странно е. Открихме следи от два чифта обувки близо до сградата. А кучето откри следи от материала близо до оградата, откъдето са избягали, но само от един чифт обувки.

— Някой да не си е свалил обувките? — запита Оливия.

— Не знам. Затова взехме почвените проби. Пак говорим за обувки.

Абът се усмихна.

— Дръж ме в течение. Ноа?

— Няма новини от лагера „Лонгфелоу“ — отвърна мъжът. — Обадох се до щатската полиция за проверка, но сега в лагера не работи никой. Оставих съобщения по всички гласови пощи. Ще продължавам с опитите.

— Ами проверките на работниците от строителната фирма и служителите на Томлинсън? — запита Кейн.

— Няма общо помежду си — отвърна Ноа. — Проверих момичето, с което Томлинсън е имал връзка. Той ѝ е прехвърлил нотариално един от имотите си — къща в Удвю. Банката е предприела запориране на този имот преди месец.

— Кога е прехвърлил имота Томлинсън? — запита Оливия.

— Миналия декември — отвърна Ноа с извити нагоре вежди.

— Кралицата на обувките владее — обади се Мики. — Обувките за сняг не лъжат.

Абът се усмихна бързо, но неподправено.

— Браво, Мики. Ноа, упорствай с лагера. Трябва да знаем с кого се е запознало момичето през лятото там.

— Кени, шестнадесетгодишният ученик, определено я разпозна — каза Оливия. — Довечера ще идем отново да говорим с него.

— Преди това проверете алибито на Линкълн — нареди Абът и погледна към Крофорд, който стоеше като статуя. — Искам да установя дали има връзка с нашите пожари. И ми трябва онзи очевидец от пожара в жилищния блок.

Капитанът махна с ръка да излизат.

— Утре тук, точно в осем.

Когато се върна при бюрото си, Оливия провери мобилния си телефон и се намръщи.

— Вал е пратила съобщение. Има друг ангажимент. Трябва да намерим друг преводач. По дяволите.

Кейн въздъхна.

— Ще поискам човек по пътя към „Синята луна“.

— Това ще ни забави с часове — измърмори Оливия и се зае да подрежда бюрото си. Широкополата ѝ шапка продължаваше да крие лицето на богинята. След кратко колебание тя взе шапката и я сложи на главата си. — Е?

— Изглежда добре — отвърна Кейн и я нагласи на главата ѝ с критичен поглед. — Много приличаш на Ингрид Бергман.

— Тя е искала да е сама, нали така?

Колегата ѝ въздъхна.

— Не, това е Гарбо. Бергман беше в Париж с Богарт. Някой ден трябва да спреш да гледаш рисувани филми и да минеш на филми за пораснали.

— Няма да е скоро, старче.

Телефонът на бюрото ѝ звънна.

— Съдърленд.

— Иън се обажда. При мен има нещо, което трябва да видите.

Вторник, 21 септември, 17:25 ч.

Дейвид все още се чувстваше объркан, докато изкачваше стълбите към таванския си апартамент. Радваше се, че отпред няма репортери, но подозираше, че ще се върнат. Може би тази новина вече не е важна. Но пък се зарадва на колата на майка си, която стоеше паркирана отпред.

Спря на първата стълбищна площадка с омекнали колене. Мамка му! Ами ако Линкълн е идвал тук най-напред? Дейвид се втурна нагоре по стълбите, но го спря гласът на госпожа Едуардс, която подаде глава от апартамент 2А.

— Благодаря ти, Дейвид. Докараха хладилника днес сутринта. Благодаря.

— Момичетата добре ли са?

Линкълн беше говорил с някоя от тях и Дейвид все още не беше се поинтересувал всичко ли е наред. *Какво ми става?*

— Лейси и Тифани ли? Защо да не са добре?

— Ще ти обясня после.

Той продължи да тича нагоре по стълбите, отключи вратата и я отвори рязко. След това спря зашеметен.

Глен и майка му стояха близо един до друг. Тя държеше косата си вдигната над врата, а мъжът се суетеше с огърлицата ѝ. Извърнаха се към вратата като виновни тийнейджъри.

Лицето на Глен доби цвета на зрял домати.

— Тя отива на вечеря. Помоли ме да ѝ помогна с това проклето нещо.

Но пръстите му стояха на мястото си, стиснали огърлицата на майка му. И ако Дейвид не грешеше, когато нахлу в стаята, Глен я гледаше с нехарактерно нежно изражение.

По дяволите. Влюбваше се в майка му.

— Аз мога да я закопчая.

След като закачи клипса, той отстъпи.

— Изглеждаш добре, мамо.

— Благодаря. Глен се отби да провери дали знам последните новини. — Майка му го изгледа недвусмислено. — Преди да излязат по вестниците. Чух, че си прекарал още един вълнуващ ден.

Дейвид направи гримаса.

— Извинявай. Какво сте чули вие двамата?

Глен го изгледа строго.

— Някой е влязъл в бунгалото ми. Ти кога щеше да ми кажеш?

— Да, щях да ви кажа. Трябваше да се обадя. Съжалявам. Вие как разбрахте?

— От службата на местния шериф. Казаха ми да не се притеснявам, че владееш положението и си отнел оръжието на злосторника. А аз попитах: „Какъв човек? Какъв пистолет? Какво става, по дяволите?“.

Глен погледна майка му.

— Прощавай, Фийби.

— Няма проблем — кимна тя. — И аз казах същото. Та какво, по дяволите, става, Дейвид?

Синът ѝ се настани на фотьойла си, закри лицето си с ръце и заговори:

— Ето какво стана...

Разказа им цялата история, като наблюдаваше лицето на майка си. Тя беше уплашена, но го криеше добре. Глен, от своя страна, се ядосваше все повече при всяка следваща дума.

— И къде е сега този Линкълн Джеферсън? — запита много внимателно той.

— В психиатричното отделение на затвора. Ще го обвинят за влизане с взлом в твоя имот и за нападение срещу мен. ФБР също ще го емнат за палежите преди дванадесет години. Оливия и партньорът ѝ казаха, че ще проверят алибито му тази вечер във връзка с двата пожара.

— И той не каза ли къде е Мос?

— Не. Според мен не знае.

— Чакай да повтора, ако правилно съм те разбрал — каза злъчно Глен. — Чул е за стъклената топка от телевизията и затова е питал пожарникарите кой точно я е уловил, а те, без да подозират, че той е шибан лунатик, са му разказали за теб. Дошъл е тук навреме, за да чуе как казвам на репортерите, че не живееш тук. След това говори с някое от момичетата от 2А и те му казват за моето бунгало. Намира адреса на бунгалото, който не е включен в общодостъпните указатели, влиза в него и претърсва. И всичко това, преди да стане два часът. Бих казал, че той шизофреник е много умен.

Дейвид пристисна слепоочието си, за да облекчи пулсиращото главоболие, и се замисли.

— Над десет години е бил на лечение, Глен. Шизофреник е.
„Винаги е тук“, спомни си Дейвид и потръпна.

— Но си прав. Доста добра логика за човек с умствено заболяване.

Глен скръсти ръце на гърдите си.

— Някой помагал ли му е?

— Възможно е.

Майка му седна на дръжката на фотьойла и го потупа по рамото.

— Ти си добре и това е важното. Радвам се, че можеш да се грижиш за себе си.

— Не, важното е, че някой може да е помагал на онзи гаден лайнян убиец — обади се Глен с присвити очи. — Към когото изглежда изпитваш съжаление, Дейвид.

— Не — отрече той и поклати глава. — Добре, да, почувствах съжаление, но не е каквото си мислиш.

— В такъв случай обясни ми — изръмжа Глен.

— Глен — укори го майка му.

— Фийби — отвърна рязко той. — Този така наречен шизофреник можеше да се качи тук. Където се намираш ти, а не синът ти с черния колан, който може да се защити. Онзи е имал пистолет и е щял да те нападне. Замисли ли се за това, Дейвид?

Глен се изправи — дишаше тежко, стиснал юмруци. Дейвид стана безмълвно от стола си и го подкани с ръка да седне, но Глен поклати рязко глава.

— За какво точно ти стана жал? — запита Глен, по-тихо, но също толкова категорично.

— Колко трупа си виждал? Колко време тази гледка те е преследвала?

— Твърде много и твърде дълго — отвърна с равен тон Глен. — Но не съм ги убил аз.

— Точно. А той я е убил и даже не е напълно с разсъдка си, за да преодолее всичко това. Трябва ли да му се търси отговорност? По дяволите, да. Но той вече не е същият. Преди дванадесет години е бил недиагностициран шизофреник, уязвим и търсец нещо. Сега е жалък. Не исках да чувствам нищо към него, но не стана. Може би това ме прави слаб.

Дейвид, който стоеше на сантиметри от лицето на Глен, отстъпи и си пое дъх.

— Не се гордея с това, но е така.

— Мисля да седна.

Глен се настани на фотьойла и затвори очи.

— Не трябваше да ти говоря така. Няма от какво да се срамуваш. *О, изобщо не е така.*

— Няма нищо. Прав беше за опасността за майка ми. Не разсъждавах разумно. Трябваше да дойда веднага тук, за да проверя.

— Майка ти е тук — обади се тя недвусмислено. После добави с по-мек тон: — И е добре. — Потупа ръката на Глен по същия начин, както преди това успокоително потупа ръката на сина си. — А сега трябва да тръгвам. Закъснявам за вечерята.

— Аз ще те закарам — предложи Дейвид и вдигна ръка, за да спре възраженията ѝ. — Знам, че караш добре, но Глен е прав. Колкото повече мисля за това, толкова повече смятам, че някой е помагал на Линкълн да ме намери. Преди да изясним кой е той и защо го прави, ще съм по-внимателен към теб.

— Добре, сине. Тази вечер тук ли ще бъдеш?

Той се поколеба. Трябваше да се срещне с Оливия в бунгалото. Ако нощта свършеше зле, както предишната, щеше да се върне. Ако свършеше както тази сутрин... Но това е егоистично. Не искаше дори да мисли какво е можело да се случи, ако Линкълн се е качил първо тук. Безопасността на майка му беше на първо място, докато всичко не се изясни.

И все пак двамата с Оливия трябваше да обсъдят някои неща.

— Да, но не преди десет или може би единадесет. Ти кога ще приключиш с Ив и Ноа?

Майка му го погледна внимателно.

— По-лесно ще е ако тази вечер остана при Ив. Тъкмо няма да ме изпращат дотук след вечерята. Ще си взема някои неща.

Майка му стана и погледна Глен.

— Поканата остава. Добре дошъл си на вечеря с мен.

Той поклати глава.

— Благодаря, но съм смазан. И искам да поговоря с момчето ти.

Дейвид изчака майка си да излезе.

— И момчето иска да говори с теб. Но най-напред трябва да говоря с момичетата от 2А и да видя коя е разговаряла с Линкълн, а после да им се скарам. Ела с мен да закарам майка ми и можем да говорим по пътя насам. Трябва в седем да ида в доджото, а после имам... нещо. Нещо като среща.

— Хубавата руса полицайка ти е дала втори шанс? — запита развеселен старецът. — Трябва много да те бива в сладките приказки.

— Понякога.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Вторник, 21 септември, 17:55 ч.

Оливия и Кейн завариха Иън, загледан в рентгенови снимки на череп на светлинното табло в моргата.

Тя потръпна. Черепът беше натрошен на няколко места.

— В какво се е ударил?

— Волана, предното стъкло, рамата на колата и три дървета, докато е падал по насипа. Донесоха ни го в понеделник.

— Защо го гледаме — запита Кейн.

— Помните снощи, когато се интересувахте от онзи лагер и ви помолих да си идете, че имах още една аутопсия, нали? Това беше човекът. Джоел Фишер. Не е пушил. Но след разреза открих увреждане на горните дихателни пътища. От дим.

— Какъв дим? — настръхна Оливия.

— Отначало реших, че е поел дим при катастрофата, но проверих колата — не се е запалила. След това дойде изследването на урината. Пълна е с оксикодон. Изненадан съм дори, че е можел да кара колата. Затова направих и кръвна картина. Открихме следи от цианиди.

— Отровен ли е? — запита Кейн, а Иън поклати глава.

— Не в този случай, особено след като се установиха и високи нива на въглероден оксид. Вдишал е горяща пластмаса.

— Пожар в сграда — каза Оливия. — О, боже! А кръвната картина на Трејси Мълън?

— Остра цианидна токсичност. Това не означава, че са присъствали при един и същи пожар, а че огънят е от същия тип. Горяща сграда с мокет, мебели и неща на полимерна основа.

— Той е бил там — отбеляза Кейн. — Кучи син. И как се вписва рентгеновата снимка в цялата картина?

— Радвам се, че попитахте.

Иън сложи друга снимка на череп до тази на Джоел Фишер. На втората се виждаше пукнатина в основата на черепа.

— Вижте същото място на черепа на Джоел.

Кейн се наведе.

— Същата пукнатина, само дето се губи сред останалите увреждания.

— Затова не я забелязах първия път — каза Иън. — Втората снимка е на Хенри Уимс, пазача. Без мнението ми да е окончателно, ще кажа, че е възможно да са удряни с едно и също оръжие и от един и същи човек.

— Джоел Фишер имаше ли останки от барут по ръцете? — запита Оливия.

— Не. Проверих — отвърна Иън. — Можеше да ги е почистил, но аз не намерих следи.

— Тялото на Фишер още ли е при теб? — поинтересува се Кейн.

— Да, и ми създава доста главоболия. Родителите му са ортодоксални евреи и погребението трябваше да се състои днес следобед. Наложил се да го отменят, защото не освободих тялото, преди да получа кръвната картина. Доста са ми ядосани.

— Още повече ще се ядосат на нас — предсказа мрачно Оливия. — Това е истинска находка, Иън.

— Ето информацията за хлапето — добави лекарят и им подаде разпечатката. — Освободих тялото на Уимс и то замина. А какъв е статусът на момичето, Мълън? Баща ѝ я идентифицира снощи.

— Майка ѝ трябваше да си я поиска днес. Доколкото разбрах, полетът е закъснял — обясни Оливия. — Имам телефона ѝ. Ще разбере къде е. Но остава въпросът кой е причинил другите наранявания на Трейси. Не искам това да остане неизяснено.

— Така си и мислех. Майката може да дойде тук направо от летището. Да я задържа ли, докато вие дойдете?

— Определено — отвърна Кейн. — Трябва да видим нейното лице и това на съпруга ѝ, когато им разкажем за нараняванията на дъщеря им.

Сбогуваха се с Иън и напуснаха моргата.

— „Синя луна“ за алибито на Линкълн или къщата на Джоел Фишер?

— „Синя луна“. След това ще можем да разкараме Крофорд от Абът.

— Така само ще разберем дали Линкълн е замесен в нашите пожари — възрази Кейн. — Крофорд няма да се съгласи, че не става

въпрос за вътрешен тероризъм, докато не му дадем доказателство, а пожарите може да са точно това. Подпалвачите са знаели за маркировката на топката, пък и ако е участвал студент... — добави той и отвори вратата пред Оливия.

— Да, само дето лицето на Томлинсън липсва — каза тя и пое дълбоко свеж въздух. Свали шапката си и я помириса. — Смрадта от моргата се е пропила в нея.

— Ще изчезне — отвърна Кейн. — Иначе Джени щеше да ме кара да държа всичките си шапки в гаража. Ще трябва да претърсим стаята на Джоел.

Оливия четеше информацията за момчето.

— Живял е с родителите си. Ще се обадя на заместник-прокурора. Надявам се, че имаме достатъчно основания за заповед за обиск.

Вторник, 21 септември, 18:10 ч.

Майката на Дейвид махна с ръка на Ив и Ноа, които стояха пред ресторанта.

— Надявам се, че не са чакали дълго.

— Едва ли са имали против, мамо — отвърна сухо Дейвид, докато паркираше пикапа. Двата се държаха за ръце и се усмихваха глуповато един на друг, което го изпълни с копнеж. Не изпитваше завист към щастието на Ив. Тя беше преживяла твърде много. Заслужаваше вечно щастие с Ноа.

Просто се питаше кога ще дойде и неговият ред.

— Трябва да се запознаеш с тях, Глен — настоя майка му. — Помогни ми да сляза, Дейвид. Не искам да си навехна глезена, докато скачам от този пикап с глупавите високи токчета.

Но Ноа се притече на помощ още преди Дейвид да успее да слезе. Погледна го любопитно и целуна майка му по бузата.

— Фийби, тази вечер изглеждаш зашеметяващо.

— А ти знаеш как да очароваш — отговори тя. — Ив, ела. Запознай се с Глен.

Тази вечер Ив изглеждаше различна. Усмихваше се доста, откакто се запозна с Ноа, но тази вечер усмивката ѝ изглеждаше по-сияйна. Тук имаше нещо хубаво. Приятели от години, Дейвид и Ив се

чувстваха като брат и сестра. Ив се запозна със семейството му чрез Керълайн, съпругата на брат му Макс. Чрез нея той се беше запознал с Дейна, в която се влюби до уши.

Сега това му се струваше толкова далечно. Преди мислите за Дейна, прегръщана от друг мъж, му причиняваха почти физическа болка. А сега не изпита нищо такова.

Времето наистина лекуваше раните. А понякога разкриваше и че онова, което човек желае така отчаяно, не е непременно онова, което е трябвало да притежава.

Майка му прегърна Ив през рамото.

— Глен, това е Ив. Казвах ти за нея. А това е Ноа, приятелят ѝ. Ив, запознай се с Глен. Той е наемател на Дейвид.

Глен се беше измъкнал от задната седалка на пикапа и стисна ръката на момичето.

— Много слушах за вас, млада госпожо. — След това, усмихнат широко, вдигна ръката ѝ по-нагоре. — Заради този камък ли е цялата тази вечер?

Ив погледна Дейвид.

— Искяхме първо на теб да кажем, но ти беше зает.

Той преглътна буцата в гърлото си, прегърна Ив и я завъртя.

— Честито — успя да каже с хрипкав глас. — Истински се радвам. Наистина.

— Благодаря — отвърна зарадвана тя. — Наистина.

Дейвид я свали на земята и продължи да се усмихва.

— Честито, Ноа.

Разплакана, майка му прегърна Ив толкова силно, че Дейвид се притесни да не я прекърши. Защото тя не се радваше просто заради годеча. Ив беше изстрадала толкова много — покушения и две измъквания от лапите на смъртта. Почти се беше предала. Но не съвсем. И ето сега, грееше като звезда. Дейвид почувства, че очите му се навлажняват предателски.

— Е, кога е датата? — запита той Ноа, чиито очи също изглеждаха подозрително влажни.

— Още не знаем — отговори той. — Ив иска известно време да я гледят, а аз нямам против.

Пристъпи от крак на крак, за да се доближи до Дейвид, докато жените бърбеха щастливо.

— Защо ти докара Фийби?

Ноа не беше глупак, което Дейвид откри още преди седем месеца, когато мрачния и замислен детектив водеше следствието срещу серийния убиец. Незабавно разбра, че може да му се довери и станаха приятели. Адски удобно се оказа и това, че Ноа и Оливия също са приятели. През последните седем месеца Ноа служеше като един от най-добрите източници на информация за нея.

— С Глен разговаряхме за Линкълн — взломаджията в бунгалото.

— Чух за него.

— Доста изтънчено е пипал, докато ме намери. Не сме сигурни дали е бил сам.

— И аз се питах същото, докато карах към дома. Искаш ли да откарам Фийби при теб по-късно?

— Тази вечер тя ще спи при вас, ако нямаш нищо против.

Дейвид взе сака на майка си от задната седалка.

— Аз ще закъснея малко тази вечер, а утре съм на смяна от осем сутринта. Все си мисля какво ли щеше да стане, ако Линкълн първо беше отишъл в апартамента ми и...

— Е, не го е сторил — отвърна практичният Ноа. — Ти или Глен имате ли идея кой може да му е помагал?

— Не. А ти?

— Още не. Ще се погрижа Оливия да научи за това.

Дейвид се поколеба, а после сви рамене.

— Аз имам среща с нея тази вечер. Ще ѝ кажа.

Ноа го изгледа нетърпеливо.

— Ами време беше, Хънтър.

— Знам, знам. Трябва да тръгвам. Наглеждай майка ми.

— Не се безпокой.

Дейвид понечи да си тръгне, но Ив го спря.

— Чакай.

Прегърна го през врата и прошепна в ухото му:

— Ти ме накара да рискувам с Ноа и със себе си. Каза ми, че друг шанс може да нямам. Помниш ли?

Да, помнеше. Същата вечер преди седем месеца тя го караше да се вземе в ръце и да не оставя животът му да отминава.

— Да. Това беше цената, на които ти оправих покрива.

— Ти оправи живота ми. Сега ти връщам услугата. Не изпускай тази възможност. Обещай ми, че ще кажеш на Оливия за чувствата си. Скоро.

Той я изгледа изненадан.

— Ти как разбра за това?

— Ноа ме накара да се запиша на поредния курс по самоотбрана.

Руди ми каза.

Дейвид се засмя.

— Голям пор е.

— Не, не е. Той е много свестен и е най-добрият източник на слухове в града — отвърна тя. — Обещай ми, Дейвид.

— Обещавам.

Пусна я и махна на Глен.

— Да тръгваме. Имам час да ме ритат в доджото и не искам да закъснея.

Вторник, 21 септември, 18:20 ч.

Вече знаеше как да измъкне Кени от добре охраняваното общежитие. Само че моментът не беше подходящ. Ако можеше да задейства плана си по-късно, например към полунощ, когато полицаите и спасителните служби ще са заети с планирания от Албер пожар, щеше да успее със сигурност.

Но Съдърленд и Кейн трябваше да се върнат в училището в седем вечерта. Той трябваше да измъкне Кени, преди да проговори пред полицаите. Моментът не беше подходящ, но нямаше избор.

Набери номера! Избра първите няколко цифри на централата на училището и се замисли кой ли би вдигнал по това време. Най-вероятно охраната.

В този момент телефонът на преводачката звънна тихо. Отново я търсеше детектив Оливия Съдърленд. Той рязко прекъсна обаждането, което се готвеше да направи. Съдърленд все още не беше в училището, защото той се намираше точно там, в минибуса си на улицата. Защо се обаждаше тя?

Затаи дъх в очакване да се включи гласовата поща. Изчака една минута и набра гласовата поща на преводачката, след което се заслуша.

Издиша с шумно облекчение. Излязла беше някаква друга задача. Полицайте искаха Вал да дойде утре в десет сутринта. Сега всичко щеше да стане точно по план.

Усмихнат, той написа в отговор: „10 е добре, до утре“.

Трябваше да се върне в магазина си. Днес, третия четвъртък на месеца, там се провеждаше среща на местния клуб на книгата. За щастие, те говореха повече за собствения си живот, отколкото за прочетените книги. Така само от клюки беше успял да закачи още няколко нови клиенти.

Вторник, 21 септември, 18:30 ч.

— Това беше добре — каза Глен тихо.

Дейвид го стрелна с очи, преди да се съсредоточи отново върху пъплещия трафик. Толкова беше потънал в мислите си, че чак забрави за стареца на съседната седалка.

— Да, така е.

— Как майка ти просто е взела момичето под крилото си. Ив, искам да кажа.

— Е, така е там, в Чикаго. Семейството ни е голямо и не е само от кръвни роднини. И се грижим един за друг.

— И въпреки това ти се махна.

— Да. Магнах се.

— Заради онова име, което каза през... знаеш — покашля се Глен. — За онази, несподелената.

Дейвид се усмихна от притеснението на стареца. И баща му щеше да се държи точно така.

— Готов ли си да говорим за Линкълн Джеферсън?

— Мисля, че ще е мъдро да го направим — отвърна Глен с облекчение. — А приятелката ти, полицайката, нямаше ли някакви идеи?

— Не. Но се чудех защо ли някой ще иска да помага на Линкълн. Каква полза ще има от това? Линкълн каза, че е влязъл в къщата ти, за да търси доказателство, че са ми платили да лъжа и да натопя Мос.

— Кое е откачено.

— Да, защото Линкълн е откачен. Кой друг би се разтревожил, че сме опетнили името на Мос?

— Самият Мос, например. Ако е още жив. Или някой от другите му последователи. Доста бяха — отговори Глен. — Ще трябва да разбереш кой е говорил с шизото.

— Човек може да извади късмет — отговори бавно Дейвид, — ако провери мобилния му телефон.

Веждите на Глен се извиха рязко нагоре.

— И кой би могъл да направи това?

— Аз. Проверих му джобовете, след като го завързах. Искях да съм сигурен, че няма друго оръжие, докато чакам полицаите.

— Благоразумно.

— И аз мислех така. Намерих телефона на Линкълн, проверих обажданията и записах номерата.

Глен се разсмя.

— Браво, момче. Добре си направил.

— Ще видим дали от номерата ще излезе нещо. Освен това си мислех и за сайта, посветен на Мос.

— А, този боклук — измърмори Глен.

— Да, но някой е отделил доста време да го направи и поддържа. Някой, който цени Мос и не би искал да го свържат с две убийства с огнестрелно оръжие. Интересно ми е как може да се открие собственикът на сайта.

— Дали ФБР не са го открили вече?

— Така си мислех, но ето че Линкълн изглежда е минал под радара им.

— Вярно. Ти не ми ли каза, че приятелката ти Ив се занимава с интернет сайтове? Че е малко хакер?

— Да, но не искам да я въвличам в това. Тя най-последно живее нормален живот.

Глен не каза нищо цяла минута, а Дейвид се намръщи.

— И? Кой друг, момче?

Дейвид въздъхна.

— Познавам един човек в Чикаго, който е много добър в интернет шпионажа, но не ми е приятно да го моля за нищо.

— Защо така?

— Защото е съпруг на несподелената.

И който, за ужас на Дейвид, се оказа адски свестен. Искаше да мрази съпруга на Дейна, но не можеше.

Глен изстена.

— О! Ами племенникът ти? Дето учи в колеж. Обзалагам се, че той знае някои неща за интернет.

— Том знае доста, сигурен съм в това, но не е хакер. Но може да познава такъв. Ще му се обадя.

— Ти нали осъзнаваш, че няма да стигнеш за курса по карате?

Дейвид въздъхна. Трафикът беше спрял почти напълно.

— Ами днес следобед потренирах с Линкълн и мога да пропусна един път. Ще се обадя на Пейдж да ѝ кажа, че не мога да отида.

— И след това ще поработим по телефонните номера и интернет сайта.

— Четеш ми мислите.

Вторник, 21 септември, 13:30 ч.

Остин Дент крачеше из спалнята си и проверяваше телефона през няколко минути. Училището беше свършило преди три часа. *Три часа.* Къде, по дяволите, е Кени? Трябваше само да иде до пощенската кутия посред града и да пусне проклетото писмо.

В отиването до града нямаше проблем. Двамата го правеха много пъти, когато получаваха пропуск за градската библиотека. Ето едно от предимствата на гимназията. Човек имаше повече свобода, отколкото хлапациите, които също живееха в общежитията.

Спря се и прокара пръсти през косата си. Защо Кени не му пишеше?

Опита да се успокои и седна на износения диван в хола, а после включи новините по телевизора. И се намръщи. На този канал субтитрите не струваха. Използваха някакъв компютърен детектор на речта, който винаги объркваше думите. Половината от казаното нямаше смисъл.

Превключи на националната кабелна станция, където нямаха този проблем. Дразнеше се, че трябва да разчита на субтитрите. А много от познатите му деца не си правеха изобщо труд да гледат новините. Но Остин искаше да знае какво се случва по света, защото един ден щеше да иде в колеж и да направи нещо със себе си.

Поклати глава. Колеж ли? Да бе. Нямаше пари за колеж. А и сега, след като го изгонеха от училището, можеше да целуне за сбогом

стипендията, за която работеше усилено. *Ако решат, че ти си запалил пожара, ще идеш в затвора и нищо друго няма да е от значение.*

Но не съм аз. Аз опитвах само да пазя Трейси. Гърдите го боляха само при мисълта за нея, тоест през цялото време. *Тя ми вярваше. Обещах да ѝ помогна.*

Защо не направих нещо? Той помнеше охлузванията ясно. Взел я беше от летището „Омаха“ и искаше да убие някого.

— Нека те закарам в болница — молеше я той, по тя отказа.

— Ще ме накарат да се върна.

И го гледаше с непоколебима решимост, докато жестикулираше с едната си ръка, защото другата беше навехната. *Навехната.*

При мисълта как онзи звяр ѝ извива ръката дотолкова, че ставата се изкълчва, той изпитваше яростна омраза. Един ден, когато всичко това утихне, щеше да се погрижи звярът да си плати. Но това нямаше да върне Трейси.

И в този момент тя се появи. Показаха снимката ѝ на екрана. Дълбоко в него се надигна вик, но той го сподави. Ням вик.

„Била е само на шестнадесет. Избягала от Гейнсвил, Флорида“ — редяха се субтитрите.

Но тя беше нещо много повече. Сладка, умна и забавна. И уплашена. Много уплашена. *Аз ѝ обещах, че ще е в безопасност.*

На екрана се появи втора снимка и Остин се стресна. Показаха пазача, когото той видя да убиват хладнокръвно. Хенри Уимс.

Мамка му каза си той, а бягащите надписи по екрана накараха сърцето му да заподскача. Пенсионирани полицаи. Значи ще искат отмъщение. Ще си го изкарат на мен.

Скочи на крака и се обърна, защото не можеше да гледа повече. Изключи телевизора и отново тръгна из стаята. *Кени, къде си, по дяволите?*

Вторник, 21 септември, 18:50 ч.

Оливия спря колата.

— Очаквах къщата на семейство Фишер да е по-голяма.

— И аз — отвърна Кейн. — Фишер е богат човек.

Тя прехапа замислена устни.

— Ех, ако имавме заповед за обиск. Ще са бесни, че Иън отложи погребението на Джоел заради кръвните тестове. Едва ли ще ни сътрудничат. Пак ще се обадя на заместник-прокурора.

— Той ще се разкрещи — навъси се Кейн.

Устните на Оливия трепнаха — винаги я разсмиваше с този свой тон.

— Да крещи.

След това набра номера на Браян.

— Не — каза заместник-прокурорът без встъпление. — Съдията отказва.

— Не може да бъде — изхленчи превзето Оливия. — Наистина ли?

— Виж, извинявай. Трябва да ни дадете повече неща, за да имаме основание за претърсване.

— Добре. Благодаря за опита.

Тя прекъсна разговора и погледна към Кейн.

— Няма заповед.

— Разбрах това — отвърна сухо той. — Е, поне можем да кажем на Абът, че Линкълн не е замесен в двата пожара.

— За късмет, барът пазеше видеозаписа с Линкълн, който седи там с последните клиенти. Не смятам, че Крофорд би приел само думите на бармана за доказателство.

— Той още ни трябва за влизането с взлом и опита за нападение над Хънтър, но за пожарите е проблем на ФБР. Джоел Фишер е наш проблем.

Кейн излезе от колата и я погледна безгрижно.

— Твой ред е.

— Не е. Аз си минах реда с Луиз Томлинсън. Фишер са твои.

Кейн направи гримаса.

— Надявах се да забравиш.

— Нима се е случвало някога?

— Нито веднъж.

Оливия го спря, преди да почука на вратата.

— Чакай. Свали си обувките!

Кейн се намръщи.

— Защо?

Все още не правят шива, заради забавеното погребение. Но къщата може да е подготвена. Без кожени обувки. От уважение.

— Ти откъде ги знаеш тези неща? — запита партньорът ѝ, като изхлузваше обувките си.

— Като малка имахме съседни, които бяха ортодоксални евреи. Ако някой в семейството умреше, двете с майка ми ходехме там да носим храна. Свали си шапката!

Тя също свали своята.

Кейн я послуша.

— Виж, Лив, ако знаеш тези неща, може би е редно ти да вземеш този ред. По-гладко ще мине, защото аз може да объркам нещо от невежество. Обещавам да взема следващите два реда.

Оливия го изгледа сърдито.

— Мразя, когато си логичен. Добре.

Почука и изчака с все по-неприятно предчувствие. Нямахте лесен начин да уведомяваш родителите. Ако починалият е евентуално заподозрян... Нямахте да е приятно.

Вратата се отвори и пред тях застана мъж с дълга брада и черен костюм.

— Да?

— Съжалявам, че се натрапваме. Аз съм детектив Съдърленд, а това е партньорът ми, детектив Кейн. — Оливия показва значката си. — Бихме искали да говорим с господин и госпожа Фишер.

— Те са в траур. Не може да ги безпокоим.

Оливия сложи ръка на вратата, която се затваряше.

— Извинете — каза тя. — Това не е светско посещение. Разбираме, че са в траур, но трябва да говорим с тях. Веднага.

Ядосан, мъжът отвори вратата.

— Аз съм равин Хиршфелд. Влезте.

— Благодаря.

Оливия седна на малкия диван, който им посочи равинът, а Кейн се настани до нея. След малко на съседния диван се настаниха двама души със зачервени очи. Равинът остана на вратата към кухнята, сякаш е на пост.

— Ние сме семейство Фишер — каза възмутен мъжът. — Ще освободите ли сега тялото? Бихме искали да погребем сина си.

— Знам, че ви е трудно — поде Оливия. — Съдебният лекар откри нещо при аутопсията на сина ви, което налага допълнителни проучвания. Затова сме тук.

Госпожа Фишер вдигна глава наперено.

— Казаха ни вече за наркотиците, които уж са открили в тялото на сина ни. Не го вярваме.

О, страхотно — помисли си Оливия. — *А на това ще повярват още по-малко.*

— Съжаляваме за загубата ви, госпожо. Съдебният лекар няма причина да лъже.

Госпожа Фишер трепна леко.

— Не съм казала, че лъже. Сгрешил е. Синът ми не беше някакво наркоманче, а добро момче от добро семейство. — Гласът ѝ пресекна, а по бузите ѝ потекоха сълзи. — Той се бореше за каузи, а не за дрога.

— Какви каузи, госпожо Фишер? — запита внимателно Оливия.

— Всякакви. Набираше пари за СПИН — десет хиляди долара през последната година в гимназията. Сам ги събра. Ние му казахме, че ще дадем парите, но той искаше да ги събере сам. Работеше за благотворителни организации. Доброволен труд — изхлипа майката. — Искаше да направи света по-добро място и няма да ви позволя да го опетните.

Съпругът ѝ я прегърна и изгледа детективите намръщен.

— Тръгвайте си.

— Още не — отвърна с успокоителен тон Оливия. — Моля да ме изслушате. Нуждая се от помощта ви.

— Каква помощ? — озъби се господин Фишер, докато съпругата му правеше опит да се успокои.

— Господине, синът ви участвал ли е в групи в кампуса? Клубове?

— Не. — Фишер изглеждаше объркан. — Защо?

— Говорил ли е някога за спасяване на животни, влажни зони, околната среда?

— Разбира се — отвърна мъжът, като потупваше по гърба жена си, която се тресеше. — Той беше загрижен за тези неща. Защо? — повтори с по-подозрителен тон.

— Съдебният лекар е установил увреждане на белите дробове на сина ви. Той е присъствал при пожар в строителен обект. Неотдавна.

Не повече от дванадесет часа преди смъртта си.

След напрегнат миг мълчание, госпожа Фишер се отдръпна от съпруга си, като очите ѝ сега бяха широко отворени, ужасени и гневни.

— Не е бил. Знам какво казвате — че той е започнал онзи пожар от новините. При който умря момичето. Но не е той. Не е бил при пожара.

Оливия запази спокойствие.

— Да, госпожо. Там е бил. Съдебният лекар провери това много внимателно. При кръвните изследвания на Джоел са установени цианиди. Това се случва, когато някой вдиша горяща пластмаса, каквато има при пожарите в строителните конструкции. Бихме искали да разберем какво е станало. Джоел изглеждаше ли разстроен в понеделник сутринта?

Госпожа Фишер клатеше глава.

— Не е бил при пожара. Тук беше. С нас.

— През цялата нощ ли? — запита Оливия.

Съпругата отново вдигна предизвикателно глава.

— Цялата нощ — отсече твърдо тя.

Но очите на съпруга ѝ говореха друго.

— Така ли беше, господин Фишер? — запита тихо Оливия.

— Да — отговори той. Но не особено твърдо.

Оливия хвърли поглед към равина, който сега изглеждаше повече разтревожен, отколкото оскърбен.

— Ще позволите ли да видим стаята на Джоел? — запита тя.

— Махайте се — настоя бащата. — Или ще се оплача.

Двамата детективи станаха.

— Партньорката ми беше много търпелива с вас, господине — отбеляза сурово Кейн. — Отричането на фактите няма да ги промени.

— Ако е запалил пожара в онази сграда, ще узнаем истината — обади се Оливия, все така тихо. — Не претендирам, че разбирам чувствата ви, но ако това е моят син, аз бих искала да знам. Ще разберем всичко, независимо дали ще ни помогнете.

— В онзи пожар загина момиче — каза с неравен глас бащата. — Искате помощта ни, за да припишете смъртта ѝ на нашия син? За луди ли ни смятате?

Оливия хвърли поглед към равина, а след това погледна и огледалата, покрити с черни шалове, и табуретките, подготвени за

бдението.

— Изглеждате като хора, които биха постъпили правилно. Морално.

Замълча, за да им даде време да се замислят над думите ѝ.

— Снощи стоях редом с бащата на момичето, който трябваше да я идентифицира. И той плачеше. Той иска отговори и аз ще ги намеря.

— Ще се видим отново — обеща Кейн. — Със заповед за обиск, ако се наложи.

— Казахте, че синът ви е добро момче — продължи Оливия. — Добър човек. Възможно е да е искал да постъпи правилно, но нещата да са се объркали.

Родителите я погледнаха разколебани и Оливия разбра, че е налучкала правилния подход.

— Ако беше тук, съм сигурна, че щеше да иска да постъпи правилно. Да иска тешува^[1].

Господин Фишер я погледна в очите.

— Но не е.

— Но вие сте тук — отвърна Оливия с тъжна усмивка. — Прекарвали сте цял живот в спазване на закона и зачитане на Талмуда. Ако синът ви е малко дете и извърши грях, вие трябва да го водите по стъпките на покаянието. За да може той да признае грешката си и да поиска прошка. Да се извини. Той не може да го стори, но вие можете. Позволете ни да видим стаята му. Трябва да разберем какво е станало. Заради починалото момиче, заради Джоел и заради вашето семейство.

Господин Фишер изглежда се разколебаваше.

— Но пазачът? Той е бил прострелян.

— Съдебният лекар потърси остатъци от барут по ръцете на Джоел, но не намери такива — намеси се Кейн внимателно. Добре се бяха сработили като партньори. — Няма вероятност Джоел да е използвал оръжие.

— Съдебният лекар откри също, че синът ви е ударен по главата с тъп предмет. Може да не е знаел...

В този момент тя се досети за една подробност. От сградата излизаха стъпките на двама души, но при оградата следата показваше само един. Спомни си какво каза на Донахю, когато разискваха профила на подпалвачите. Различни цели.

— Какво може да не е знаел? — запита госпожа Фишер напрегнато.

— Може да не е знаел какви са плановете на другите — отговори Оливия.

Бащата пребледня.

— Джоел никога не би убил човек. Не и нарочно. Не и моят син.

— Но вие не знаете какво е направил. Това е по-лошо, да не знаеш — каза Оливия. — Моля ви, трябва да видим стаята му.

Господин Фишер погледна равина. Равин Хиршфелд сви рамене.

— Вие решавате.

— А ако това беше вашият син? — запита майката, която отново плачеше.

Хиршфелд отпусна рамене.

— Тогава, нека бог ми е на помощ, мисля, че ще кажа „да“.

Господин Фишер въздъхна продължително.

— Добре. Може.

Оливия го погледна в очите.

— Благодаря ви. Няма да се бавим.

[1] Покаяние (иврит). — Б.пр. ↑

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Вторник, 21 септември, 19:30 ч.

— Здравсти, Том — изписаха две хубави колежанки пред университетската спортна зала, където Дейвид и Глен намериха племенника Том малко преди края на часа по баскетбол. Глен гледаше как момичетата се отдалечават, поклащайки предизвикателно стегнатите си дупета.

— Прибери си очите в главата, старче — каза развеселен Дейвид. — Да не мислиш, че искам да те карам в спешното с инфаркт?

— Младите не знаят какво да правят с младостта си — въздъхна Глен, а Том се разсмя.

— Съжалявам за това — извини се младежът. — Хайде да се махаме от гимнастическия салон. Привлича фенките.

Дейвид знаеше, че Том е наясно със статуса си на изгряваща спортна звезда, но се зарадва, че племенникът му е скромен.

— Не знам — отговори Глен. — Не ми е неприятно да привличам фенки.

Том се ухили, докато ги водеше по тротоара към общежитието.

— Нито на мен.

— Стига само да гледаш — посъветва го Дейвид, както правеше винаги. — И да не пипаш.

— Знам, знам — отговори момчето. — Не съм глупав, Дейвид.

— И никога не съм те смятал за такъв.

Когато двамата се запознаха, Том беше четиринадесетгодишен и ужасен. Майка му, Керълайн, изчезна някъде, а Ив я настаниха в болницата с опасност за живота. Биологичният баща на Том, едно истинско чудовище, ги беше открил след дългогодишно дебнене. Спасиха се благодарение на по-големия брат на Дейвид, Макс, който беше влюбен в Керълайн и по-късно осинови Том, когато обикна като свое дете. Всички го обичаха.

За Дейвид най-яркият спомен от онези ужасяващи часове, докато се бояха, че Керълайн е мъртва, оставаше почти неестествената

зрялост на Том. Възрастните около него губеха самообладание един по един, а той остана спокоен и съсредоточен. Оттогава Дейвид го наблюдаваше — младежът растеше спокоен и уравновесен и караше семейството си да се гордее с него.

Спряха до една маса за пикник и Том седна на нея, като подпря крак върху баскетболната си топка под пейката.

— Е, какво друго ви води тук, освен да оглеждате момичетата?

Дейвид седна до него на масата, а Глен се настани на пейката срещу тях.

— Трябва ни хакер — каза смело Дейвид.

Том се засмя, но после се съвзе.

— Сериозно ли говориш?

— Да — отвърна Дейвид и разказа случилото се, а Том пребледня.

— Аз обядвах с баба в закусвалнята, но тя изобщо не спомена за това.

— Било е още рано — отвърна Дейвид. — Всичко стана към два часа.

— Когато се е върнала в апартамента ти — поклати глава Том. — Господи, ако онзи откачен е влязъл, докато е била там?

— Именно — обади се Глен, загрижено. — Затова сме тук.

— Трябва ни информация за интернет страницата на Мос — обясни Дейвид. — Кой я е направил, кой я притежава, кой я поддържа, кой я посещава? Имаш ли познат, който може да ни помогне?

Том кимна мрачно.

— И още как, по дяволите. Той е пред вас.

Дейвид го изгледа с широко отворени очи:

— Ти? В никакъв случай.

— Аз — погледна го косо момчето. — Когато миналото лято се прибрах за лятната ваканция, ти казах, че работих в магазин за зеленчуци. Но на половин работен ден. Останалото време работех за Итън. Всъщност, за него работя вече няколко лета. Много добре плаща. За половината от времето от него изкарвах два пъти повече, отколкото от зеленчуците. Съжалявам.

Дейвид въздъхна.

— Защо не си ми казал?

— Не мислех, че е необходимо. Сол в раната и прочее.

Раменете на Дейвид се отпуснаха.

— Знаел си?

Всички ли знаеха за любовта му към Дейна?

— Извинявай, ама то се виждаше ясно. Разбира се, ако човек гледа.

— По дяволите — отвърна Дейвид с пламнали бузи.

Глен се покашля.

— Да разбирам ли, че Итън е съпругът на несподелената любима?

Напълно засрамен, Дейвид извърна глава и се загледа в земята.

— Дяволите да ви вземат. Да се върнем на темата. Можеш ли да разбереш всичко, което ни интересува за страницата на Мос?

— И никой няма да разбере, че съм бил там.

— А какъв е този Итън? — запита Глен. — Шпионин от ЦРУ?

— Нещо такова — отвърна сконфузен Дейвид. — Занимава се със сенчести неща, частен детектив е.

— О — възкликна Глен. — Сериозна конкуренция.

Дейвид го изгледа навъсен.

— Благодаря.

— Връщам си го за инфаркта — отвърна бодро Глен. — Е, млади момко, значи няма да те хванат?

— Не. Имам среща в осем, за да учим, но ще свърша и тази работа и като приключа, ще ти се обадя.

— Благодаря, хлапе. — Дейвид стана и се вгледа в сериозните сини очи на племенника си. — Сигурен ли си? Не искам да те въвличам в опасни неща. Майка ти ще ме убие.

— Всички казват така, но майка ми не би го сторила. През всичките години тя се занимаваше с опасните неща, като да прибира семейства от автобусни спирки посред нощ и да ги крие от агресивни бащи и любовници — сви рамене момчето. — В сравнение с тези неща, това е нищо.

Глен го зяпна с широко отворени очи.

— Трябва да ми разкажеш за това.

— Дейна имаше таен дом за настаняване на малтретирани жени — обясни Дейвид. — Майката на Том ѝ беше дясна ръка, а и Ив работеше за нея. Сестрата на Оливия, Мия, също участваше, но по-

дискретно, в качеството си на полицай. На много жени дадоха ново начало — нова самоличност, квалификация. Даже и пари.

— А ти какво правеше? — запита Глен.

Дейвид се усмихна тъжно.

— Поправях ѝ покрива, колата и всичко друго, което се чупеше.

— Сега ми стана ясно — каза тихо Глен, а Дейвид реши, че може би е така.

— Кой пази баба? — запита Том.

— Ноа и Ив — отвърна Дейвид и добави весело: — Имам новини.

По лицето на Том се разля широката сияйна усмивка, която караше момичетата от колежа да припаднат.

— Ноа най-последно ѝ е предложил, така ли?

— Да. И Ив се усмихва.

Усмивката на Том се скри и той преглътна трудно.

— Добре. Това е добре. — Внезапно стана от масата и си тръгна, като махна за сбогом през рамо. — Ще ти се обадя.

Дейвид го гледаше, докато си отива, и отново почувства предателско парене в очите.

— И какво беше това? — запита Глен.

— Семейни работи — отвърна с прегракнал глас Дейвид. — Ив е най-старата приятелка на Том. Израснали са заедно в дома за настаняване на Дейна.

— Дейна май е имала призванието да служи на другите.

— Да, и то за сметка на всичко останало. Подлудяваше ме, като излизаше посред нощ да прибира семейства от някоя автобусна спирка в Чикаго. Понякога съпругът я погваше, заплашваше я, но на нея изглежда не ѝ пукаше дали ще живее, или ще умре. Но това беше преди.

— Какво се промени?

— Срещна Итън и реши, че в живота има и други неща, освен...

— Дейвид спря, а после въздъхна. — Освен да помагаш на другите.

— За сметка на всичко останало — промърмори Глен.

— Обзалагам се, че се мислиш за много умен, старче.

— Да — отвърна той, стана и раздвижи гърба си. — Точно така е.

Вторник, 21 септември, 19:40 ч.

Не им трябваше много време да открият обувките на Джоел — бяха в гардероба под купчина мръсно пране.

— Кейн — каза Оливия. Вдигна едната обувка, помириса я и я обърна. — Мирише на дим и май е изцапана с лепило.

— Значи е бил там — каза съвсем тихо господин Фишер. Той стоеше на вратата, а съпругата му остана в хола с равина. Оливия не я винеше.

— Така изглежда, господине.

— Не виждам шишенца с хапчета — отбеляза Кейн, като ровеше из чекмеджетата на Джоел и под матрака. — Може да се направи оглед за остатъци, но...

Той не се доизказа. Обикновено хлапетата, които се дрогираха, оставяха някакви следи в стаята си, а Кейн умееше да ги намира.

— Преспивал ли е някъде? — запита Оливия.

— Не. Искаше да живее в общежитието и му обещахме да му позволим в трети курс.

Кейн вдигна дебел учебник.

— Екологична етика. Това ли беше основният му предмет?

— Философия — промърмори бащата.

Кейн прелисти учебника и вдигна вежди.

— Имал ли е приятелка?

— Не. Гледаше си училището. Каза, че чака да се появи някое еврейско момиче.

— А кои бяха приятелите му? — запита Оливия.

Фишер затвори очи.

— Синовецете на семейство Фейнщайн и Кауфман, от училището по иврит. И Ерик. Ерик Марш. С него са приятели от детската градина и са най-близки.

Кейн си записа имената.

— Тези момчета дали биха знаели какви интереси има Джоел?

— Не знам. Синът на Кауфман учи някъде из западните щати. А синът на Фейнщайн е още тук, в града. Не знам дали Джоел се виждаше с тях често. Ерик учи за инженер в университета. Мисля, че понякога двамата обядваха заедно. Ерик винаги го държеше в правия път. Разубеждаваше го при всичките му шантави планове през

годините. — Бащата се натъжи още повече. — Не знам дори дали някой е казал на Ерик за случая.

— Добре — обади се Кейн. — Ето.

Той преглеждаше купищата документи от университета и вдигна подвързана папка.

— „Престън Мос — герой или чудовище?“ На последната страница Джоел стига до заключението, че Мос е герой.

Бащата изстена, сякаш се задушаваше.

— Сине, какво си сторил? — прошепна той.

Оливия огледа стаята на Джоел. На едната стена висяха закачени медали и грамоти, получени като признание за службата му за обществеността, а това я подсети за спалнята на Дейвид в Чикаго. Той нямаше такива награди и отличия. Не служеше, за да бъде забелязван. Тешува. Дейвид плащаше, но за какви грехове? Какво беше разбрал според Линкълн?

Обърна се към бащата на Джоел.

— Допускам, че е направил повече, отколкото е възнамерявал в началото.

Фишер я изгледа с болка в очите.

— О, господи. Той е сторил онова нещо. Онова ужасно нещо.

— Съжалявам, господине — отвърна Оливия. — Налага се да повикаме екип на съдебна медицина.

— Разбирам. — Бащата кимна несигурно.

Цветът му я разтревожи. Изглеждаше сив.

— Да ви донеса ли нещо?

— Не. Нищо. Благодаря.

След това бащата се извърна, прегърбен, и Оливия дочу познат приглушен вой на агония. Вой на истинска печал, който винаги сякаш раздираше стомаха ѝ.

— По дяволите — промърмори тя.

— Ти направи всичко по силите си, Лив — обади се тихо Кейн. — Повече, отколкото всеки друг. А откъде знаеше за... Как му каза? Тешу...?

— Тешува — въздъхна тя.

— Това не си го научила от ходенето при съседите за някое и друго бдение.

— Не. Когато учех в колежа, няколко години се чудех накъде — призна тя. — Знаеш, търсех себе си. Занимавах се с много религии. А съседите си ги харесвах много — призна тя. — Щастливо живееха. Реших, че това може да е от вярата им. Затова дълго време ходих в храма близо до университета. Бях любопитна като Джоел.

Кейн вдигна учебника.

— Той е имал приятелка. Намерих бележка със сърца и надписи. „Чакай ме при библиотеката“ и подпис М.

Оливия вдигна една от възглавниците на леглото на Джоел.

— Розово размазано петно. Червило.

Помириса го и си припомни думите на Дейвид. „Мислех, че съм те сънувал, но после усетих аромата ти на възглавницата си.“ Сърцето ѝ трепна.

— Парфюм. Слаб, но се усеща.

— Не за първи път момчета и момичета се прокрадват зад гърба на родителите си.

— Ще се обадя на Мики да докара групата.

— Късно е — отвърна Кейн. — И аз съм съсипан. Денят се оказа дълъг. Щом онези дойдат, си тръгваме, за да презаредим батериите, и ще се върнем тук утре сутринта.

Оливия се замисли за Дейвид, който я чака в бунгалото. Зачуди се какво ли може да е сторил, а и след като вършеше толкова много добрини, дали изобщо това бе важно. Неведнъж беше доказал що за човек е. Сега я чакаше с обещание за отговори. А тя чакаше вече две години и половина.

— Добре.

Вторник, 21 септември, 20:55 ч.

— Време е да затваряме, господине — каза той на Дориан Блънт, който седеше на масата и наблюдаваше вратата. Прегрешилият счетоводител седеше тук почти час и подскачаше при всеки звън на камбанката на входа.

Бедният Дориан чакаше мъжа, който се обади да му предложи работа като счетоводител в нова фирма. Проверимите данни стигаха да убедят Дориан, че работата е истинска, а обещанията — достатъчни, за да го накарат да я иска силно.

Защото Дориан имаше сериозна нужда от нова работа. Особено сега. Другото място, на което започна, след като окраде предишната фирма, се оказа неуспешно и парите на семейство Блънт не стигаха. И имаше вероятност всеки момент Дориан да бръкне в нечестно припечелените си авоари.

Което нямаше как да стане. *Защото аз ги взех до последния цент.*

Разбира се, че нямаше нова работа. *Това съм просто аз и си играя малко с Дориан.* Не желаше да навреди на госпожа Блънт или на детето им, затова се наложи да примами Дориан да излезе от къщата си и интервюто за работа се оказа много подходяща идея. Накара го да чака цял час, загледан към вратата.

Тази стратегия той научи от истински майстор, който я използваше тук, в заведението му. Серийният убиец, когото пресата безцеремонно наричаше „Убиеца в червена рокля“, примамваше жертвите си от домовете им с обещанието за гореща среща на обществено място. Караше ги да чакат, да се ядосват и след като си тръгнаха от предполагаемата среща с мъжа на мечтите си, убиецът ги следваше до дома им и извършваше ужасните си дела.

Тук беше примамил третата си жертва. *Точно под носа ми, а аз изобщо не заподозрях нещо.* Не и докато полицията не показа снимката на жертвата по всички медии. Той веднага я беше разпознал. Дори беше говорил с нея същата вечер. Полицаяте бяха поискали видеозапис, но той ги излъга, че има камера за наблюдение само на касата в помещението.

Имаше идеята да изнудва Човека с ямата, но много бързо се отказа от нея. За бога, нямаше нужда да се замесва в такива неща. А и защо да помага на полицията? Остави ги да се оправят сами. Нали за това им плащат.

Накрая разкриха всичко и историята на Човека с ямата излезе наяве. В ямата в мазето му намериха тридесет и шест тела. *Значи инстинктът не ме е лъгал. Не се бъркай в работите на човек с тридесет и шест тела в мазето.* Записът, на който Човека с ямата наблюдаваше жертвата си, беше едно от съкровищата му.

Гледаше го, когато се нуждаеше от урок по предпазливост. Човека с ямата стана самонадеян, после невнимателен и после го

заловиха. А сега беше мъртъв. *Аз не възнамерявам да стана невнимателен.*

Мисля да припиша всичко на Мери и Албер. Особено на Мери. Имаше да урежда сметки с нея, но точно сега трябваше да уреди сметките си с господин Дориан Блънт. *Плати ми малка част от онова, което ми дължиш.* Глупак. С Томлинсън и Блънт той щеше да разполага с достатъчно визуални средства за убеждаване на другите клиенти колко е важно да плащат навреме, защото в противен случай щеше да убие и тях.

Той погледна часовника. Трябваше да приключи с Дориан, за да се заеме с онова хлапе Кени в училището за глухи и да разбере какво знае, но не казва на полицаите. Така щеше да приключи с тези въпроси и да се заеме отново с бизнеса си.

— Господине — викна той. — Затворено е. Трябва да си тръгвате.

Дориан стана, стиснал куфарчето в потната си ръка.

— Може ли още няколко минути? Тази среща е много важна.

— Съжалявам, господине. Трябва да заключавам. Защо не почакате отвън тези няколко минути. Просто за всеки случай.

Дориан го послуша, а той знаеше, че ще стане така. Заключи и отиде за микробуса. Скоро Дориан Блънт щеше да иска да си е платил навреме.

Вторник, 21 септември, 21:05 ч.

Дейвид стоеше на края на верандата на Глен и свежият бриз от водата галеше лицето му. Минаваше девет, а Оливия не се обаждаше.

Готов беше да ѝ позвъни, но се въздържа. Решението беше в нейните ръце, а тя вероятно беше заета. Сигурно се занимаваше с някой заподозрян и не можеше да се обади. Или просто се беше отказала.

Дейвид погледна към въдицата си и кутията с такъмите. Донесе ги тук, за да хване още някоя риба, но не ги използва, а остана така, замислен. За всичко.

Мислеше за онова, което Ив му каза за пропуснатите възможности, за паралела, който Глен направи между неговия живот и този на Дейна. Служба на другите за сметка на всичко останало. Дейна

изкупваше вината, която чувстваше, след като пастрокът ѝ беше убил майка ѝ.

А той търсеше изкупление за смъртта на Меган и на цялото ѝ семейство. Странно, че досега не се беше замислил за този паралел, макар че всички около него го виждаха съвсем ясно. Само ако знаеха истината...

Мислите му отново се върнаха към големия въпрос на Оливия — „кой си ти?“. Все още не знаеше какво точно ще ѝ отговори, ако тя изобщо дойдеше тази вечер.

Замисли се за Линкълн и неизвестния му помагач, който можеше дори да не съществува.

Надяваше се Том да се справи със страницата на Мос по-добре, отколкото той се справи с телефонните номера, записани в регистъра на обажданията на Линкълн. Показаха се телефоните на майка му и на брат му. Труман, както и един друг номер, на който не отговори никой. Възможно е това да е бил предплатен номер.

Защото Дейвид беше сигурен, че някой е помогнал на Линкълн, но не знаеше с каква цел. *За какво съм му на някой нормален? Аз само хванах проклетата топка.*

Дочу някакъв звук — слаб отначало, но после все по-силен, и сърцето му заби лудо. Кола. Оливия или беше забравила да позвъни, или пък някой друг идваше да претърсва. Дейвид взе въдицата и такъмите и изтича до бунгалото, за да ги остави на задната веранда. След това влезе вътре. Отново беше подредил масата и възстановил реда в бюрото на Глен. Къщата беше готова за Оливия.

Но дали Оливия е готова? *Аз готов ли съм?*

С разтреперани ръце той отвори рязко вратата и видя на стълбището Лив, вдигнала юмрук, за да почука. Тя бавно отпусна ръката си, погледна го и дъхът му спря.

Оливия носеше бежов шлифер, пристегнат плътно на кръста ѝ, но под него се виждаше роклята ѝ от снощи. Роклята от вечерта, когато се запознаха. Обутите ѝ в обувки с абсурдно високи токчета крака изглеждаха невероятно. Дейвид вдигна поглед към лицето ѝ с надеждата да разчете точните думи между редовете, защото на главата си тя носеше широкопола шапка с наклонена напред периферия.

— Може ли да вляза? — запита тя.

Дейвид се отмести и Оливия пристъпи, а погледът ѝ се спря на масата. Погледна го с лека усмивка.

— Точно както снощи.

— Надявах се... — думите заглъхнаха, а мисълта му остана неизказана. Оливия стоеше пред него, апетитна и съблазнителна. Той бръкна с ръце в джобовете си, за да не посегне към нея.

— Бих свалил шлифера ти — каза той с дрезгав глас, — но се боя, че докосна ли те, няма да се спра.

Очите ѝ грейнаха, а вената в ямката на гърлото ѝ затрепка като пеперуда. Тя дръпна колана си, а после разкопча шлифера и го свали сама. Сложи го върху облегалката на дивана, внимателно постави шапката си върху него и погледна отново Дейвид. Бавно протегна ръка.

— Здравей. Казвам се Оливия Съдърленд. Радвам се да се запознаем.

Очите му се спуснаха към ръката ѝ и той преглътна с усилие. Тя му предлагаше ново начало и възможност да започнат на чисто. Голяма и тъмна, дланта му бавно хвана нейната — малка и бледа, почти чупливо крехка. Но Дейвид знаеше, че Оливия не е никак крехка. Тя беше силна, любезна и красива, а той се разтрепери като тийнейджър.

— Аз съм Дейвид Хънтър. — Наведе се към нея, за да види всяко косъмче на миглите около сините ѝ очи, и докосна с устните си нейните. — И те желая повече, отколкото желая да дишам.

— О — въздъхна тя. Затвори очи, а гърдите ѝ почти не помръдваха, защото едва си поемаше дъх, сякаш изведнъж въздухът не ѝ достигаше.

Дейвид не разбра кой от двамата започна първи, но пък и това не го интересуваше. Ръцете ѝ се заключиха около врата му, устните му се притиснаха към нейните диво и ненаситно, той откликна със страст и жар.

Ръцете му не се спираха — погалиха гърба ѝ, гърдите ѝ, облото ѝ дупе, което изпълваше дланите му, сякаш е създадено за тях.

— Какво искаш? — успя да запита той.

— Теб — подчерта отговора си тя с горещи целувки. — Сега. Моля те.

Дейвид трябваше да се спре. Оливия искаше отговори. Но не мислеше, че ще може да спре, дори ако от това зависеше животът му. Вдигна роклята ѝ, плъзна дланите си нагоре по бедрата ѝ и изстена,

когато коприната отстъпи на голата ѝ кожа. Тя носеше чорапи с жартиери.

— Къде е ципът? — запита той, като опипваше гърба ѝ.

— Няма цип.

Ръцете ѝ откопчаваха ризата му.

— Просто я свали.

Дейвид издърпа припряно дрехата през главата ѝ и я захвърли настрани. След това зяпна. Коприната и дантелите само обогатяваха разкошната гледка. Очите му се спуснаха към предизвикателно изрязаните бикини, които скриваха съвсем, съвсем малко. Помисли си, че сърцето му ще се пръсне. Със сигурност някои други негови части щяха да се пръснат. Хвърли поглед към дивана, но тя го помилва с пръст по устните.

— Ти каза — промълви Оливия с дрезгав глас, от който кръвта му нахлу изцяло в слабините, — че ти трябва повече място за мен.

Тя смъкна ризата от раменете му и докосна устните му със своите, а ръцете ѝ погалиха голата му кожа.

— За мен. В мен. Не на дивана, Дейвид.

Той помисли, че ще умре.

— Добре — изръмжа и я вдигна, а тя обви крака около тялото му.

Дейвид направи две крачки към спалнята, като през това време намери с устни една от гърдите ѝ през дантеления сутиен и стройното стегнато тяло на Оливия се изви в дъга. Дейвид се закова на място и продължи да я дразни с език и зъби, омаян от скимтенето ѝ. После я премести, за да поеме с устни другата ѝ гърда и да чуе отново този звук.

— Побързай — настоя тя. — Моля те! Моля те!

Дейвид се подчини на тази отчаяна и изкусителна молба, сложи я на леглото и рязко свали бикините ѝ, като заедно с това смъкна и обувките от краката ѝ. Преди тя да успее да си поеме дъх, устните му се впиха в нея и Оливия отново изстена.

Вкусът ѝ беше... точно както го помнеше. Ръцете ѝ се впиха в косите му и го придърпаха, също както преди.

— Моля те, моля те — молеше го омайно тя да я отведе до върха, сякаш несигурна дали той ще го направи.

Затова той продължи да хапе, гъделичка с устни и облизва набъбналите ѝ от желание устни, а накрая плъзна езика си дълбоко в

чувствената ѝ сърцевина, от което тялото ѝ се изпъна като струна, главата ѝ се отметна назад и от устните ѝ се изплъзна задавен вик на удоволствие, когато тя се разтърси в екстаз със смайваща сила.

Но той не спираше да я дразни. Тя отново потръпна и изстена името му.

Той се повдигна на колене и се вгледа в лицето ѝ, а цялото му тяло пулсираше от желание.

— Оливия, погледни ме.

Тя примигна и най-после отвори очи. Изглеждаше красиво замаяна.

Той нежно обхвана лицето ѝ с ръце и се наведе към нея.

— Само за теб мисля. Само за теб. Единствено за теб, Оливия.

Тя го изгледа продължително. След това се усмихна похотливо.

— Все още си облечен.

Ръцете ѝ посегнаха надолу, но той я хвана за китките и преплете пръсти в нейните.

— Докоснеш ли ме, свършвам.

— Аз искам да свършиш. Нуждая се от това.

— И аз, но искам да изкарам поне малко повече от тридесет секунди. Затова ми дай минутка.

След това сведе лицето си съвсем близо до нейното.

— Сънувах вкуса ти. Но това е по-добро от сънищата.

Тя се изви към него.

— Дейвид, моля те.

Той я пусна и се отдръпна, преди тя да успее да го докосне. Бавно свали единия чорап от крака ѝ, след това другия, а после се изправи до леглото и смъкна ризата си.

— Свали си сутиена.

Оливия седна и го махна — красивата дантела и без това не скриваше почти нищо. Отпусна ръце, за да се плъзнат по тях презрамките на бельото ѝ, и той остана поразен.

— Ти си изумително красива.

Тя свали поглед към ръцете си, докато разкопчаваше колана на панталона му.

— Ти също.

Ръцете му спряха да се движат. Тя приседна на ръба на леглото и спусна жален поглед към копчето на панталона. Дейвид хвана ръцете

й, за да я спре.

— Не. Погледни ме, Оливия.

Тя вдигна очи нагоре.

— Има ли нещо?

— Не. Да.

Той хвана нежно лицето й с ръце.

— Според теб защо съм тук?

— Защото ме желаеш повече, отколкото дишането.

— А това е, защото си изумително красива. Не можех да спра да мисля за теб, Оливия. Опитвах. Месеци, години, но не можах. Не ставаше. Постоянно си представях как ме гледаш и се усмихваш.

Нещо в погледа й се промени и той разбра, че никога няма да я убеди само с думи. Пусна панталона си на пода и свали боксерките си, а отново гладният й и изпепеляващ поглед го изпълни с неописуемо удоволствие.

Тя прокара пръст по члена му, а после го хвана с две ръце за бедрата. Той знаеше какво предстои, но нищо не можеше да го подготви за невероятното удоволствие, когато устните й, меки и топли, го обвиха. Отметна глава назад, затвори очи и изстена гърлено.

Намираше се в рая. Но не искаше да свърши така. Не тази вечер.

— Спри.

Събра всяка капчица сила и зарови пръсти в косата й, за да я отдръпне и да види лицето й. Изправи я, впи устни в нейните, щастлив, че тя обви ръце около врата му и притисна гърдите си към неговите, за да отвърне на целувката.

— В теб — каза той и слепешката се зае да търси кондом в шкафчето до леглото. — Искам да съм вътре в теб.

— Тогава побързай — прошепна Оливия и го повлече заедно със себе си на леглото. Определено не беше крехка. Измъкна пакетчето от ръцете му и той стисна зъби, за да се удържи, докато тя плъзгаше кондома по цялата му пулсираща от възбудата дължина с парещи като огън пръсти.

Дейвид я претърколи по гръб, решен да направи всичко, което отдавна искаше да направи, и се молеше за силата да се удържи и да й даде всичко, което тя заслужаваше. Проникна в нея, а тя беше изумително гореща, влажна и адски тясна. Спря по средата и се разтърси, като едва се удържаше.

— Не искам да те нараня.

Тя го погледна с очи, пълни с удоволствието, което той се надяваше да ѝ даде.

— Още — размърда се тя, за да го привлече по-дълбоко. — Господи, моля те, Дейвид. Още.

Той загуби контрол над себе си и при първото „още“ проникна докрай, от което Оливия изстена, но по лицето ѝ не се виждаше болка, а само нарастваща сладострастна нужда, докато той се движеше върху нея, все по-дълбоко и по-силно. По-бързо. Тя посрещаше ненаситно всеки негов тласък и той виждаше как наближава неизбежната ѝ кулминация. Усети приближаването на своя оргазъм като гъдел в основата на гърба си и го потисна. *Още не, по дяволите. Още не.*

След това ноктите ѝ се забиха в гърба му и тя отново се разтърси от връхлетялото я удоволствие. Той продължи да се движи, все по-силно и по-бързо на път към своята кулминация, Оливия изкрещя, а Дейвид, пометен от неподозирано силна вълна на удоволствие, падна върху нея и прошепна името ѝ.

Вторник, 21 септември, 23:30 ч.

Операцията започна. Той седеше в микробуса си на една пряка разстояние и наблюдаваше къщата, която Барни Томлинсън беше купил на курвата си. Унищожаването ѝ означаваше повече пари от застраховката за госпожа Томлинсън и още един, последен начин да го вкара на Барни, хей така, посмъртно.

В този момент Дориан лежеше проснат по лице върху бюрото на Барни вътре в къщата. Без лице, разбира се. Интересна задача предстоеше за полицаите. Каква връзка имаха Дориан и Барни? Няма, разбира се, *освен чрез мен.*

Красотата в случая се криеше във факта, че парите, които взе от двамата мъже, се намираха в офшорни сметки, за които никой нямаше да се досети. Никога.

Албер и Мери се появиха. Точно навреме. Преди да дойдат, спореха за тази задача. Той чуваше ясно гласовете им през скрития в телефона ѝ микрофон.

Албер изпадна в ярост заради стъклените топки на Мери. Мери изпадна в ярост заради лъжата, че Томлинсън е злодей и унищожител

на околната среда. Никой от тях не изглеждаше особено разстроен от смъртта на Ерик. Мери не искаше да участва в този пожар. Албер я беше заплашил, че ще ѝ счупи врата и ще я хвърли в Мисисипи. Много забавно. Но след всичко това, сега стояха тук. И ако съдеше по вида и жестовете им, още спореха.

Настрои приемника на кръста си на тяхната честота и се заслуша. Албер носеше предплатения телефон в джоба на ризата си и гласът му се чуваше ясно, както и гласът на Мери.

— По дяволите, млъкни ма — изръмжа Албер. Говореше с френския си акцент. Може би наистина говореше така. Може би онзи път искаше да си го върне на Ерик.

Предвид състоянието на Ерик сега, бих казал, че му го е върнал доста добре.

— Това е тъпо — изсъска Мери. — Така се закопаваме все повече.

— А ако откажем?

— Ще публикува записа, а ние ще кажем, че е подправен. Освен това той има записа с момичето, което доказва единствено, че той е бил там, а не ние.

Мери имаше право, но Албер не се съгласи.

— Прави каквото ти казвам, иначе рибите ще те изядат. Онези, големите и гадните, в мръсната ви река.

— Мразя те.

— Добре е, че не се налага да ме харесваш, а само да правиш каквото ти се казва.

Браво, Албер. Това момиче трябваше много отдавна да си изяде боя.

Той ги записа, когато влязоха в къщата и излязоха бързо. След няколко минутки огънят избухна с пълна сила. Хлапетата ставаха все по-добри. Албер измъкна телефона от джоба си и направи снимка, а после двамата изтичаха към колата на Албер.

Заминаха, той включи двигателя на микробуса и потегли в обратната посока. Трябваше да иде в училището за глухи. Имаше среща с Кени, за която момчето все още не знаеше. Погледна назад към найлоновия плик от химическото чистене, в който седеше костюмът му. Ще трябва да се преоблече, когато стигне там. Ризата не

подхождаше, както и шапката, но пък Кени едва ли знаеше точно какви униформи носят полицаите в Минеаполис.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Вторник, 21 септември, 23:30 ч.

Оливия се събуди бавно, удовлетворена. И напълно гола. Сепна се и рязко отвори очи, когато осъзна къде е и чия ръка лежеше собственически на гърдите ѝ. Лежеше притисната към Дейвид, облегла гръб на твърдите му гърди. А той не спеше, ако се съди по онова, което пулсираше опряно в дупето ѝ.

— Не си тръгвай — прошепна той в ухото ѝ и я накара да се разтрепери. — Моля те.

— Няма. Но трябва да си взема телефона, в случай че някой се обади.

— На нощното шкафче е. Намерих го в джоба на шлифера.

Тя вдигна глава и се огледа, привикнала към тъмнината, а после го погледна въпросително. Той беше подредил дрехите ѝ на близкия стол, а чантичката ѝ лежеше най-отгоре.

— Колко време спях?

— Два часа. Благодаря за възможността да поправа грешката си. Успях, нали?

— И още как, бих казала — промълви тя и доволна усмивка се разля по лицето ѝ.

Дейвид се поколеба.

— Разкайваш ли се за нещо?

— Не.

Тя все още имаше въпроси, но не и разкаяния.

— Добре — целуна я той по главата. — Нуждаех се от това.

— И аз.

— Мислех, че първо ще искаш да говорим.

— И аз. — Оливия въздъхна тихо.

— Какво се промени?

— Донякъде, защото те исках повече от дишането. Адски добре казано, Дейвид.

Той се притисна към нея, а тя затаи дъх. Отново беше готов. *Тя също.*

— Оливия, това е истината. Все още те желая повече от дишането. Но сега поне мога да разсъждавам. Освен това, какво друго ти е променило решението?

Стената с грамоти и медали на Джоел Фишер — помисли си тя.

— Напипахме следа към един от подпалвачите на жилищната сграда. Изглежда е прекалил с дрогата в понеделник сутринта и е изхвърчал от пътя. Мъртъв е.

— Гузна съвест?

— Така мисля. Бях в стаята му и гледах медалите и грамотите по стената — всичките за заслуги към общността. Искал е да направи нещо различно. Според мен е нагазил твърде надълбоко и не е могъл да понесе вината. Все си мислех как е вършил толкова много добрини, че като се е случило едно лошо нещо, се е объркал напълно. После се замислих и за Линкълн и неговата вина. — След кратка пауза, Оливия продължи: — Която ти разбираш.

Сепнат, Дейвид премести ръката си от гърдите върху стомаха ѝ. Тя я хвана със своята и я притисна.

— Питях се какво точно си разбрал — каза тя. — Последната нощ, когато спорихме за случилото се след сватбата на Мия, ти каза „и“.

Той преглътна.

— И?

— Помисли, че си правил и нещо друго. Нещо по-лошо. Чудех се дали има нещо, заради което трябваше да се чувствам по-разтревожена. След това се запитах какво толкова. Ти си доказал неведнъж, че си мил човек. Аз все още исках да отговориш на въпроса ми, но като те видях... всичко ми се стори маловажно, защото и аз те желяех повече от дишането.

Дейвид си пое дъх и издиша.

— Е, какъв е въпросът ти, Оливия?

Тя се завъртя по гръб и го погледна в очите — той криеше нещо.

— Кой си ти, Дейвид Хънтър? — усмихна се Оливия, като опитваше да звучи нежно. — Освен че си пожарникар, който спасява котки и доброволства за десет души?

Той отклони поглед.

— Не знам. Толкова отдавна съм такъв, че не знам вече.

Оливия долови искреност и разочарование в отговора му.

— В такъв случай кой си бил преди?

Дейвид трепна.

— Не чак толкова мил. Едва ли щеше да ме харесваш такъв.

— И на колко години си бил „такъв“?

— Осемнадесет.

Осемнадесет. Прекарал е половината си живот с мисълта за стореното, каквото и да е то.

— И какво си направил като осемнадесетгодишен?

Дейвид се извъртя рязко, но тя скочи на колене и го стисна за ръката, когато краката му опряха в пода.

— Не — каза тя рязко. — Да не си посмял да станеш. Каквото и да си направил или да мислиш, че си направил, то ти попречи да ме потърсиш цели две години и половина. Не знам какво е, но моят живот също е засегнат. Това време е загубено, Дейвид, пропиляно. Не искам да пиля повече. Ето ме, тук, в леглото ти. Не се страхувам. Кажи ми.

Той остана седнал на ръба на леглото, с гръб към нея и отпусна рамене.

— Не мога.

Инстинктивно, тя запитва:

— Как се казваше тя?

След дълга пауза, тя реши да опита отново.

— Нещо заради Дейна ли е?

Дейвид обърна леко глава, сякаш стреснат.

— Не. С нея се запознах чак когато навърших тридесет години.

— Мия ми е разказвала за нея, как е помагала на онези жени да бягат от насилниците си, за които са омъжени, и как ти си ѝ помагал.

— Не. Аз само оправих покрива.

— Което е означавало много за уплашените жени — имали са покрив за децата си. Защо си го правил? Заради Дейна или заради жените и децата им?

— И двете. Дейна правеше нещо конкретно. Тя не просто говореше за тежкото положение на жените и децата им, а действаше. Възхищавах ѝ се за това.

— Ти си я обичал.

Този път Дейвид се обърна, но тя не виждаше лицето му.

— Да — отвърна той и смаяна, Оливия усети ревност, която я прободеше като нож.

— Или може би идеята за нея — добави тихо Дейвид. — Винаги съм знаел, че тя не изпитва същите чувства към мен. Може би така е била в безопасност. Звучи глупаво.

— Не, съвсем не.

Доста време никой не каза нищо.

— Как се казваше тя, Дейвид?

— Меган — въздъхна той и потрепери.

— И тя ли е била на осемнадесет?

— Да.

— Обичаше ли я?

От резкия му глас я побиха тръпки:

— Не колкото обичах себе си.

— Какво е станало с нея?

— Умря — отвърна просто Дейвид. — Убита от пастрока си. Приключи ли разпитът ми?

— Ти обеща да отговориш на въпроса ми — тихо каза Оливия. — Мисля си, че сегашният „ти“ е силно свързан с нея, каквато е била тя тогава.

Тя изчака дълго време, преди Дейвид да въздъхне.

— Дори не знам откъде да започна.

Тя го погали по ръката.

— Ами защо не започнеш така: Имало едно време едно момиче на име Меган?

Дейвид преглътна.

— Запознахме се в гимназията. С нея танцувах за първи път, с нея беше първата ми среща. Първата целувка.

— И какво се случи?

— Мина време. В горните курсове се разделихме, но останахме приятели. После брат ми, Макс, започна да играе в професионалната лига и всичко се промени. Замина в Националната баскетболна асоциация. Животът му се промени, но се промени и моят.

— Към по-добро ли?

— Така си мислех тогава. Бях на шестнадесет и се мислех за голямата работа. Играех в бейзболния отбор на училището, а

треньорът ми каза, че без проблеми ще взема стипендия. Изглеждах добре. Момичетата ме искаха. Много момичета. Тогава не исках нищо друго.

— Какво стана с Меган?

— По онова време изобщо не мислех за нея. Нали бях атлет. Можех да имам най-хубавите момичета в класа, най-бързите. Меган не можеше да се мери с тях. Жал ми беше за нея... не умееше да общува — упрекна се той. — Не трябваше да ми е жал, или поне не за това.

— А за какво?

— Баща ѝ почина, когато бяхме първокурсници. Тя имаше по-малък брат и майка ѝ работеше на две места, за да ги издържа. Когато Меган стана на шестнадесет, майка ѝ се омъжи отново. Животът им трябваше да се подобри, но вторият ѝ баща се оказа боклук.

— О, не — прошепна тъжно Оливия, сякаш вече знаеше какво ще чуе.

— През цялото време им крещеше. Никой не знаеше, че ги бие, а трябваше да се досетим. Но аз бях зает — продължи да се самообвинява той — с популярността си. С хубавиците.

— Те са били удобни — прошепна Оливия с разбиране. — Дейвид...

— Зает бях — продължи той, сякаш не я чу. — Зает да ходя на танци, да играя топка, да се къпя в славата си на брат на баскетболна звезда. Една книга не бях отворил. Умните момичета ми пишеха домашните. Майка ми се молеше всеки ден да вляза в правия път, да се оправя. Но тя не знаеше нищо. Нали аз стисках живота за топките.

— И как ги изпусна?

— На едно парти в последния курс. Родителите на едно от хлапетата бяха заминали за уикенда и партито вървеше яко. Бурета с бира, бутилки концентрат, трева. И много момичета. Аз се напих и Меган дойде.

Оливия не каза нищо. Дейвид стисна зъби, загледан напред с невиждащ поглед.

— Толкова бях пиан и толкова погълнат от себе си, че не видях насиненото ѝ око. Тъмно беше, а музиката гърмеше и мислех, че тя е дошла по същата причина, както другите момичета — заради красивото ми лице. Целунах я и тя не се отдръпна. Но след това

започнах да я опипвам. Разкъсах блузата ѝ и тя опита да ме отблъсне. Но мен никой не ме отблъсваше.

— Ядосал си се.

— Да. И тя се разплака. Каза, че иска да ѝ помогна. Иска колата ми, за да се махне. Но аз бях ядосан, блъснах я и ѝ казах да пита някой друг, който... — гърлото му се сви и гласът му пресекна. — Някой, на когото му пука. За мен тя беше просто Меган от улицата, на която живеея, а аз бях Дейвид Съвършения.

Оливия облегна глава на гърба му. Той потрепна, но не се отдръпна.

— И?

— Партило продължи. Никой не видя кога си е отишла. Тя беше никой, а ние — популярни. Не се сетих за нея цялата вечер. За първи път се напивах и на следващата сутрин имах ужасен махмурлук. Само си мислех, че трябва да се прибера, преди майка ми да се върне от черква и да ме убие. Тогава минах покрай къщата на Меган.

— Помнеше ли какво си правил предната вечер?

Устните му потрепнаха.

— Спомнях си неясно думите ѝ и че после тя се разплака. Разбрах я, чак когато минах край къщата им. Отпред имаше полицейска кола с включена лампа. Сърцето ми буквално щеше да изхвъркне. Спрях колата, изтичах до входната врата и... я видях. Полицаят отвътре опита да я прикрие, но закъсна. Вече я бях видял.

— Тя мъртва ли беше? — запита тихо Оливия.

— Цялото семейство. Майка ѝ лежеше на стълбите. Главата ѝ... Онзи беше смачкал главата ѝ с бухалка. А Меган лежеше посред хола. — Дейвид си пое дъх, разтреперан. — И тя беше бита. Лежеше върху брат си, за да го защити. Навсякъде имаше разхвърляни дрехи, а до стената — празен куфар.

— Бягала е.

— Опитала е — отговори глухо Дейвид. — Онзи трябва да я е хванал тогава и е побеснял. Убил всички, а после се застрелял.

— И какво направи полицията?

— През онзи ден ли? Питаха дали знам нещо. Казах, че не знам нищо. Не признах, че съм я видял предишната нощ.

Гласът му се изпълни с омраза и презрение към самия него. Сърцето на Оливия се сви от съчувствие и тя не знаеше какво да каже.

— А какво стана след този ден?

Дейвид сви рамене апатично.

— Нищо. Изтъркани новини. Нямаше загадка и единственият въпрос беше защо, по дяволите, никой не го е спрял, преди да убие трима невинни.

— Казвал ли си на някого за това?

— Не. Няколко пъти опитвах. Опитах да кажа на баща си същото лято, но не можах при мисълта колко ли ще се отврати той от мен. И без това се чувстваше обиден заради брат ми Макс, който вече играеше професионален баскетбол. Макс имаше нови приятели и нямаше време за нас. Живееше на други обороти и това съсипа родителите ми.

Въздъхна.

— Не можех да кажа дори на свещеника. През този семестър отидох в колежа и се провалих ужасно. Не можех да спя. Все ги виждах мъртви. Откачах. Трябваше да говоря с някого и затова си взех парите, купих билет за самолет и отидох при брат ми Макс в Лос Анжелис. С него бяхме близки и... се надявах, че няма да ме намрази.

Сърцето ѝ подскочи.

— Как реагира той?

— Не му казах. Когато стигнах там, вървеше истинско парти. Предполагам, че при толкова пиене и жени, съм се пречупил. Цяла вечер мислех за другото парти и колко съм бил глупав. Изхвърлих всички бутилки през прозореца и се развиках на гостите на Макс да си вървят. Реших, че някой трябва да го вкара в правия път и по една случайност това бях аз. Макс се прибра у дома, сдобри се с баща ми и същата вечер стана катастрофа. Баща ми загина, а Макс остана парализиран. Майка ми просто беше разбита, а Макс не можеше да ходи. Трябваше му помощ за физиотерапията. Нуждаеше се от мен.

— Както Меган се е нуждаела от теб.

— Да. Затова се заех да му помагам и имаше дни, в които с часове не се сещах за Меган. Всички мислеха, че съм много благороден, а аз просто търсех начин да не полудея. Опитвах да се отърва от кошмара.

— Както Линкълн. Това си разбрал. Съжалил си го.

Дейвид си пое въздух.

— Все си казвам „Е, с божията помощ и аз отивам там“.

— Това съвсем не е същото — промълви Оливия. — Но сега поне ми е ясно. Линкълн някак си е усетил, че го разбираш. Може би си първият човек, с когото е установил връзка от много време насам.

Тя облегна бузата си на ръката му и продължи:

— Не е трябвало да носиш със себе си тази тайна цели осемнадесет години.

— Но е голяма тайна, нали? — запита уморен той.

— Не ти си убил Меган и семейството ѝ. Майка ѝ е била зрелият човек и е останала с опасен мъж. Защо Меган не е отишла в полицията? Защо е дошла при теб?

— Защото сигурно още е мислела, че сме приятели. Може все още да ме е харесвала. Никога не съм я отбягвал, а понякога в междучасията говорехме в коридора. Както казах, много ми беше жал за нея. Сега разбирам колко е била изолирана. Защо е ходела с наведена глава. А тогава мислех, че е тъжна, защото не е популярна.

— Бил си тийнейджър, Дейвид.

— Знам, но въпреки това... — Той си пое отново дъх и Оливия разбра, че има и още. — Прибрах се у дома, след като я видях така... пречупена. Опитах да си припомня какво ми беше казала и се чудех защо е дошла при мен. След това си спомних, че в деня преди партито тя дотича при мен и запита намерил ли съм бележката, която е сложила в учебника ми по литература. И понеже бях зает, отговорих, че съм я намерил. Тя попита дали ще го направя. Нямах представа за какво говори и казах „да“, без дори да се спра. Намерих бележката в деня, когато тя загина.

— Какво пишеше там?

Дейвид се изправи бавно, за да извади портфейла от панталона си, който лежеше захвърлен на стола, и измъкна от него изтъркан и намачкан лист хартия. Разгъна го внимателно и мълчаливо го подаде на Оливия.

Тя едва се въздържа да не изстене, като прочете думите на едно момиче, което вярва, че старият ѝ другар от детинство все още е най-добрият ѝ приятел.

— Майка ѝ не искала да го напусне, а Меган не знаела към кого да се обърне — промълви тя. — Искала е да я откараш следващата вечер.

— Това щеше да е в нощта на партито. Тя щеше да вземе братчето си и да избягат. Само ѝ трябваше превоз до автогарата. Аз можех да ги спася, ако бях отворил учебника с писмото ѝ.

Тя въздъхна.

— Добре, можело е да ги спасиш. Но пък кой знае, можело е като се появиш с колата, вторият ѝ баща да ви изпозастреля. Истината е, че за Меган и майка ѝ е имало начини. Майката е възрастният човек. Тя е трябвало да извика полиция. Това е трагедия, Дейвид, но не ти си я предизвикал.

Дейвид сгъна отново писмото и го сложи в портфейла си, а после я погледна с агонизиращи очи.

— Аз още виждам лицата им.

— Защото имаш душа. Ако нямаше, всичко щеше да е без значение. Не си знаел колко критична е ситуацията. Ако си знаел, си щял да ѝ помогнеш.

Дейвид преглътна с усилие.

— А ти откъде знаеш?

— Защото не си станал това, което си сега, случайно. Тези ценности са били заложени в теб, иначе нямаше да се измъчваш цели осемнадесет години. Дейвид, ти си помогнал на толкова много хора. Превърнал си тази лична трагедия в безкористна и себеотричаща служба на другите. Още колко време ще караш онова егоистично момче да си плаща?

— Не знам. Но затова се питах какво ли съм ти сторил през онази нощ.

— Тревожил си се, че ме насилваш? Ти и Меган не си насилвал. Когато ти е казала да спреш, си спрял. Не си се държал възпитано, но си спрял. Нали е така?

Той кимна.

— Да, така е. Но...

— На колко семейства си помогнал в центъра си за настаняване на Дейна?

— Много.

— Помагаш на центровете и тук, за да се спасят и други семейства. Меган е жертва, но пък много други хора няма да станат жертва. Това трябва да ти е достатъчно — каза Оливия, — защото иначе никога няма да спреш. На този свят винаги ще има злини. Не

можем да поправим всичките. Просто трябва да правим каквото можем.

Дейвид седна на ръба на леглото.

— Знам това.

— И въпреки това е трудно. Трудно е да гледаш хората как страдат и да не помогнеш. Благодаря, че ми разказа за Меган. Знам, че не ти е лесно.

— Това променя ли нещо? — запита той със стегнато гърло.

— Имаш предвид какво мисля за теб ли? Да и не. Ти си добър човек и не си се променил. Но за станалото между нас? — Тя сви рамене. — Ти каза името на друга жена, когато беше с мен, а после дойде тук и се държеше, сякаш не съществувам. Аз исках да те мразя. Или поне малка част от мен те мразеше.

Дейвид я погледна.

— И още ли ме мразиш?

— Да те мразя? Не. Сега разбирам от какво си се страхувал, но не мога да пренебрегна факта, че си я обичал, че все още е била в мислите ти, когато ти беше с мен. И смятам, че за да я забравя, ще ми трябва време.

— И сърце — промълви той. — И доверие.

— Да. Ще ми трябва време да ти се доверя. И пак не разбирам защо пропиля две и половина години от живота ни. Защо просто не ме попита?

— Страхувах се какво ще кажеш — призна тихо той. — Не исках да си мисля, че съм бил чудовище. Отново.

Сърцето ѝ се сви.

— Знаеш, че онази нощ, когато прекали с шампанското, ми призна, че мразиш сватбите, защото всеки си има някого, а ти си сам. Чудех се как мъж като теб може да е сам.

— Аз съм само едно хубаво лице, Оливия. И нищо не съм правил, за да го заслужи.

Тя го погали нежно с пръсти по бузата.

— Но е много приятно лице. Ти си добър човек, Дейвид. Почтен и мил. Заради теб светът е по-добър.

Дейвид я погледна през рамо, а очите му блестяха.

— Точно от това имах нужда — да мислиш така за мен.

Погледът ѝ срещна неговия и го задържа. Тя не можеше да го отклони, дори и да искаше.

— Така мисля.

— Аз все още те желая — прошепна той. — Повече от дишането. Пулсът ѝ ускори.

— На кой му е потрябвало да диша?

Преди тя да мигне, устните му, ненаситни и гладни, я обсипаха с целувки, а ръцете му разпалваха кожата ѝ при всеки допир. Събори я на възглавницата и легна върху нея. Тя не можеше да си поеме дъх, но пък наистина ѝ беше все едно.

Сряда, 22 септември, 00:25 ч.

Нагласи възела на вратовръзката си — полицейската униформа му стоеше добре. Не обичаше вратовръзки. Така и не можа да разбере как баща му ги носеше дори у дома.

Премести се на предната седалка и пое по улица, успоредна на паркинга зад училището. Тук се намираше и мястото за евакуация на учениците при бедствие, включено в интернет страницата на училището, за да са спокойни родителите, че децата им са в безопасност.

Време е за шоу. Стиснал устройството за кодиране на гласа в една ръка и телефона в другата, той се обади на централата на училището и предаде наизустеното съобщение.

Сряда, 22 септември, 00:35 ч.

Оливия почти заспиваше, когато телефонът звънна.

— Твоят е — промълви тя. — Моят е с мелодията от „Шантави рисунки“.

Дейвид се надвеси над нея и напипа телефона си.

— Хънтър.

Скочи рязко от леглото си и като стисна телефона с рамо, се зае да нахлузва боксерките си.

— Какво е станало? — запита той и стисна панталона си. — Идвам.

— Какво има? — запита Оливия. — Мислех, че започваш чак в осем.

— Аварийна ситуация. Трябват подкрепления за бурен пожар в жилище.

— И защо не повикат други пожарникари?

— Повикали са. Било много лошо и даже няколко души са пострадали. Огънят е преминал в съседната къща, един резервоар за пропан-бутан е гръмнал и е унищожил част от квартала.

Облече се, после се наведе и целуна силно Оливия по устните.

— Заспивай. Аз може да се забавя доста.

Стигна до вратата и се поколеба.

— Оливия...

Тя знаеше какво иска да ѝ каже, но знаеше също, че е твърде рано за думи, които и двамата ще приемат съвсем сериозно.

— Ще се оправя. Пази се.

— Винаги. Ще ти се обадя сутринта, ако не се върна.

Оливия изключи лампата и се сгуши под одеялото. След това импулсивно размени възглавниците. Усети аромата му и въздъхна. Отново се унесе, но телефонът ѝ я стресна съвсем малко по-късно с мелодията на „Шашави рисунки“.

— Съдърленд.

— Кейн се обажда. Трябва да идем в училището за глухи. Веднага.

Тя скочи от леглото си и изохка. Имаше силна мускулна треска.

— Защо?

— Заплаха за бомба.

Адреналинът прочисти мислите ѝ и тя нахлузи роклята си през глава.

— Кога?

— Преди десет минути. Сега евакуират училището. Сапъорите и пожарникарите са вече там.

През главата ѝ прелитаха стотици мисли, докато тя нахлузи обувките с абсурдно високите токчета.

— Ти къде си?

— Излизам от дома. Ще съм там до петнадесетина минути. Ти къде си?

— В бунгалото на Дейвид. Ще дойда възможно най-бързо.

Оливия взе ключовете от чантичката си и се отправи към колата си, в която се намираше сакът с дрехите ѝ, без да спира да говори с Кейн.

— Защо му трябва на някой да слага бомба в училището — запита тя, като се страхуваше, че знае отговора.

— Първо, защото е пълна откачалка. Второ, защото има да урежда сметки с някого в училището. И трето, защото му е нужно да изкара всички от общежитието.

— Кени. Ние говорихме с двадесет и едно хлапета. Само Кени живее в общежитието.

— Знаем. Вече казах на диспечера да накара първите хора, които стигнат там, да го посрещнат и да го пазят. Описах им го за всеки случай, да не се объркат.

— Как са разбрали за него?

Оливия стискаше чантата в ръка и тичаше назад към бунгалото.

— Той е нашата връзка с евентуалния очевидец, но откъде знаят, че сме разговаряли с него?

— Всеки в училището може да е. При двадесет хлапета едва ли можеш да залазиш тайна.

— О, боже! — Прониза я неприятно чувство. — Кейн, аз така и не съм разговаряла с Вал. Оставях ѝ гласови съобщения, а тя отвърщаше само със съобщения.

— Мамка му. Обличай се и ще се срещнем там. Ще викна полицаи да потърсят преводачката.

Сряда, 22 септември, 00:45 ч.

Тук цари контролиран хаос — мислеше той. Стоеше скрит сред дърветата зад училището и наблюдаваше как децата излизат от спалните помещения по пижами. Оказаха се повече, отколкото той смяташе, на възраст от пет до осемнадесет години и до едно уплашени. Много от тях бяха боси. Погледът му се премести към групата с най-големите, за да търси чифт сини кецове „Конвърс“.

Децата жестикулираха забързано, докато служителите ги водеха към определените им зони. Той вече губеше надежда, че ще намери Кени, когато го забеляза. Пясъчнорус, към метър и седемдесет и със сини кецове. Стоеше настрани и изглеждаше нещастен.

Той извади бележника си и написа бързо две неща, а после отиде наперен при момчето, както правеха полицаите в магазина му през годините. Потупа го по рамото, без да обръща внимание на студентите и служителите зад себе си.

Кени прочете бележката. „Кени Латъм, детективите искат да говорят с теб.“

За момент му се стори, че момчето ще побегне, но Кени се съвзе и кимна сковано. Той тръгна и го поведе пред себе си.

— Чакайте — каза един от служителите, който зъзнеше от вятъра. — Къде го водите?

Младият човек говореше леко завалено, но разбираемо.

С наведена глава, той подаде бележката, а после, след като служителят я прочете и кимна, си я взе обратно. Носеше черни ръкавици и не остави пръстови отпечатащи, но нямаше нужда да създава улики за полицаите. Шапката скриваше достатъчно от лицето му — никой нямаше да го опише ясно.

А и да го опишат, какво? Той приличаше на всеки друг. С безлично лице. А като се добави и пластилинът, с който беше изменил формата на скулите си, брадичката и носа, той си беше неузнаваем.

С глава подкани Кени да тръгва. Заобиколиха сградата, където никой не ги виждаше. Той извади пистолета си и видя как очите на момчето се разширяват от уплаха. Приблужи се и натисна цевта в корема му, след което подаде втората бележка.

„Ако викаш, ще те убия. Обърни се и тръгвай. Бавно. Ако бягаш, ще те убия. След това ще убия цялото ти семейство. Кимни, ако разбираш.“

Кени кимна леко, но видимо.

Той потупа хлапето по джоба, намери телефона му, пхна го в своя джоб и опря пистолета си в бърбека на момчето. Двамата тръгнаха. Той виждаше микробуса си, паркиран отвъд дърветата.

Почти стигна. Почти е у дома, свободен. Наближиха микробуса и той отвори вратата, след което набута хлапето вътре. И тогава чу. Пукане на клонка зад себе си. *Мамка му.*

— Спри. Полиция — викна отблизо силен гърлен глас.

Мамка му. Рязко затвори вратата, посегна към предната врата и я отвори. Единият му крак вече се намираще вътре, когато нечия ръка го стисна за яката и го дръпна.

— Излизай от колата, по дяволите — изръмжа полицаят.

Лявата му ръка стискаше волана. А дясната — пистолета. Криеше го близо до гърдите си, за да не го види полицаят. Лявата ръка на ченгето пусна яката му, но го стисна за лявата китка и я изви зад гърба му.

Това болеше. Адски много. Полицаят го натисна и с другата си ръка отвори задната врата. Кени излезе и побягна.

— Арестуван си — каза полицаят.

А, не, по дяволите. Той се изтласка с огромна сила, извъртя се и в същото време стреля. Чу гърма, усети удара от отката в рамото си, почувства парливата миризма на барута и долови леко пъхтене. Ръката на китката му се отпусна и той стреля отново. Тялото на полицаия падна настрани. Той се хвърли на седалката си, завъртя ключа, който висеше на таблото, и се отдалечи със свистящи гуми, като караше в зигзаг, за да се затвори вратата от неговата страна.

След това погледна в страничното огледало към тялото на земята. То не се движеше и не беше на обикновен полицаи, а на мъж с костюм. Широкополата му шапка лежеше на около метър от протегнатата ръка. Той беше едър, тъмен и... Познаваше го. Детектив Кейн.

Впери поглед напред, стиснал мрачно устни.

— По дяволите — просъска той. И неговата шапка липсваше. Шибаната му шапка липсваше. *Спокойно. Нали си с ръкавици. А това е само шапка.*

Може да намерят косми.

И? Какво от това? Нали няма с какво да ги сравнят. И ако внимава, наистина няма да имат с какво да ги сравнят.

Аз стрелях в полицаи. Може и да съм го убил. Можеше да припише убийството на колежаните. Сега те бяха двама. А и шибаната ми шапка остана при ченгетата. Те няма да спрат, докато не ме намерят. Известно време ще успокоя топката. Засмя се горчиво. Ако трябва да бягам, винаги мога да ида във Франция.

Отби в една странична уличка, излезе и смени задния номер. Вече чуваше воя на сирените. *Търсят ме.* Посегна между предните седалки и измъкна магнитния надпис, който използваше за бизнеса си. ДЕЛИКАТЕСИ ЗА ЗАКУСКА — СЕРВИРАМЕ С ГРИЖА. Ще

търсят бял микробус без надписи. Фирменото лого го правеше невидим.

Закачи го от страната на шофьора и се качи вътре. Отлепи пластилина от лицето си и смъкна вратовръзката, съблече ризата и нахлузи тениска с надписа на заведението. Сърцето му биеше силно. Той мразеше сърцето му да бие силно. По дяволите.

Ръцете му трепереха, когато включи на скорост и излезе от уличката към съседния квартал. Сля се с трафика и се насочи към дома си.

Изпуснах Кени. Потупа джоба на панталона си. Но пък имам телефона му.

Оказа се, че вечерта не е напълно провалена.

Сряда, 22 септември, 01:00 ч.

Оливия изскочи от колата си в движение, за да намери Кейн. *Ранен полицай.* Тя чу това по радиостанцията на петнадесет минути път оттук и сърцето ѝ биеше толкова силно, че едва си поемаше дъх. *Сериозно ранен. Изстрели.* През последните пет минути звъня три пъти на Кейн, но никой не отговаряше. А трябваше да ѝ отговори. Знаеше, че тя ще се тревожи. Адски скъпо ще му струва това, когато го намери.

Огледа тълпата, докато тичаше край редицата аварийни коли и новинарски микробуси. *Къде е Кени? Къде е Кейн?* Тя търсеше, но не виждаше колегата си да стърчи над останалите. Не виждаше и шапката му. Сърцето ѝ се качи в гърлото и тя едва дишаше от тревога.

Към нея се насочиха двама униформени полицаи и сърцето ѝ спря да бие лудешки. *Не.* Тя познаваше този поглед. Тя беше гледала така.

Не. Искаше да затича. *Не.*

— Съжаляваме, госпожо, но не можем да ви пуснем. — Един от униформените я хвана за ръката, за да я спре, но тя се освободи рязко, показа значката си и изтича край тях. Сред дърветата се виждаха хора. Имаше някаква носилка, а на пътя зад тях — колата на бърза помощ.

Стигна на три метра, когато друг униформен полицай се обърна и каза:

— Не можете да...

Тя се втурна напред и го избута. А после се закова на място.

— Господи! О, боже! — чу гласа си тя.

Това беше той. Кейн. Проснат на земята. С кръв по бялата си риза. Твърде много кръв. Парамедиците, по един от всяка страна, го вдигаха към носилката. Един от тях завъртя глава и я погледна в очите.

После поклати глава.

— Не.

Този път тя нададе вой — беше го чувала безброй пъти от семействата на починалите. Но този път воят дойде от нея. От устата ѝ. От сърцето ѝ.

Олюля се напред, за да съпроводи парамедиците, които го качваха в линейката.

— Идвам с него.

Двамата мъже се спогледаха.

— Добре — каза единият. — Но не се пречкай.

Седна при тях онемяла и шофьорът потегли. Оливия погледна назад през стъклото към униформените полицаи, които ги наблюдаваха. И видя шапката на Кейн на земята.

— Шапката му — прошепна тя.

Парамедикът вдигна глава.

— Ще ви я пазят — каза любезно той.

За нея. Не за него.

— О, боже!

Оливия притисна ръка към устата си, за да задържи болката, която я разкъсваше отвътре.

— Трябва да се обадя на капитана.

Парамедикът кимна.

— Да. Той трябва да уведоми семейството.

Вцепенена, Оливия кимна. С пръсти, които не ѝ се подчиняваха, тя набра домашния номер на Абът. Той отговори при първото позвъняване.

— Какво става?

Тя не можеше да говори. Не можеше да произнесе и една дума.

— Оливия? Оливия, там ли си? — запита Абът.

— Брус — изхленчи тя.

Друго не можа да каже.

Настъпи мъртва тишина, след което капитанът прошепна съвсем тихо:

— Господи!

Оливия погледна Кейн на количката и разбра. Той не се движеше. Не дишаше. Лицето му вече посиняваше. Въпреки непрекъснатите усилия на парамедика, на монитора за сърдечната дейност се виждаше само една равна линия. Тя вдигна очи към него, а той я погледна с огромна тъга.

— Съжалявам. — Мъжът поклати глава.

Оливия прехапа устни и се насили да диша.

— Кейн е мъртъв — съобщи на Абът тя.

— Ще те чакам в болницата. Ще доведеа Джени.

Как ще погледна Джени в очите?

— Закъснях много — прошепна тя. — С десет минути.

— Знаеш ли какво е станало? — запита с прегракнал глас Абът.

— Не. Когато стигнах... всичко беше свършило. Той...

Оливия не можа да продължи.

— Идвам веднага.

Тя поклати глава, все още загледана в медика. Всичко изглеждаше толкова бавно. Всичко се движеше съвсем бавно.

— Вече няма значение.

Тя прибра телефона.

— Може ли да го хвана за ръката?

— Да, детективе. Съжалявам. Нищо не можехме да направим.

Тя кимна вяло.

— Знам. Вие съжалявате за загубата ми.

Медикът отмести поглед, а по лицето му заигра някакъв мускул.

— Дявол да го вземе.

Тя взе едрата длан на Кейн в своята и остана така.

— Знам.

Сряда, 22 септември, 01:10 ч.

Той отби в един денонощен магазин. Прегледа съобщенията на Кени и се усмихна.

„Къде си? Защо не отговори? Пусна ли го по пощата?“

Изпратени бяха от „остин“. Да пусне какво? Продължи да разглежда другите съобщения и изруга тихо. Остин беше диктувал писмо на Кени. В него описваше какво е видял при жилищния блок. *Описва мен. Видял ме е.*

Ако Кени е изпратил това писмо и полицаите пристигнат първи при Остин...

Е, няма смисъл да оставяш живи хора, които могат да те идентифицират в полицията измежду няколко други. Остин трябваше да умре. А къде е? Ако е в общежитието, ще се гръмна.

Прегледа предишните съобщения и въздъхна от облекчение.

„Какво стана при Оукс?“ беше написал Кени в понеделник следобед?

„Изпрати ме у дома. Временно съм отстранен. Не разказвай. Моля те. Връщам се в понеделник.“

Остин си беше у дома, което е къде? Намери контактите на Кени и бинго. Остин Дент. Живее в град Дулут. Той въведе адреса в джипиеса си. Отлично. Имаше достатъчно време да стигне там и да се върне, преди да отвори заведението в седем часа.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Сряда, 22 септември, 01:20 ч.

Дейвид слезе от колата на спасителния отряд, с която го докараха заедно с Джеф Зелнър от пожарната служба. Огледа се, за да прецени ситуацията. *Света Богородице.*

Щетите вече бяха огромни. Шест къщи димяха, три от всяка страна на празното място на други две къщи. Единствените останки от тях представляваха късчета хартия и парченца дърво, част от които все още се рееха из въздуха над заличените сгради.

Зад трите димящи къщи отляво стърчаха овъглените останки на малка група дръвчета. А отвъд дърветата все още гореше шестетажен жилищен блок.

— Милостиви боже — възкликна тихо Джеф. — Ела да намерим Кейси. Сигурно е с камиона.

Камионът им се намираше на стотина метра от тях, с високо вдигната вишка. Спасителен екип измъкваше през прозорците хора, които махаха диво с ръце и крещяха от ужас.

Чуваха се обаче само боботенето на аварийните коли и бученето на огъня.

Капитан Кейси им махна да се приближат.

— Долтън и Майърс са с крана и вишката. Сменете ги. Друг екип работи зад ъгъла, от другата страна. Долтън и Майърс ще сменят тях, като си починат. Ще се редуваме така, докато приключим.

Камионът с помпата също се намираше недалеч и Дейвид виждаше маркучите, които влизаха в сградата. Взе си кислородна маска от шкафчето в камиона.

— Кой е вътре?

— Пери и Джейкъбс от спасителния екип. Вътре има и хора от Четиридесет и втора районна служба с маркучи, а Тридесет и осма претърсва вътрешните зони.

Джеф нахлузи качулката на главата си.

— Можем ли да получим подкрепа от източната пожарна служба?

Кейси поклати глава.

— Има заплаха за бомба в някакво училищно общежитие.

Дейвид се вкамени.

— Университета ли?

Където живееше Том.

— Не, в училище за глухи от детска ясла до гимназия.

Момичето, което той измъкна от жилищната сграда, беше глухо. Тук нямаше случайности.

— А този пожар тук умишлен ли е? — запита той със стиснато гърло, като вече знаеше отговора.

Кейси кимна.

— Да. Вече извадихме половин дузина от жителите и двама огнеборци от пламъците. Бърза помощ за района вече е претоварена, но болницата в източния край чака евентуални жертви от училището. Тръгвайте и внимавайте.

Дейвид кимна и затича към вишката, като в него се надигаше гняв. Спомни си жилищния блок и лицето на мъртвото момиче. Трейси Мълън. Тези зверове я бяха убили най-хладнокръвно, както бяха простреляли и пазача в сърцето. Спомни си и останалото без лице тяло на Барни Томлинсън. Но това... това беше опустошение. Колко ли ще умрат тази нощ? И колко ли вече са мъртви?

В училището за глухи имаше стотици деца. Какво ли е толкова важно, че да оправдае застрашаването на живота на стотици деца с бомба? Той си пое дъх. Кранът с вишката спускаше поредното семейство и то беше неговият приоритет. *Съсредоточи се* укори се той. *После се ядосвай.*

Когато вишката стигна земята, Дейвид помогна на една ужасена жена и трите ѝ деца да стъпят на земята и да отидат при парамедиците. Жената го стисна за палтото.

— Съпругът ми е все още там. Моля, измъкнете го.

Тя го гледаше с ужасени и насълзени очи.

— Да, госпожо — откликна Дейвид.

Двамата с Джеф се смениха с Долтън и Майърс.

— Ние щяхме да претърсим за съпруга ѝ при следващото качване — каза Майърс. — Холът е отляво, а спалните — отдясно. Тези

апартаменти са с по три спални.

— Благодаря.

Дейвид си сложи предпазния колан, закрепил противогаса си на място и си пое дъх, за да тръгне кислородът. Джеф направи същото и вдигна палец, че всичко е наред.

Издигнаха се до четвъртия етаж и Дейвид изпита неприятното усещане, че вече е преживял това, като си спомни как краката му висяха безпомощно от продънения под. Отърси се от спомена и последва Джеф през прозореца, протегнал напред дръжката на брадвата, за да проверява за неустойчиви места по пода.

Това беше детска стая. Майките винаги отиваха първо там, преди да потърсят безопасност за себе си. *Добре, тате, къде си?* Отляво — хол, отдясно — спални. В хола гореше огън и пламъците овъгляваха стените отвътре.

Пред него Джеф зави надясно и си проправи път през една врата, а след това отскочи назад. Пламъци облизваха далечната стена и тръгнаха по тавана.

Назад. Още няколко секунди и тук пламъците щяха да избухнат като при взрив. Дейвид посегна да хване Джеф за палтото, но той вече вървеше приведен напред. Дейвид го последва, като почукваше с брадвата по пода. Удари нещо меко.

Тяло.

— Зел! — викна той. Хвана мъжа под мишниците и се зае да го тегли към хола. — Хвани го за краката — извика той.

Джеф се обърна, за да хване мъжа за краката, когато стаята избухна.

А таванът се срути.

— Зел! — изкрещя Дейвид, пусна мъжа и се хвърли напред.

Една греда притискаше гърдите на Джеф. Той лежеше неподвижно по гръб. Дейвид пъкна брадвата си под гредата и я вдигна, за да може приятелят му да се измъкне, но той не помръдваше.

— Ранен пожарникар — каза Дейвид в радиостанцията. — Искам помощ във вишката.

След това хвана Джеф под мишниците и като заобиколи изпадналия в несвяст мъж, го завлече в детската стая при прозореца. След това коленичи при него. Партньорът му дишаше, но през маската изглеждаше сякаш очите му са затворени.

— Ще се върна — викна Дейвид, без да е сигурен дали Джеф го чува.

Върна се за съпруга на жената. Стаята, в която го намериха, вече гореше с пълна сила.

Дейвид го домъкна в детската стая и видя Майърс на прозореца.

— Зел е долу — викна той и посочи пода. — Не реагира.

Двамата с Майърс го вдигнаха и го сложиха във вишката, като го положиха да легне в тясното място.

Дейвид знаеше, че не могат да вземат и съпруга на ужасената жена.

— Свали го и се върни за мен и за жертвата.

Вишката слизаше сякаш цяла вечност. Долу медиците прехвърлиха Джеф на носилка. След това Майърс тръгна отново нагоре.

Вече гореше целият хол, а огънят си проправи път и в детската стая. Минаха още петнадесет секунди и огънят плъзна по стените. Накрая Майърс се появи, двамата вдигнаха мъжа и го вкараха във вишката. Дейвид тъкмо се прехвърли през прозореца при колегата си, когато пламъците в стаята избухнаха с пълна сила.

Майърс отдалечи вишката няколко метра от сградата, докато ги спускаше надолу.

— Добре ли си? — извика той.

Дейвид кимна мълчаливо. Имаше чувството, че ще се пръсне. Ръцете го сърбяха да смъкне маската си, но се въздържа и се опита да диша равномерно.

Спуснаха се на земята и Дейвид отвори вратата на вишката, за да могат медиците да извадят жертвата и да я положат на чакащата носилка. Дейвид дръпна маската от лицето си.

— Зел? — извика силно той и медикът му посочи една отдалечаваща се линейка.

— В съзнание е, но не си чувства краката. Помоли да ти предам, че сега сте квит.

Дейвид се вцепени от ужас. О, боже, само не и нараняване на гръбначния стълб. Господи! Той се замисли как припряно изтегли Джеф изпод гредата, но знаеше, че нямаше друг начин да го измъкне от огъня. *Ох, дано не съм влошил нещата.* Погледна към сградата. От

още няколко прозореца хора махаха диво с ръце, за да търсят спасение. *Зел е в добри ръце. А тези хора са в твоите ръце. Върши си работата.*

Сложи си отново маската и погледна към Майърс.

— Пак нагоре?

Колегата му кимна уморен. Дейвид пое лостовете и вдигна вишката нагоре, като хвърляше разтревожени погледи към линейката, която се отдалечаваше с вой.

Сряда, 22 септември, 01:35 ч.

— Оливия. — Пребледнял, Ноа Уебстър нахлу в спешното отделение. — Абът ми се обади.

Тя седеше отпусната до стената пред стаята, в която лежеше Кейн. Погледна Ноа в очите.

— Обявиха го. — Имаше предвид часа на смъртта на Кейн. Тя стоеше и гледаше безпомощна. — Нищо не можеха да направят.

Ноа затвори очи и остана така доста време.

— Кога?

— Пет минути, след като пристигнахме тук. Не знам точно кога.

— Какво е станало?

— Аз закъснях. Не бях там.

Ноа я стисна за раменете.

— Спри! Веднага! Не си виновна ти.

— Да.

През няколкото минути, след като свалиха Кейн от линейката, мислите ѝ станаха напълно точни. Ясни. Логични. И все пак сърцето ѝ биеше като лудо.

— Е, това вече няма значение.

Ноа я ощипа по бузата и я накара да го погледне.

— Ти си в шок.

— Не, не съм. Чакам Джени, а после ще се върна на местопрестъплението.

— Не, няма — отговори Ноа.

Тя дръпна рязко брадичката си от пръстите му.

— Ще действам. Дълга поне това на Кейн.

— Оливия, не си го причинила ти.

— Не, но сигурно можех да го предотвратя. И знам кой можеше да го предотврати.

— Кой?

— Кени Латъм. Онзи търсеше него. Затова е обявил бомбената заплаха. Един от полицаите дойде след нас с линейката. Каза, че когато започнала евакуацията, персоналът събрал всички деца. Един от служителите му казал, че някакъв в полицейска униформа дал на Кени бележка, в която пишело, че детективите искат отново да говорят с него. Онзи го отвел, а после с пистолет накарал Кени да се качи в бял микробус. И не, никой не е записал номера — допълни тя, преди Ноа да попита.

— А Кейн?

— Той се обадил и помолил който стигне първи, да се погрижи за Кени. Веднага ни мина тази мисъл, като чухме за евакуацията. Кени е единственото момче от общежитието, с което разговаряхме. Когато Кейн стигнал там, му казали, че то е заминало с полицаите. Той ги погнал и стигнал точно... — Гласът ѝ изневери, но тя се овладя. — Точно навреме. Отворил е задната врата на микробуса и момчето избягало, но онзи прострелял Кейн два пъти. От упор. Вероятно е умрял още преди да падне на земята.

Ноа преглътна.

— Мамка му.

— Да. А има още — каза уморено тя. — Помниш ли, че вчера, към края на срещата в пет, получих съобщение от преводачката?

— Тя имаше ангажимент. — Ноа направи гримаса. — О, не. Значи така онзи е разбрал за Кени?

— Не знам, но предполагам. Децата ѝ казват, че не се е прибрала. Към десет се обадили на семеен приятел, който и сега е с тях. Вал писала и на тях, че няма да се прибере за вечеря. От агенцията ѝ нямали други ангажименти за нея през този ден и затова малко след полунощ са я обявили за издирване. За последен път я видях, когато се разделихме за обяд, точно преди с К... — Оливия замълча за минутка, за да овладее дишането си и да изчака болката в гърдите ѝ да отслабне. — Точно преди с Кейн да идем в къщата на Дейвид, за да докараме Линкълн.

— Лив, тази вечер при Дейвид ли беше?

Тя кимна и отмести поглед.

— Да.

— В това няма нищо лошо, искам да знаеш. То няма общо със случилото се.

— Ако си бях у дома, щях да стигна по-бързо.

— И сега може би щях да стоя до твоя труп — отвърна рязко Ноа. — Знаеш, че не става така. Можеше да попаднеш в задръстване, а и Кейн можеше да изчака подкрепления. Можеше да се случат милион неща.

— Знам.

Но това не променяше фактите. Ако тя беше там, Кейн щеше да има подкрепление и сега щеше да е жив. Но тя не беше там, той не беше жив и нищо от това не можеше да се промени. Тя можеше само да постъпи както би искал той — да си върши проклетата работа.

— Каза ли на Дейвид, че си добре? — запита детективът. — Защото ще научи, че има убит полицай, и ще се притесни да не си ти.

Да, така е — осъзна Оливия. И ще се тревожи.

— Не, не се сетих да му звънна, но се съмнявам да е чул за това. Когато тръгнах, той вече беше заминал. Имало голям пожар...

Оливия се сепна и вдигна очи, като се намръщи.

— Голям пожар в Удвю. Ти не каза ли нещо за Удвю на срещата вчера?

— Да. Там е къщата, която Томлинсън е купил на любовницата си. Възможно е, нали? Да са запалили пожара, за да отклонят вниманието от евакуацията?

— Възможно е. Онзи пожар се оказа умишлен, с експлозия. Трябва да проверим дали целта е била къщата на Томлинсън.

Оливия стана рязко, когато вратата отвън се отвори и през нея влязоха Абът и дребна жена, която плачеше в прегръдката му.

— Джени — промълви Оливия.

— Запомни, че не си виновна ти — каза тихо Ноа. — Тя няма нужда и от твоето чувство за вина, а от силата ти.

Оливия кимна разсеяно и направи няколко крачки към тях.

— Джени.

Съпругата на Кейн залитна и падна в ръцете ѝ. Оливия я прегърна и я залюля леко.

— Тази вечер Кейн спаси живота на едно дете — каза тя безпомощно.

— Знам — заплака Джени. — Брус ми каза. Не мога да повярвам.
— Знам — прошепна Оливия. — Съжалявам.

Джени кимна и двете останаха така дълго време, докато Оливия въздъхна.

— Той е там, вътре. Мога да дойда с теб.

Джени се отдръпна, като все още плачеше, но стоеше на краката си.

— Не. Искам да остана сама за малко. — Тя пое ръката на Оливия и я потупа. — Той мислеше само най-хубави неща за теб.

Оливия само кимна. Не можеше да каже нищо. Остана като закована на мястото си, а Джени я заобиколи и влезе през вратата при тялото на Кейн. Абът я стисна за рамото.

— Иди си, Оливия. Ние ще работим тази нощ. Друга работа нямаме.

Тя се взря в лицето му и забеляза, че е плакал. Абът и Кейн се познаваха много по-отдавна, отколкото тя и Кейн.

— Трябва да ида до училището да си взема колата.

— Аз ще я закарам — предложи Ноа. — Ще дойдем на оперативката в осем.

Абът кимна тъжно.

— И ще хванем това копеле. Дадох дума на Джени.

— Хайде, Лив — подкани я Ноа и я хвана за ръката. — Да тръгваме.

Заведе я до колата си, настани я и седна зад волана.

— Къде? — Запита той.

— В училището.

Веждите му се извиха нагоре.

— За колата ти ли?

— След като първо говоря с Кени.

— Ами преводач?

— Все някой ще може да превежда, но ако няма кой, не ми пука.

— Стисна зъби, а после продължи: — Ако трябва, ще ползвам каменни плочки и длето, но ще говоря с него.

— Добре.

Оливия гледаше през прозореца, докато Ноа караше, без да забелязва нищо по пътя, който летеше край нея. Виждаше единствено проснатото на земята тяло на Кейн.

— Какво ще правя, Ноа? — запита тя несъзнателно.

— Какво ли? — отвърна Брус. — Ще преживееш тази нощ. И утре. Ще намериш човека, който уби партньора ти, и ще го направиш на шибан хамбургер.

Обърна се, за да погледне приятеля си — бузите му бяха мокри. Тя протегна ръка и стисна неговата. Той също я стисна леко и тя разбра, че и Ноа има нужда от нея.

— Трябва да се обадя по телефона и да кажа на някои хора, че съм добре.

Сряда, 22 септември, 02:20 ч.

Дейвид се отдалечи от съборетината толкова уморен, че едва се движеше. Като се сменяха, той и останалите пожарникари от другите пожарникарски служби успяха да измъкнат всички. Или поне така се надяваха. Дейвид не искаше да мисли за вероятността вътре все още да има някой друг. Огънят до голяма степен беше потушен, но в някои зони продължаваше да тлее.

Освен съпругът на онази жена, когото медиците закараха в болницата, имаше и четири смъртни случая — една възрастна жена и дете с астма, починали от задушаване в апартамента си, както и двама души, за които се знаеше, че са се намирали в една от къщите по време на взрива в нея. Дейвид не знаеше нищо за другата избухнала къща.

Имаше и доста ранени, а от пожарникарите най-тежко беше пострадал Джеф. Дейвид все още не знаеше нищо за състоянието на партньора си и всячески се опитваше да не се тревожи прекалено много.

Още по-трудно му беше да овладее гнева си. Кучи синове. Защо? Какво се надяваха да постигнат? Колко човешки живота опропастиха тази нощ? И за какво?

— Добре ли си, Дейв?

Инженерът от неговата смяна тръскаше бутилка с вода и разтворени в нея електролитни соли. Подаде му бутилката и Дейвид я пое с усилие. Бързо я изпи и я върна за втора доза.

— Само съм уморен. Има ли новини за Зел?

— Още не. Червеният кръст се разположиха ето там. Иди си почини.

Той кимна, оттласна се от камиона и пое с тежки стъпки към лагера на Червения кръст. Замисли се за Оливия и бавно забрави гнева и унищожението около себе си. Спомни си колко топла и мека беше тя в леглото и се надяваше, че ще може да се върне при нея, преди тя да тръгне за работа. Той имаше нужда от нея и от прегръдките ѝ след нощ като тази.

Сексът... Пое си дъх. Сексът беше незабравим. *Можеше да правиш такъв секс през изминалите две и половина години, ако не беше идиот.* Въздъхна. Можеше да има много повече от секса. Можеше да има нея. В прегръдките си. В къщата си. За да се прибира при нея. *При жената, която е точно за мен.*

Спря, когато забеляза Барлоу и капитан Кейси, застанали настрана и потънали в сериозен разговор. Дори от десет метра разстояние той долови напрежението и болката им. Барлоу изглеждаше сякаш някой го е ударил силно в стомаха.

Двамата вдигнаха глави, видяха го и се спогледаха. Стомахът на Дейвид се сви болезнено.

— Какво има? — запита той. — Трябва да знам. Как е Зел?

Кейси изглеждаше състарен с няколко години.

— Не знам. Чакам да кажат. Дейвид, тази нощ е имало престрелка в училището с пансиона за глухи деца.

Неприятното чувство в стомаха се смени с вледеняващ страх. *О, Господи, моля те, не и тя.*

— Кой?

— Кейн — отговори тихо Барлоу. — Мъртъв е.

Дейвид усетя, че коленете му омекват.

— По дяволите! Как е станало?

— Помниш ли слуховия апарат, който намери в жилищната сграда? Оливия и Кейн опитвали да намерят собственика му и търсили очевиден в училището за глухи. Намерили едно хлапе, което знаело нещо. Тази нощ някой опитал да го отвлече.

— Заплахата за бомба е била фалшива?

Барлоу кимна.

— Огледали са всичко, бомба няма, но децата са били изведени навън. Кейн пристигнал на място, когато някакъв вкарвал хлапето в микробус. Спасил го, но имало схватка и... — Той не довърши. — Горката Лив.

Изпаднал в паника, Дейвид едва се овладя.

— Тя там ли е била?

— Не. Пристигнала десет минути по-късно. Кейн вече бил мъртъв.

Раменете му се отпуснаха безжизнено въпреки облекчението, че тя не е била там, изложена на пряка опасност. Кейн не беше просто партньор на Оливия, а неин приятел и ако Дейвид не грешеше, човек, на когото тя гледаше като на свой баща.

— Къде е тя?

— Не знам — отговори Барлоу. — Чух обаждането за ранен полицай. Не знаех, че е Кейн допреди малко. Тя може още да е в болницата при семейството на Кейн, но ако я познавам добре, сигурно се с върнала на местопрестъплението.

За да си върши работата. Като мен. Искаше му се да помоли Кейси да го освободи за няколко часа, за да отиде при Оливия и да посети Джеф в болницата, но тук имаше още много работа. *А след това ще съм на смяна още двадесет и четири часа.*

— Ще ѝ се обадя.

Но какво мога да ѝ кажа?

— Чух за партньора ти, Зел — каза Барлоу. — Съжалявам.

Дейвид изпита страх, тревога и вина, но бързо се овладя. Не можеше сега да мисли за Зел. Не трябваше да мисли и за Оливия, но не можеше да спре. Тя беше постоянно в мислите му. Тя страдеше и той страдеше с нея.

— Благодаря — отговори той и огледа обгорелите останки на поляната пред себе си. Коя къща е подпалена?

— Втората отляво — обясни Барлоу. — Не намерихме стъклена топка.

— Газовата бутилка била ли е подготвена?

— Не изглежда да е така. Хората тук просто си пускат отоплението вечер. Вероятно е имало теч, но не са знаели. Огънят е тръгнал от едната къща към другата и... бум.

Барлоу произнесе последната дума с умора в гласа.

— Знаем, че в една от къщите е имало двама души, но другата е била обявена за продажба. Съседите казват, че никой не живее в нея.

— И в блока не трябваше да живее никой — каза Дейвид.

Барлоу сви рамене.

— Знам. И аз си помислих същото. Обадох се за обучено куче и сигурно скоро ще пристигнат. Тогава ще търсим човешки останки.

Тази неприятна задача беше част от работата.

— Не са оставили стъклена топка. Дали са същите подпалвачи?
— запита Дейвид и Барлоу присви очи.

— Къщата е на любовницата на Барни Томлинсън. Ти как мислиш?

За момент думите му увиснаха във въздуха. След това Кейси погледна Дейвид в очите.

— Защо не си идеш? Да видиш Зел и детектив Съдърленд. След няколко часа застъпваш на смяна и тогава няма да можеш да ги видиш още цял един ден.

Дейвид се замисли за Оливия, която страда сама. Тя не трябва да е сама.

— Благодаря. Трябва някой да ме закара до пожарната служба.

— Ще помоля някой полицай — предложи Барлоу.

Сряда, 22 септември, 02:30 ч.

Оливия и Ноа откриха Мики на местопрестъплението, загледана в смачканата окървавена трева. Шапката на Кейн все още лежеше на земята. Изглеждаше... самотна. И малка. С нищо не напомняше за мъжа, който я носеше.

Запомни това — каза си Оливия сурово. — Това е чудовището, което преследваш. Ето това ти отне той. Отне го и от Джени.

Застанал до нея, Ноа въздъхна.

— Дявол да го вземе.

Стресната, Мики вдигна поглед.

— Извинявай. Не ви чух да идвате.

— Намери ли куршума? — запита Оливия рязко.

— Да. Куховръх. Пратих го за балистични изследвания. Ще имат резултат за срещата в осем, но се обзалагам, че ще е същият както при Уимс и Томлинсън.

— Онзи оставил ли е нещо? — запита Оливия. — Камерите снимали ли са го?

Устните на Мики се свиха в горчива гримаса.

— Облечен е бил като полицай. Кейн трябва да е съборил шапката му — отговори тя и посочи сплесканата върху пръстта до пътя шапка. — Стрелецът я е прегазил с гумите си, когато е бягал. След това и линейката я е прегазила, но шапката е свита на две и се надявам всички улики, които е оставил, да са вътре.

Шапка — каза си Оливия. Кейн би видял иронията тук.

— А охранителните камери? — запита Ноа.

— Имаме ръста и теглото на стрелеца. Но ъгълът на снимане е неподходящ и не хваща номерата на колата. Можем да определим най-грубо какъв е микробусът, но нищо повече.

Оливия посочи шапката на Кейн.

— Може ли да я взема?

Мики поклати глава.

— Още не. Съжалявам, Лив.

Въпреки че сърцето ѝ се късаше, Оливия кимна с разбиране. Мики си вършеше работата и то адски добре. *Просто шапката е на земята. Не трябва да е там.* Покашля се и заговори с равен и силен глас:

— Добре. Искам да съм сигурна, че Джени ще я получи. Аз отивам да търся Кени Латъм. Ако разбереш нещо, обади ми се.

Мики кимна, прехапала устни, за да не се разплаче. Оливия се обърна и тръгна с усилие, а Ноа я последва.

Оукс ги чакаше в кабинета си. На стола до бюрото му седеше млада жена. Той направи жест към нея.

— Каза, че е очаквал да дойдете и затова ви чака — обясни тя. — Аз съм Дани Оукс. Директор Оукс е мой баща. Помоли ме да дойда и да му превеждам.

— Благодаря ти — отговори Оливия. След това се обърна към Оукс. — Има ли пострадали деца?

— Не — отвърна директорът с жест. — Кени е доста разстроен, както може да се очаква. Обадихме се на родителите му да дойдат и да го приберат.

— Преди това трябва да говорим с него — отвърна с равен тон Оливия.

Оукс се поколеба, после започна да жестикулира.

— Госпожо детектив, аз ви сътрудничих вчера.

— И ние ви благодарим — прекъсна Оливия мекия глас на Дани Оукс, без да крие нетърпението си. — Но партньорът ми е мъртъв, господин Оукс. — Директорът потръпна, а тя продължи: — А Вал, преводачката ни? Изчезнала е. Някой много силно иска Кени, а аз искам да знам кой е и защо. И искам да знам това сега.

— Родителите му ще пристигнат скоро — отвърна Оукс уморен и Дани преведе.

— Кени може би е в опасност, господин Оукс — каза Оливия. — Той знае нещо, което някой не иска да се разчуе. Аз не желая да обяснявам на родителите му защо някой е убил и него.

Оукс отпусна рамене.

— Ще наредя да го доведат.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Сряда, 22 септември, 02:55 ч.

Кени се дотътри заедно с един мъж, когото Оукс представи като Роджър Корт. Роджър беше човекът от персонала, разговарял с убиеца на Кейн.

Всички седнаха и Оливия заговори:

— Кени, знам, че те е страх, но трябва да поговорим.

Кени затвори очи.

— Искам да се върна в стаята си — отговори с жестове момчето, запазвайки каменно изражение.

Дани Оукс преведе казаното с извинителен тон, но Оливия се досети, че този тон е на момичето, а не на Кени. Потупа по масата, но момчето упорито продължаваше да стиска очи.

Оливия почука по-силно, а после удари с юмрук толкова силно, че масата подскочи и се разтресе. Кени продължаваше да стиска очи. Оливия се разяри и внезапно отново в мислите ѝ изплува Кейн, проснат на земята, и кръвта му, която попиваше в нея. *Мъртъв. Защото това малко лайно не иска да говори. По дяволите, момче, отговаряй!*

Тя хвана облегалката на стола, на който седеше Кени, и го издърпа рязко назад и настрани. Момчето стреснато отвори очи, но после пак ги затвори.

— Добре — въздъхна тя. — Ще видим как ще се инати в общия арест.

— Не можете — възрази с жестове Оукс.

Дани преведе казаното от баща си разтреперана.

— Гледайте как не мога — озъби се Оливия. — Само гледайте.

— Той е дете — каза на глас Роджър, като в същото време жестикулираше. И той имаше увреден слух, но говореше. — Нищо лошо не е направил.

— Аз не знам това. И ще допусна най-лошото — отвърна Оливия и рязко измъкна белезниците от колана си, след което щракна едната

халка на китката на Кени.

Момчето отвори очи, инатът му бързо отстъпи пред паниката.

— Не! — извика той.

Оливия закопча ръцете зад гърба му и го бутна на стола. Сега той вече я гледаше с широко отворени от ужас очи. Оливия се обърна към Дани Оукс, като едва се сдържаше.

— Кажи му да говори с мен сега, защото в противен случай ще го арестувам за възпрепятстване на разследването. Кажи му, че партньорът ми умря, за да спаси жалкия му задник, и ако не проговори до десет секунди, всички полицаи в града ще разберат за какво съм го прибрала. Кажи му също, че ми омръзна от игричките му и искам отговори веднага.

Дани се зае бързо да жестикулира, а Оукс се изправи пред Кени и също направи някакви жестове.

— Какво казва той? — запита Оливия, когато Дани не преведе.

— Моли го да сътрудничи. И че животът му е в опасност.

Кени изгледа Оливия с безсилна ярост.

— Пусни ме — каза той с гърлен глас.

— Не и докато не проговори — отвърна Оливия, а Дани, след като я погледна страхливо, преведе с жестове.

— Как? — изрева Кени.

— Не може да говори, ако ръцете му са вързани — обясни тихо Дани. — Моля, пуснете го.

— Ще съдействаш ли? — запита Оливия.

Дани преведе и Кени кимна гневно в съгласие.

Оливия погледна Ноа.

— Е? — запита тя. — Да го пусна ли?

— Той не може да жестикулира завързан, Лив — отговори с мек тон Ноа. — Отвържи го.

Оливия забеляза как лицето на Дани омекна, когато преведе думите на Ноа. Кени също омекна.

Тя отключи белезниците.

— Говори, Кени. Първо, как изглеждаше онзи?

Кени разтри китките си сърдито. Нарочно завъртя стола си настрана, за да отговаря на Ноа. *Доброто ченге и лошото ченге* — помисли си Оливия доволно.

— Обикновен — започнаха жестовете. — Висок колкото мен и със скучно лице. Носеше шапка.

Оливия погледна към Роджър.

— Вие можете ли да добавите нещо?

Роджър сви рамене безпомощно.

— Имаше значка, бяла риза. Приличаше на полицай.

Оливия кимна.

— Знам. Казахте ли на някого, когато онзи отведе Кени настрани?

— Да, защото това не изглеждаше правилно. Онзи заведе Кени встрани от полицаите, а не при тях. Не можех да оставя моите хлапета. Опитах да привлека вниманието на един полицай, когато детективът дойде с лист хартия с името на Кени на него. Аз му посочих мястото зад сградата. Той затича след тях, а после след него тръгна и друг полицай. — Роджър докосна слуховия си апарат и потръпна леко. — Чух изстрела, когато вторият полицай се върна с Кени. Историята се разчу бързо — детективът е починал. — Роджър я изгледа мрачно. — Съжалявам. Знам, че той е бил ваш партньор. Де да можех...

Оливия отвърна със спокоен поглед, но вътрешно ѝ се искаше да закрепши.

— Знам, но с бързата си реакция сте помогнали на детектив Кейн да спаси живота на Кени.

След това се обърна към Кени и го изгледа строго.

— Партньорът ми загина, за да те защити. Какво знаеш?

Кени се отпусна в стола.

— Моят приятел е видял нещо — обясни с бавни жестове той. — В неделя през нощта.

Оливия го потупа с пръст по коляното и каза тихо:

— Разкажи ми.

— Бил е при пожара в блока — отвърна Кени и погледна Оукс косо. — Върна се. Влезе през прозореца.

Оукс стисна устни, но не каза нищо.

— Бил е с Трејси Мълън — каза Оливия. — Момичето, което умря.

Кени кимна.

— Запозна се с нея в лагера. И двамата бяхме там.

— Как се казва приятелят ти, синко? — запита Ноа с приятелско лице.

— Остин Дент.

Оукс се намръщи.

— Остин е отстранен от понеделник сутринта. Пушил е в стаята си и го изпратихме вкъщи. Но сега всичко се изяснява.

— Къде е домът му? — запита Оливия.

— Дулут — отговори Оукс. — Ще ви дам адреса.

Ноа записа адреса и каза:

— Е, поне стрелецът не знае къде живее Остин.

Кени доби вид на болен и с разтреперани ръце направи няколко жеста.

— Онзи мъж... Той ми взе мобилния телефон. Там са съобщенията и списъкът с телефоните... и адресът на Остин.

Ноа вече беше на крака.

— Ще се обадя на щатската полиция. Те ще приберат Остин. Ако убиецът е тръгнал веднага оттук, значи е на два часа път дотам.

Когато Ноа излезе, Оливия седна в стола си.

— Какво ти каза Остин?

— Много беше разстроен през нощта в неделя. Не знаех какво е направил. — Сега Кени жестикулираше трескаво. — Миришеше на дим. — Момчето отново стрелна Оукс с очи. — Питам го дали това, което е направил, е по-лошо, отколкото ако го хванат с цигара, и той каза, че да. Затова му дадох моите цигари. Знаехме, че Роджър ще надуши дима, но щеше да реши, че е от цигарите.

— Значи Остин е временно отстранен — каза Оливия. — А разказа ли ти друго?

Кени отмести поглед.

— Прати ми съобщения вчера сутринта. Трябвало да разкаже на полицаите какво е станало, но анонимно. Поиска да пратя писмо от негово име. От пощенска кутия в града. Така няма да знаете кой е той.

Просто две изплашени деца. Но ако бяха казали нещо, Кейн можеше да...

Оливия замълча за момент и изчака да отмине болката в гърдите й.

— Какво пишеше в писмото?

— Че е видял един мъж да убива пазача. После мъжът се качил в лодка, вързана за пристана, и заминал. Че Остин е бил в сградата, когато се е запалила. Бил е с момиче. Мислил е, че тя е излязла след него, но се оказало, че не е. Той не можел да влезе обратно. Вратата се заключила, а той загубил ключа някъде вътре. Не мислеше, че ще му повярвате.

— Добре — промълви Оливия. — Кени, искам да ми отговориш на още един въпрос. Защо, за бога, не ни каза това вчера?

Кени отново отмести поглед и Оливия забеляза как мускулите по лицето му играят.

— Заради Трейси — отвърна с жестове той. — Трябваше да бъде моя. Остин знаеше това.

Оливия затвори очи, за да овладее внезапния прилив на гняв.

— Не си казал, защото си сърдит на приятеля си, че се среща с момичето, което ти харесваш? — запита много бавно тя.

Кени я стрелна неловко с поглед, докато гледаше превода на Дани.

— Казахте, че са правили секс — отвърна Кени, а по лицето му се изписа болка. — Тя беше моя, не на Остин. Даже не знаех, че тя го харесва. Престори се, че харесва мен, но сигурно са ми се подигравали, а после Остин иска да си рискувам задника и да изпратя проклетото писмо. Реших, че няма да го направя.

— Значи не си изпратил писмото? — запита все така бавно Оливия.

Кени поклати глава.

— Загазих ли?

Загазих ли? Кейн беше мъртъв, а това хлапе се интересуваше само от собствената си кожа. *Егоистично, нищожно лай...* Оливия се насили да спре тези мисли. *Той е тийнейджър — ядосан е и е уплашен. Не е знаел, че това ще се случи. Не можеш да го виниш.* Но въпреки това го винеше.

— Не знам.

Тя отмести поглед настрани и приглади косата си с разтрепераната си ръка.

Ноа седна до нея.

— Дишай — промълви той. Беше чул всичко и напълно я разбираше.

— Кени, Остин как описа убиеца?

— Висок, с кафява коса.

— Стар? Млад? — подсказа меко Ноа.

— Не твърде стар, не като родителите ни. Но по-възрастен от нас. — Кени поклати глава и продължи: — Нищо специфично. Не ви лъжа, наистина.

Ноа си пое дъх, а после внимателно издиша.

— Би ли могъл да прилича на мъжа, който те отвлече тази нощ?

Кени сви рамене наскърбен.

— Не знам. Много бях уплашен и не го огледах.

— Аз го видях — намеси се Роджър. — Висок беше към метър и деветдесет, не особено мускулист, но и без тлъстини. Имаше голям нос.

— Ще искаме от вас да направите портрет по описание с човек от полицията — отвърна Ноа. — Кени, знаеш ли откъде Остин е научил за блока? Как е взел ключ?

— През лятото работеше с един дърводелец там. Така си плати за лагера.

— Знаеш ли как се казва дърводелецът? — запита Ноа, но Кени поклати отрицателно глава.

Оливия се намръщи, защото една мисъл ѝ мина през главата.

— Остин с черна коса ли е?

— Кафява е — отвърна с жестове Кени. — Но я боядисва в червено.

— Защо? — запита тя.

— Баща им ги напусна — отвърна той. — Остин прилича изцяло на него и знае, че майка му страда, като го гледа. Затова смени цвета на косата си.

Оливия си пое дъх. Разбираше това чувство. Майка ѝ също мразеше лицето ѝ, защото то приличаше на лицето на мъжа, който ги беше изоставил.

— Добре. Ще оставим полицаи пред вратата на стаята му, докато се убедим, че е безопасно.

— Благодаря ви. — Оукс кимна с облекчение.

Когато двамата с Ноа стигнаха при колата ѝ, Оливия затвори очи, изтощена.

— По дяволите, не мога да повярвам. Кейн е мъртъв, защото Кени харесвал момиче.

— Не, Лив. Кейн с мъртъв, защото онзи кучи син го е прострелял два пъти, докато е опитвал да отвлече едно хлапе. Кени е отговорен, че е укрил информация, но го накарай да си плати само за стореното от него.

Оливия потръпна.

— Аз казах точно това вчера на онзи задник Крофорд, като се нахвърли върху Линкълн Джеферсън, който всъщност е направил нещо лошо. Прав си.

— Знам. И сега?

— Ние с Кейн щяхме да проверим приятелите на Джоел Фишер. Трябва да разберем и какво е видял Остин, и дали е познавал Джоел или някой от приятелите му. Трябва също да намерим Вал.

— Тя може да е мъртва.

— Знам. Но ако не е? Каза, че отива за сандвич в заведение наблизо. Ще започнем оттам сутринта и ще опитаме да разберем къде е ходила за последно.

Ноа отвори вратата на колата на Оливия и я изчака да седне, а после коленичи до нея.

— Как онзи е научил за Вал?

— Може да ме е следил.

— Възможно е. Иди поспи малко. Ако ти трябва, обади се.

Тя кимна. Сега, когато разговорът с Кени приключи, Оливия не искаше да се прибира. В дома ѝ щеше да е твърде тихо. Замисли се къде ли беше Дейвид сега и дали е добре. Дали се е върнал в бунгалото. Не искаше да е сама.

А трябваше да спи, трябваше да може да диша отново и имаше нужда от Дейвид.

Извади телефона от джоба си и видя, че той я е търсил. Това означаваше, че е добре. Поотпусна се малко и изведнъж осъзна, че някъде дълбоко в съзнанието си е изпитвала постоянна натрапчива тревога заради онзи голям пожар. Но той беше добър пожарникар. Внимателен.

И Кейн беше внимателен, а сега лежеше мъртъв.

Оливия набра номера на Дейвид, но се свърза с гласовата му поща. Затвори, защото не можеше да каже онова, което искаше. *Имам нужда от теб. Моля те, ела.* Прости думи, с които разкриваше сърцето си и огромната си болка. Възглавницата. На нея беше

доловила миризмата му. Изглежда тази нощ ще трябва да се задоволи с това. Зави на север и подмина отбивката към дома си.

Сряда, 22 септември, 03:20 ч.

ДОБРЕ ДОШЛИ В ДУЛУТ

Като отмина знака за магистралата, той погледна към джипиеса. Още петнадесет километра и всичките му притеснения щяха да приключат заедно с Остин Дент.

Е, не всичките му притеснения. Спомни си разговора между Мери и Албер. Тя имаше право — можеха да кажат, че видеозаписът е нагласен. Ако не друго, от записа ставаше ясно, че там е имало и пети човек, който е видял всичко. Ако в самото начало беше отказала да съдейства, може би сега това щеше да има значение, но Ерик не ѝ беше казал за изнудването. Сега той ги държеше твърде здраво, но въпреки това Мери можеше да откаже да изпълни някоя нова задача.

В началото той искаше да изложи на показ тази гадна подпалвачка и да унижи баща ѝ. Това щеше да го унищожи, кучият му син, така както той опита да унищожи мен.

Но това вече не му беше достатъчно. Мери играеше съвсем друга игра, като оставяше стъклените топки след себе си. Тя не беше никаква екоактивистка, той и за миг не се съмняваше в това. Сега тя се превърна в сериен убиец. Оказа се, че последният пожар е излязъл от контрол. Той слушаше новините по радиото, докато изгуби сигнала. Загинали бяха невинни хора.

Полицайте също нямаше да се заинтересуват от дреболиите по записа. Особено след инцидента с детектив Кейн. Те щяха да търсят някой да си плати за смъртта на колегата им. Предпочиташе този някой да е Албер или Мери. Или пък и двамата.

Но не знаеше точно как да го направи. Погледна отново джипиеса. Почти беше стигнал. Първо трябваше да се отърве от Остин, а после щеше да мисли как да продължи.

Сряда, 22 септември, 03:15 ч.

След като се изкъпа и преоблече в пожарната, Дейвид отново се обади на Оливия, но се свърза с гласовата ѝ поща и замина за болницата, където годеницата на Джеф, Кайла, седеше в чакалнята.

Той седна до нея, обзет от внезапен страх да я пита за Джеф.

— Как е Зел?

— Гръбначният му стълб е прекъснат и бедрената кост е счупена — отвърна тя, сякаш беше наизустила диагнозата. Едва се удържаше да не се разплаче. — Още е в операционната. Дейвид, какво да правя?

— Бъди до него. Разговаряйте ли, преди да го вкарат в хирургията?

— Не. Не беше в съзнание. Вече няма да може да ходи, напи?

— Не знам. Прекъснатият гръбначен стълб не означава непременно парализа, а дори и в такъв случай хората се възстановяват. Брат ми, например.

— Същият както преди ли стана? — запита тя през сълзи.

— Не — отвърна искрено Дейвид. — Макс беше професионален спортист. Това сложи край на кариерата му, но той си намери нова работа и ако Зел стигне дотам, той също ще си намери нова кариера.

Кайла се разхлипа и тялото ѝ се разтресе от риданията.

— Господи, извинявай.

Дейвид я прегърна през раменете.

— За какво?

— Защото за момент ми се прииска той да беше спасил теб.

Това го стресна, но само за миг.

— Разбирам те. Моята... — Каква му беше Оливия? — Моята приятелка е полицай. Тази вечер партньорът ѝ умря. Аз... Аз не знам. Не мога да повярвам, че си е отишъл, но се радвам, че тя не е била там по време на престрелката. Затова те разбирам.

Тя избърса лицето си с длани.

— Ти скоро си на смяна, нали?

Дейвид погледна часовника на стената.

— Да, след два часа.

— В такъв случай иди да поспиш. Аз ще му кажа, че си идвал. Благодаря ти. Наистина.

С натежало сърце, той се върна при колата, като през това време провери телефона си. Намръщи се, като разпозна номера. Ноа. Който пазеше майка му?

— Ноа, какво става с майка ми?

— Нищо. Доколкото знам, тя спи.

— Какво значи „доколкото знам“? Къде си?

— Следвам Оливия, която кара на север. Аз отивам в участъка. Ти чу ли?

— Ако питаш за Кейн — да. Как е Оливия? Позвъних ѝ, но не вдига.

— Държи се, но едва-едва. Казах ѝ да си иде, но тя не сви на отбивката за къщата си. Продължи на север.

Север. Дейвид изпита огромно облекчение. Тя идва при мен.

— Аз знам къде отива.

— Така си помислих. Виж, гледай да не я пускаш да идва на работа.

— Защо? Какво има?

— Научихме името на момчето, което търсим. Онова, което е видяло убиеца на Уимс. Би трябвало да си е у дома, в Дулут, но от щатската полиция казаха, че не можели да го намерят. Може да е видял полицаите и да е избягал през задния прозорец. Надяваме се.

— Надявате се?

— Оливия знае, че убиецът на Кейн има адреса на хлапето. Ако разбере, че то е избягало...

— Ще иде там, за да го търси.

— Точно така. А е уморена и едва се държи. Трябва да си почине.

— Няма да ѝ хареса какво си решил вместо нея — каза Дейвид тихо.

— Ти ще ѝ кажеш ли?

— Ако пита, няма да я лъжа, но иначе — не. Ако ти работиш, кой пази майка ми?

— Тя се обади на онзи, стария пожарникар, с който сте приятели.

— Добре, благодаря.

Майка му и Глен вече не го притесняваха. Сега трябваше да мисли за Оливия. *Тя идва при мен.* Дейвид искаше да направи нещо, за да не си тръгне тя веднага. С виновно изражение заради късния час

набра Пейдж и не се изненада, когато тя отговори при първото позвъняване.

— Къде си?

— В къщата на Оливия. Чакам я да се прибере. Ти къде си? Чу ли за Кейн? Знаеш ли къде е тя? Страшно съм разтревожена.

— Аз отивам в бунгалото. Мисля, че и тя е тръгнала натам. И да, чух. Не знам дали Оливия има за утре... сецаш се, дрехи, грим. Женски неща.

— Ще ѝ опаковам един сак — каза Пейдж. — Искаш ли да го донеса при теб?

— Не. Къщата ѝ не е много далеч от пътя. Аз ще се отбия за сака.

Дейвид затвори телефона. Трябваше да се обади на още един човек. Представи си как Пейдж седи и чака Оливия да се прибере и се досети, че ѝ майка му седи така и чака до телефона. Натисна бутона за бързо избиране на Ив. Очаквано, отговорът дойде почти мигновено.

— Дейвид? — отговори майка му с разтреперан глас.

— Добре съм, мамо. Не съм се одраскал дори.

Майка му въздъхна облекчено.

— Слава богу. Седя тук и се опитвам да не се тревожа. Глен се опитва да разбере какво става от своя телефон.

— Аз съм добре. Моят партньор, Джеф, не е добре.

И партньорът на Оливия е мъртъв — почти добави той, но се въздържа. Майка му не познаваше Кейн, а Ив щеше да научи тази вест от Ноа.

— Ако искаш, кажи молитва за него.

— Разбира се, ще кажа. Ти къде отиваш сега?

— В бунгалото. — *При Оливия.* — Ще опитам да поспя. И ти опитай. Обичам те, мамо.

— И аз те обичам. Благодаря, че се обади. Имах нужда да те чуя.

Сряда, 22 септември, 04:00 ч.

Това беше лошо. Много, много лошо. Хлапето го нямаше, а от двете страни на пътя към малката къща на Остин Дент се бяха струпали поне двадесет полицейски коли. Той беше преминал бавно оттам, за да огледа какво става.

Щатските и местните полицаи стояха на групи и когато той погледна в огледалото за обратно виждане, забеляза как лъчите на прожекторите проблясват между дърветата, където търсеха момчето. Това означаваше, че той все още не беше при тях. Все още.

Момчето бягаше, очевидно, защото нямаше доверие на полицаите. Умно хлапе.

Той продължи напред, докато изгуби от поглед сините мигащи лампи на полицейските коли, а после отби на банкета, извади телефона на Кени и се зае да пише на Остин.

„Полицаите цяла нощ ме разиграваха в кабинета на Оукс.“ Не знаеше дали е така, но и Остин нямаше как да знае. „Знаят за теб. Искат да те арестуват. Внимавай.“

Затвори телефона. Така хлапето щеше да избягва полицаите още известно време. Той можеше да го потърси, но не знаеше къде. Направи обратен завой и се върна обратно. *Трябва да го накарам сам да дойде при мен.*

Сряда, 22 септември, 04:05 ч.

Оливия чу пикапа на Дейвид, но не стана. Седеше на края на верандата, свила и притиснала колене към гърдите си. Двигателят угасна, а тя продължи да чака. Той щеше да я намери. Чудеше се дали вече е разбрал за Кейн.

След като тръгна от училището, нямаше сили да слуша гласовата си поща. Просто седна тук и се остави звуците на нощта да я обгърнат и откъснат от изминалите няколко кошмарни часа. След няколко минути чу стъпките му на верандата. Той я погали по косата.

— Хей.

— Хей — прошепна тя в отговор.

Дейвид взе ръцете и в своите.

— Студени са като лед. Защо седиш тук, отвън?

— Когато излязох по-рано, заключих къщата, но забравих, че нямам ключ.

— Това мога да поправа — промълви Дейвид. — Искан ми се да мога да поправа и всичко останало.

— Не можеш. Никой не може.

— Ела вътре. Ще те стопля.

Той я изправи на крака и я прегърна през кръста.

След като влязоха в хола, той я взе на ръце и я настани в прегръдките си на дивана, след което я зави с одеяло.

— Трябва да съм на работа в осем — каза Оливия. — Трябва първо да се прибера да си взема дрехи.

— Не. Пейдж ти опакова сак. Почивай.

Насочи дистанционното и телевизорът се включи. Показваше филм с Бързоходеца. Изненадана, тя го изгледа подозрително, а той я целуна по челото.

— Намерих го в твоя DVD плейър. Онази нощ, когато разговаряхме, ми каза, че гледаш такива филми, за да се успокояваш. Реших, че и двамата имаме нужда от нещо такова тази нощ.

Оливия кимна веднъж, но изхлипа и се разплака, защото вече нямаше сили да се спре. Дейвид я прегърна и опря буза на главата ѝ, а после нежно я залюля. Тя плачеше, хлипаше, ругаеше и се кълнеше в ужасно отмъщение. Накрая бурята утихна и тя се успокои, но се чувстваше съвсем празна и изтощена.

Дейвид прокара ръка през косата ѝ, докато я люлееше като бебе:

— Спи, мила.

— Утре Кейн пак ще е мъртъв — прошепна тя.

— Да, но ти трябва да си способна да мислиш рационално, за да намериш онзи, който го е сторил.

— Искам го мъртъв. Искам да кърви и да страда. Искам да го гледам как се мъчи.

— И аз.

В гласа му имаше нещо. Мрачна сигурност, но и болка. Тя се отдръпна достатъчно назад, за да види лицето му. Дейвид гледаше напред, стиснал челюст.

— Какво има?

— Заспивай.

Той опита да я придърпа към себе си, но тя се освободи от прегръдката му.

— Какво има? — запита по-енергично Оливия. — Кажи ми.

— Пожарът тази нощ беше умишлен.

Оливия се замисли за събитията от миналата нощ.

— Удвю. Ноа каза, че там живеела любовницата на Томлинсън. Тя ли е целта? Намерихте ли стъклена топка?

— Не, но целта е била къщата на любовницата. Но заради вятъра пламнали и къщите от двете страни. Избухнал резервоар с газ и съборил още две къщи. След това огънят преминал в жилищен блок.

— Колко? — запита тихо тя.

— Четирима мъртви — отговори Дейвид с мъка. — И едно дете. Момиченце само на две години.

Оливия притисна устни към бузата му.

— Съжалявам.

— Ранените са десетки — продължи той с подозрително равен глас.

— А пожарникарите?

— Зел — каза той с пресипнал глас. — Една греда падна върху него. Не си чувства краката.

— Кой го измъкна? — запита тя, въпреки че знаеше отговора и това я уплаши до лудост.

— Аз.

Дейвид затвори очи и продължи:

— Измъкнах го. Ами ако заради мен сега е по-зле?

— Но ако не си го измъкнал, сега щеше да е мъртъв.

Сега, след като беше споделила болката си. Оливия можеше да го погледне истински. Дейвид изглеждаше изтощен и с разбито сърце...
Точно като мен.

— Хайде да си лягаме. И ти трябва да си починеш.

Уморен, той я последва, като взе сака й.

— Пейдж ти опакова пижама с Туити.

Преминала на автопилот, Оливия се преоблече в банята и отиде при Дейвид, който лежеше на леглото, поставил телефоните им един до друг на нощното шкафче. Той я придърпа към себе си и смъкна ластика от плитката й, след което се зае да разплита косата й.

— Харесва ми разплетена — промълви той, след което пъкна ръка под нощницата й, за да погали гърдите й.

Сърцето все още го болеше, а и тя все още изпитваше болка в гърдите.

— Нуждая се от теб. — Тя установи, че й е по-лесно да каже това на тъмно. — Просто искам да си с мен.

— Това го мога.

След като я целуна по рамото, Дейвид каза:

— Имам въпрос.

— Кажи?

— Ти наистина ли носиш тази пижама, или Пейдж се занася?

Доволна, че той е при нея, Оливия изви устните си в тъжна усмивка.

— Второто. Обикновено спя гола, освен ако не е под нулата.

Дейвид очевидно също спеше така.

Пръстите ѝ вече разкопчаваха копчетата му.

— Обичам да чувствам кожата ти до моята.

След по-малко от минутка Дейвид я разсъблече и тя се сгуши в ръцете му.

— Сега вече мога да заспя.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Сряда, 22 септември, 04:30 ч.

Дейвид не можеше да заспи. Лежеше, прегърнал Оливия, а пред затворените му очи се редуваха различни картини. Премазания Зел, мъртвия Кейн. Тя можеше да е на негово място. Сред всички мисли в главата му, тази се открояваше най-ярко.

Оливия също не спеше. Лежеше в прегръдките му и дишаше леко. Потръпна и въздъхна, когато той докосна с устни мократа ѝ от сълзи буза.

— Хей.

— Постоянно ми е пред очите — прошепна тя задавено. — Виждам го проснат на тревата. Не мога да повярвам, че е истина.

Дейвид я обърна към себе си и тя опря свитите си юмруци в гърдите му, а после отвори длани и заби нокти в кожата му, разтърсена от нови ридания.

— Всичко е наред — промълви той. — Плачи, ако ще ти олекне. Аз съм до теб.

Милваше я по главата, докато Оливия притихна, но продължаваше да диша на пресекулки. Тя потри длани по гърдите му, за да избърше сълзите си.

— Намокрих те.

— Няма значение.

— Трябва да помисля.

— Не, скъпа. Трябва да скърбиш, а това отнема време. Кейн беше добър човек, добър полицаи и твой партньор. Заедно сте прекарвали повече време, отколкото много хора прекарват със семейството си. Той ти пазеше гърба и ти му имаше доверие. Обичаше го.

— Да — отвърна Оливия с пресипнал глас. — Не съм плакала така дори когато почина майка ми.

Дейвид долови чувството за вина в гласа ѝ.

— Това не те прави лоша дъщеря.

Тя вдигна глава и го погледна в тъмното.

— Какво?

— Изпитваш вина, защото страдаш за Кейн повече, отколкото за майка си, не е ли така?

Тя кимна и сълзите рукнаха отново.

— Тя ми беше майка. Аз плаках, но сега е съвсем друго. Имам чувството, че някой ми е изтръгнал сърцето. Нима това не ме прави лоша дъщеря?

— Онази нощ в Чикаго ми каза, че тя ти липсва и че си я обичала.

— Така ли?

— Да. Но останах с впечатлението, че нещата между вас не са били лесни.

Оливия отпусна глава на рамото му и въздъхна.

— Не бяха. Тя ме обичаше. Знам го със сигурност. Но аз все не успях да я накарам да се чувства щастлива. Нищо не успях да направя както трябва, а и тя понякога ме поглеждаше така, сякаш ме мрази. Не разбирах защо, докато не видях Мия за първи път.

— На погребението на баща ти.

— Заминах спешно за Чикаго още щом научих, че е починал, и стигнах навреме за погребението. Мия носеше синята си парадна униформа и стоеше до ковчега заедно с майка си. Полицаяте свиха флага и го дадоха на майка ѝ, след което тя се обърна и почти го набуца в ръцете на Мия. Помня колко ги мразех тогава. Но после Мия вдигна очи и дъхът ми спря. Сякаш се виждах в огледало.

— И тя трябва да е била доста стресната.

— Да. Тогава разбрах, че ние двете вероятно приличаме на баща си.

— Ти не си знаела как изглежда той?

— И името му не знаех. Майка ми не говореше за него. Когато бях малка, си представях как изглежда той. Питях се дали не скита някъде без памет или нещо такова. Не разбирах защо не ме е искал.

Дейвид преглътна тежко, като си я представи като дете.

— Родителите ми се обичаха и обичаха и нас. Винаги ще съм им благодарен за това. Съжалявам, че ти не си имала такова семейство.

— Благодаря ти. Радвам се, че оценяваш какво си имал. Навремето страшно се ядосвах на децата, които мразеха бащите си заради някоя глупост, като например че не им купуват кола или дрехи.

Аз просто исках да имам баща. Когато пораснах, тормозех майка ми да ми разкаже за него. Накрая я обвиних, че не му е казала, че съществувам. Тогава тя избухна и каза, че е полицай в Чикаго. Че е женен и я е излъгал как жена му го напуснала. И че е обещал да се ожени за нея, когато се родя, но после решил да се върне при другото си семейство. При жена си и децата си. Не знаех името му, нито техните имена, но ги мразех всичките.

— Ти как разбра, че е починал?

— От леля ми. Толкова пъти карах майка ми да ми каже името му, но тя отказваше. Много се карахме за това. Накрая тя почина, без да ми го каже. Помислих си, че никога няма да го узная. Но после ми се обади леля ми, която видяла некролога. Майка ми й разказала всичко преди години. Накара я да обещае да не ми казва, но леля ми знаеше, че аз имам нужда да разбера. — Оливия въздъхна и продължи с по-рязък глас: — Запознах се с Мия и научих, че е по-добре да съм без баща, отколкото с бащата, с който са живели те. Тогава се зарадвах, че той не ме е искал.

— Трудни седмици си преживяла — промълви Дейвид и Оливия отново вдигна глава да го погледне.

— Какво искаш да кажеш?

Той се поколеба.

— Знам за Дъг. Как те е напуснал.

— Кой ти каза? — запита Оливия, но после присви очи и продължи: — Барлоу. Проклет навлек.

— Аз го попитах. И трябва да ти кажа, че той се чувства ужасно. Когато научих всичко, и аз се почувствах ужасно.

Оливия сведе глава, без да каже нищо.

— Оливия, бившият ти годеник е задник. Знам, че те е наранил, но се радвам, че те е напуснал. Радвам се, че те срещнах. Знам, че не ми вярваш, но аз те чаках. Може би цял живот.

Накрая тя вдигна изпълнените си с болка и сълзи очи.

— В такъв случай защо каза името й?

Дейвид въздъхна.

— Не знам. Може никога да не разбера. Знам само, че два пъти в живота си съм прекалявал с пиенето. Веднъж преди осемнадесет години и после през онази нощ, когато бяхме заедно. Може да съм бил уплашен. Когато те срещнах, разбрах, че ти не си случайна жена. Имах

чувството, че виждаш вътре в мен, а аз не исках никого толкова близо до себе си.

— Защото ще разбере онова, което ти не искаш никой да узнае.

Дейвид кимна.

— Оливия, Дейна винаги е била само една фантазия. Тя се справяше с всякакви трудности и се бореше за същите хора, на които аз от години помагах. Тя беше кръстоносец, но двамата нямахме нищо друго общо помежду си. Оставахме до късно нощем, за да говорим за всичко на света. Аз не съм ѝ казвал за Меган. Не знам защо съм произнесъл името ѝ онази нощ, но знам, че след като те срещнах, не можах да те забравя.

Оливия го изгледа в очите.

— А ако внезапно тя остане сама?

И да се върне, както бившата любима на годеника ѝ?

— Няма да ида, защото аз не съм свободен. Не съм свободен от момента, в който те срещнах. — Нежно погали бузата и устните ѝ с върховете на пръстите си. — Може сега да не ти се вярва. Но ако ми дадеш време и доверие... ще повярваш.

Тя се усмихна толкова плахо, че той можеше да не забележи усмивката ѝ, ако не я гледаше така съсредоточено в лицето.

— Добре казано като за свалка, Дейвид.

— Не е свалка. Ще видиш. Ще ти покажа.

Той я придърпа плътно към гърдите си.

— Заспивай. Аз ще съм до теб, когато се събудиш.

Сряда, 22 септември, 06:25 ч.

Той спря на паркинга зад заведението си, раздразнен. Остин не му беше отговорил, а сметката на телефона на Кени се оказа блокирана. Влезе през кухнята — служителите му вече подготвиха сандвичите за закуска. Той изсумтя за поздрав, а те изсумтяха в отговор, както всяка сутрин. Важно бе да се поддържат обичайните дейности, за да не заподозре някой нещо.

Оставил беше шапката си. Все още не можеше да си прости за тази глупост.

Включи телевизора зад плота и застана прав, за да изгледа новините. Най-голямата новина се оказа снощният пожар — четирима

мъртви и десетки ранени, включително пожарникар. След това разказаха за заплахата за бомба в училището и за смъртта на детектив Кейн.

Той си отбеляза наум да намали поръчаните количества салам.

След това пуснаха капитан Абът, който чрез преводач молеше Остин да се свърже с полицията *Аз трябва да намеря Остин преди тях*. Въведе телефонния номер на Остин в един от предплатените си телефони.

„Кени е. Нов телефон. Полицаяте взеха стария. Къде си? Намерих ти скривалище.“

Натисна бутона за изпращане, а после започна ново съобщение.

„Полицаяте ме разпитваха цяла нощ. Знаят за теб. Не съм казал нищо, кълна се. Лъжат. Не им вярвай.“

След това отново натисна бутона за изпращане.

Затвори телефона и го пхна в джоба си. Нямахше да се паникьосва. Ако полицаяте знаеха за него, щяха да го чакат в пълно бойно снаряжение. Защица на колана си устройството за управление на микрофоните и вкара слушалката в ухото си с надежда, че Остин скоро ще провери съобщенията си.

Сряда, 22 септември, 07:00 ч.

Оливия трябва да беше заспала, защото я разбуди звънът на будилника от мобилния ѝ телефон. Тя остана да лежи сгушена в Дейвид, без да отваря очи, а той протегна ръка, за да спре мелодията, след което разтри врата в основата на тила ѝ с палец.

— Трябва да ставаме.

Събитията от тази нощ отново изпълниха мислите им и тъгата наново заля Оливия.

— Не искам — прошепна тя. — Много ме боли.

— Той беше добър човек. Добър полицай. Ти го обичаше. Няма как да не боли.

Очите ѝ пареха. Тя ги стискаше упорито.

— Можем ли да се престорим за няколко минути, че не е утро? Моля те.

— Да.

Гласът му бе дрезгав и сладък, но тя нямаше нужда от това.

Той се беше отдръпнал от тялото ѝ и Оливия знаеше защо. Притисна се към него и усети колко твърда и гореща е ерекцията му.

— Съжалявам — промърмори Дейвид, — но не мога да се спра. Не и ако се събуждам до теб.

Преди да заспи, Оливия беше търсила как да забрави тъгата. А сега ѝ се искаше денят да не започва поне още няколко минути.

— Дейвид, ако нищо от предната вечер не се беше случило, как щеше да ме събудиш?

Тя чу как той внезапно си поема лъх.

— Като проникна в теб. — И го направи — твърдят му пулсиращ член се плъзна в нея, разпъна я и тя ахна от прекрасното усещане. — Ето така.

Той постави топлата си длан на корема ѝ, за да я придърпа към себе си, и проникна още по-дълбоко.

— А след това? — прошепна Оливия.

— А след това ще те яздя силно.

И го направи, като я накара да стене, да се извива в прегръдката му и да иска още. Той се тласкаше бързо и диво, а когато палецът му напипа най-чувствителното ѝ място, тя се отдаде на зашеметяващ оргазъм и тялото ѝ се изви като тетива на лък, плътно прилепнало към гърдите и таза му. Той също изстена, изтласка се дълбоко в нея, тялото му се скова, а ръцете му я стиснаха за ханша, докато семето му се изливаше силно в нея.

Задъхани като спринтьори, двамата лежаха и трепереха. По-късно тя можеше и да се пита как така той е толкова добър в леглото, но засега изпитваше благодарност, че е отложил настъпването на деня с още няколко минути.

Дишането ѝ се успокои, а с това дойде и мисълта, че повече не може да отлага ставането. И двамата имаха работа. Отвори очи и погледът ѝ се спря на телефоните на нощното шкафче.

Осени я неканена мисъл.

— Той им взема мобилните телефони — промълви Оливия, а Дейвид се сепна, изненадан.

— Моля? — вдигна се на лакът и я погледна.

— Онзи им взема мобилните телефони. На Томлинсън, на Вал, а сега и на Кени. Взел е телефоните на всички.

— Защо?

— Не знам още.

Тя го притегли към себе си и го целуна страстно.

— Трябва да тръгвам.

Седна на ръба на леглото, но се спря отново, осъзнала още една истина. Хвърли поглед през рамо и разбра, че и Дейвид я е осъзнал.

— Ние, ъ-ъ, забравихме нещо този път.

Дейвид я гледаше толкова напрегнат, че дори бузите му бяха почервенели под наболата брада.

— С мен си в безопасност, Оливия.

И нейните бузи поруменияха. Разговорът вървеше доста сковано.

— Ти също. Когато дарих бъбрека си на Мия, ме провериха напълно, а оттогава не съм била с никого. И все пак... не пия контрацептиви. Трябваше да внимавам повече.

Все още легнал на едната си страна, Дейвид я погали по ръката и преплете пръстите си с нейните.

— Толкова дълго те чаках. Няма да се откажа.

Тя преглътна.

— Аз просто... израснах без баща. Трябваше да съм по-предпазлива.

— Разбирам те — отвърна Дейвид твърдо. — Но няма да те оставя. — След това я целуна по дланта. — Сега отивай под душа, защото иначе и двамата ще закъснеем за работа.

Сряда, 22 септември, 07:30 ч.

Остин Дент отвори очи. Слънцето грееше отвисоко. Той беше спал малко, защото едва дишаше от страх.

Майка му щеше да се притесни страшно, въпреки че когато той избяга, ѝ прати единственото досега съобщение.

„Добре съм. Взех ти колата. Не съм направил нищо лошо. Съжалявам.“

Сърцето му все още биеше силно при спомена за полицейската кола, която спря на алеята пред къщата му. *Бягай*. Стиснал телефона си в ръка, той грабна едно платнено яке с качулка и избяга през прозореца на спалнята. Бягайки през гората, без да поглежда назад, стигна до къщата на съседите. Отпред намери велосипед, който взе, и отиде с него възможно най-бързо до денонощната закувалня, в която майка му

цяла нощ готвеше за шофьори на камиони. Колата ѝ беше там. За късмет, когато побягна, ключовете и портфейлът се намираха в джобовете му.

С колата на майка си той замина на север с намерението да прекоси канадската граница.

Но какво щеше да спечели така? Разсъждаваше паникьосано. Трябваше да измисли нещо. Трябваше да мисли логично. Трябваше да спи. За щастие, той знаеше много скришни места тук, в северните гори. Успял беше да скрие колата в една просека и да си почине.

Но слънцето изгряваше и Остин трябваше да взема решения. *Къде да ида? На кого мога да имам доверие?* Взе телефона си. Беше свалил батерията, докато спи, защото не знаеше дали някой не може да го проследи по него.

Сложи я и примигна изненадано, като видя всички съобщения. Хората опитваха да се свържат с него от часове. Майка му. „Довери се на полицията.“

Кени. „Вярвай на полицията.“

Полицията. „Няма да ти направим нищо.“

И отново Кени. „Полицайте ми взеха стария телефон. Лъжат. Не им вярвай.“

Уплашен и объркан, Остин изключи телефона си, но знаеше, че ако продължи да седи тук, нищо няма да се промени. Отговорите чакаха в Минеаполис. Затова трябваше да се върне там.

Сряда, 22 септември, 08:00 ч.

Дейвид се изненада, че в пожарната служба го чака Том. Племенникът му скочи на крака, свъсил вежди.

— Добре ли си? — запита той.

Дейвид се подписа в присъствената книга и посегна към каната с кафето.

— Прекарах тежка нощ, но съм добре.

— Чух по новините за Зел. Има ли нещо ново?

— Обадох се в болницата по пътя насам. Казаха, че няма промяна.

Дейвид наля кафе в две чашки и подаде едната на Том.

— Мисля, че ще трябва да изчакаме ден-два. Помниш ли детектив Кейн, партньорът на Оливия?

Момчето кимна и се намръщи още повече.

— Чух от новините. Казаха, че спасил някакво дете от отвличане.

— И всичко това е свързано с тази стъклена топка.

Дейвид постоянно мислеше и за факта, че на снощния пожар не намериха стъклена топка.

— Горката Оливия. Сигурно е смазана.

— Да, но ще се справи.

И аз ще се справя. Сутринта тя имаше нужда от него. Дейвид се страхуваше, че в погледа ѝ ще прочете презрение, а тя прие най-голямата му тайна и я остави в миналото. Той щеше да намери начин да направи същото.

— Знам. И все пак... — въздъхна Том. — Имам час в девет, затова не мога да остана дълго. Научих няколко неща от интернет страницата, за която ме пита. Можем ли да поговорим тук?

Тази сутрин в пожарната служба цареше тишина — никой нямаше настроение, когато пострада колега. Всички се занимаваха със своите си неща и никой не им обръщаше внимание.

— И тук става. Какво научи?

— Домейнът на страницата е регистриран на името на някой си Хубърт Лийдс още преди десет години.

— Две години след последния пожар на Мос. Кой е Хубърт Лийдс?

— Професор Лийдс. Преподавал в същия университет с Мос. Според статиите, двамата са били приятели.

— Преподавал? Пенсионира ли се е Лийдс?

— Не, мъртъв е. Починал е преди осем години от аневризм.

— Значи сайтът просто е останал да съществува?

— Не точно. Не съм сигурен кога е качено съдържанието в него — сецаш се, речите, записите, снимките на Мос, но някой обновява регистрацията на сайта. Не можеш да оставиш адреса на своя сайт просто така, защото някой друг ще ти го вземе и ще го използва за своя сайт. За последен път сайтът е подновен преди шест месеца с регистрация за още девет години. Това е максималният срок.

— Кой е платил?

— Уместен въпрос. Това изисква по-дълбоко равнение, за каквото не се чувствам много в свои води. Кредитни карти — такива неща.

— Значи ще ни трябва помощ — прекъсна го недоволен Дейвид, а Том сви рамене.

— Итън не е лош човек, Дейвид.

— Знам, знам. Добре. Какво друго откри?

— Няма защо, за мен беше удоволствие да ти помогна.

Дейвид се усмихна.

— Добре де, благодаря ти. Какво друго откри?

— Влязох в системните настройки на сайта доста лесно. Знаех, че някой го актуализира и че това може да е всеки, дори онзи Линкълн Джеферсън. Поиграх си с потребителските имена и паролите, и налучках. Не ми отне много време. Потребителското име е ЕйбТомас, като една дума, и познай до три пъти коя е паролата.

— Valla Eam — отвърна Дейвид.

— Позна. Обзалагам се, че Линкълн е работил с професор Лийдс по направата на сайта. Професорът вероятно му е дал достъп до администраторската част — регистриране, самия сайт, и когато е умрял, Линкълн е продължил да го поддържа.

— Като откача все повече — каза Дейвид. — Значи тази страница е съществувала през цялото това време? А не трябва ли да се плаща за мястото на сървъра?

— Сайтът е на безплатен сървър. Сметката е на името на Лийдс. През първата половина на годината е имало малко посетители на сайта. Истинската дейност започва през миналия април, горе-долу по времето на подновяването на абонамента.

— И кой го е посещавал?

Том извади лист хартия от джоба си.

— Това са имената, които успях да проследя. Останалите са адреси с интернет протокол, които не можех да проследя. За тях пак опираме до Итън.

Дейвид прочете списъка и намръщен, забеляза, че едно име се повтаря много често.

— Този ми звучи познато. Джоел Фишер. Откъде ли? — Затвори очи, за да се съсредоточи. — Да, спомням си. В понеделник слушах новините за пожара в жилищния блок. Джоел Фишер умря същия ден в автомобилна катастрофа.

— И аз си спомням — отговори замислен Том. — Той учеше в университета. Засиленият трафик на страницата през април изглежда е свързан с проучванията му за пролетния семестър.

Присъствал е на пожара — каза си Дейвид. След това се е самоубил с колата си, защото не е могъл да понесе вината. Именно в дома на Джоел отиде Оливия, преди да се върне в бунгалото вечерта, когато всичко се обърка толкова много.

— Този е важен.

— И няма да ми кажеш защо — отвърна с равен тон момчето. — Това не е готино, Дейвид.

— Присъствал е на пожара в жилищната сграда, ясно? — промълви Дейвид, като се наведе към него.

Том вдигна вежди изненадан.

— Така ли? Значи не е от най-умните престъпници. Не е опитал да скрие, че доста често с посещавал онзи сайт. Разбира се, след вчерашния ден, когато се разчу това за стъклената топка, броят на посещенията е скочил многократно.

Оливия трябваше да научи това, но Дейвид не знаеше как да ѝ обясни откъде има тази информация. Отново провери списъка. Направи му впечатление, че едно име липсва.

— Не виждам Линкълн тук — каза замислен той. — Не се учудвам, че онзи от ФБР е толкова ядосан. Линкълн им е бил под носа цели дванадесет години, за да поддържа сайта, но не може да не са знаели, че професор Лийдс е мъртъв. Защо не са провели следствие?

— Ако след смъртта на Лийдс не е добавяна нова информация, е възможно да са приели, че сайтът е статичен, и да са спрели да го проверяват. Е, от мен толкова. Ти говори с Итън за плащанията с кредитна карта за подновяване на домейна. Той знае как да проследи такива неща.

— Не мисля, че неговите начини да проследява разни неща са напълно законни — промълви Дейвид.

— Е, и? Законност ли искаш, или безопасност за баба в апартамента ти?

— Имаш право. Ще му се обадя. Благодаря за помощта, хлапе.

— Няма защо — отвърна Том и го прегърна бързо с една ръка, а после отстъпи крачка назад, развеселен. — Мисля, че трябва да

намалиш малко парфюма с аромат на орлови нокти, Дейвид. Ще ти излезе име.

Дейвид се изчерви. Оливия беше влязла под душа без шампоана си, а той, дърпайки завесата, за да ѝ го подаде, я беше видял отново да плаче. Прегърна я и изми косата ѝ, а след това нещата ескалираха и стигнаха дотам, че още веднъж отложиха настъпването на деня.

Том се засмя.

— Трябва да се видиш само. Е, аз отивам на училище. Обади се, ако ти трябва. — Подаде му една визитка и допълни: — Мобилният на Итън.

Дейвид я взе.

— Благодаря ти. Наистина.

— Няма проблем. Баба е при Ив, така ли? — запита Том и Дейвид кимна.

— Да. Ноа трябваше да работи снощи, след като Кейн... — Въздъхна тежко и продължи: — Както и да е, тя се обадила на Глен и той е останал при нея през нощта. Предполагам, че още е там.

— Май и за баба е време да си намери някого. От доста години е сама.

Дейвид все още потръпваше при тази мисъл.

— Да, така е.

Том сви рамене.

— Хей, и аз гледах как майка ми си пада по брат ти.

— Но накрая се получи добре.

— Така е. И това ще се получи добре. Няма какво да се оплакваш. Ако е достатъчно добър да ти е приятел, значи е достатъчно добър и за майка ти.

— Имаш право. А ти трябваше да се обадиш по-рано с тази информация.

— Знам — отговори Том. — Но видях пожара по новините и чух, че имало пострадал пожарникар. Баба ми се обади и каза, че не си ти, но... — Том замълча и сви рамене неловко. — Искях сам да се убедя, че си добре.

Дейвид усети, че гърлото му се стяга.

— Е, добре съм. Тръгвай за училище. И благодаря.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Сряда, 22 септември, 08:00 ч.

Оливия застана пред входа на полицейския участък, стиснала в ръка шапката си. Видя я на дивана, когато си тръгна от бунгалото на Дейвид, и я взе инстинктивно, може би като талисман, но не можа да я сложи на главата си.

Закъсняваше, а не можеше да се насили да отвори вратата. Не искаше да влиза, да вижда бюрото на Кейн или кръглата маса на Абът. Не искаше да гледа тъжните лица на колегите си. Искеше само да избута този ден, но знаеше, че няма да е никак лесно.

— Добро утро, госпожо детектив — поздрави я доктор Донахю.

Страхотно. Психоложката на участъка надуши проблем.

— Добро утро — поздрави Оливия малко рязко. *Имам по-важни мисли сега.*

— Не мислете, че съм тук, за да ви анализирам. Дойдох за срещата при Абът.

Жената мина край нея и Оливия осъзна, макар и късно, че очите ѝ са зачервени.

Тръгна след нея.

— Д-р Донахю.

Психоложката продължи, без да спира, обърнала лице настрана.

— Джес. Чакай.

Донахю спря и бръкна в джоба си да потърси салфетка.

— С какво мога да помогна, госпожо детектив?

За момент Оливия не знаеше как да отговори, но после бръкна в чантата си, извади комплект за гримиране и го подаде на Донахю.

— Ето, за поправка на визуалните щети.

Психоложката се напудри надве-натри под очите.

— Благодаря.

Оливия върна комплекта в чантата си и си пое дъх.

— Не мога да вляза там.

Донахю я изгледа.

— Можете. Трябва.

— Трябва някак си да изкарам този ден — отвърна Оливия простичко.

— Макар и изгъркан, отговорът е „да“. Госпожо детектив... Оливия, никой не е казал, че ще е лесно.

Оливия погледна асансьора, в който влизаха разни хора. Знаеше, че ако влезе при тях, ще изпадне в пълна паника. Погледна отново към Донахю, която ѝ отвърна с разбиращ поглед.

— Хайде да се качим по стълбите — предложи психоложката. — Така по-малко хора ще ме видят с това лице.

Благодарна за това глупаво извинение, Оливия я последва. Изкачиха два етажа, когато тя спря. Донахю също спря на съседното стъпало и погледна назад към нея в очакване.

— Страхувам се от местопрестъпленията — призна импулсивно Оливия. — Страх ме е да гледам телата.

Донахю не изглеждаше изненадана.

— Толкова трудно ли беше да го кажеш?

Оливия преглътна трудно.

— Да. Това ли е най-трудната част?

Донахю се усмихна.

— По дяволите, не. Най-трудното е да продължиш напред, но поне може да поработим върху това. Преди това обаче трябва да се качим по тези стълби.

И да минем край бюрото му. Оливия погледна шапката, която държеше в ръка, и я сложи на главата си.

— Добре — промълви Донахю. — Съвсем като Ингрид Бергман.

Оливия прехапа устни, за да сподави нов раздиращ плач. Стисна с ръка парапета, за да се успокои. Остана така, докато успя отново да си поеме дъх, след това се насили да тръгне.

В отдела цареше мрачна тишина. Пред нея Донахю крачеше като войник — с вперен пред себе си поглед и почти с маршова стъпка. Оливия я последва до бюрото на Кейн. Насили се да погледне нагам и да си спомни кръвта по земята, след това изправи рамене и влезе в кабинета на Абът, където всички чакаха.

— Е, какво имаме? — запита жизнено тя, като се настани до Ноа.
— Докараха ли Остин Дент?

Ноа се поколеба с отговора.

— Не. Изчезнал е.

Оливия се извърна бавно и го зяпна.

— Какво е направил?

— Изчезнал е — повтори Абът. — Когато щатските полицаи отишли в къщата му, се оказало, че е избягал през един от задните прозорци. От четири часа провеждаме национално издирване.

Оливия избухна гневно.

— И не намерихте за необходимо да ми кажете?

— Аз реших така — отвърна Ноа. — Трябваше да се напиш. Изкорми ме после, ако искаш, но пак бих постъпил така.

— Аз също подкрепих това решение — каза тихо Абът. — И без това нямаше какво да направиш. В момента претърсваме целия район около дома му и организираме пътни блокади. Всички агенции участват.

— Кой е Остин Дент — запита Донахю — и защо е избягал?

Абът обясни бързо, а през това време Оливия мислеше трескаво.

— Убиецът е взел телефона на Кени — каза тя. — От телефона на Вал ми пращаше съобщения, за да мисля, че тя е добре. Може да е примамил и Остин. Може сега той да е в ръцете му. — Погледна Абът и добави: — Той взема телефоните им. На Томлинсън, на Вал, на Кени.

— И на Дориан Блънт — вдигна поглед Барлоу. — Все още не сме намерили телефона му.

Оливия огледа лицата около масата — това име изглежда не беше ново за никого тук и тя опита да скрие раздразнението си.

— Кой е той?

— Откриха го в къщата, която е подпалена снощи — обясни Барлоу. — Или поне имаме основания да смятаме, че това е той. Иън ще свери отпечатъците от зъбите.

— А защо смятате, че е той? — запита Оливия. — И кой е той, изобщо?

— Открихме портфейл в джоба му — отговори Барлоу. — Шофьорската му книжка се оказа заедно с купчина кредитни карти. Всички те бяха стопени по ръбовете и споени помежду си, но в лабораторията ги разделиха и прочетохме името му.

— Той е счетоводител — намеси се Ноа. — Жена му каза, че снощи излязъл за среща с клиент и не се върнал повече. Тя не знае къде е трябвало да се проведе тази среща, нито кой е клиентът. Съпругът ѝ изглеждал доста отчаян, когато излязъл за срещата, защото спестяванията им се стопявали и имали големи дългове. Тя не знаеше кой е Томлинсън, нямаше представа защо съпругът ѝ е в къщата му. Досега не сме установили връзка между него и Томлинсън или строителната фирма „Ранкин и синове“.

— Дългове, точно както Томлинсън — каза Оливия. — Бензин ли са използвали?

Барлоу кимна.

— Само отвън. Точно както при Томлинсън. Намерихме го седнал на бюрото в кабинета. Проснат по лице.

— Прострелян в тила с куршум с кух връх? — продължи Оливия, като се опитваше да не мисли за Кейн.

— Да — отговори Мики. — Куршумът е предаден за балистични изследвания.

Оливия не се съмняваше, че той напълно ще съвпадне с предишните.

— Това копеле е доста заето — каза тя хладно. — Трима за един ден, ако приемем, че е хванал Вал. Кени щеше да е четвъртият. А какво правим, за да се свържем с Остин?

— Майка му изпраца съобщения, че не е загазил — отговори Ноа. — Накарахме и Кени да изпрати съобщение от нов телефон. Спряхме стария, за да не може „заетото копеле“ да го използва. Аз събудих началника по строителството от „Ранкин и синове“ и го накарах да ми осигури имената на всички дърводелци, които са работили по жилищния блок. Обадохме им се и стигнахме до човека, при когото Остин е работил миналото лято. Накарахме и него да изпрати съобщение. Опитахме да намерим всеки, на когото Остин има доверие, за да го посъветва да се свърже с полицията, защото го грози смъртна опасност.

— Значи правим всичко възможно — обобщи тихо Оливия. — Всичко, което аз бих направила.

— Дори Брус направи лично обръщение с жестомимичен превод — каза Ноа. — Надяваме се Остин да е още жив, за да го види.

— А Кени? — запита Оливия.

— Родителите му са тук — обясни Абът. — Съгласиха се да стоят в тайна квартира, докато уредим по-дългосрочна защита или хванем проклетото копеле.

— Говорихте ли отново с него? Все пак той е бил в микробуса на онзи. Наистина, само за минутка, но може да е видял нещо, което да ни е от помощ.

— Още не — отговори Ноа. — Но можем да говорим с него днес, двамата с теб.

— Добре.

Оливия сведе поглед към масата, за да подреди мислите си.

— Шапката, която открихте на местопрестъплението снощи. Онази, на убиеца. Има ли нещо полезно в нея?

— Да — отговори Мики. — Косми и пластилин за маскиране по периферията.

— Променил е лицето си — досети се Оливия. — Значи дори и да направим портрет по описание на служителя от общежитието и на Кени, то няма да е точно. Джоел Фишер е участвал в пожара в жилищния блок, но е умрял преди палежа в склада на Томлинсън. Трябва да разберем с кого е дружил. Какво открихте в спалнята му?

— Лепилото по обувките му определено е от същия тип, както онова в блока — отговори Мики. — Бил е там.

— И е удрян по главата — каза Оливия. — Също както Уимс. Според мен са го носили от блока навън, защото е бил в несвяст.

— Това обяснява защо при оградата намерихме стъпките само на един човек — промълви Мики.

— Различни цели — обади се замислена Донахю. — Джоел е променил решението си.

— И ние с Кейн мислихме същото — каза Оливия и в стаята настъпи пълна тишина. Тя сведе очи за момент, изчака да отmine болката в гърдите ѝ, а след това вдигна очи и продължи: — Кейн намери бележка в един от учебниците на Джоел. От момиче, с подпис „М“. Имал е и приятел на име Ерик Марш. Възможно е това момиче или пък Ерик да знае с кого се е забъркал Джоел. Какво открихте на мобилния му телефон и на лаптопа?

Мики се намръщи.

— Не открихме лаптоп в стаята му. Нито пък телефон.

— Когато е умрял, би трябвало да е имал телефон — каза Ноа. — От моргата не изпратиха ли телефон с дрехите му?

Мики поклати глава.

— Не, сигурна съм. Няма телефон.

— Тогава ще идем в университета — предложи Оливия, — за да разберем с кого се е познавал. Погребението му е днес. Може би приятелите му ще дойдат.

— Снощи пуснахме куче да търси трупове — обади се Барлоу. — Стопанин на кучето е дъщерята на ветеринарния лекар, който взе кучето от склада на Томлинсън. Бри каза, че то ще оживее.

— Е, поне има нещо положително — отвърна Оливия с вяла усмивка.

— О — обади се Мики, като бръкна в папката си. — Получих резултатите от лабораторните изследвания на кучето. Дали са му оксикодон. И то доста.

Оливия се намръщи.

— Така ли? Иън намери същото вещество и при Джоел. Той се е предозирал с това лекарство.

— Не намерихме дрога в стаята му — каза Мики. — Минахме с прахосмукачка всяка повърхност. Още не сме анализирали праха, но няма видими признаци за дрога, а и в колата му не намерихме шишенца с хапчета.

— Те са в някой друг — реши Оливия. — Защото са ги дали на кучето в понеделник вечерта. Ами ако Джоел не ги е взел доброволно?

— Май трябва да започнем с Иън — предложи Ноа. — Да попитаме може ли да каже как Джоел е приел лекарството, което го е убило.

Оливия се сепна.

— Семейство Фишер няма да са доволни, ако забавим погребението му още повече, но ако докажем, че е упоен, ще ги поуспокоим.

— Вие двамата се захващайте с Джоел. Аз ще говоря с Кени — реши Абът.

— Ами Вал? — запита Оливия. — Трябва да я намерим, заради семейството ѝ.

— Ще изпратя Джак Фелпс и Сам Уайът — отговори Абът. — Откъде следва да започнат?

— Тя каза, че винаги обядвала в едно заведение на три преки от училището. Има логика мъжът, който... който уби Кейн, да е хванал и нея. Той е искал да разбере какво знаем за Остин Дент.

— Ще проследим къде е била за последно, но може да не я намерим, преди да открием убиеца — предположи Абът. — Така че отивайте да го търсите.

Когато всички станаха, капитанът вдигна ръка.

— И всички носете бронезилетки, където и да идете. Без изключение. Внимавайте.

Пред кабинета на Абът, Ноа сложи шапката си на главата и след кратко колебание Оливия последва примера му.

— И не ми казвай колко много приличам на Ингрид Бергман — предупреди тя.

Ноа се усмихна тъжно.

— Мислех да кажа, че Кейн щеше да те одобри така.

Оливия кимна сковано.

— Да тръгваме.

Сряда, 22 септември, 09:30 ч.

Дейвид приключи със списъка задачи за поддръжка на оборудването, приготви закуска за екипа, обади се отново до болницата, за да пита за Джеф — нямаше промяна, и почисти кухнята.

Вече нямаше причина да не се обади на съпруга на Дейна. Въздъхна и след като се наруга, че е толкова нерешителен, извади визитката, която му беше дал Том.

Итън Бюканън вдигна телефона при първото позвъняване, сякаш очакваше да го потърсят.

— С какво мога да ти помогна, Дейвид? — запита той.

— Ами май искам да те наема за нещо — отговори Дейвид, като разтриваше схванатия си врат.

— Не ме карай да ти вадя думите с ченгел, Хънтър. Какво ти трябва, за бога?

Така беше по-добре. Никак нямаше да е лесно със сладки и мили приказки, а бившият морски пехотинец Итън Бюканън знаеше как реално да изпълни заплахата си.

— Вчера един влезе в дома ми с взлом.

Дейвид обясни ситуацията, без Итън да го прекъсва.

— Искам да разбера кой му е помагал, за да не се тревожа, че някой ще дойде пак и ще нарани някого в къщата ми. Идеята, че разни откачени фанатици с пистолети може да са ми ядосани, не ме успокоява.

— Разбирам те. Така се чувствах в Персийския залив — отвърна сухо Итън. — Въпреки че там разполагах с по-добри оръжия от пистолет. Полицайте какво направиха дотук?

— Те си имат по-сериозни проблеми. Нямаат време за мен точно сега. Но знам, че един от посетителите в сайта се е появил на радара на Оливия. Джоел Фишер. Той умря преди два дни. Изкарал колата си от пътя и се ударил в дървета.

— А защо е в радара на Оливия?

— Защото е присъствал на първия пожар.

— Ясно. Значи ще ѝ даваме каквото намерим?

— Не знам. Ще ни арестуват ли?

— Обиждаш ме. Можем да направим нещо като анонимно дарение на полезна информация. Обикновено даваме посоката, а не твърди доказателства за съда. Изпрати ми по имейла телефонните номера, които не си проследил. Ще ти се обадя след няколко часа.

— Благодаря ти. — В този момент сирената за нов пожар изрева. — Трябва да тръгвам. Ще ти пратя телефоните, като се върна. Благодаря ти, Итън.

Сряда, 22 септември, 09:45 ч.

Остин кимна на мъжа, с когото се разминаха на вратата на магазина на бензиностанцията. Оставаха му само двадесет долара, а с тях не можеше да купи много неща. За късмет, майка му беше заредила резервоара на колата догоре. Имаше достатъчно гориво за целия път.

Взе бутилка кола, като опитваше да се държи спокойно, въпреки че не чуваше какво става зад гърба му. После вдигна очи към телевизора зад щанда и замръзна на мястото си.

Моето лице. Показват лицето ми. Малкият екран показваше училищната му снимка отреди една година, на която беше с яркочервена къдрава коса. Нямаше надписи и той не знаеше дали искат да го арестуват, или да го пазят. *Мамка му.* Обърна се, сякаш, за да

разгледа какви чистачки се продават. Показваха лицето му по шибаната телевизия. Е, добре че носеше дреха с качулка, под която криеше косата си. Потърка бузата си и остана доволен, че брадата му е набола. Така не приличаше на гимназист.

Трябва да се отърва от тази коса. Като неонов знак е, мамицата ѝ.

Огледа магазина, не искаше да привлича внимание към себе си, купувайки си ножица, но и без това тук не продаваха ножици. Взе евтино сувенирно ножче и пакет с три самобръсначки. Сети се да вземе и бонбони за кашлица с надеждата, че така никой няма да се интересува защо не говори.

Остави всичко на гишето, като гледаше надолу и за малко не изстена от цената. Оставаха му по-малко от двадесет долара. Изкашля се престорено, сложи ръка над устата си и посочи към ключа за тоалетната, окачен на стар регистрационен номер.

Отегченият мъж зад гишето му го подаде. Дотук добре.

Сряда, 22 септември, 09:45 ч.

Оливия спря колата пред къщата на семейство Фишер.

— Искан ми се да мога да им кажа, че Джоел е инжектиран насила или нещо такова.

— И на мен — отговори Ноа, — но съдържанието в стомаха е факт. Джоел е глътнал хапчета.

Понечи да излезе от колата, но се спря, когато Оливия остана на мястото си.

— Какво?

— Питам се защо ме оставиха да разследвам случая. — Този въпрос я измъчваше от сутринта. — Мислех си, че Абът би трябвало да ме отстрани.

— Той искаше — отговори Ноа. — Аз му казах, че според мен ще сгреша. Ти имаш информацията и всички данни, а и се овладя напълно с Кени. Много полицаи биха се изкушили да му откъснат ръката.

— Аз се изкушавах.

— Но не го направи. Това ти спечели най-много точки. Така че, дръж се, Съдърленд. Ти ще намериш онзи негодник и системата ще го

накара да си плати.

— Добре. Нека първо говорим със семейство Фишер. Свали си обувките пред вратата.

Господин Фишер ги посрещна на вратата още преди да почукат.

— Погребението на сина ми се провежда днес — каза остро той.
— Защо сте тук? И кой е този мъж?

— Трябва да поговорим с вас за сина ви. Това е детектив Уебстър. Той ще работи с мен по случая.

— Какво стана с другия детектив?

Оливия вирна брадичка.

— Детектив Кейн беше убит снощи при изпълнение на служебния си дълг.

Фишер я погледна, сякаш му е ударила шамар.

— Господи! Влезте. Не знаех — каза той, когато те оставиха обувките си пред вратата. — Съжалявам.

— Благодаря — отговори Оливия. — Госпожа Фишер тук ли е?

— Ще я доведе. Моля, седнете.

Детективите го послушаха, а Оливия огледа стаята. Преди дванадесет часа всичко ѝ изглеждаше различно, но не и за това семейство. Те живееха в печал вече два дни.

— Имат и дъщеря — промълви Ноа и посочи кухненската врата. Там стоеше момиче на около шестнадесет години и ги наблюдаваше предпазливо, но и някак гневно.

— Не знаех — промълви Оливия в отговор. — Ще трябва да говорим и с нея.

Семейство Фишер влязоха в хола. Госпожа Фишер се намръщи леко.

— Иди в стаята си, Саша. Аз ще те извикам, когато те си тръгнат. Саша се подчини и госпожа Фишер седна на дивана до съпруга си.

— Съжаляваме за партньора ви, госпожо детектив — каза сковано тя.

— Благодаря ви. Разговорът ни няма да е лек и затова искам да се извиня предварително, но трябва да говорим за свръхдозата на Джоел.

Госпожа Фишер стисна устни.

— Казах ви, че той не беше наркоман.

— Аз ви вярвам — отвърна тихо Оливия, — но в тялото му са открити лекарства и искаме да знаем откъде ги е взел.

— Предполагаме, че ги е взел от някого, с когото е бил по време на пожара — обади се Ноа. — Същото лекарство с открито и в друго тяло в понеделник вечерта, след като Джоел загина.

— Лекарството е оксикодон, наричано също „Перкосет“ — добави Оливия. — Предписват го като болкоуспокояващо. Може да се купи и на улицата. Джоел имаше ли приятели, които биха могли да...

— Не — възкликна госпожа Фишер и понечи да стане. — А сега се махайте.

— Норма — каза тихо съпругът ѝ и я дръпна за ръката да седне.

— Не, госпожо детектив, не познаваме никого, който би могъл да има такива лекарства.

— Добре — отговори Оливия. — В такъв случай ще говорим с приятелите му. Ще трябва да ви питаме и за приятелката на Джоел. Тя му е писала бележка с подпис „М“.

— Той нямаше приятелка — настоя майката. — Иначе щеше да ни каже.

— Не, мамо.

Всички извиха рязко глави надясно към коридора, в който Саша стоеше стиснала ръце пред гърдите си.

— Саша, иди си в стаята — настоя баща ѝ.

— Не, мамо — пристъпи Саша с разтреперани устни, а черните ѝ очи контрастираха с преbledнялото ѝ лице. — Джоел имаше приятелка. Чух го да говори с нея по телефона.

— Кога, мила? — запита Ноа тихо.

— Много пъти. Но не съм я виждала.

Момичето изглеждаше много нещастно.

— Извинявай, мамо.

— А той защо не ни каза, Саша? — запита я майка ѝ с болка.

Момичето се поколеба.

— Тя не беше еврейка.

— Защо смяташ така? — запита Ноа.

— Веднъж по телефона Джоел обясняваше защо не може да се срещнат. Успокояваше я. Трябваше да иде в храма за Шавуот.

Ноа погледна Оливия.

— Това е празник — прошепна тя. — В края на пролетта.

— Значи Джоел я е познавал поне оттогава — заключи Ноа. — Кога ги чу да разговарят за последен път?

— Миналия четвъртък. Не подслушах, но стената е тънка. Аз просто... ги чух.

— И какво точно чу, Саша? — запита Оливия, а момичето се изчерви силно.

— Не мога. Не мога да го кажа — погледна притеснено родителите си тя. — Моля ви.

Оливия си спомни червилото на възглавницата и разбра.

— Добре, скъпа.

— Не, не е добре — викна госпожа Фишер. — Какво става тук?

— Вие бяхте ли си у дома в четвъртък вечерта, госпожо? — запита Оливия.

— Не. В четвъртък играем бридж.

— Ние открихме доказателства, че в стаята на Джоел е имало момиче. Трябва да го намерим.

Госпожа Фишер затвори очи.

— Не я познаваме. Моля ви, идете си.

— Госпожо — настоя Оливия, — подпалвачите опожариха още къщи снощи и убиха четирима души. Невинни. Един пожарник е в критично състояние. Снощи един от подпалвачите опита да отвлече момче на годините на Саша. Партньорът ми загина, за да го спаси. Ние трябва да ги спрем и ако приятелката на Джоел може да ни помогне, трябва да я намерим.

— Какво искате да направим ние? — запита глухо госпожа Фишер.

— Не намерихме телефона на Джоел — каза Ноа. — У вас ли е?

Двамата родители поклатиха глави.

— Но можем да вземем разпечатка на номерата, с които е разговарял — каза бащата.

Саша отново се поколеба.

— Той имаше и друг номер. Предплатен, за да не знаете на кого се е обаждал.

— А ти как разбра това? — запита Ноа.

Момичето бръкна в джоба си и измъкна един телефон.

— Той ми подари един за рождения ми ден. Каза, че съм на шестнадесет години и съм достатъчно голяма, за да имам тайни.

Съжалявам, тате.

— Как се казва момичето? — запита Оливия. — И знаеш ли къде са се срещали?

— Той я наричаше Мери. Съжалявам, но не знам фамилното ѝ име. Обикновено ѝ предлагаше да се срещнат пред библиотеката. Веднъж ѝ каза, че ще я чака в кафенето със сандвичите. Онова, до училището, но тя изглежда е отказала, защото той се съгласи да иде в общежитието при нея.

Оливия се приведе напред.

— А помниш ли в кое общежитие живее Мери?

— Не. Той само каза „общежитието“. Съжалявам.

— Няма нужда — отвърна Оливия. — Ти ни помогна изключително много и си много смела. Благодаря ти.

Оливия изчака да седнат с Ноа в колата.

— Колко момичета на име Мери според теб има в общежитията на университета? — запита мрачно тя.

— Не знам, но имам чувството, че скоро ще разберам.

Оливия включи двигателя.

— Може да не се окаже чак толкова трудно. Ако Джоел е ходил в стаята ѝ, е трябвало тя да се подпише за него. Значи ще го има в присъствената книга.

Стигнаха до края на улицата, когато телефонът на Ноа иззвъня.

— Планът се промени — каза той, след като затвори телефона. — Иън иска да идем в моргата. Ще освободи момчето на семейство Фишер, но преди това иска да ни покаже нещо.

Сряда, 22 септември, 10:05 ч.

Остин изстена, като дръпна рязко тъпото острие на сувенирното ножче през последния кичур от косата си. Макар и недостатъчно остро, ножчето свърши работа. Той хвърли кичура в абсолютно отворителната външна тоалетна на бензиностанцията и пусна водата. Нямахте защо да оставя шепи червена коса в кошчето за боклук, където всеки можеше да ги види.

Извади първата от трите самобръсначки от пакетчето и отново изстена, като се приготви да обръсне главата си. На мивката имаше само студена вода, но той нямаше друг избор. След като изтъпи и

третата самобръсначка, прокара ръка по почти напълно обръснатата си глава. В комплект с тридневната му брада той по нищо не приличаше на снимката от телевизията.

Логиката му казваше, че съобщенията на телефона му наистина са изпратени от полицаите. Но съобщенията от Кени също кръжаха в мислите му. „Лъжат. Не им вярвай.“ Затова трябваше да отиде в града. Да намери някъде телевизор с надписи и да разбере какво точно става.

Сряда, 22 септември, 10:30 ч.

— Това е много неприятно — промълви Дейвид, а после подскочи, когато дребната лекарка от Бърза помощ дръпна концата на брадата му малко по-силно. — Ох, заболя ме. Готово ли е?

Лекарката извъртя очи към тавана.

— Вие, едрите, сте най-лошите. Само скимтите.

Дейвид се почувства длъжен да се защити:

— Но това са петнадесет шева.

Лекарката се усмихна и направи още един шев.

— Само четиринадесет са. Но ще имате белег и ще можете да се хвалите години наред.

— О, боже — влетя през завесата Кейси с гневен поглед, който Дейвид знаеше, че преди това е бил изпълнен със страх. — Какво си причини, Хънтър?

— Направих глупост — ядоса се на себе си Дейвид. — Ох.

— Не мърдай, каубой — нареди лекарката. — Бихте ли седнали, който и да сте вие?

Кейси придърпа един стол и се отпусна тежко на него.

— Аз съм капитанът му. Ще живее ли?

— О, да. Много ще го боли глава, но ще оцелее. Не знам само дали ще преживее подигравките.

— Благодаря ви — отвърна саркастично Дейвид. — Спънах се, ясно ли е? Огънят беше малък. Една дама забравила кърпа на котлона, съпругът ѝ не погледнал, включил го и кухнята се запалила. Угасихме го за три минути, даже по-малко.

— И в какво се спъна? — запита Кейси.

— В проклетата котка. Паднах и си ударих брадата на някаква съвременна метална скулптура... или нещо такова.

— Е, признавам, че се успокоих — не си непобедим. Защото вече се плаших.

Лекарката вдигна любопитно вежди.

— С каква ужасна съдба сте се разминали на косъм?

— Падане от четвърти етаж и притискане под греда — отвърна Дейвид. — Тази седмица.

Лекарката го погледна с широко отворени очи.

— Ти ли си хванал топката? Е, не можеш без драскотина. Почти съм готова.

— Добре — отвърна Дейвид. — Значи мога да се връщам на работа.

— Не — поклати глава Кейси.

— Защо? Тя ще ме зашие и се връщам в играта. Нали така, докторке?

— Той е шефът ти, голямо момче. Аз само бродирам — поклати глава лекарката.

— Не можеш да работиш с шевове на брадата — изгледа го твърдо Кейси. — Политиката ни не го позволява. А и да го позволяваше, пак щях да откажа, защото ще си разсеян, не без основание. Но аз няма да излагам екипа ти на опасност, защото ти не можеш да се съсредоточиш.

Капитанът имаше право. След като беше установил, че огънят е малък, Дейвид се беше замислил за милион други неща. Оливия, Кейн, Зел, Линкълн Джеферсън, онзи проклет сайт и онова момче, присъствало на пожара...

— Извинявай, капитане. Знам, че не достигат хора.

— Няма нищо. Аз трябваше да се досетя по-рано и да те оставя да си починеш днес. И на мен Зел не ми излиза от ума. Готов ли е?

— Да. Прибирай се и приятелката ти да се суети над теб. След седмица ще работиш пак.

Лекарката излезе и Дейвид стана на крака.

— Да се махаме.

Болеше го глава и той се чувстваше леко замаян. Чудесно.

— Кой ще се суети над теб? — запита Кейси. — Приятелката ти е малко заета точно сега.

— Знам. Тя беше тук снощи. Тук са докарали Кейн.

— Знам. И аз си помислих за това, когато Кери се обади и ми каза, че си ранен и че те водят тук. Сега ще те закарам до пожарната, за да си вземеш нещата и да оправим документацията. Няма да се връщаш, преди да се махнат шевовете. От днес си в отпуск.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Сряда, 22 септември, 10:30 ч.

Оливия се беше надявала, че днес няма да ходи в моргата. Тази сутрин неприятностите ѝ идваха в повече. С тежки като олово крака тя последва Ноа през коридорите, които сякаш се стесняваха с всяка следваща стъпка.

По-рано сутринта с Иън обсъдиха Джоел в един от кабинетите, но този път се връщаха в залите за аутопсии, в някоя от които се намираше и Кейн.

Със силно разтуптяно сърце Оливия спря, за да успокои дишането си.

— Ноа, почакай.

Той се обърна изненадан.

— Какво има?

Леко унижена, макар и донякъде успокоена от признанието пред Донахю същата сутрин, тя призна:

— Имам пристъпи на паника след ямата с трупове.

— Мога ли да помогна? — запита Ноа с разбиране.

— Не. Това трябва да го преодолее сама. Но... този път е по-трудно от обикновеното.

— Знаеш ли, ти много се насилваш. Да не мислиш, че си първата, на която се случва това?

— На теб случвало ли ти се е?

Ноа кимна.

— Преди много време. Готова ли си да тръгваме?

— Налага се да съм готова. И как се справяш? — промълви Оливия, като закрачи редом с него. — Когато ти дойде много?

— Терапевтичен секс — усмихна се кисело Ноа. — Сериозно говоря — възкликна той, като чу презрителния ѝ смях. — Понякога човек трябва да избяга за малко от реалността.

Оливия си спомни удивителния секс, който правиха с Дейвид сутринта, и се почувства малко виновна, че през тези минути е

забравила тъгата си. Знаеше, че това е глупаво и че самият Кейн би й казал същото, но й стана малко по-леко, като чу същото от Ноа.

— Благодаря ти. Имах нужда да чуя това.

— Няма проблем — каза Ноа, след което отвори вратата, надникна и се обърна към нея. — Само Джоел е.

Той разбираше, че Оливия се страхува да не види вътре Кейн. Тя си пое дълбоко дъх и се насили да тръгне.

Иън ги очакваше нетърпеливо.

— Отпред ме чака един ядосан гробар — каза той. — Трябва да побързаме.

— Какво толкова важно има? — запита Ноа.

— Това.

Иън вдигна чаршафа и откри таза на Джоел.

— Ето тук. Убождане с игла.

Ноа потръпна.

— Инжектирал се е в слабините? Господи, мразя като правят така.

Оливия стисна зъби и се насили да погледне.

— Обикновено така постъпват закоравелите наркомани. Намерили ли следи от игли на други места?

— Съмнявам се, че се е инжектирал сам — отговори Иън. — Открих активното вещество от хапчетата в стомаха му, както ви казах преди, но после се замислих. Хапчетата, които е погълнал, за да вкара толкова активно вещество в стомаха си не съответстват на високите нива наркотици в тялото му. Предполагам, че е изпил първите две хапчета, а останалото е инжектирано. Тъй като не се вижда да се е инжектирал преди и предвид двете хапчета, които вече са се намирили в тялото му, се съмнявам, че би успял да достигне феморалната си вена, без ръката му да трепери.

— Значи някой друг го е инжектирал — каза Оливия и изпита облекчение за семейство Фишер.

— Дали Джоел не е мислел да издаде останалите — каза Ноа. — И така да са му затворили устата?

— Има и друго — продължи Иън. — След инжектирането той много бързо ще изпадне в наркоза, не както ако е само с хапчетата. Не знам как изобщо е карал колата.

Оливия се намръщи.

— Какво искаш да кажеш?

— Че според мен не е изкарал сам колата си от пътя — отговори Иън.

— Значи са го настанили зад волана, натиснали са крака му върху газта и са включили колата на скорост отвън — каза Ноа. — Правено е вече.

— Доста силен е бил този, който е сложил Джоел на седалката — отбеляза Оливия.

— Или пък са го дърпали през скоростния лост — допусна Иън. — Когато знаеш какво търсиш, гледаш с други очи.

При тези думи той посочи едно охлузване на лявото бедро на Джоел.

— Това може да е получено, като е излетял от колата или пък от скоростния лост.

— Мисля, че това ще успокои донякъде семейство Фишер, но ще засили мъката им — каза Оливия. — Някой е убил сина им.

Сряда, 22 септември, 11:15 ч.

Остин стоеше на един тротоар в центъра на Минеаполис пред огромната стъклена витрина на една фитнес зала, от чийто таван висяха големи телевизори. Те трябваше да са с включени субтитри за хората, които се потяха вътре на различните уреди.

Показваха лицето му по всички новини. Подпалвачите бяха предизвикали нов пожар снощи — с четири жертви и множество ранени. Това трябваше да спре. *Аз трябва да помогна да спре.* След това започна нов репортаж, от който кръвта му се смрази. Бомбена заплаха. *В моето училище.* За малко да отвлекат ученик. Убит детектив от полицията. Изчезнала преводачка.

Не се съмняваше, че бомбената заплаха е свързана с него. Дали не опитват да го убият, за да не проговори? Дали са искали да хванат Кени, за да не говори и той?

На екрана се появи мъж, който се представи като капитан Брус Абът, а до него застана жестомимична преводачка. „Обади се, Остин. В опасност си. Ние ще те пазим.“

Той сведе поглед към мобилния телефон в ръката си. Кени беше пратил ново съобщение.

„Не вярвай на полицаите. Обади ми се. Аз мога да те скрия.“

Остин знаеше как да раздели истината от лъжата. Изпрати отговор на новия телефон на Кени.

„Тук съм. Страх ме е. Къде да се срещнем?“

Натисна бутона за изпращане, преди да се поколебае. След това тръгна. Не искаше да стои на едно място и да привлича внимание. Трябваше да се движи.

Сряда, 22 септември, 11:15 ч.

С огромна сила на волята се бореше да мисли и за други неща, а не само за мълчанието на Остин Дент. Той продължаваше да е номер едно в новините, което значеше, че полицията още не го беше открила. Изпрати ново съобщение от предплатения номер. Не искаше да прекалява, но за бога, къде беше това хлапе?

Заради детектив Кейн трафикът беше претоварен тази сутрин. Тук идваха полицаи, за да тъгуват. Питаша се как може да се случи толкова нещо на толкова свестен човек. И пред пенсия. Не беше честно.

Е, животът е нечестен, така че свиквайте. Прие следващата поръчка и в този момент телефонът в джоба му избръмча.

Остин. *Най-последно.*

— Хей, Бъстър, трябва да изляза малко. Ще се справиш ли?

— Да — отвърна Бъстър, без да вдигне поглед от кафето с мляко, което приготвяше.

В мъжката тоалетна нямаше никой. Той провери телефона и се усмихна. Остин беше тук, в града. Много добре.

„Трябва да се срещнем — написа той. — В опасност си.“

„Кога? Къде?“

Той трябваше да е Кени, който е в училище, на двадесетина минути от центъра на града.

„12:30 — написа той. — Ще избягам на обяд.“

„МакД до училището?“

Той се намръщи. Онзи Макдоналдс се намирал срещу закусвалнята, при която той отвлече преводачката.

„Много полицаи те търсят. Паркинга на библиотеката.“

„Добре.“

„Крий се дотогава. Полицаите те търсят. Лъжат. Не им вярвай.“

Е, това щеше да реши въпроса с Остин Дент, докато той лично се погрижеше за него.

Сряда, 22 септември, 11:20 ч.

— Не си е вкъщи — промълви Оливия, която стоеше на изтривалката пред вратата на Ерик Марш.

— Можем да поискаме заповед за обиск — предложи Ноа, но тя поклати глава.

— Браян Рамзи не може да ми издейства заповед за Джоел снощи, а имахме доказателства, че е присъствал на пожара. Тук няма да получим заповед. Не и ако не намерим нещо.

Вратата на апартамента вляво се отвори и оттам надникна един свадлив старец.

— Сигурно е на училище. Някакво инженерство учи. За какво го търсите?

— Искате да говорим с него — отговори Оливия. — Аз съм детектив Съдърленд, а това е детектив... Уебстър. — Едва се овладя, за да не каже Кейн. — А вие сте?

— Джед Ърли — изгледа ги злобно мъжът. — Идват, отиват си. Дадеш ли апартамент на хлапе на тези години, си търсиш белята.

— Кой си идват и отиват? — запита Оливия.

— Хлапета. Предимно онзи, французинът. Албер — изсумтя мъжът. — Наистина, свободни са да правят каквото си поискат в дома си, но и аз трябва да съм свободен да не ги слушам.

— Значи Ерик и Албер са... — предположи Оливия, а Ърли кимна нацупен.

— Всяка нощ. По цяла нощ. Господи — потрепери мъжът. — Искате ми се понякога да нося слухов апарат.

— Вие казахте „хлапета“, повече от едно — обади се Ноа. — Кой друг идва?

— Друго момче и едно момиче.

Оливия наостри уши.

— А имената им да сте чули?

Мъжът се намръщи.

— Аз не подслушвам.

— Но имате добър слух — отговори предпазливо Оливия и мъжът се ухили.

— Така е. Мери и Джоел. Но не знам фамилните им имена. Според мен учеха заедно. Всички носеха компютри. Понякога Джоел донасяше някакви големи схеми, навити на руло.

Разбира се, че не подслушваш — помисли си Оливия.

— А кога за последен път видяхте Ерик?

— Вчера. Носеше някаква кутия. След това не съм го виждал. Имах час при лекаря.

— Кога се върнахте от прегледа? — запита Ноа.

— Минаваше два, но не съм ги виждал. Тук, обаче, става нещо. В понеделник сутринта всички те спореха шумно за нещо. Събудиха ме.

Вратът на Оливия настръхна.

— По кое време беше това, господине?

— Към един или два часа. Очите ми не са много добре и не видях часовника. Съжалявам.

— Не, много ни помогнахте — увери го Оливия. — Ще бъдете ли тук по-късно?

Мъжът кимна.

— Нещо лошо са направили, нали? Искам да кажа, сега се сещам коя сте. Вие работехте по случая с убийствата в онази яма. Вие разследвате убийства.

— Да. Точно сега не знаем какво са направили и какво не са направили, но ви благодаря за съдействието.

Оливия проговори едва след като седна в колата на Ноа:

— Мисля, че сега можем да вземем заповед за обиск.

— Обади се на прокурора! Аз ще се обадя до всички летища и ще се погрижа Ерик да не се измъкне. Семейство Фишер казаха, че той има пари. Може да избяга.

Двамата вдигнаха телефоните си, но докато Оливия обясняваше ситуацията на прокурора Браян Рамзи, Ноа ѝ махна да изчака.

— Кажи му, че вчера сутринта Ерик Марш е купил еднопосочен самолетен билет до Париж. Самолетът е излетял в пет и тридесет вчера следобед, но Ерик не се е качил.

— Чух това — отговори Браян. — Ще получите заповедта до тридесет минути.

Оливия прекъсна връзката.

— Добре, да видим къде сме. Джоел е присъствал на пожара. Интимен приятел е на Мери и приятел на Ерик, който пък е интимен с Албер.

— Може всички да са участвали. Мики не каза ли, че там е имало най-малко трима души?

— Да. Но каква връзка имат Джоел и компания с Томлинсън и с Дориан Блънт?

— И кого е видял Остин Дент да убива Уимс, а после да се качва на лодка от пристана в съботната нощ?

— И как се вписва съпругата на Томлинсън? — присви очи Оливия. — Защо ѝ трябва да ни лъже?

— И защо оставят стъклениите топки? Защо само две? Защо не оставиха една на снощния пожар?

— Нещо ми подсказва, че намерим ли Ерик, Мери и Албер, ще получим отговорите. Хайде да вземем ключа от домоуправителя и да чакаме при вратата на Ерик. Не искам да ни се измъкне.

Сряда, 22 септември, 12:00 ч.

Дейвид категорично отказа да шофира и майка му дойде в пожарната служба с Глен, за да го откара обратно в апартамента. Глен шофираше след тях с пикапа на Дейвид. В момента майка му приготвяше супа, която трябваше да излекува всичките му болести. Винаги успяваше. Или може би го лекуваше суетенето на майка му? Вероятно и двете вършеха работа.

Двамата с Глен решиха да седнат в градината на сестрите Горски и Дейвид се обади на Итън, а Глен го гледаше нетърпеливо, докато разговаряха.

— Е? — запита той, когато Дейвид прекъсна връзката.

— Този човек е плашещо ефективен. Казва, че регистрацията за сайта на Линкълн е платена от Мери Франческа О'Райли на двадесет и три години.

— А господин Ефективен даде ли адреса на госпожица О'Райли?

— Даде номер на пощенска кутия, но пък номерът на социалната ѝ осигуровка е свързан с няколко адреса. Актуалният е в общежитие на университета.

— Където е учил онзи хлапак, Джоел Фишер — каза Глен замислено.

— Където учат хиляди хлапета. Това не означава, че са се познавани с Джоел или че е присъствала на пожара, но определено има някаква връзка с Линкълн Джеферсън. Не може просто ей така да плати сметката му с неговото потребителско име и парола.

— Освен ако не ѝ е помагал някой като Итън. Или ако самата тя не е като Итън.

— Итън носи бяла шапка — промълви разсеяно Дейвид, а после, когато Глен се разсмя и привлече вниманието му, се усмихна на думите си. — Така ги наричат. Това са хора, които използват хакерските си умения за добро, не за зло. Мисля си, че Мери не носи бяла шапка. Освен това е платила със собствената си кредитна карта. Колко потайно ти се струва това?

— Изглежда си прав, но си мисля, че трябва да споделиш информацията с твоята хубава детективка.

— И аз мисля същото, но тя няма да е доволна, като разбере как съм научил тези неща.

— Ти мислиш ли, че след снощи на нея ще ѝ пука? След снощи на теб пука ли ти?

Дейвид се замисли за Джеф и за Кейн.

— Не. Възможно е Мери О'Райли да е обикновена почитателка на Мос, както Линкълн. Може точно тя да е помогнала на Линкълн да ме намери вчера, но все пак трябва да знам защо?

— По-важното е ще го направи ли тя отново? По-добре се обади на полицайката.

Дейвид посегна към телефона си, който иззвъня в същия миг. На екрана се изписа името на Итън.

— Проверих един Труман Джеферсън — каза той. — Линкълн му се е обаждал от мобилния си телефон.

— По-големият му брат — отговори Дейвид. — Снощи научих името му. Какво за него?

— Той се занимава с недвижими имоти. Съвсем лесно е можел да намери адреса на твоя приятел.

— Значи Труман му е помогнал, а не Мери.

— Вероятно. За Мери не знаем нищо. Единственото друго обаждане от Линкълн е до предплатен номер. Предплатените също

могат да се проследят, но изискват повече координация. Ще ми е необходимо много повече време и контакт с притежателя му. Трябва ли ти нещо друго?

— Братът, Труман, имаш ли представа доколко е стабилен?

— Питаш дали е луд? Не знам. Дали е имал неприятности? Не. Дори няма глоба за неправилно паркиране. Но през годините Линкълн е натрупал внушителен списък с нарушения. Предимно скитане, нарушаване на обществения ред, няколко кражби от магазини. Труман изглежда свестен поне на хартия.

— Благодаря, Итън.

Дейвид затвори телефона си и измъкна от джоба си предплатения телефон, който беше купил предишната вечер.

— Какво правиш?

— Ще уговоря среща с Труман Джеферсън, но не искам да знае кой съм. Искам да го видя, да се убедя, че не е откачен и че разбира какво ще се случи, ако отново помогне на Линкълн. А после ще се обадя на Оливия, за да ѝ предам информацията.

За късмет, Труман Джеферсън имаше свободно време след обяда и секретарката, която записа Дейвид като заинтересован клиент с фамилно име Смит, му насрочи среща в един и половина.

Оливия не отговори. Дейвид се свърза с гласовата ѝ поща и остави съобщение.

— Аз съм. Трябва да говорим за една жена на име Мери О'Райли. Обади се. Важно е.

— И сега какво? — запита Глен.

— Качвам се горе, за да хапна от супата на мама преди срещата с брата на Линкълн.

Глен го последва към изхода от градината.

— Спъването в котки стимулира апетита.

— Биенето на самодоволни дъртаци го стимулира още повече.

Идваш ли?

Глен се усмихна сладко.

— Разбира се. Харесва ми как готви майка ти.

Сряда, 22 септември, 12:00 ч.

Домоуправителят отвори вратата на апартамента на Ерик Марш и пристъпи вътре заедно с Оливия и Ноа. Макар и все още поносима, миризмата на смърт се долавяше ясно.

— По дяволите! — промълви домоуправителят. — Мразя да става така.

И аз — помисли си Оливия. Ноа я побутна скришно по лакътя, иначе тя нямаше да тръгне. Тялото лежеше на леглото в спалнята, проснато по гръб, без дрехи, а на нощното шкафче се виждаше празен тоалетен несесер.

— Той е — каза домоуправителят. — Ерик Марш. Не съм предполагал, че ще си иде така.

— А как смятахте, че ще си иде? — запита Ноа, за да даде възможност на Оливия да се успокои.

— Винаги си мислех, че приятелят му ще го очисти. Той прилича на разбойник.

Оливия не смяташе, че някой би описал Джоел така.

— Албер ли имате предвид?

Мъжът кимна мрачно, като все още гледаше тялото.

— Да. Добрият стар Ал. Винаги съм подозирал, че акцентът му е престорен, но му помагаше да сваля мадамите.

Ноа вдигна вежди, учуден.

— Ние мислехме, че Албер и Ерик са двойка.

— Така е. Но Албер има ключ и когато Ерик отсъстваше, се възползваше. Може Ерик да е разбрал, че онзи му изневерява.

— А изневерявал ли е с Мери? — запита Оливия и домоуправителят се намръщи.

— Не знам това име, но ако е красива и има пари, не бих се съмнявал.

— Как изглежда Албер? — запита Ноа.

— Едър. Играе хоккей в университета. Адски добър защитник, но играе грубо, без финес.

Мъжът посочи една снимка, на която Ерик стоеше, преплел ръце с висок, тъмнокос и добре изглеждащ мъж с много широки рамене.

— Ето как изглежда. Това е той.

Идеално — помисли си със задоволство Оливия.

— Господине, ще трябва да доведем тук съдебен лекар и хора от следствената лаборатория. Бихте ли ни изчакали отвън? И моля ви, не

разговаряйте с пресата.

— А, аз не мога да ги понасям — отвърна мъжът и отстъпи назад. — Е, поне наемът за следващия месец е платен.

Ноа съпроводи домоуправителя навън, а Оливия се обади на дежурния екип на съдебна медицина. След това коленичи до леглото и огледа с фенерчето зоната около таза на Ерик.

— Всичко там ли е все още? — запита сухо Ноа, когато се върна в стаята.

Тя вдигна поглед.

— Има малко засъхнала кръв на същото място, където е инжектиран и Джоел.

Веждите на Ноа се повдигнаха от изненада.

— Кучи син. От снимката се вижда, че Албер е достатъчно силен да пренесе Джоел и да го сложи на предната седалка на колата.

— Иън каза, че онзи, който е ударил Уимс, трябва да е бил висок поне метър и осемдесет, ако се съди по разположението на пукнатината в черепа. Албер определено е толкова висок.

След като огледа стаята, Оливия добави:

— Не се виждат следи от борба.

— Ти май вече си добре — отбеляза Ноа.

— Вече съм добре. Благодаря, че ме побутна в началото.

— Няма проблем. Абът се обади, докато извеждах домоуправителя. Говорил е с Кени в тайната квартира. Момчето си спомнило, че в микробуса на убиеца имало скенер за полицейските честоти.

— Подслушва ни — отвърна Оливия.

— Да. Абът не иска да говорим за Остин и затова ще използваме специална честота, когато става въпрос за него. Освен това тук, в камината, някой е горил хартия.

— Унищожаване на доказателства. А дори и ако намерим отпечатъците на Албер тук, той ще каже, че е живял в този апартамент и толкова. Трябва да видим как да го свържем с този случай.

— Може да си е задържал комплекта. Тук не виждам спринцовки или лъжички за дрогата.

— А и дрогата трябва да се нагрее, за да се разтвори във водата и да се инжектира — поясни Оливия. — Който и да е инжектирал тези двамата, го е направил както трябва.

След това се зае да отваря чекмеджетата и отбеляза намръщена:

— Няма мобилен телефон, няма лаптоп.

— И в другата стая няма. Следваща спирка — кабинета на секретаря на университета. Там ще имат адреса на Албер. Едва ли в хокейния отбор има много момчета с това име.

— Но трябва да потърсим и Мери. Ранобудният сърдитко от съседната врата каза, че тя и Джоел са идвали тук заедно, за да учат, с навити рула хартия — чертежите. Тя също е замесена в това.

— И — добави Ноа — ако Албер убива съмишлениците си, може тя да е следващата.

— Мисля си, че от нея ще разберем каква е връзката с Томлинсън и Дориан Блънт. Все още няма логика в тези пожари, освен първия, който се оказа параван за много по-големите им планове.

— Или както ти и доктор Донахю казахте вчера различни цели. Някой е оставил стъклени топки при първите два пожара, но не при третия. Целите на природозащитниците имат връзка с първия и втория пожар. А Томлинсън е връзката между втория и третия пожар.

Оливия прехапа устни.

— Джоел почина преди втория пожар. Мики каза, че там е имало трима души. Албер е присъствал, защото само той е достатъчно висок да удари Уимс по главата. Джоел е присъствал, защото в дробовете му открихме дим, а по обувките му — лепило.

Ноа отвори гардероба на Ерик.

— Леле, това хлапе е похарчило доста пари за дрехи. — Коленичи, но след миг се изправи, стиснал една маратонка в ръка. — Лепило. Изглежда не са разбрали, че са стъпили в лепилото, иначе са щели да се отърват от тези маратонки.

— Значи и Ерик е присъствал. Така стават трима. Кени каза, че Остин е видял някой да се качва на лодка от пристана. Това прави четирима. Дали Албер е четвъртият? Той ли е убил Уимс?

И Кейн. Въпреки гнева, който избухна в нея, Оливия се намръщи. Нещо не пасваше.

— При оградата, откъдето са се измъкнали, има една следа, а на пристана няма никакви следи от лепило. Значи нито Ерик, нито Джоел са били там. Да приемем, че Джоел е искал да промени решението си и Албер е фраснал и него. Би ли могъл Ерик да отнесе Джоел сам, без да

оставя следи от него, а Албер през това време да изтича около блока към пристана и по пътя да застреля Уимс?

Ноа огледа тялото на Ерик.

— Кльошав е. Може да успее да тегли Джоел, особено ако е уплашен, но по-вероятно е Албер да го е носил, още повече че той го е ударил.

— Мери също не е била на пристана, защото Остин е видял мъж. Може Албер да е бил този мъж, а Мери да е помогнала на Ерик да носи Джоел.

— Може би, може би. Хайде да намерим Албер и Мери и да получим по-достоверна информация.

Сряда, 22 септември, 12:30 ч.

Остин се криеше в сенките на уличката до библиотеката. Оттук виждаше всяка кола от улицата, а зад него имаше телена ограда, висока над два метра и никой не можеше да го изненада оттам.

От това по-безопасно не можеше да стане.

Затаи дъх, въпреки че се досещаше какво ще се случи. Библиотеката се намираше почти на миля от училището. За да може Кени да дойде тук в 12:30, ще трябва да излезе десет минути преди третото междучасие от урока по английски език, а старата дама Макман не позволяваше да се ходи до тоалетната. Какви изгледи имаше Кени да дойде? Никакви.

На паркинга спря бял микробус, от който излезе един мъж и мина край колата на Остин. Застинал на място, Остин видя лицето на мъжа, който уби пазача и запали пожара, в който загина Трейси. Якето на мъжа помръдваше при всяка крачка и Остин забеляза отблясъка на метал. Мъжът носеше пистолет. Пистолетът, с който уби пазача.

Онзи се огледа и зачервен и ядосан, тръгна отново.

Насам. Идва насам. О, боже! Какво да правя?

Бягай. Но нямаше къде да иде, а в джоба си носеше само тъпото сувенирно ножче. *Не мърдай. Не мърдай.*

Мъжът спря рязко, върна се в микробуса си и замина.

Разтреперан, Остин се свлече до тухлената стена. Защо си тръгна мъжът? Трябваше да намери полицаите, но се страхуваше да помръдне

и да диша. Страхуваше се, че мъжът чака на улицата той да се покаже от скривалището си.

С разтреперани ръце Остин отвори телефона си и намери съобщението от капитан Брус Абът.

„Остин е — написа той. — Искам помощ.“

След това натисна бутона за изпращане.

След няколко секунди получи отговор: „Къде си?“.

Поколеба се, но реши, че полицаите поне няма да го застрелят.

„До библиотеката при училището.“

„Ще пратя полицаи до две минути. Стой там. Моля те.“

Две минути бяха прекалено много време. Мъжът щеше да се върне — Остин знаеше това със сигурност. Ще паркира микробуса си и ще се върне пеша. Отвори съобщението от престорения Кени и написа отговор.

„Дойдоха полицаи. Избягах. Крия се зад Суиндълс.“ — „Суиндълс“ беше италиански магазин за сладолед на шест преки в другата посока. — „Моля те, ела бързо. Страх ме е.“

След миг мъжът с пистолета отговори.

„Добре. Стой там.“

Изведнъж се появиха тичешком двама мъже с костюми, като единият държеше радиостанция в ръка. Полицаи. Те бяха подплашили мъжа. С омекнали като гума крака Остин излезе на светло.

— Помощ — извика той с плаха надежда, че ще го разберат.

Двамата с костюмите се извърнаха и изтичаха към него. Остин падна на колене зад една кола и се сви, за да се крие от улицата.

— Той идва — каза с жестове, като опитваше да изговаря думите, но сърцето му биеше таткова силно, че езикът му не го слушаше. — Ще ме види. Той е с бял микробус.

Един от мъжете изтича, а другият кимна към Остин, преди да насочи поглед към улицата. Бяха го разбрали. След минутка една тъмна кола се появи и го натикаха на задната седалка, където той се сви, за да не се вижда отвън. Надникна над облегалката — отзад пристигна полицейска кола с включена лампа. Двамата мъже с костюмите разговаряха с униформените полицаи.

— Хей — каза Остин и направи жест, сякаш пише.

Един от костюмарите му подаде лист и химикалка.

„Той беше тук — написа бързо Остин. — Видя ви и си замина. Аз му писах, че съм избягал при Суиндълс.“

След това върна листа и посочи към заведението за сладолед.

Мъжът с костюма направи знак на Остин да не става, след което каза нещо на останалите, наведе се отново, за да напише отговор, а после подаде листа на момчето.

„Защо се срещнахте тук?“

Остин въздъхна.

„Представи се за Кени, моя приятел — написа той. — Пишеше, че искате да ме арестувате. Не знаех на кого да вярвам. Реших да го накарам да дойде тук, за да видя дали наистина това е Кени, но не беше той, а онзи, който уби пазача.“

Изтощен, той подаде листчето на мъжа.

Мъжът се обади по телефона си, след което каза нещо по радиостанцията. След това се зае да пише нещо много дълго в тефтерчето си и го подаде на Остин.

„Аз съм детектив Фелпс. Сега си в безопасност. Не се надигай. Смятаме, че онзи мъж има скенер на полицейските честоти в микробуса си. Приятелят ти Кени го е видял снощи, когато онзи го отвлече. По радиостанцията съобщихме, че сме намерили колата ти, но ти си избягал. Искаме онзи бял микробус да те търси още, за да го заловим. Затова не вдигай глава и не използвай телефона си. Когато стигнем в участъка, ще осигурим преводач.“

Разтуптяното сърце на Остин се поуспокои.

„А майка ми?“ — написа той.

„Моят капитан ще се свърже с нея и ще ѝ каже, че си в безопасност. Ще я доведем тук.“

Остин се поотпусна. За момента се намираше в безопасност, но онзи мъж все още беше на свобода.

„Полицайте как ще разберат кого да търсят? И къде е Кени?“ — написа той и върна тефтерчето.

„Имаме специална радиочестота за този случай. Кени е в тайна квартира. Ще се върна след минутка. Не вдигай глава.“

Детективът му върна тефтерчето, след това протегна ръка, за да си го вземе обратно, а след това изчезна и остави Остин да се надява, че е постъпил правилно.

Той изключи скенера си. Полицайте бяха видели колата на хлапето, по дяволите, но то им се беше измъкнало. Изведнъж тук се напълни с ченгета, които след снощните събития щяха да търсят бял микробус.

— И сега какво? — промълви на глас той. Хлапето е без кола и не може да стигне далеч. Той мина бавно край магазина за сладолед, забавен от шофьорите пред себе си, които спираха, за да зяпат. Не видя никакво момче. Продължи напред край училището и спря на паркинга пред една бакалия. Тук имаше толкова много микробуси, че неговият нямаше да изпъква.

Тъкмо тръгна да търси хлапето, когато получи ново съобщение на друг телефон, в другия джоб. Идваше от телефона, който той беше дал на Ерик и който сега се намиреше при Албер.

„Да ти го начукам“ — пишеше в съобщението. Имаше и прикачен файл. Той го отвори и видя себе си, загледан в малкия екран на телефона си. Този ден отиваше много на зле.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Сряда, 22 септември, 13:00 ч.

Нямаше нужда да губят толкова много време със секретарката, мислеше си мрачно Оливия. Оказа се, че не е никак трудно да намерят общежитието на Албер. То трябва да беше онова с полицейските коли и спасителния екип отпред.

— Имам лошо предчувствие — промърмори тя.

— Да побързаме, преди да докоснат нещо — каза затичалият се Ноа.

Един униформен полицай стоеше в тесния коридор пред апартамента, в който Албер имаше стая.

— Тялото е вътре. Съквартирантът му го открил — събщи полицаят и посочи към един пребледнял младеж, който стоеше настрана. — Казва, че не е докосвал нищо.

— Ще сме ви благодарни, ако искате да говорите с нас — каза Ноа на хлапето. — Тук ще бъдете, нали?

— По дяволите — промълви Оливия, когато застана на вратата. До едната стена се виждаше двойно легло, върху което лежеше едрото тяло на Албер. По гръб и без дрехи, точно както Ерик. На пода до него клечеше медик и събираше принадлежностите си.

— Мъртъв е, детектив — информира я медикът. — Съдебният лекар ще каже с по-голяма точност, но е така поне от два часа. Изглежда е прекалил.

Мъжът посочи нощното шкафче, върху което се виждаше малко найлоново пликче с няколко хапчета.

— Перкосет.

Оливия почувства едновременно безпомощно разочарование и най-вече безсилна ярост. Албер и Ерик бяха наранили толкова много хора, но никога нямаше да страдат за престъпленията си.

Като потисна гнева си, тя се наведе, за да разгледа таза на Албер. Медикът я зяпна недоумяващо.

— Ето тук — посочи му Оливия. — Същата дупка от игла, както при останалите. Кучи син.

— На бюрото има бележка — каза мъжът. — До принтера е.

— Но няма лаптоп или мобилен телефон — отбеляза Ноа. — Изненада. Бележката не е подписана и е на френски. Започва с „Adieu“^[1]. И завършва с „mon ami“^[2]. Останалото не го разбирам.

— Позабравил съм френския — обади се медикът, — но най-общо тук пише: „Сбогом, жесток свят. Скоро ще бъда с теб, любов моя“. Предполагам не приемате, че това е убийство заради несподелена любов?

— Не — отвърна с равен глас Оливия. — Ние поемаме нататък. Благодаря.

— И остана едно малко негърче — промълви Ноа, след като медикът излезе.

Оливия го погледна мрачно.

— Мери ли ги е убила всичките?

— Само тя остана. Хайде да поговорим със съквартиранта на Албер, но ако не познава Мери, ще проучим кой се е подписвал за посещенията на Джоел.

Съквартирантът беше видимо потресен, затова Оливия го заговори внимателно:

— Аз съм детектив Съдърленд, а това е детектив Уебстър. Как се казваш?

— Б... Бил. Бил Уестморленд.

— Добре ли познаваше Албер? — запита внимателно Оливия.

— Не. Той не преспиваше тук често. Имаше връзка с един Ерик. Следва за инженер. Бащата на Ерик е много богат. Ерик си има свой апартамент и Албер спеше там.

— Виждал ли си го с други? С момичета?

— Да, понякога. Но не и напоследък.

— Ти цялата сутрин ли беше тук? — запита Ноа, а Бил поклати глава.

— Имам лекция в девет. Когато тръгнах, той беше в стаята си. През последните няколко дни все стоеше тук. Мисля, че са се скарали с Ерик.

— Защо смяташ така? — запита Оливия.

— Обикновено Албер не ми обръщаше внимание, но през последните няколко дни изглеждаше разстроен. Чух го в понеделник — не конкретни думи, а само тона на гласа му. Ядосан беше. Когато е ядосан, гледам да не му се пречкам.

— Той сприхав ли беше? — запита Оливия и Бил сви рамене.

— Не ме е удрял, но имаше няколко случая, когато смятах, че ще го направи.

— Той познаваше ли момиче на име Мери? — запита Ноа и Бил поклати отрицателно глава.

— Ти кога се върна от лекции днес? — поинтересува се Оливия.

— Към единадесет и половина. Вратата на стаята му стоеше широко отворена. Отначало си викам тоя що не се облече, но после видях, че не мърда, и се обадох на 911 и на домакина.

Оливия стана.

— Благодаря за помощта. Имаш ли къде да отседнеш?

— Имам приятел с жилище — отговори младежът. — А след два часа имам изпит. Гадно.

— Според мен ще те извинят, като обясниш — успокой го Ноа. — Полицаят ще ти помогне да си опаковаш вещите. Не че не ти вярваме, но такава е процедурата.

Бил присви очи, като за първи път разбра какво става, и заговори страхливо:

— Не се е самоубил. О, господи. Убили са го. Тук, в моята стая.

— Още разследваме — отговори Ноа спокойно. — Засега не говори с пресата, моля те.

Очите на Бил отново трепнаха, но този път с лукава алчност.

— Не, разбира се.

Когато се озоваха в коридора, Оливия вдигна очи към тавана.

— Хайде да намерим Мери, преди да чуе името си по новините. Трябва да информираме Абът.

Ноа се обади на капитана, докато Оливия даваше указания на човека от съдебна медицина. Когато влязоха в асансьора, Ноа я изгледа с облекчение.

— Намерили са Остин. Прибират го.

— Къде е бил?

— Абът още не е говорил с него. Ще ни се обади, когато научи повече. Каза, че няма да обявяват, че е намерен и ние също трябва да

си мълчим. Абът искаше да знае дали майката на Треиси Мълън е пристигнала от Флорида.

— Трябва да си проверя съобщенията. Ще го направя отвън. Нямам обхват в този асансьор.

А асансьорът се движеше сякаш на забавен каданс. Накрая стигна първия етаж и спряха пред гишето на рецепционистката.

— Посетителите се подписват и копират документите си — обясни тя. — Студентите си отключват с идентификационната си карта. Ето списък на всички посетители от последната седмица.

Разпечатката се оказа толкова дебела, че на Оливия ѝ причерня.

— Можете ли да проверите за едно име? Джоел Фишер?

Рецепционистката написа името, а после поклати глава.

— Не е идвал тук.

Благодариха ѝ и излязоха навън, на слънце.

— Ще взема два сандвича от близката будка — каза Ноа. — Ти си провери съобщенията.

Той изтича към един от сребристите павилиони наблизко, а Оливия се зае да прослуша гласовата си поща. Пейдж. Отново Пейдж. Мия — три пъти. Чула беше за Кейн и идваше в Минесота. Оливия усети как една малка частица в нея намира покой. Мия щеше да я разбере. И тя беше загубила партньора си преди години.

Последното съобщение беше от Дейвид. Тя присви очи, докато слушаше, и записа съобщението в паметта на телефона, когато Ноа се върна. Взе един от сандвичите, който той ѝ предложи, и се насили да отхапе, преди да се върне в общежитието на Албер.

— Научих фамилното име на Мери. Мери О'Райли. Да видим дали тази любезна рецепционистка може да я намери.

Ноа свъси вежди.

— Откъде научи името ѝ?

— От Дейвид, по гласовата поща. И не, не знам откъде е разбрал. Подозирам, че не ни трябва да знаем. Ще му се обадя след няколко минути. Нека първо да намерим Мери.

Ноа въздъхна.

— Ив преподава цяла сутрин. Доколкото знам, тя не е замесена.

— Хората тук са свикнали да общуват изцяло през компютър, втора природа им е — усмихна се тъжно Оливия. — Кейн много ги харесваше.

— Така е — отвърна кисело усмихнат Ноа. — Винаги се възбуждам, докато гледам как Ив хаква нещо.

Оливия се разсмя и Ноа се почувства по-добре.

— Сигурен съм, че историята на Дейвид ще е интересна.

Отново влязоха в общежитието на Албер, а рецепционистката ги погледна изненадано.

— Върнахте се.

— Да — отговори Оливия. — Можете ли да потърсите една студентка? Мери О'Райли.

— Мери Франческа О'Райли — отвърна жената, след като въведе името. — Тя е в последния курс. — Извади карта на кампуса и посочи: — Общежитието ѝ е на четири минути път оттук.

Оливия ѝ се усмихна, докато Ноа се обаждаше за подкрепления.

— Благодаря ви.

Сряда, 22 септември, 13:30 ч.

Той спря микробуса на паркинга пред заведението си след няколко обиколки в кръг, за да е сигурен, че не го следят. Уморено изкачи външните стълби на апартаментата си над магазина, заключи вратата отвътре и се строполи във фотьойла си. Не успя да намери хлапето, въпреки че го търси на всички по-скришни места в района. След това се изсипа цяла тълпа полицаи и той се оттегли.

Остин не му отговори, откакто му писа, че е избягал в магазина за сладолед, зад който той не успя да отиде. Изпрати ново съобщение от предплатения номер.

„Къде си, по дяволите? Навсякъде те търсих. В града е пълно с полиция. Кажете добре ли си.“

Нямаше отговор, но и полицаите не бяха го намерили. Ще трябва да чака хлапето да му пише отново, когато се почувства в безопасност. Погледът му се спря на другото съобщение — той отново отвори снимката. Албер беше мъртъв. Точно като Ерик.

Точно като Джоел. Предполагаемо предозирание. Мери, Мери, Мери. Той не смяташе, че тя е способна на това, но нямаше кой друг. Ако той пуснеше записа сега, полицаите щяха да я спипат след пет минутки, но снощните ѝ думи го накараха да се замисли. Видеозаписът доказваше присъствието на пети човек там — *моето*. Глупаво беше да

смята, че полицаите няма да свържат петия човек от пожара с убийството на пазача и на детектив Кейн.

От записа имаше полза само докато с него можеше да подчинява колежаните на волята си, но вече имаше само една шибана психарка.

С удоволствие би я гледал как гние в затворническа килия до края на живота ѝ, но в момента имаше повече смисъл да ѝ затвори устата завинаги. Ръцете му трепереха от недоспиване, трябваша му няколко часа почивка, а дотогава Остин можеше да се обади.

След това с удоволствие щеше да даде на кучката Мери онова, което тя заслужаваше.

Сряда, 22 септември, 13:30 ч.

— Няма я тук — съобщи полицаят, който посрещна Оливия и Ноа пред вратата на стаята на Мери. — Това е съквартирантката ѝ. Хелън Санфорд.

На дивана седеше млада жена, стиснала длани между коленете си. Оливия се настани до нея, а Ноа се зае да претърсва стаята на Мери.

— Знаеш ли къде е тя, Хелън?

Момичето поклати глава.

— Не сме приятелки. Не си говорим. Мери е саможива.

— Има ли посетители?

— Предимно приятелят ѝ, но тази седмица тя беше много разстроена.

— Така ли? Защо?

— Плачеше с часове. Чуваше се през стената. Джоел умря в понеделник. В катастрофа с кола.

— Мери има ли семейство наблизо или някого, при когото да отиде?

— Има баща и брат, който е някакъв лекар. Мисля, че майка ѝ е починала.

— Детектив Съдърленд — обади се Ноа от антрето. — Елате да видите нещо.

— Чакай тук — помоли Оливия Хелън, а после отиде в стаята на Мери и надникна в чекмеджето на бюрото, което Ноа беше отворил.

— Две стъклени топки — отбеляза тя, — и бебешки памперси. Ето откъде е вземала гела, който пази топките да не се спукат от огъня.

— Но виж това. — Ноа вдигна капака на малка кутия. — Намерих я зад едни книги на горния рафт. Не беше скрита добре, а стоеше като захвърлена горе.

Оливия въздъхна.

— Запасът ѝ от дрога.

В кутията се виждаше памук и спринцовки, както и две износени метални лъжички, по които личаха белезите на многократно нагриване.

— Тя се дрогира.

— Трябва да разберем постоянния ѝ адрес и да пратим там полицейска кола. Може вече да си е заминала вкъщи.

— Мери е участвала в пожарите — каза Оливия. — Вероятно Албер е мъжът от пристана и от училището, което означава, че сигурно той е убил Кейн. — Оливия отново потисна гнева си. — Но все още не виждам връзка с Барни Томлинсън или Дориан Блънт. Няма никаква логика.

— Трябва да говорим със съпругата на Томлинсън, но нека най-напред разберем къде би отишла Мери и откъде Дейвид е разбрал за нея.

— Аз ще му се обадя.

— А аз ще обявя Мери О'Райли за издирване — каза Ноа и се зае да набира номер. — Ще уведомя и летищата, защото може да реши да си купи билет за самолет на „Еър Франс“.

Сряда, 22 септември, 13:30 ч.

— Благодаря, че ме приехте — заговори Дейвид, настанявайки се в стола до голямото бюро на Труман Джеферсън. Младата жена, която го въведе в стаята, го представи като господин Смит, а после излезе и затвори вратата след себе си. — Знам, че идвам с много кратко предизвестие.

— Срещата с нови клиенти винаги доставя удоволствие — отговори любезно Труман, а после ахна, като забеляза шевовете по лицето на Дейвид. — Неприятно порязване. Сигурно боли адски.

— Така е.

Наистина болеше адски и Дейвид все още се замайваше, като се движеше твърде бързо.

Майка му се разстрои много, когато той ѝ съобщи, че ще излиза, и дори му взе ключовете от колата. Успя да дойде дотук само след като ѝ позволи тя да кара. Глен ги придружи и сега двамата седяха в колата на майка му и го чакаха. След това щяха да идат в болницата на свиждане на Джеф, който най-последно беше дошъл в съзнание и приемаше посетители.

— Е, с какво можем да ви помогнем, господин Смит?

Дейвид изучаваше лицето на Труман — най-вече очите му и семейните снимки на бюрото. Ако и той беше шизофреник като Линкълн, явно го прикриваше доста добре.

— Всъщност името ми не е Смит, а Хънтър, Дейвид Хънтър. Аз съм пожарникар. Вчера брат ви влезе с взлом в къщата на мой приятел.

Труман подскочи и изсъска:

— Какво е това? Ако мислите да съдите...

— Не.

— А защо сте тук?

— Господине, брат ви не е добре.

— Кажете ми нещо, което не знам — отвърна горчиво Труман. — Казват, че палил пожари с онзи терорист Престън Мос. ФБР идваха у дома ни и безпокояха майка ни... Моля ви, не я намесвайте, тя също не е добре.

— Съжалявам да го чуя — отвърна Дейвид. — Не съм тук, за да причинявам болка на семейството ви, а защото трябва да разбера кой е помогнал на Линкълн да ме намери вчера.

Очите на Труман трепнаха нервно и страхливо.

— Кой е казал, че някой му е помагал?

— Няма да ви съдя — повтори Дейвид, — но и аз имам семейство. Линкълн е ходил в къщата, в която имам апартамент, и е разпитвал една от наемателките къде живеея. Тя му каза, че в момента съм в бунгалото на свой приятел. Собственикът не е записан в телефонния указател, но Линкълн успя много лесно да намери бунгалото.

— Той не е глупав — възрази Труман.

— Не, но е болен и сега не си взема лекарствата. Не смятам, че сам е намерил бунгалото на моя приятел. Ако вие сте му помогнали,

искам да знам защо. Ако не сте, искам да разбера кой му е помогнал. Ако навън има още някой фанатик, който смята, че съм опетнил името на Престън Мос, аз трябва да предпазя семейството си от него. Ако Линкълн се беше качил най-напред в таванския ми апартамент, щеше да намери там майка ми, а не мен. Господин Джеферсън, той носеше пистолет.

Труман гледаше Дейвид в лицето, но отмести нервно поглед.

— Искан ми се да кажа, че Линкълн не би наранил никого, но явно не е така.

Дейвид се намръщи, но после разбра.

— Това не е заради него — посочи брадата си той. — Случи ми се по време на работа.

Труман се отпусна.

— Слава богу. Страхувах се, че такова нещо може да се случи, но да го накараш да си пие лекарствата... Даже му уредих работа тук, за да го наглеждам, но е трудно. Майка ми се съсипва от всичко това. Този път успях да я накарам да позволи системата да се погрижи за Линкълн.

— Вие ли му помогнахте, господин Джеферсън? — запита Дейвид. — Моля ви, кажете ми истината.

— Вчера Линкълн ми се обади. Търсеше мъж на име Глен Редман. Каза, че ставало дума за интернет страницата и че той трябвало да му плати за домейна. Линкълн поддържа сайта ми и затова реших, че става дума за някаква сметка — вдигна безпомощно рамене мъжът. — Бях зает и помолих Мери да потърси адреса. Тя ми го даде, а аз се обадох на Линкълн и преди да се усетя, майка ми звънна разплакана, защото го арестували.

Отмина цяла секунда, преди Дейвид да осмисли чутото и да скочи на крака.

— Вашата секретарка е Мери? Мери О'Райли?

Труман също се изправи, несигурно.

— Да, разбира се. Мери Фран е с мен от миналото лято. Защо?

Без да отговори, Дейвид отвори рязко вратата на кабинета.

— Господи!

Глен лежеше безжизнен на пода, а от главата му се стичаше кръв. Секретарката на Труман стоеше наведена над него и буташе тялото, но

се извъртя рязко при звука от отварящата се врата. Лицето ѝ беше преbledняло, а в ръката си държеше пистолет.

Дейвид се хвърли към нея, но тя отстъпи и като вдигна пистолета в двете си ръце, натисна спусъка. Не уцели и избяга от кабинета. Дейвид я подгони и се прикри зад една кола, когато тя стреля втори път. Куршумът отскочи от колата до него — отново далече от целта.

— Спри! — викна той и се втурна след Мери, но тя се оказа по-бърза.

Гърлото му се сви от ужас, когато младата жена отвори рязко вратата на колата на майка му и скочи вътре. Мери го изгледа и опря пистолета в главата на майка му. Дейвид видя, че устните ѝ се движат. Една дума: „Карай!“.

Майка му се сви в седалката си, но Мери я натисна с пистолета и колата потегли.

— Не. Мамо, не! — изкрещя Дейвид и се хвърли към задната броня на колата.

Хвана само шепа въздух, а устата му се напълни с камъчета. Скочи на крака и затича, но колата изхвърча от паркинга с пищящи гуми.

Той нямаше ключове. Нямаше кола. Изтича в кабинета на Труман, където мъжът, зяпнал от шока, стоеше на колене до Глен.

— Ключовете. По дяволите, дай ми ключовете от колата си!

Зашеметен, Труман му подаде ключовете и Дейвид изтича навън, като извика:

— Обади се на 911.

Запали колата и подкара след майка си и Мери. С разтуптяно сърце натисна газта докрай и докато колата фучеше по пътя, успя да намери телефона си.

По дяволите, къде беше колата на майка му. Поклати глава и набра 911, като караше все по-бързо и се ругаеше, че ѝ е позволил да дойде с него.

— Какъв е вашият случай?

— Отвякоха майка ми. Тя е в зелен форд „Таурус“ и пътува на север към 35W. — След като издиктува регистрационния номер на колата, той продължи: — Тя се казва Фийби Хънтър. Отвлечена е от Мери О’Райли, която има пистолет. — Главата му туптеше от болка, но той успя да се овладее и да говори спокойно. — Трябва ни и бърза

помощ в „Президеншъл риълти“. Шестдесет и две годишен мъж с открита рана на главата. В несвяст е.

— Вие къде сте, господине?

— Гоня колата на майка си — отговори той с разтреперан глас. — Побързайте и информирайте капитан Брус Абът и детектив Оливия Съдърленд. — Стигна до едно кръстовище и осъзна, че няма представа накъде са тръгнали. — Не ги виждам. Никъде.

— Господине, моля ви да се върнете на местопрестъплението. Аз вече изпратих помощ.

Дейвид отби в една бензиностанция. Сложи ръка на устата си, неспособен да разсъждава, нито да диша. Загледа се в телефона си, сякаш в очакване той да иззвъни. И той наистина зазвъня. Търсеше го Оливия.

— О, боже — промълви тихо той, загледан в кръстовището пред себе си. — Няма я.

— Кой го няма? — запита рязко тя. — Дейвид? Какво става?

Тя не знаеше. Дежурният полицаи не беше имал време да й позвъни.

— Майка ми. Отвякоха я — отговори той с пресипнал, сякаш чужд глас. — Мери О'Райли.

— Какво? Ти къде си?

— Не знам. — Огледа се, видя указателните табелки, пое си дъх и каза на кое кръстовище е. — Трябва да се връщам. Глен пострада.

— Дейвид. Спри се и кажи какво става.

Но Дейвид вече правеше обратен завой в колата на Труман, за да се върне.

— Ти получи ли съобщението ми за Мери О'Райли?

— Да. Издирваме я. Ти как разбра за нея?

— За какво я търсите? — запита той, като мигаше силно, за да фокусира погледа си върху другите коли.

— Как разбра за нея?

Оливия не беше отговорила на въпроса му, от което кръвта му се смрази още повече.

— Линкълн поддържа сайта на Мос. Мери О'Райли е платила разходите за сайта.

За момент Оливия не каза нищо.

— Добре. Къде я откри?

— Отидох при брата на Линкълн, Труман. Той е помогнал на брат си да намери бунгалото на Глен вчера. Мери му е секретарка. — Дейвид имаше чувство, че цялото му тяло е изтръпнало, но някак си успя да стигне обратно до офиса на Труман. — Глен е пострадал. Не знам колко сериозно. Обадих се на 911.

— Добре — отговори спокойно Оливия. — Къде си?

— „Президентшъл риълти“ — отговори Дейвид и влезе олюлявайки се през вратата. — Трябва да затварям.

Остави телефона си настрани и притисна с пръсти врата на Глен, за да долови неравномерния му пулс.

Обърна безжизнения мъж настрани и видя какво е искала Мери.

— Чантата — промълви Труман. — Твоят приятел е взел чантата й. Защо?

Дейвид бутна чантичката настрана.

— Разкажи ми за Мери О'Райли и извади досието й, за да го дадеш на полицаите, когато дойдат тук.

Разтреперан, Труман отвори един шкаф и извади от него папка.

— Тя кандидатства за работата през лятото. Старата ни рецепционистка почина внезапно. Един ден Мери се появи и попълни молба. Аз се почувствах облекчен, защото дори не се наложи да пускам обява.

Дейвид почувства как кръвта му се смразява.

— Как е починала рецепционистката?

— Паднала по едни стълби. Тя беше възрастна. — Труман го погледна страховито. — Защо? Мери се справяше отлично и се отнасяше добре с Линкълн.

— Как точно се е отнасяла с него?

— Успокояваше го. Когато нямаше много работа, разговаряха.

Като продължаваше да следи пулса на Глен, Дейвид се опита да разсъждава.

— За какво са разговаряли? — запита той, макар че се досещаше. Престъпник Мос.

— Не знам. Аз просто се радвах, че Линкълн е тих и мога да работя. — Труман изглеждаше все по-озадачен и уплашен. — Всичко това е заради Линкълн. Какво става?

Дейвид чу вой на сирени.

— Това искаме да разберем всички ние — отвърна мрачно той.

— Какво става? — запитаха медиците от Бърза помощ, които се втурнаха в стаята.

Труман посочи пода до бюрото на Мери.

— Мисля, че тя го е ударила с ето това.

Той сочеше някаква статуетка, по която имаше кръв.

Като се отмести, за да направи място на медиците, Дейвид се зае да оглежда бюрото, без да пипа нищо.

— Глен трябва да е влязъл. Все не го свърта. Сигурно е видял ето това — посочи той един фиш за заплата. — Досетил се е коя е тя.

Труман се загледа в телефона на бюрото ѝ.

— Тя го е включила, за да ни подслушва. Знаела е, че разпитваш за Линкълн. Какво става тук, по дяволите?

Дейвид се загледа във фиша и усети как гърдите му се стягат от ужас.

— Тя отвлече майка ми.

Сряда, 22 септември, 14:00 ч.

Фийби стискаше волана и опитваше да не се паникьосва, но не ѝ се отдаваше с пистолета, опрян в главата ѝ. Жената беше млада, на не повече от двадесет и пет години, и не можа да се качи в колата си, след като беше изтичала от офиса, заради колата на Фийби. Тя тъкмо се готвеше да я премести, когато момичето скочи на седалката до нея, насочи пистолет към главата ѝ и ѝ нареди да кара.

— Коя си ти? — запита Фийби с разтреперан глас.

— Мълчи и карай — сопна се младата жена.

— Ще ме убиеш ли?

Момичето се разсмя горчиво.

— Искаш ли да те убия?

— Не. Моят приятел влезе вътре със сина ми. Нарани ли го?

— Не го убих, но ако не млъкнеш, ще убия теб. Ето там, горе завий надясно.

Фийби я послуша, като оглеждаше внимателно за подходящо място, където да спре колата.

— Не ти го препоръчвам — предупреди я тихо жената. — Наистина.

Фийби си пое дъх.

— Ще ти дам колата и телефона си. Няма да се обаждам на полицията.

— Късно е. Твоят дъртак вече се опита. Но ще ти взема телефона.

Мери бръкна в чантата на Фийби, намери телефона, извади батерията и я хвърли на задната седалка.

— Сега не могат да те проследят.

Фийби се замисли колко пъти през годините семейството ѝ имаше неприятности и колко пъти тя на косъм се разминаваше със смъртта. Винаги смяташе, че е по-трудно да седиш, да чакаш новините и да се молиш. *Грешала съм*. Но семейството ѝ винаги запазваше самообладание, действаше умно и успяваше някак си да се справи, докато пристигне помощ. *Затова така ще направя и аз*.

Започна да се моли, като безмълвно изговаряше думите, които беше произнасяла толкова често за другите.

— Какво говориш? — сопна се жената.

— Моля се.

— Спри! И без това никой няма да чуе молбите ти.

— Нищо — промълви Фийби. — И това ми стига.

Знаеше, че ще я търсят, и нямаше да допусне да се страхува. Вместо това щеше да се оглежда за запомнящи се обекти, за да намери обратния път, когато се измъкне.

Жената включи радиото и потърси новините.

— Днес бяха открити мъртви двама студенти от колежа — обяви сериозно говорителят. — Единият в апартамента си, а другият — в университетското общежитие. Полицията издирва Мери О'Райли във връзка с тези смъртни случаи. Ако ви е известно местонахождението на Мери Франческа О'Райли, молим да се обадите на полицията.

Фийби хвърли поглед към жената до себе си.

— Допускам, че вие сте Мери.

— Млъквай. И карай — отвърна тя и стисна зъби.

Сряда, 22 септември, 14:15 ч.

Оливия откри Дейвид на пода в офиса на Джеферсън. Беше пребледнял, по челюстта му се виждаха неприятни шевове, по ризата му имаше кръв.

— Добре ли си? — Тя коленичи до него.

Той я погледна с празни очи.

— Глен видял името на Мери на фиша за заплатата ѝ и тя го ударила. Аз я подгоних, но тя стреля по мен. Не умее да стреля.

Оливия го докосна по китката и долови учестения му пулс.

— Дейвид, добре ли си?

Той затвори очи и отвърна:

— Не бях достатъчно бърз. Онази отвлече майка ми.

Оливия го погали по ръката.

— Кръвта по ризата ти твоя ли е, или на Глен?

— На Глен.

— Мислех, че днес си дежурен.

Устните на Дейвид трепнаха нерешително.

— Ако бях дежурен, това нямаше да се случи. Проклетата котка.

— Нищо не разбирам, Дейвид.

— Контузих се на работа. Мама и Глен ме взеха от пожарната. Трябваше да почивам, но не послушах докторката. Намерих информация за сайта на Линкълн. От десет години го поддържа, на името на един умрял професор е.

— Ти каза, че Мери е платила част от сметките на Линкълн. Да не си проследил кредитната ѝ карта?

— Да. И после ти се обадох с тази информация. Преди няколко часа — каза Дейвид с обвинителна нотка, но после отместа поглед. — Извинявай. Не исках така да прозвучи.

— Знам — отговори нежно Оливия. — Откъде разбра за брата на Линкълн?

— Вчера Линкълн го е търсил по мобилния.

— О! Значи си проверил разговорите му, докато ни чакаше вчера, така ли?

Дейвид кимна, без да се разкайва.

— Приоритети. Вашият е да хванете убиеца. Моят е да се погрижа да не дойде някой друг като Линкълн и да нарани семейството ми.

— Кога откри, че Мери е секретарка тук?

— Труман спомена името ѝ, докато разговаряхме. Не знаех това преди разговора, иначе щях да ти се обадя. Нямаше да излагам майка си и Глен на опасност.

— Знам. Хеликоптерът на щатската полиция издирва колата.
Дейвид впери очи в Оливия.

— А вие защо търсехте Мери? Кажи ми.

Жената въздъхна.

— Смятаме, че е убила поне един от подпалвачите, а може би и всичките трима.

Дейвид затвори очи и адамовата му ябълка подскочи, когато той преглътна с усилие.

— С пистолет ли?

— Не.

— Така си и мислех. Хич не я бива в стрелбата. Само това ме държи — не може да стреля. Може би няма да... — заговори той, но се задави. — Господи! Тя отвлече майка ми.

— Знам — промълви Оливия. — Ще я намерим.

— Мери е кандидатствала за работата тук, за да е близо до Линкълн. Труман каза, че предишната рецепционистка паднала по стълби.

— О, не.

Дейвид отвори очи, ужасен.

— Тя е разговаряла с Линкълн. Така трябва да е разбрала за стъклениите топки и за буквите, надрасквани на полюса.

— Как го е открила?

— Предполагам, че чрез сайта. Трябва да питаме Линкълн.

Оливия кимна.

— Ще го попитам.

— И аз ще дойда — добави Дейвид и я изгледа яростно. — И не си помисляй да ми отказваш, защото може да ви потрябвам. — Сбърчи устни в горчива усмивка и продължи: — Аз съм пожарникарят, който спасява котки.

— Оливия — обади се Ноа, който стоеше до бюрото на Мери и изучаваше съдържанието на чантичката ѝ. Той също беше силно пребледнял. Фиби Хънтър беше като майка на Ив. Но Ноа умееше да работи под напрежение. Оливия знаеше, че той няма да загуби самообладание.

— Телефони. Много телефони — каза колегата ѝ, вдигна един MP3 плейър с обвитата си в ръкавица ръка и го огледа. — Тук пише „номер едно“.

— Пусни го — помоли Дейвид.

Ноа го послуша и Оливия и Дейвид се загледаха в екрана, навели глави до слушалката. Чувахе се слабо музиката от филма „Мисия невъзможна“, но когато се появи първият кадър, Оливия разбра всичко.

— Господи — каза тя тихо. — Това е Трейси Мълън.

На записа се виждаше лицето ѝ зад прозореца в жилищния блок — с отворена уста в безмълвен писък, а ръцете ѝ удряха стъклото.

— Някой е направил запис — каза Дейвид ужасен, когато лицето на Трейси се изгуби, а дланите ѝ се спуснаха по стъклото. — Аз видях тези следи от ръцете ѝ.

Камерата се насочи обратно към четири фигури с ясно разпознаваеми лица на лунната светлина.

— Джоел, Мери, Ерик и Албер — обобщи Оливия. — Джоел се бори да се върне в сградата. Ерик и Албер го държат, а после Албер го удря по главата.

— След това Албер и Ерик отнасят Джоел — каза Ноа. — Точно както си мислехме.

Оливия видя как Мери хвърли последен поглед към прозореца, преди да последва Албер и Ерик до оградата, където измъкнаха Джоел навън.

— Точно както си мислехме — прошепна тя.

— Някой е направил запис — повтори Дейвид. — Някой е стоял и е гледал как Трейси умира.

— Значи имаме пети човек — въздъхна Ноа.

Видеозаписът се смени.

— Складът на Томлинсън преди пожара — промълви Дейвид.

— Това е връзката — каза Ноа. — Петият човек ги е изнудвал.

Видеозаписът спря и тримата останаха безмълвни за момент. След това Оливия разгледа телефоните и намери този, на чийто гръб пишеше „№2“.

— Много съобщения. Прикачени файлове. Снимки. Горящият склад на Томлинсън, тялото на Ерик точно както го намерихме — каза тя и отвори следващата снимка.

— Това е къщата на Дориан Блънт — каза Дейвид. — Преди да изгори всичко около нея.

— И снимка на Албер, но мъртъв — добави Оливия. — Съобщението е „Да ти го начукам“. Предполагам, че на Мери ѝ е

омръзнало да я разиграват. Така са общували с изнудвача. Трябва да се обадим на Абът.

Ноа набра номера.

— Брус, имаме и пети участник... — каза той и се заслуша намръщен. — Ти откъде разбра?

След това погледна към Оливия и обясни:

— Остин Дент е в участъка. Абът му е показал снимки на Джоел, Ерик и Албер, и той е казал, че онзи мъж не е сред тях.

Оливия събра вещите от чантата на Мери.

— Кажу ми, че идваме. — Погледна Дейвид: — Да те закарам ли в болницата при Глен?

— Не. Трябва да говоря с Линкълн. Ще се побъркам, ако не направя нещо.

Оливия кимна, като се надяваше Абът и Донахю да се съгласят с решението ѝ.

— Добре. Да тръгваме.

[1] Сбогом (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Приятелю (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Сряда, 22 септември, 14:25 ч.

— По-бавно — сопна се Мери и Фийби трепна. Това бяха първите думи на младата жена от почти час насам. Караха по заобиколни пътища, където рядко срещаха други коли.

— Спри зад онази кола.

Отстрани на пътя пред тях се виждаше изоставен черен лексус. Фийби се подчини, като не смееше да диша.

— Няма да кажа на никого, когато си заминеш.

— Не, няма да кажеш, защото идваш с мен — изсумтя Мери.

Фийби затвори очи.

— Защо? — Фийби затвори очи.

— Защото може да ми потрябваш.

Мери заби пистолета в ребрата на Фийби.

— Ако искаш отново да видиш красивия си син, ще правиш каквото ти кажа. Излизай от колата.

С омекнали като гума крака, Фийби я послуша.

— Аз мога да ти помогна. Не трябва да правиш това.

— Тръгвай! — Беше единственият отговор.

Фийби тръгна напред, а Мери я последва на половин метър разстояние.

— Сега клекни до вратата на шофьора и опипай колата отдолу. Ще намериш магнитна кутия с ключ. Извади ключа и го хвърли в краката ми.

Без да забравя за насочения към главата ѝ пистолет, Фийби коленичи.

— По-бързо, иначе ще умреш тук — пришпори я нетърпеливо Мери.

— Аз съм стара — отвърна отсечено Фийби. — Бавна съм.

— Движи се по-бързо, иначе няма да остарееш повече.

Фийби бръкна под колата, а малкият медальон на врата ѝ се залюля на верижката. Надявайки се, че полицаите ще го намерят, а

после ще намерят и нея, тя го хвана и го дръпна рязко, след което го пусна на земята и продължи да търси ключа. Замисли се дали да не го захвърли, но се отказа. Мери беше убила двама души. Фийби не се съмняваше, че би убила и нея. *Къде си, Дейвид?*

Стана с усилие и подаде ключа.

— Какво ще каже майка ти, като научи, че си отвлякла една стара жена, Мери?

Момичето трепна, а после рязко грабна ключа.

— Майка ми е мъртва — озъби се тя.

— Съжалявам.

— Недей. Може и нея да съм убила.

Мери отключи вратата на пасажера.

— Влизай. След това млъкни и карай.

Фийби влезе, а после се премести на седалката на шофьора, последвана от Мери, чийто пистолет все още сочеше към нея. С разтуптяно сърце, тя взе ключа, който младата жена ѝ подаде.

— Нужно ми да знам. Ти ли уби майка си, Мери?

О'Райли поклати глава, но гласът ѝ трепна.

— Не. Не бях виновна аз. Сега карай или и този път няма да съм виновна.

Фийби кимна леко, след което запали двигателя.

Господи! Какво да правя сега?

Сряда, 22 септември, 15:30 ч.

Дейвид седеше в стола до бюрото на Оливия и гледаше към стъклената преграда на кабинета на Абът. Вътре Оливия, Ноа, Абът, Барлоу и Мики препрочитаха съобщенията от мобилните телефони и гледаха видеозаписа от чантичката на Мери. От време на време Оливия вдигаше поглед и срещаше неговия през прозореца, а после поклащаше тава. Нямахше новини.

Ноа домъкна една голяма дъска за писане в кабинета, на която Дейвид видя, че са начертали схема за всеки палеж и всяко убийство. Ала вече го интересуваше само едно нещо.

Изпитваше постоянно напрежение в стомаха. Опита да не мисли за снимките на убитите от Мери двама колежани, но те изпълваха

съзнанието му. Смъртта на Треиси Мълън беше случайност, но останалите... Мери убиваше.

И отвлече майка ми. Бяха изминали едва два часа. Майка му можеше да е навсякъде. Той беше напълнил резервоара на колата й догоре — достатъчно да стигнат до Канада, без да спират.

Зад него Том крачеше трескаво. Дейвид му се обади от колата на Оливия на връщане от офиса на Труман и когато пристигна, момчето, пребледняло и ужасено, го очакваше тук.

— Не мога да повярвам, че я взех със себе си — промълви Дейвид. — Че позволих това да се случи.

Том въздъхна тежко.

— Млъквай, Дейвид. Не си виновен ти. Около нас се случват кофти неща и ние правим и невъзможното, за да ги спрем.

— Трябваше да я накарам да си остане у дома.

Том се отпусна в стола на Кейн.

— Тя нямаше да те послуша. Ти провери ли кой е Труман Джеферсън, преди да идете там?

— Итън го провери. Солиден бизнесмен, който никога не се е забърквал в неприятности.

— Значи си нямал причина да го смяташ за опасен. Та това е фирма за недвижими имоти, за бога! Господ ми е свидетел, но понякога си мисля, че и ти мислиш себе си за такъв.

— За какъв се мисля? — Дейвид намръщено изгледа Том.

— За господ — удари Том с юмрук по бюрото. — Не можеш винаги да си герой, по дяволите!

Дейвид примигна при тази неочаквана ярост.

— Не е така.

— Няма значение. — Том си пое дъх и въздъхна. — Не трябваше да ти викам. Ти не можеш да казваш на баба какво да прави. Никой не може. Така че не се обвинявай и използвай мозъка си.

Дейвид затвори очи. Хлапето имаше право.

— Какво знаем за Мери О'Райли?

— Освен че е откачалка с жълта книжка? — Том потупа чантата с компютъра си и стисна устни в мрачна усмивка. — Давай да излезем оттук и да разберем.

— Нека се обадя на Оливия — отвърна Дейвид. — Веднага се връщам.

Почука на вратата на Абът и тя излезе, като посочи една празна стая, която затвори, след като влязоха.

— Нищо ново — обобщи последните два часа Оливия. — Всички са се заели със съобщенията от телефона на Мери и имейлите от компютъра ѝ, който намерихме в колата на паркинга пред офиса.

След това вдигна сините си очи и го изгледа напрегнато.

— Ще намерим майка ти. Мери няма причина да я нарани, защото така няма да спечели нищо.

— А онзи телефонен номер? — запита Дейвид с пресипнал глас. — Онзи, на когото Линкълн е звънял?

— Това е телефонът на Мери. Няколко пъти звъняхме на майка ти, но стигаме до гласовата поща. Не намираме телефона по сигнал, но продължаваме да го търсим. В момента детективи разговарят с всички познати на Мери от общежитието и всички, които са седели до нея в час. Опитваме да разберем къде би отишла.

Оливия вдигна ръка и го погали по бузата.

— Искан ми се да ти кажа да си идеш и да си починеш, но знам, че няма да ме послушаш.

Дейвид завъртя лицето си към ръката ѝ.

— Не мога да мисля — призна той. — И не мога да дишам.

Палецът ѝ успокояващо погали устните му.

— В такъв случай остави аз да мисля вместо теб, поне за малко. Иди виж Глен. Обещавам да ти се обадя веднага щом науча нещо.

— А Линкълн?

— Д-р Донахю е при него. Тази сутрин са му били приспивателно. Чул двама от пазачите да си говорят за нов палеж и откачил. Донахю каза, че когато той дойде в съзнание, ще ми се обади да говоря с него. Ще ти се обадя, за да дойдеш и ти.

Дейвид я дръпна към себе си, прегърна я силно и каза с треперещ глас:

— Все я виждам как е опряла пистолета в главата на майка ми.

— Знам — прошепна Оливия. Остана в прегръдките му още малко, а после се отдръпна. — Трябва да се връщам. Ще ти се обадя веднага щом науча нещо. Ще я намерим, Дейвид.

Той знаеше, че Оливия ще направи всичко по силите си, за да спази обещаното, но не можеше да бездейства. Стегна се и се върна при Том.

— Да тръгваме, хлапе. Покажи ми какво можеш!

Сряда, 22 септември, 15:45 ч.

Оливия стоеше до прозореца на кабинета на Абът и гледаше как Дейвид и Том отиват към асансьора.

— Мразя тези неща — промълви тя. Сега имаше два приоритета. Мъж, който убиваше с куршуми, и жена, която убиваше с наркотици. Двама убийци. Но жената имаше заложник.

— Така е с всички нас — отвърна Абът. — Седни и дай да направим план.

Вече знаеха по кое време са изпращани различните съобщения. От видеозаписа стана ясно, че четиримата студенти не са знаели, че Трейси Мълън се е намирала в жилищния блок.

— Първият им пожар е за кауза — поде Ноа. — Джоел е поборникът, а Мери, която е приятелка на Линкълн, оставя топката в почит на Мос.

— Тя е била само на единадесет години, когато Мос пали последния си пожар — обади се Мики.

— Но той е легенда сред радикалните — сви рамене Барлоу. — Тя някак си е научила за него. Може би чрез учител, родител, или пък докато се е ровила из интернет.

Оливия прочете отново личната информация за Мери, която имаха от Труман Джеферсън и от университета.

— Двадесет и три годишна, неомъжена. Платила е за обучението си без заеми или стипендия. Явно има алтернативни източници на доходи. Заплатата от офиса за недвижими имоти не стига само за пансиона.

— Не е посочила лице за връзка при спешни случаи — добави Ноа. — Единачка.

— Пристрастена към венозните наркотици — продължи Оливия. — Според документите е учила философия, а миналата пролет е посещавала курс по етика на природозащитата. Там се е запознала с Джоел.

— Колата ѝ пред офиса на Труман се оказа изплатена — намеси се Ноа. — Освен лаптопа не намерихме в нея нищо необичайно. Колата е регистрирана на адреса ѝ в общежитието.

— Тя къде живее през лятото? — запита Мики.

Сломена, Оливия хвърли документа на масата и отговори:

— Има само пощенска кутия. По дяволите!

— Добре — обади се спокойно Абът. — Проучихме Мери и ударихме на камък. Да поговорим сега за изнудвача, защото двамата имат пресечна точка.

Оливия кимна.

— През нощта на пожара в жилищния блок изнудвачът е знаел, че ще са там, защото е дошъл с камерата. Познавал е Томлинсън и Дориан Блънт. Между тях има някаква връзка. Някъде между всички тях има връзка. Но къде?

— Изнудвачът е убиецът — каза Мики. — Той е обиколил блока откъм пристана, където се е криел Остин.

— Остин каза, че е побягнал, когато надушил миризмата на дим — добави Абът. — Излязъл през вратата от страната на пристана, когато осъзнал, че Трејси я няма. Не видял подпалвачите — те са били от другата страна на постройката. Видял е само убиеца, който е заобикалял блока. Уимс се изправил срещу него, онзи стрелял, после се качил в лодката, свалил маската си и заминал. — Хвърли една скица на масата и каза: — Нашият стрелец.

— Това лице съм го виждала хиляди пъти на хиляди места — каза Оливия.

— Знам, но точно сега не разполагаме с друго.

— Изнудвачът е знаел, че Ерик е купил билет за Париж, защото е изпратил съобщение на Албер с часа на излитането. Откъде може да е научил това? — запита Ноа, загледан в графика на дъската.

— Оттам, откъдето е разбрал, че преводачката ни помага — отговори Оливия. — Следил ни е.

Ноа поклати глава.

— Не е следил Ерик, който е платил билета от банковата си сметка през интернет. Имал е достъп до компютъра на Ерик.

Оливия си спомни телефона на Дейвид до нейния на шкафчето в бунгалото.

— Или до мобилния му телефон — каза бавно тя. — Затова е прибирал телефоните им.

— Но той не е взел телефона на Ерик — отговори Барлоу. — Мери го е взела.

— Може би защото не той, а Мери е убила Ерик — отговори Оливия. — Онзи е искал Ерик да има собствен телефон и предплатения, който му е дал. Така е общувал с тях.

— Но това не обяснява откъде е знаел изнудвачът, че Ерик си е купил самолетен билет — възрази Ноа. — Освен ако не е следил къде се движи телефонът на Ерик.

След това погледна Мики — по внезапно присвитите ѝ очи си пролича, че се е досетила.

— Е, как го е направил?

— Кучи син. Някак си е получил достъп до паролите и потребителските им имена. Обзалагам се, че го е направил през незащитена безжична интернет връзка.

— С други думи на летище, в книжарница, в кафене — предположи Абът и Мики кимна.

— Хората постоянно са предупреждавани, че на такива места данните им са видими за други, но не осъзнават, че при подходящ софтуер не става въпрос само за данните, които изпращат, а и за данните, съхранени на устройствата им.

— Значи, ако Ерик е записал в компютъра си информацията за своята банка... — започна Ноа.

Мики взе телефона на Ерик, натисна няколко бутона и възкликна доволно.

— Цялата му информация е тук. В момента съм в банковата му сметка. Вчера някой я е изчистил, горе-долу по времето, когато Албер е получил съобщението, че Ерик ще бяга.

— Проследи къде са отишли парите — отсече Абът.

— Но тук няма само информация за банката. Телефоните съхраняват и информация за сървъри и пароли за електронна поща. Получи ли тази информация, онзи може да гледа пощата им отвсякъде и да научи всевъзможни неща.

След като прегледа няколко страници от запазените в телефона съобщения, тя вдигна ръка, за да покаже екрана.

— Например спасяването на влажните зони. Всичко е тук — целият план на Ерик и Джоел.

— Или изневери — включи се Барлоу. — На бюрото на убития Томлинсън имаше снимки с любовницата му. Явно така е шантажиран.

— О — възкликна Оливия, когато поредното парче от пъзела си дойде на мястото. — Снимките на Томлинсън. Изнудвачът е знаел отдавна за изневярата и е направил снимките.

Мики отговори с тънка усмивка:

— Миналата зима, когато любовницата е носела ботуши за сняг.

Оливия кимна.

— Луиз е разполагала със зимните снимки. Обзалагам се, че изнудвачът ѝ ги е изпратил, защото Томлинсън не си е платил. После е наела частен детектив да направи нови снимки. Събрала ги е на едно място и така ги е предала на адвокатата си. А покушението е точно както ти го каза, Барлоу — екзекуция, разплата.

— Е, а къде се пресичат пътищата им с Ерик, Томлинсън и Блънт? — запита Абът.

— Пак ще прегледам финансовите сметки на Томлинсън — отговори Барлоу — и ще ги сравня с тези на Дориан и Ерик. Може да са харчили пари на едни и същи места или пък да са посещавали едни и същи места.

— Това ще помогне с изнудвача — каза Оливия.

Който уби Кейн. Тя искаше да съсредоточи усилията си върху него. Да го намери и да го изкорми съвсем заслужено. Но ясно си спомняше ужаса в очите на Дейвид.

— А Мери? Ако Фийби е още жива, Мери може да я пази като заложник. Още ли не знаем къде е?

Ноа придърпа листа с личните данни на Мери и го разгледа още веднъж.

— Тук има един стар адрес, но полицаите, които изпратихме там, казаха, че никой не я познавал. Може да е живяла там преди години, а и никой не е виждал колата на Фийби там.

Оливия се намръщи, като със закъснение осъзна, че нещо не е наред.

— Чакайте. Баща ѝ не е мъртъв. Съквартирантката ѝ каза, че тя имала баща и брат, който е лекар.

— Идете да говорите отново със съквартирантката — нареди Абът.

Оливия събра страниците с информация за Мери.

— А Линкълн? Двамата са приятели или имат някакви отношения. Може би Линкълн ще знае къде би отишла тя.

— Донахю каза, че ще се обади, когато с него може да се говори — отвърна Абът.

— Знам — каза Оливия, — но от Труман научих, че снощи ФБР са претърсили къщата му. Обзалагам се, че имат файлове, лаптоп и други неща, от които ще научим как изобщо Мери е разбрала за Линкълн.

Абът свъси вежди.

— Линкълн все още е наш случай за влизането с взлом и нападението.

— Обяснете това на специален агент Крофорд — обади се Ноа. — Защото според Труман именно той е провел претърсването.

Абът мина.

— Ще му го обясня. Мики, проследи парите на Ерик. Барлоу, ти провери в кои места се засичат Ерик, Томлинсън и Блънт. Дръжте ме в течение и никой да не си сваля бронезилетката.

Сряда, 22 септември, 16:05 ч.

Дейвид остави подноса на масата, на която седеше Том.

— Днес има доста хора в кафенето.

Том вдигна очи от лаптопа си.

— Знам. Студентите говорят за онзи, мъртвия от общежитието, полицаите говорят за Кейн, а пожарникарите — за твоя партньор или за теб.

— Чудно — възкликна Дейвид и подаде сандвича на Том през масата. — Яж.

Том се намръщи на храната, а после и на Дейвид, който не си бе взел нищо.

— Къде е твоят сандвич?

— Не мога да ям.

Том избута чинията по средата на масата.

— И аз не мога. Изяж половината.

Дейвид успя да преглътне няколко хапки, докато гледаше как младежът пъха картата за безжична връзка в компютъра.

— Все още не разбирам кое му е привлекателното на това кафене — обади се той. — Храната я бива, но само толкова.

— По-добре е от столовата. Но повечето хора идват тук да си говорят — отговори Том и посочи останалите клиенти, които също гледаха в лаптопите си. — И защото тук, в „Кърби“, интернетът е безплатен.

Дейвид погледна към гишето.

— Кой от тях е Кърби?

— Мениджърът. Но не е тук сега. Той е единственият, който заговаря хората и казва „ч-чао“.

— А, този ли.

Том вдигна поглед.

— Кърби притеснява ли те?

Дейвид потисна чувството на смущение.

— Просто той... ми идва в повече.

— Според мен преиграва с флирта — обясни Том. — Иначе не е лош. Преди седем месеца помогна на Ив с онзи така наречен репортер, който я следеше. Погрижи се Ив да узнае, че репортерът е говорил със секретарката на професора и че именно той е преследвал нея и приятелката ѝ.

Дейвид помнеше случая.

— Онази информация спаси живота на Ив и предполагам, че онзи може да ме гледа с влажни очи. Освен това винаги праща кафе, ако сме прекарвали цяла нощ някъде на пожар.

И все пак, нещо в онзи мъж го караше да се чувства некомфортно.

Том кимна.

— Ето, в мрежата съм.

Дейвид погледна картата, която стърчеше от лаптопа.

— Ако тук интернетът е безплатен, защо използваш карта?

Том го погледна с широко отворени от смайване очи.

— Каж ми, че не използваш безплатен и незащитен безжичен интернет.

Дейвид кимна предпазливо.

— Използвам. Защо?

— Защото така си просиш да те посети хакер — промълви младежът. — Тази карта е сигурна. Никой не може да влезе в диска.

След това премести стола си, за да може Дейвид да види екрана.

— Освен това съм сложил и специално покритие върху екрана, та ако искаш да го видиш, трябва да си точно пред него.

— Доверчива душа си ти, нали? — запита Дейвид.

— Не.

Том написа името на Мери и екранът се изпълни с линкове. Линковете от първите две страници препращаха към новината за двамата мъртви студенти. Дейвид знаеше, че те са трима, но полицията все още пазеше в тайна връзката с Джоел Фишер.

Том продължи да прелиства и се намръщи.

— Нищо няма за това име. Какво друго да търся?

— Итън ми даде номера на осигуровката ѝ — отвърна Дейвид, завъртя лаптопа към себе си и въведе цифрите по памет.

— Ами ето с това бих започнал — възропта Том. — Резултати — двадесет и три годишна. Неомъжена, без лица на нейна издръжка, без студентски заеми. Има една спестовна и една чекова сметка.

— Това е другият адрес от Итън — посочи екрана Дейвид. — Полицията го провери. Тя не живее там и сегашните жители не я познават. Можеш ли да провериш кои са предишните жители?

Том въведе адреса в сайта за имотни данъци.

— Сегашните собственици живеят там от три години. Предишният е давал имота под наем. Казва се госпожа Ани Уолш и все още живее там.

Дейвид скочи на крака.

— Да вървим.

Сряда, 22 септември, 16:35 ч.

Оливия и Ноа излязоха от колата си и приближиха паркирания зелен форд „Таурус“. Пътуваха към университета, за да говорят отново със съквартирантката на Мери, когато им се обадиха, че са намерили колата на Фийби изоставена на отдалечен път.

Повикалият ги полицаи им посочи един мъж, който стоеше и ги наблюдаваше внимателно.

— Човекът живее на километър оттук и научил за отвличането от радиото.

— Ще говорим с него след минута — каза Оливия и обиколи колата с очакването да види нещо страшно.

— Няма кръв. Не е заключена.

Стомахът ѝ се сви и тя отвори багажника. След това се отпусна облекчена, като той се оказа празен.

— Представях си едни неща.

— И аз — призна колебливо Ноа.

Оливия отиде до банкетата пред форда и спря, забелязала отблясък от нещо сребристо на земята. С химикалката си измъкна верижката от пясъка и я вдигна така, че медальонът на нея се залюля.

— Ноа, това е медальон на свети Джуд. Фийби носеше ли такъв?

— Мисля, че да. И Ив имаше същия.

Пусна верижката в едно пликче и внимателно го прибра в джоба си. Заради Дейвид. *За всеки случай*. Но не можеше да мисли така. Заради Дейвид.

— Следи от гуми — отбеляза тя. — Тук е имало друга кола.

Прекосиха пътя и се представиха на мъжа, който ги чакаше.

— Кога забелязахте зелената кола?

— Преди около половин час. Връщах се от една среща в града. Тази кола я нямаше, когато излизах, но пък имаше друга. Преди два часа.

— А каква беше другата кола, господине? — запита Ноа.

— Черен лексус — отвърна мъжът и издиктува номера на колата.

— Щях да изчакам един ден, преди да накарам да я изтеглят от имота. За първи път видях тази кола днес. Към десет снощи я нямаше.

Оливия се обади, за да предаде номера на колата, а после затвори телефона, раздразнена от себе си.

— Благодаря, господине. Много ни помогнахте.

Бързо тръгна към колата си, последвана от Ноа, и се обади по радиото:

— Тази кола е на Ерик — каза Оливия. — Така и не проверихме дали той има кола.

— Нали бързахме да намерим Албер — отвърна Ноа, след като Оливия приключи със заповедта за общонационално издирване.

— Знаем.

— Добре. Знаем, че Фийби е била тук и не е кървяла. А сега да проверим дали колата на Ерик има джипиес.

Сряда, 22 септември, 17:05 ч.

— По дяволите — изръмжа Оливия, когато спряха пред общежитието на Мери. — Навигацията на Ерик е изключена преди четири дни. Опитвали да се свържат с него, но той не отговарял.

— Е, дано поне съквартирантката на Мери да ни каже нещо ново.

Намериха Хелън в стаята на управителя на общежитието, наведена над учебник.

— Хелън, по-рано днес ни каза, че си се запознала с бащата на Мери — припомни й Оливия. — Кога се запознахте?

— След Коледа, миналата година. Той й носеше подарък, а тя го хвърли в лицето му. Нарече го „тате“ — произнесе тя подигравателно думата. — Сякаш той е някакъв боклук.

— А какъв беше подаръкът? — запита Ноа.

— Десет петдесетдоларови банкноти — сви рамене момичето. — Аз подслушах. Вече две години съм съквартирантка с тези момичета. Другите са нормални, но Мери не дружеше с никого. Пълна загадка. Затова се изненадах, когато се появи онзи мъж. И тя се изненада.

— Тя не е ли слязла, за да го доведе? — запита Ноа. — Мислех, че така е по правилник.

Хелън отново сви рамене.

— Предполагам, че са го пуснали заради значката.

Оливия изпита ново много неприятно чувство.

— Каква значка?

— Полицейска, мисля. Можете да питате охраната долу. Те сигурно имат запис. Онзи дойде, след като се върнахме от зимната ваканция. По средата на януари. Говореше нещо за някакви изменинали десет години и че трябвало да забравят миналото. Мери захвърли парите в лицето му, извика, че не искала никога повече да го вижда, и избяга разплакана от стаята.

— А какво направи баща й — запита Оливия.

— Събра парите. Надявах се да ги остави, но не.

— А братът, който е лекар? — поинтересува се Ноа.

— Веднъж я видях да взема хапче за сън. Каза, че не можела да спи и че брат й ги изписал. Питам я дали не може да изкара една рецепта и за мен и тя обеща да пита. Повече не каза нищо, а и аз не съм я питала. Както казах, не бяхме близки.

— Благодаря — отвърна Оливия.

Долу запитаха рецепционистката дали може да намери информация за посещението на полицаия при Мери на приблизителна дата.

— Разбира се. Можем да сортираме информацията по вид на използвания документ за идентификация — отговори жената.

След като излязоха резултатите от търсенето, тя завъртя екрана.

— Ето посетителите от онази седмица. Само един е използвал полицейска значка.

Оливия се зачете и слисана вдигна очи към Ноа.

— Това променя всичко.

Сряда, 22 септември, 17:15 ч.

— С какво мога да ви помогна? — запита госпожа Ани Уолш с топла усмивка, която веднага напомни на Дейвид за майка му. Сърцето му сякаш се качи в гърлото и го задави. *Дано не е пострадала. Дано. Всичко бих направил, за да я спася.*

— Господа? — повтори госпожа Уолш. — Какво има?

Дейвид се покашля сепнато.

— Търсим информация за една жена, която е живяла в някой от вашите имоти под наем. Името ѝ е Мери О'Райли. Живяла е тук най-малко преди три години, а може и повече — отвърна той и подаде адреса.

— Не, не съм давала нищо под наем на никого с името О'Райли нито тук, нито в другите ми имоти.

Жената понечи да затвори вратата, но Дейвид вдигна ръка, като забеляза уплахата по лицето ѝ.

— Моля ви, не сме престъпници. Отвлякоха майка ми. Фийби Хънтър.

— И моя баба — добави Том. — Цял ден говорят за това по новините.

Очите на госпожа Уолш се разтвориха широко.

— О, да. Чух за това. Бедните момчета. Но не мога да ви помогна. Не познавам никой с името О'Райли.

Дейвид стисна устни, замислен.

— Тя се казва Мери Франческа. Може би...

— Мери Фран? О, разбира се, помня я. Горкото агънце. Майка ѝ беше починала, преди да дойдат тук.

— Как е починала? — поинтересува се Дейвид и жената се поколеба, а на лицето ѝ се изписа съжаление. — Моля ви, госпожо.

— Било е кошмарно. Баща ѝ излязъл за работа. В къщата влязъл крадец и убил майката на Мери Фран. С палка, за съжаление. Братът на Мери пострадал лошо, но оцелял. Мисля, че е опитвал да защити майка си. Открили Мери в гардероб с телефон в ръка. Тя е чула всичко.

— На 911 ли се е обадила? — запита Том.

— Не. Това поне чух аз. Никога не съм ги питала вярно ли е.

Дейвид усещаше как самообладанието му отстъпва пред паниката.

— А кога е станало това?

— Господи, сигурно има вече десет-единадесет години. Мери Фран е била само на дванадесет или тринадесет години, а Джонатан — към шестнадесет.

— А бихте ли ни казала името на баща ѝ, господин О'Райли?

— Казах ви, че нямаше никакъв О'Райли. Фамилното име на Мери Фран е Крофорд.

Дейвид зяпна. Примижа, защото смяташе, че не е чул правилно. Не можеше да има съвпадение.

— Крофорд?

— Кой е Крофорд? — запита настоятелно Том. — Дейвид!

— Той е от ФБР. От години преследва Мос.

Госпожа Уолш кимна.

— Да, точно с това се занимаваше. Заминал да разследва някакъв случай и един от престъпниците, които вкарал в затвора, се върнал след освобождаването си, да отмъсти на семейството му.

— Госпожо Уолш, а имате ли адрес или телефонен номер на брата, Джонатан?

— Не съм ги виждала и чувала, откакто се преместиха. Бих искала да ви помогна. Съжалявам.

— Не, госпожо, представа нямате колко ни помогнахте. Благодаря ви.

— Господин Хънтър — повика го жената, когато двамата се обърнаха да си тръгнат. — Ще се моля за майка ви.

— Благодаря ви — успя да каже Дейвид.

Докато тичаха към колата, той набра номера на Оливия и се намръщи, когато отново се свърза с гласовата ѝ поща.

— Оливия, Дейвид е. Обади ми се! Агент Крофорд е бащата на Мери О'Райли. Тя има брат. Обади се!

Качиха се в колата и Том потегли.

— Сега накъде?

— Ще търсим Крофорд. Карай към градския затвор. Обзалагам се, че е там и че чака да говори с Линкълн.

— Защо не е казал нищо досега? — запита гневно Том. — Не може да не е чул за Мери по новините. И за баба. Защо не е казал нищо?

— Не знам, но със сигурност ще го питам. Карай по-бързо, хлапе.

Сряда, 22 септември, 17:30 ч.

Той се събуди, стреснат от нещо, примигна, за да види будилника, и изстена. Спал беше много повече от планираното. Разтри лицето си с ръце и взе телефона, за да провери за нови съобщения. Нито дума от Остин. Проклето хлапе. Къде е, по дяволите?

Насочи дистанционното към телевизора и новините изпълниха екрана. Все същите неща. Пожар, палеж, мъртъв полицай, ранен пожарникар... Той продължи да чака, а после се успокои.

— Шестнадесетгодишният Остин Дент все още е в неизвестност. Полицията моли всеки, който има информация...

Отлично.

— Продължаваме да следим отвличането на една жена от Мери О'Райли.

Какво става, по дяволите?

— Госпожа Фийби Хънтър от Чикаго е била заплашена с пистолет и принудена да се превърне в шофьор на О'Райли, бягаща от органите на властта, които желаят да я разпитат във връзка със смъртта на двама студенти от университета.

Той стана бавно и бутна лаптопа към леглото.

— Какво става, по дяволите? — прошепна.

— Властите смятат, че О'Райли е с черен лексус. Въоръжена е и предполагаемо много опасна. Ако имате информация, обадете се в

полицейския участък на номера, изписан на вашия екран.

Той захвърли телефона на леглото, отиде пред телевизора и опря юмруци на ханша си.

— Какво си направила, шибана тъпа кучка такава?

Вцепени се, когато на вратата се почука. Бързо излезе от банковата си сметка, угаси лаптопа и набута чантата с телефони под леглото. Можеше да са свидетели на Йехова. Сигурно скоро щяха да се разкарат.

Но на вратата се почука отново, по-силно.

— Отвори. Знам, че си вътре.

Той стисна зъби, като разпозна гласа. *Благодаря ти, Мери. Много ти благодаря, шибана кучко.* Обу един панталон и без да си сложи риза, отиде до вратата. През шпионката видя мъжа, когото не искаше да вижда от дълги години насам.

Мъжът все още носеше вратовръзка и се подстригваше както през шестдесетте години. Все още носеше черен костюм, лъскави обувки, пистолет на хълбока и значка, която приемаше все така сериозно. Някой ден тя ще му коства живота. *Надявам се.*

Чукането се усили, както и гласът на мъжа:

— Отвори тази врата. Веднага!

И той го направи, като наведе глава леко настрани и се усмихна възможно най-ведро.

— Здравей, тате. Отдавна не сме се виждали.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Сряда, 22 септември, 17:45 ч.

Крофорд го изгледа отвратен.

— Слава богу, че не съм твой баща. Сам ли си?

— Напълно. Влез — покани го той и му хвърли един прелъстителен поглед, заради доброто старо време.

Разбира се, всичко това беше преструвка още от самото начало, и то само за да ядосва Крофорд. По-късно беше осъзнал, че полицаите в кафенето му избягваха да срещат погледа му, ако флиртува с тях. Това го правеше невидим. Точно както той искаше.

— Млък! Виж, искам само да знам виждал ли си сестра си?

— Не, но видях новините. Много е непослушна тази Мери, а това няма да изглежда добре в биографията ти. — Отново наведе настрани глава и се усмихна. — Може пък това да е планът ѝ от самото начало.

Крофорд стисна зъби толкова силно, че бе чудно как не ги счупи.

— Добре. Само това исках да знам. Вече няма нужда да се виждаме. Никога.

Той сви леко рамене.

— Да ти кажа честно, изненадан съм, че знаеше къде да ме намериш.

— Винаги съм го знаел. Това е моят град. Ти не кихаш, без да науча.

Господи, как искаше да каже на Крофорд колко още не знае.

— О, защото носиш значка ли?

— Ти — изръмжа Крофорд — никога няма да прокопсаш.

Той сви очи, обзет от дълго потискан гняв.

— Прав си. Добре е, че имаш един съвършен син. Но чакай, и той не ти говори, а и не те ли понижиха в длъжност? Този град вече не е твой. Много лошо, че не знаеш къде е Мери. Иначе щеше да си направил поне един арест, преди да те разкарат в пенсия. Едно

скорошно тройно убийство май струва повече от дванадесетгодишно единично. Е, доскоро. Ч-чао.

През пердето виждаше как Крофорд крачи към колата си, но след това спря и вдигна поглед, присви очи, а после се качи в колата и замина.

Стомахът му се сви. Познаваше този поглед. Знаеше, че Крофорд гледа така, когато се досети за нещо. *Какво казах?* Не беше сигурен.

Но веднага се досети.

— О, мамка му — промълви тихо той. — О, мамка му.

Взе една риза, обувки, лаптопа си и пистолета. Новините свързваха Мери с Албер и Ерик. Не с Джоел. *Не трябваше да знам, че това е тройно убийство.*

Полицията търсеше бял микробус и затова той се качи в колата си, след което подкара в посоката, в която беше заминал и Крофорд. Може би агентът ще си помисли, че той е имал предвид, че третата убита от Мери ще бъде Фийби Хънтър. Може би. Но нямаше как да поеме този риск.

Настигна Крофорд и забави скорост, като спазваше необходимата дистанция, за да не го забележат. Щеше да изчака копелето да спре, а после щеше да го очисти.

И без това винаги го беше искал, още откакто майка му доведе Крофорд в дома им. Той го мразеше още оттогава, от деветгодишен, а с времето го намразваше все повече. Не осъзнаваше колко силно го мрази чак до днес, когато отново видя лицето му. Запита се какво ли е накарало Мери да се разбеснее. Доста трудности си беше създала, за да оставя стъклените топки при всеки палеж. Тя знаеше какво значи да открият топките и точно кого ще изпратят.

Малката кучка Мери винаги знаеше как да манипулира и ставаше все по-добра с годините.

Щеше да му е приятно да гръмне Крофорд в главата — почти колкото ако гръмнеше Мери в главата. Което щеше да е следващата му стъпка, защото знаеше почти със сигурност къде отива тя.

Сряда, 22 септември, 18:00 ч.

— Отбий и спри да слеза — каза нетърпеливо Дейвид и посочи с пръст полицейския участък. От двадесет и пет минути звънеше на

Оливия, Ноа и Абът, но без успех.

Том отби.

— Ще намеря къде да паркирам и ще се кача и аз.

Дейвид стъпи с единия крак на земята и застина. *Крофорд*.

— Ето го — избухна той и разярен изтича при агента, който не успя да реагира, преди Дейвид да го вдигне във въздуха за реверите на черния му костюм.

— Къде е тя? — викна той и блъсна агента в тухлената стена. — Къде е Мери, шибаняко?

— Дейвид! — дръпна го Том, който изтича зад него. — Пусни го. Лицето на Крофорд почервения.

— Махни си ръцете от мен. Това е нападение над...

Дейвид го разтърси силно, побеснял.

— Постарай се следващите думи от шибаната ти уста да са адресът на Мери. Защото е отвлякла майка ми.

— Дейвид! — изтича Оливия от гаража на паркинга, последвана от Ноа. Като се пазеше от колите, тя пресече улицата и го хвана за ръката. — Не така. Пусни го.

Дейвид свали Крофорд на земята и бавно пусна реверите му. Отпусна юмруците си отстрани, но не отстъпи и сантиметър.

— Кажим им, Крофорд. Кажим им за Мери.

— Дейвид. Знаем за Мери и за брат й. Успокой се.

Тя хвана юмрука му в ръката си, за да го успокои.

— Ще разберем онова, което искаме. Имай ми доверие.

— Арестувайте го — изломоти Крофорд. — Това е нападение над фед...

Оливия се извърна и го изгледа гневно.

— Кажим федерален агент и ще го оставя да те разкъса, кълна се. Кучи син! Ти си знаел какво е направила тя.

Крофорд примигна.

— Не знам къде е. Говорих с брат й и той също не знае. Оставете ме.

— Тя е твоя дъщеря — викна Том с разтреперан глас — и е отвлякла баба ми.

— Не ми е дъщеря — отвърна хладно Крофорд. — Не мога да помогна за роднината ви.

Дейвид имаше чувството, че нещо в главата му прищрака.

— Дъщеря ти е убила трима мъже и е ранила мой приятел. Палезите ѝ убиха петима души, изгориха цял квартал и заради тях моят партньор може да остане в инвалиден стол. Затова потърси начин да ни помогнеш.

— Обмисли много внимателно отговора си, агент Крофорд — намеси се и Ноа с каменно лице. — Семейството ти изглежда не значи нищо за теб, но за нас не е така.

— Тя не ми е дъщеря. Аз се ожених за майка ѝ и с нея дойдоха две откачени хлапета — изсъска той.

— Защото майка им е убита — каза Дейвид. — Какъв случай си преследвал в нощта, когато бивш затворник влиза в къщата ти и убива жена ти с палка?

Крофорд отстъпи, но се опря в тухлената стена.

— Престъпник Мос.

— Барлоу каза, че си обсебен — промълви Оливия.

— Не, аз си вършех работата. Преследвах един подпалвач и убиец.

— Сега спри да преследваш Мос — каза тихо Оливия — и започни да търсиш Мери.

— Не знам къде е тя — отвърна агентът, а в очите му заигра лукаво пламъче, при което Дейвид се разтрепери от отвращение. — Но мога да ви кажа нещо друго.

— Какво? — настоя Оливия.

— От източниците си знам, че сте идентифицирали Мери и тримата ѝ съмишленици — каза Крофорд. — Но има и друг. Който знае, че тя е убила Фишер. Ще ви кажа кой е, ако ми дадете Линкълн Джеферсън.

Оливия го изгледа, не можеше да повярва на ушите си.

— Толкова много ли искаш Мос? Нямах представа как ми се иска да се махна и да оставя Дейвид да те убие с голи ръце. Омръзнаха ми твоите игрички, поверителни информации и сделки. Ти си болен и не заслужаваш значката си.

Оливия извади телефона си и се отдалечи на няколко крачки.

— Обаждан се на капитана.

— Чакайте — последва я Крофорд и сложи ръцете си върху нейните. — Не му се обаждайте. Аз ще ви кажа...

Дейвид се стресна от пукота, който се разнесе във въздуха, и се хвърли напред, за да събори Оливия и Крофорд на земята. Хората се разкрещяха, а Том се хвърли върху други две жени, които се бяха доближили, за да чуят спора.

Ноа се втурна през улицата, а Дейвид чу пищенето на гуми и още два бързи изстрела. Остана наведен над Крофорд и Оливия, когато вратите на полицейския участък се отвориха рязко и шестима полицаи изтичаха навън с извадени пистолети.

Разтреперан, Дейвид се изправи на колене.

— Оливия. Оливия!

Блъсна Крофорд настрана и сърцето му спря. Тя беше покрита с кръв и не мърдаше.

— Оливия!

Натисна с пръсти гърлото ѝ. И си пое дъх.

— Пулсът ѝ е силен — каза той на полицаия, който коленичи до него. — Мога да се справя тук. Вие се погрижете за останалите.

Офицерът изтича настрана. Дейвид провери пулса на Крофорд, но мъжът беше мъртъв, а кръвта му изтичаше на тротоара от огромна дупка в гърдите. Куршумът беше преминал през него и ударил Оливия в рамото.

Дейвид бавно разкопча блузата ѝ, за да провери къде е попаднал куршумът, и въздъхна облекчено при вида на бронезилетката.

— Какво става тук, по дяволите? — коленичи Абът до него.

— Тя е в несвяст. Ударила си е главата в бетона. Мисля, че кръвта по нея е само от Крофорд.

Дейвид пъргаво отдръпна бронезилетката от рамото ѝ и се успокои повече. Там се оформяше много неприятно охлузване, но без кръв и без зейнала дупка. А само красива ожулена кожа.

— Куршумът е ударил жилетката.

— Слава богу — отвърна Абът, който изглеждаше по-блед и от Оливия. — Не бих могъл да понеса още едно убийство.

Оливия се размърда, изстена и вдигна ръка към главата си.

— Ох.

Дейвид отдръпна нежно ръката ѝ, разтреперан. Шапката ѝ беше наполовина паднала от главата и той я отмести настрана, за да провери тила ѝ.

— Ще имаш цицина, но няма открита рана.

— Добре — промълви Оливия. — Ти имаш достатъчно шевове и за двамата.

Той беше забравил. Опипа с пръсти челюстта си и остана доволен, че нито един шев не е скъсан.

— Можеш ли да седнеш?

Тя кимна и Дейвид я изправи, като не издържа и я прегърна. Притегли я до себе си и почувства как тя трепери. Или може би трепереше той.

— Крофорд? — запита Оливия.

— Мъртъв е — отвърна Дейвид, като съжаляваше единствено, че не успяха да го накарат да проговори преди това.

Задъхан, Ноа коленичи до тях.

— Куршумът дойде от кафяв експлорър, последен модел. Погнах го, но онзи се измъкна. Видях номера и го предадох за издирване.

— Какво се случи, по дяволите? — запита Абът.

— Крофорд е пастрок на Мери — обясни Оливия. — Обадох се, за да ти кажа, но ти беше на среща с шефа си. Крофорд ни каза, че не знаел къде е тя, но щеше да ни каже кой друг е замесен, когато го убиха.

Абът се намръщи.

— Знаел е кой е изнудвачът и не ни е казал веднага?

— Опита да го изтъргува срещу Линкълн — отвърна Ноа.

— Кучи син — възкликна Абът и изгледа тялото на Крофорд с отвращение.

Дейвид мислеше трескаво.

— Каза, че е разговарял с брата на Мери, който не знаел къде е тя. Но ако братът е лъгал? Ами ако този Джонатан също е замесен?

Объркана, Оливия погледна Ноа, а после отново Дейвид.

— Кой е Джонатан?

— Братът на Мери — отвърна Дейвид.

Оливия се изправи на крака.

— Не. Брат ѝ е лекар. Анди Крофорд.

Дейвид се намръщи.

— Значи има двама братя. Единият се казва Джонатан.

След това им разказа какво бяха научили двамата с Том.

— Крофорд е имал предвид Джонатан — каза Оливия. — Не може да е говорил с Анди, защото аз разговарях с него по телефона на

път за насам. Анди ще дойде от Уисконсин и ще ни помогне да открием Мери.

— В такъв случай хайде да намерим Джонатан — каза мрачно Дейвид.

Сряда, 22 септември, 18:20 ч.

Той би предпочел да простреля Крофорд в главата, но се наложи да избира по-голяма цел, защото стреляше от кола в движение. Знаеше, че Крофорд не би посмял да се будалка с тези високи мъже въпреки спора със Съдърленд. А ако им беше казал за нещо, щяха да изтичат към колите си. Значи би следвало да е в безопасност, поне засега.

Отби от пътя, като взе пистолета и лаптопа си. Нямаше значение, че Уебстър е видял номера на колата му, защото номерът беше краден. Все пак не можеше да кара тази кола сега, когато го издирваха милион полицаи. Щеше да открадне кола и тогава да потърси Мери.

Пък и вече беше време да се маха. Тук си поживя добре и разработи нови умения. Щеше да вземе фалшивата си лична карта, която пазеше в трезор, и да започне отново някъде с по-благоклонен климат. Имаше номерата на офшорните си банкови сметки, а това значеше, че светът ще лежи в краката му.

Сряда, 22 септември, 18:30 ч.

Оливия вдигна поглед, когато вратата на залата за конференции се отвори, и веднага разбра, че е сгрешила. Стаята се завъртя, а след нея и стомахът ѝ. Дейвид затвори вратата след себе си, а в погледа му се четеше ужас — същия, откакто Мери замина с майка му.

— Трябва да ти направят рентгенова снимка — каза той и остави на масата нещата, които носеше. — Болкоуспокояващи, ледени компреси, чиста тениска от Мики и чиста бронезилетка от Абът.

Оливия смъкна ризата си, доволна, че не трябва повече да носи върху себе си кръвта на Крофорд, но не успя да откопчае копчето на китката си и Дейвид се зае със задачата.

Погледът му се спря на дупката в дрехата. Няколко секунди той остана загледан в нея с безизразно лице.

Тя си спомни всичко, което се случи долу. Знаеше, че и той си спомня. Изстрелът, ударът на куршума, внезапната топлина от кръвта, падането...

— Съжалявам, Дейвид. Трябваше да накарам Крофорд да каже каквото знаеше. Ако не бях така ядосана... — Оливия затвори очи, изпълнена с презрение към себе си. — Сега щяхме да знаем кой е изнудвачът и може би къде е Мери.

Дейвид свали мълчаливо окървавената жилетка и залепи с лейкопласт единия студен компрес на рамото ѝ.

— Компресът трябва да стои поне двацет минути, а после можеш пак да облечеш жилетката. Вероятно ще загубиш малко от подвижността на рамото си.

Той не беше отговорил на извинението ѝ и от това я заболя. Но какво очакваше да ѝ каже той? Че всичко е наред? Не беше наред. Тя беше избухнала и заради импулсивните ѝ реакции сега Крофорд беше мъртъв, без да им е казал какво знае. Ако не стигнат навреме при Фийби... *Дейвид няма да ми прости. Аз няма да си простя.*

— Това е лявата ми ръка. Все още мога да стрелям — отговори Оливия и глътна едно хапче, а след това притисна другия студен компрес към главата си. — Трябва да ставам. Благодаря за първата помощ.

Дейвид ѝ помогна да се изправи на крака, но я задържа, за да не се втурне навън.

— Оливия, почакай. Погледни ме.

Тя се подчини, но не прочете обвинение в погледа му, а само неподправена загриженост.

— Ти не знаеше, че някой ще убие Крофорд. Дали искам да знаем какво знаеше той? И още как, по дяволите, но на твое място и аз щях да постъпя така. Линкълн е направил нещо ужасно преди дванадесет години и трябва да плати за престъплението си, но Крофорд... той беше по-лош.

Оливия потръпна, въздъхна и се облегна на гърдите му.

— Ще стигнем до Мери по друг начин.

Ръцете му се обвиха около нея и двамата останаха притиснати един към друг, за да се успокоят и намерят сили.

— Не тръгвай без новата жилетка — прошепна напрегнато Дейвид. — Обещай ми.

Тя го целуна нежно.

— Няма да рискувам. Сега трябва да тръгвам.

Напусна конферентната зала и примигна. От асансьора излизаше Луиз Томлинсън.

— Госпожо Томлинсън?

Луиз се поколеба, а после изпъна рамене.

— Детектив Съдърленд. Трябва да говоря с вас. Важно е. Чух за детектив Кейн по новините. Съжалявам.

Оливия се насили да посрещне погледа ѝ, вместо да отмести очи към празното бюро на бившия си партньор.

— Благодаря. В момента работя с детектив Уебстър по убийството на съпруга ви. Моля, елате с мен.

Тя отведе Луиз в офиса на Абът, където Ноа седеше до кръглата маса с Барлоу и Мики.

— Абът е с ФБР — занимават се с убийството на Крофорд — съобщил той, без да вдига очи, защото разглеждаше някакъв лист. — Имам разпечатки на обажданията от телефоните на Блънт и Томлинсън. Барлоу и Мики взеха извлечения от кредитните им карти.

Оливия прочисти гърлото си.

— Това е госпожа Томлинсън. А това са детектив Уебстър и сержанти Барлоу и Риджуел.

Тримата вдигнаха рязко очи, след което Ноа се изправи.

— Госпожо Томлинсън, моля, седнете. Всички ние съжаляваме за вашата загуба.

Луиз взе стола, който той ѝ подаде.

— Благодаря. Тази сутрин в дома ми дойде посетител. Каза, че е репортер и ми зададе много въпроси за съпруга ми и за финансите му. Започна да задава твърде лични въпроси относно развода и го помолих да си иде. За щастие, синът ми беше с мен. Онзи млад мъж беше доста едър и страшен. Аз се разстроих от посещението му и синът ми настоя да взема хапче за сън от онези, които лекарят ми предписва. Когато се събудих след няколко часа, гледах новините и видях същия млад мъж.

— Как изглеждаше той? — запита Оливия, като се стараше да крие вълнението си.

— Ето така — отвърна Луиз и извади един сгънат лист от чантата си. — Това го намерих в интернет. Трябваше да проверя, за да съм сигурна, че е същият човек.

Оливия разгъна листа и преглътна въздишката си.

— Албер.

Луиз кимна.

— Не знаех, че е мъртъв допреди един час. Не знаех и че детектив Кейн е мъртъв. Синът ми опитвал да ме предпази от прекалено много вълнения. Когато разбрах какво е станало, знаех, че трябва да дойда при вас. Съдейки по въпросите, смятам, че този Албер е знаел, че съпругът ми е бил изнудван.

Луиз каза това сякаш изобщо не се изненада от изнудването. *Снимките на сексуалните пози* — досети се Оливия. Затова е бил изнудван Томлинсън.

— А вие как разбрахте за изневярата на съпруга си, госпожо?

— Една вечер се събличаше и забелязах, че бельото му е на обратно. От тридесет години аз подреждам бельото му. Знам, че то е както трябва, когато го облича. Затова продължих да наблюдавам и открих и други знаци. Накрая отидох да обядвам с приятелка и взех от нея името на частен следовател. След седмица този следовател ми донесе снимките. На следващия ден по пощата дойдоха още снимки. Останах шокирана при вида на Барни с онази курва...

Жената преглътна и продължи:

— Снимките от пощата нямаха подател. Тогава си помислих, че и те са от частния детектив, но сега, след посещенията на онзи младеж... не знам.

— Правени са в различно време — обади се Мики. — Снимките на частния детектив и другите.

Луиз се намръщи.

— Не съм забелязала. Не съм ги разглеждала отблизо. Не бих могла.

— Вие сте събрала всички снимки на едно място и сте ги предали на адвокатата си, така ли? — запита Оливия.

— Да. Ако преди две вечери се бях замислила, щях да ви кажа за това — отвърна Луиз с насълзени очи. — Научих за снощния пожар и за пожарникаря, и за вашия партньор. Съжалявам много за това.

Оливия я стисна за ръката.

— Не сте знаели, но сега сте тук. Казали сте на приятелката си и на частния детектив за подозренията си относно съпруга ви. Друг знаел ли е?

— Не. Знаех, че Барни не би се оставил така, ако знаеше, че аз знам. Може би дори щеше да вземе парите ни, а аз трябваше да мисля за сина ни, за бъдещето му. Затова си затварях устата, докато адвокатът ми попълни документите за развода.

— Къде се срещнахте с приятелката си? — запита Ноа.

— В онова заведение със сандвичите при болницата. Нарича се „Дели“.

Очите на Барлоу светнаха, а сърцето на Оливия заби по-силно.

— Това ли е връзката? „Дели“? — запита възбудено тя и Барлоу кимна.

— Това трябва да е. С кредитните карти на Томлинсън и Блънт са плащани сметки там.

— И намерихме чаша от „Дели“ в боклука на Ерик — каза Мики. — Някой може да е седял близо до всички тях и да е прихващал данните им. Трябва да вземем видеозаписите от заведението, да ги съпоставим с датата, на която госпожа Томлинсън се е срещнала с приятелката си, и ще видим какво ще излезе.

Мики понечи да стане, но Ноа поклати глава.

— Там има камера само над касата. Нали помниш, че преди седем месеца, когато търсихме жертвите на Човека с ямата, пак искахме записи.

Мики се отпусна на стола си.

— Прав си, по дяволите.

— Не мисля, че съм забелязала кой седи около нас — каза Луиз. — Съжалявам. Ако искате да ме хипнотизирате или нещо такова, ще се съглася.

Оливия свъси вежди, като в съзнанието ѝ се оформи една мисъл. *Не, не може да е така. Но ако можеше?*

— Госпожо Томлинсън, благодаря, че дойдохте. Ще ви помоля да ни изчакате отвън.

След това направи знак на секретарката на Абът, която бързо се приближи.

— Фей, ще дадеш ли кафе на госпожа Томлинсън? Благодаря ти.

Когато Луиз излезе, Оливия взе рисунката на мъжа, когото Остин беше видял.

— Благодаря, че дойдохте. Ч-чао — каза тя.

— Не може да бъде! — възкликна Мики и я зяпна с широко отворени очи. — Кърби?

— Не — поклати глава Ноа. — Невъзможно. Той помогна на Ив миналата година. — След това затвори очи. — Но го е направил, защото е подслушал един разговор. По дяволите.

Мики се облегна в стола си, шокирана.

— Той предлага безплатен безжичен интернет. Даже съм го ползвала. Господи!

— Той може да е бил в кафявия експлорър — предположи Ноа. — Телосложението съвпада.

— Трябва да изпратим коли в „Дели“ — каза Оливия. — Ако се върне, трябва да сме готови.

Барлоу вдигна телефона на бюрото на Абът.

— Аз ще се обадя.

Оливия се загледа в рисунката.

— Остин. Все още не сме обявили, че е при нас.

— Онзи може да смята, че Остин още е на свобода — каза Мики.

— И е искал да го залови на всяка цена, за да убие Кейн.

Оливия затвори очи в опит да се концентрира, но главата я цепеше адски силно.

— Ами ако изпратим съобщение от телефона на Остин, за да иска среща с Кени?

— Можем да чакаме и да го заловим — обади се Ноа.

— Или да го оставим да се измъкне — каза с равен глас Оливия. — Може да ни отведе при Мери.

— А може да замине и за Франция — отвърна Мики. — Не искам да го загубим.

— Да не мислиш, че аз искам? — сопна се Оливия. — Той е убил Кейн и аз искам да го изкормя и да гледам как кърви и моли за милост. Но Фийби е все още някъде там. Ако имаш по-добра идея, кажи я.

— Той е убил петима души — каза Ноа. — Не искам Фийби да е шестата. Ще питаме Абът. Той трябва да одобри това.

Барлоу затвори телефона на Абът.

— Кърби го няма в заведението, нито кафявия експлорър, но отзад е паркиран бял микробус.

Мики се усмихна.

— Ще взема заповед за обиск на микробуса и на имота. Вие подгответе капана с Остин. Ще намерим начин да го проследим.

Оливия се изправи на крака. Видя, че Дейвид и Том стоят до бюрото ѝ, където Дейвид превързваше ръката на младежа. Тя усещаше колко е напрегнат, а ако планът ѝ се провалеше, щеше да почувства и болката му.

— Не може да го изгубим. Трябва да ни отведе при Мери.

— Ти ли ще им кажеш? — запита Ноа, като посочи двамата мъже.

— За Кърби, но не и за опита да го примамим. Не искам да им създавам напразни надежди.

Ноа я потупа по рамото, на което нямаше леден компрес.

— Аз ще намеря Абът и ще действам. Ти седни и почини няколко минути. Аз ще се върна.

— Не, за заповедта за обиск ни трябва положителна идентификация от Остин. Ще подредя шест снимки, а между тях ще е и снимката от шофьорската книжка на Кърби. Ще се срещнем там.

Сряда, 22 септември, 18:30 ч.

Мери посочи един страничен път.

— Спри колата и излез!

Фийби се подчини. Беше се схванала, всичко я болеше. Изстена тихо при опита да изправи гръб, пое си дъх и направи гримаса. Във въздуха се носеше силна миризма на изгоряло дърво. Изгорелият жилищен блок не се виждаше, но Фийби знаеше, че не може да е далече. По пътя им имаше толкова много завои, че тя нямаше представа къде точно се намира. До тях имаше езеро, но пък и пътят им се виеше край много други езера. *Минесота — земята с десет хиляди езера* — каза си тя. Преди си мислеше, че брошурите преувеличават.

— Защо сме тук?

И да се измъкна, няма да намеря обратния път.

Мери я бутна в гърба с цевта на пистолета.

— Мърдай!

Паркирали бяха колата на един сякаш изоставен страничен път. Дърветата растяха толкова нагъсто, че само след петнадесетина метра

тя изчезна напълно от погледите им. От дългото седене Фийби не чувстваше краката си, а имаше и други належащи нужди.

— Далече ли е?

— Не — отвърна кратко Мери. Ръцете ѝ трепереха. С всеки изминат час тя ставаше все по-напрегната.

— Мери, искам да знам. Казаха, че си убила онези мъже. Вярно ли е?

Момичето вдигна леко брадичка и отговори, крачейки:

— Да.

Кръвта на Фийби се смръзна.

— Добре. А защо?

— Ерик и без това щеше да избяга и да остави аз и Албер да оперем пешкира. Използва ме, за да спаси собствената си кожа. Мислеше, че знае всичко, но накрая се оказа просто страхливец. Щеше да избяга във Франция! Не позволявам никой да ме използва.

— А ти откъде разбра това?

— Отидох в апартамента му, защото трябваше заедно да идем на погребението на Джоел. Ерик го нямаше, но си носех ключа на Джоел за апартамента и си отключих.

— И Джоел ли е мъртъв?

Лицето на Мери се сгърчи.

— Да. Автомобилна катастрофа.

Фийби се намръщи в опит да си спомни.

— О! Джоел. Чух за него по новините.

Вече някои неща, които беше чула да си казват тихо Дейвид и Глен, се изясниха.

— Ти обичаше ли Джоел?

— Да. Той обичаше каузите — отвърна горчиво Мери, като със свободната си длан потриваше другата си ръка с резки и подобни на спазми движения при всяка крачка.

— Обикновено каузите са добро нещо.

— Аз бях неговата кауза. И сега той е мъртъв.

От тона ѝ кръвта на Фийби се смръзна още повече.

— И него ли уби? — запита тя и от мълчанието на Мери разбра всичко. — Ясно. Ами другия?

Момичето присви очи.

— Албер. Кучи син! Каза, че щял да ми счупи врата, ако не направя каквото иска. Никой не може да ми говори така. Никой не може да ме използва.

— Ще запомня това — отвърна сухо Фийби. — Ами Линкълн? И той ли те е използвал?

— Не — отговори с внезапно омекнал глас Мери. — Линкълн ме обичаше.

Фийби се замисли за мъжа, когото синът ѝ беше описал като жалък и изтерзан.

— А ти обичаше ли го?

— Не по този начин. Но когато си пиеше лекарствата, мислеше, че го обичам точно така.

— Синът ми каза, че Линкълн е психично болен.

— Да.

— И че ФБР се интересува от него заради палеж отпреди много време.

— Те не успяха да го намерят с всичките си пистолети, микрофони и шпионски камери — възгордя се Мери. — Да, използвах го, но няма да допусна той да го убие.

— Какво? Кой е той?

Мери примигна, сякаш изненадана от последните си думи.

— Млъквай... И върви. Ето там отиваме, в онова бунгало.

Сряда, 22 септември, 18:50 ч.

— Това е само дракотина — възропта Том през стиснати зъби. Имаше леки охлузвания от опита се да спаси две жени след изстрела по Крофорд. — Остави ме.

— Не мога. Това ми помага да не откача — възрази Дейвид, докато бинтоваше дланта на момчето и погледна към Оливия, която го наблюдаваше. Страхът отново го прониза като копие.

— Тя гледа точно като уплашена стюардеса при силна турбуленция — промълви Том, който също погледна Оливия.

Дейвид седна на нейния стол и затвори очи, за да се концентрира.

— Ако съм ужасен, няма да върна мама. Какво знаем за Мери?

— Ядосана е била на пастрока си — отвърна Том.

— Защото го смята за виновен за смъртта на майка си. Тя е обичала майка си.

— Значи може да не нарани баба — обнадежди се момчето.

— Да. — И тази вероятност, колкото и малка да беше, помагаше на Дейвид също както грижите за другите, да не загуби разсъдъка си. — Друго?

— Знаем, че Мери и Джоел са се запознали в курса по екологична етика — каза застаналата зад него Оливия. Дейвид понечи да се изправи, но тя се облегна на бюрото. — И че е разстроена от убийството на Джоел.

— Тя е вярвала — промълви Том. — Вярвала е в Престън Мос.

— Или е знаела, че ако пресъздаде пожарите му, ще си го върне най-добре на Крофорд — предположи Дейвид. — Открила е някак си Линкълн чрез сайта и е спечелила доверието му. Той ѝ е дал информация, която никой друг не е имал. Чудя се кой ли първи е подсказал идеята за палежа в онзи блок. Мери или Джоел?

— Залагам на Мери — отвърна Оливия, — а Джоел е решил, че идеята е негова. — След кратко колебание тя продължи: — Също така мисля, че знам кой е Джонатан. Или поне кой е изнудвачът.

Дейвид и Том я зяпнаха.

— Кой е? — настоя Дейвид.

— Знам, че звучи откачено, но е Кърби от заведението „Дели“. Всички жертви на шантаж са ходили там. Той има достъп до имейлите им и прилича на човека, когото Остин е видял.

Том присви очи.

— Казах ти за безплатния интернет. А ти ме мислиш за параноик.

Смаян от наученото, Дейвид отговори:

— Такъв си, но няма лошо.

— И защо не идем в заведението и не го заловим? — запита Том.

— Защото той не е там — отвърна търпеливо Оливия. — Поискахме заповед за обиск и за да я издействаме по-лесно, трябва да свърша малко работа. Вие идете за храна или кафе, занимавайте се с нещо. Но не в „Дели“. Обещайте! Не искаме да го подплашим.

Тя погледна Дейвид напрегнато.

— Не губи вяра.

— Май сте замислили нещо — присви очи той.

— Може да имаме някой и друг трик — отговори Оливия и сложи пръст на устните му. — Не питай. И толкова не трябваше да ти казвам, но не искам да пострадаш.

Ако не се получи.

— И защо ми каза? — промърмори той изпод пръста ѝ.

— Защото искам да знаеш, че правим всичко по силите си — отговори тя с болка в погледа си.

Той хвана ръката ѝ със своята и я притисна към устните си.

— Знам.

— Иди да ядеш нещо — прошепна тя — и ни остави да си вършим работата.

Дейвид я проследи с поглед, докато тя се отдалечаваше, а после стана с усилие от стола, защото се чувстваше състарен с години.

— Не сме проверили как е Глен.

— Аз го посетих, докато ти бинтоваше Оливия — отговори Том. — Добре е, физически. Ще го изпишат утре. Каза да ти предам да не спираш да търсиш баба, а не да му ходиш на свиждане.

— Тогава да вървим.

— За кое? Да търсим баба или да ядем нещо?

— И двете — отвърна мрачно Дейвид.

Двамата отидоха при асансьора, излязоха през вратата и при вида на кървавите петна по тротоара Дейвид не можа да се сдържи и потрепери. Мястото беше отцепено с жълта лента и минувачите зяпаха. *Оливия е добре* — каза си той. Не беше простреляна, но можеше да се случи. Ако не днес, то през следващата седмица. През следващия месец. По всяко време в бъдещето.

— Част от мен иска да я пази от куршумите — каза той и примигна, изненадан, че е казал това на глас.

— Тя пък навярно иска да те държи настрана от падащи огнени греди — отвърна сериозно Том. — И съм съгласен с нея. Но тя няма да настоява, нито пък аз.

— Аз съм това, което съм. Същото се отнася и за нея.

— Тя е внимателна — каза Том. — Дейна никога не внимаваше.

Това правеше Оливия различна. Тя имаше същата потребност да защитава другите, но без вечните драми на Дейна. Оливия просто си вършеше работата. Ефективно и тихо. Вършеше необходимото по правилния начин.

Звънът на телефон го изтръгна от мислите му и Дейвид осъзна, че този звън е от собствения му телефон. Измъкна предплатения телефон, за който беше забравил.

— Ало?

— Дейвид? Обажда се Труман Джеферсън. Съжалявам, че ви притеснявам.

— Не се тревожи. Какво има?

— След като ти си замина, полицаите затвориха офиса ми за следобед, за да обработят местопрестъплението. Аз се прибрах, опитах да свърша някои работи и намерих снимки, които Линкълн е правил. Една от задачите му при мен включваше снимане на новите обекти за продажба. Не познавам мястото, но виждам бунгало до някакъв парк. На някои от снимките се вижда и езеро и знам, че тази информация не помага особено, но исках да ти кажа това, защото на някои от снимките се вижда Мери. Предполагам, че са ходили заедно там. Реших, че е редно да ти кажа.

Мислите в главата на Дейвид ускориха хода си, последвани от краката му. Том го изпревари и изтича до паркираната си кола.

— Можеш ли да опишеш този парк? — запита бързо Дейвид.

— Стар е. Старомоден на вид, като онези, от детството ми. Пясъчник, метална люлка, въртележка от онези, дето приличат на сплескана космическа ракета.

— Да, знам.

Наистина знаеше за този малък парк, защото го беше видял в понеделник сутринта, когато с Оливия се качиха във вишката. Тя беше правила снимките и познаваше района.

— А има ли нещо особено в това бунгало? — запита той, като се настани на седалката на пасажера и още преди да затвори вратата, Том потегли. — Карай към жилищния блок.

— Отзад има зелена тента — обясни Труман, — но не виждам номер на къща. Съжалявам.

— Не, това е отлично. Добре.

— Може Мери да не е там, но изглежда двамата с Линкълн са харесвали мястото.

— Ти вижда ли се с Линкълн?

— Позволиха ми свиждане днес следобед, но той беше твърде упоен, за да може да говори. Психиатърът ми каза, че си се отнесъл

добре с него. Исках да ти благодаря за това.

— Няма защо. Ако научиш още нещо, обади се, моля те.

— Чакай — спря го Том. — Питай дали може да сканира тези снимки и да ми ги прати на електронната поща.

— Да — отговори Труман, след като Дейвид му даде адреса на Том. — Веднага ще го направя. Късмет и бог да е с вас.

— Благодаря — отговори Дейвид и изключи телефона, след което затвори очи, за да си представи мястото.

— Това е някое бунгало при езерото до жилищния блок. Аз качих Оливия във вишката, за да огледа района, и видях парка. От вишката паркът изглеждаше горе-долу в северна посока. От пътя няма да видим тентата. Ще трябва да приближим отзад.

— Имаш ли оръжие? — запита Том.

— Не. Надявам се Мери да не е подобрила уменията си през последните пет часа.

След това набра номера на Оливия и изруга тихо, когато отново се включи гласовата ѝ поща.

— Дейвид е. Може би знам къде са. Провери снимките, които направи от вишката при жилищния блок. Търси бунгало със зелена тента и ми се обади.

После набра номера на полицейския участък, предаде същата информация и си сложи колана.

— Карай по-бързо, хлапе!

Сряда, 22 септември, 19:10 ч.

Слънцето залязваше и за първи път Фийби се запита дали Дейвид няма да закъснее твърде много. Мери ставаше все по-неспокойна и крачеше напред-назад в стаята, обгърнала тялото си с ръце. Фийби забеляза белезите от иглите по тях и се досети, че момичето изпада в наркотичен глад. Мери беше непредсказуема. Все още държеше пистолета, но не за дръжката, а за цевта, съвсем безгрижно.

Оставили бяха колата на повече от километър от бунгалото, в което се намираха сега. Очевидно Мери не идваше тук за първи път, защото отиде право при един незаклучен прозорец и накара Фийби да се прехвърли през него. След това, сякаш иронично, я завърза за стол с

връзките от щората на същия прозорец. *Ако някога се измъкна оттук, Дейвид и Глен ще се смеят на това.*

Мери крачеше из стаята и потупваше пистолета в дланта си. *Успокой я, ако можеш.*

— Ако ме отвържеш, ще ти приготвя чай — предложи Фийби. — Виждам чайник на печката.

Мери я изгледа злобно.

— Ти си откачена. Връзвам те, а ти се държиш добре с мен?

— Честно казано, ако аз държах този пистолет, щях да те застрелям. Нямах да те убия, но щях да се погрижа да не можеш да ме гониш. Само че пистолетът не е в мен, а ти май имаш нужда от чай.

— Странна жена си ти, Фийби — отвърна Мери и устата ѝ трепна. — Не искам да те наранявам.

— И аз не искам да ме нараняваш. А какво възнамеряваш да правиш с мен? Не си се обаждала по телефона, не предявяваш искания.

Момичето ѝ отвърна със звънък смях.

— Във филмите искат безпрепятствено преминаване в Мексико.

— Но тогава винаги трябва да гледаш през рамо. Така не се живее.

— И в затвора не се живее.

— В такъв случай ти предстои труден избор. Но трябва да го направиш, защото не обичам да ме насилват с оръжие. И не можеш да се криеш вечно тук.

Мери огледа стаята с копнеж.

— Аз исках. Да живея тук, искам да кажа.

— Кога е било това? — запита тихо Фийби.

— Когато бях малка. Майка ми и баща ми, истинският, идваха тук за ваканциите.

— На колко години си била тогава?

— На четири. Когато той умря, навършвах пет. После тя се омъжи за него — отвърна Мери и стисна зъби.

— За кого, скъпа?

— За Крофорд. Той имаше свое дете. Анди. Оказа се свестен, но Крофорд... Искаше да сме идеални. Да си оправяме леглата, да ставаме призори и да имаме само шестици. Намразих Крофорд от самото начало.

— Майка ти трябва да го е обичала.

— Майка ми нямаше роднини и работа. Когато истинският ми баща почина, станахме бедняци. Хранехме се с купони. Сирене от помощи. Майка ми не можеше да ни храни. Трябваше да си намери мъж.

— И моят мъж почина, когато най-малкият ми син още ходеше на училище. Много трудно стана след това.

Мери отново закри из стаята, стиснала пистолета в ръка.

— Как е умрял?

— Автомобилна катастрофа. Един от синовете ми беше с него и се парализира за известно време.

Лицето на Мери помръкна.

— Като онзи пожарникар. Не съм искала да стане така. Не исках да паля другите два пожара. Ерик и Албер ме накараха.

Мери говореше като наранено дете и Фийби подозираше, че някъде дълбоко в себе си тя е точно такава. Но това наранено дете беше убило толкова много хора и държеше пистолет. Тя трябваше да бъде спряна на всяка цена. Фийби не беше излъгала — ако можеше, щеше да стреля по Мери, за да я спре. *Ако трябва, ще я убия.*

Но в момента разполагаше само с тихия си глас и инстинкта, който ѝ крещеше, че момичето копнее за майка.

— Знам, скъпа, но си го направила. Ще има последствия. Пожарът тук уби двама души.

Мери поклати глава.

— Не. Не. Не знаехме, че момичето е там, а пазачът го е убил някой друг. Не съм аз.

— Същата вечер синът ми за малко е щял да загине. Щял е да падне четири етажа надолу и да умре.

— Той е хванал топката — промълви Мери. — Не съм искала да го наранявам.

— А какво мислеше, че ще се случи, като запалиш пожара, Мери? Че ще гори хубаво и после ще угасне сам? Запалиш ли пожар, идват пожарникари. Това правят. Драснала си клечката и си изложила петнадесетина души на смъртна опасност.

— Нищо не им се случи.

— Не и в неделя вечерта. А снощи? Дейвид отново е щял да загине, а партньорът му може никога вече да не проходи. И не ми казвай, че не си искала да стане така, Мери — сопна ѝ се остро Фийби

и забеляза как момичето потръпна. Доволна, че е казала онова, което иска, тя успокои тона: — Трябва да се предадеш. Друг вариант не виждам.

— Ерик заминаваше за Франция. Трябваше да го оставя жив, за да вземе и мен.

Фийби смяташе, че кръвта ѝ не би могла да се смрази повече, но грешеше. В гласа на Мери нямаше угризение за убийството, а само съжаление, че не е мислела няколко хода по-напред.

— Е, не си го направила. И сега, като сме тук, какво смяташ да правиш с мен?

Мери се напрегна, а после тресна пистолета върху кухненския плот.

— Ще ти затворя устата.

Фийби гледаше със затаен дъх как Мери рови из кухненските шкафчета и чекмеджета. Извади ножица и голяма ролка дебело тиксо.

— Линкълн донесе това последния път. Оправи люлката отвън заради мен.

Тя сложи малко лента на устата на Фийби, изтегли стола зад дивана и го събори.

— Сега не трябва да те гледам, нито пък да те слушам.

Фийби опита да пренебрегне болката в скованите си стави. Тя беше тласнала момичето докъдето смееше. Ясно е, че Мери не желае да я наранява сега, но ако положението станеше безнадеждно, това можеше да се промени.

Фийби усети хлад по гърба си. Плъзгащата се стъклена врата се намираще на около метър от нея. Ако Мери заспи, ако тя успее да се изтласка достатъчно близо и някак си отвори вратата... Много дразнещо беше изходът да е така близо и в същото време така далече.

Добре, Дейвид, можеш да дойдеш да ме спасиш.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

Сряда, 22 септември, 19:15 ч.

— Готово — каза Оливия и постави снимката на Кърби сред другите. Остин и майка му пътуваха насам и тя се надяваше, че идентифицирането и издаването на заповедта за обиск няма да отнемат много време.

— Изпратих съобщение от телефона на Остин до фалшивия телефон на Кени — осведоми Ноа. — Около мястото на срещата сме разположили полицаи от специалните части и снайперисти. Избрахме място, в което през това време на нощта няма хора. Аз поемам оттук. Ти иди да си починеш.

— Ще ида, но не преди Остин да идентифицира Кърби.

Твърде изнервена, за да седи, тя провери съобщенията си. Изтри тези от репортерите и застина на място, когато чу гласа на Дейвид. Още преди съобщението да завърши, тя извади фотоапарата от чекмеджето на бюрото си.

— Ноа, Дейвид знае къде е Мери. При езерото, близо до жилищния блок.

— Дватама с Том сами ли са отишли там? — запита той, а тя го стрелна с поглед.

— А ти как смяташ?

Дватама се втурнаха към колите си, но ги спря гласът на Абът:

— Какво става?

— Дейвид е открил Мери — отговори Оливия. — Трябва да тръгваме.

— Къде ти е бронезилетката?

Тя сложи рязко длан на рамото си, осъзнавайки, че все още носи студения компрес.

— В конферентната зала е. Иди за колата — помоли тя Ноа. — Аз ще се облека и ще се видим долу.

Сряда, 22 септември, 19:25 ч.

— Ето го — посочи Дейвид зелената тента на стотина метра пред тях. Паркирали бяха възможно най-близо и сега се прокрадваха през гъстите дървета край езерния бряг. — Жалко, че нямам бинокъл.

— Жалко, че нямам пистолет — промълви Том. — Какъв е планът?

— Не знам — прошепна в отговор Дейвид. — Все още не знам. Но трябва да побързаме.

Затичаха колкото можеха по-тихо, но в един момент Дейвид буквално се закова на място. *Не. О, не.*

Намираха се в задния двор на бунгалото. На задната му стена имаше плъзгаща се стъклена врата, от която се излизаше на верандата. На метър-два навътре в стаята се виждаше гърбът на диван, а пред него обърната на едната си страна и завързана за стол лежеше майка му.

Чу как Том си пое рязко въздух.

— Мърда ли?

— Не виждам. Ти стой тук, а аз ще се приближа. Ако стане нещо, бягай.

— Къде са полицаите? — изсъска Том, като го хвана за ръката.

— Не знам. Може да идват без сирени. Имай ми доверие.

Доближи постройката отстрани, като стъпваше леко. Приведен ниско, мина край задната стена на бунгалото, надникна през стъклената врата и изпита огромно облекчение.

Майка му мърдаше с крака. Вързана беше за глезените, а ръцете ѝ бяха обвити около облегалката и вързани на китките. Не се виждаха кръв или наранявания. Дейвид би могъл да я освободи за не повече от десет секунди.

Само че Мери разбъркваше нещо в тенджерата на печката в кухнята. Пистолетът се виждаше на плота до нея. Тя може и да не умееше да стреля добре, но видеше ли стъклената врата да се отваря, можеше да извади късмет и да улучи някого от тях.

Махна на Том, който го последва по същия път и клекна до него.

— Добре е — прошепна Дейвид. — Мери все още има пистолет. Трябва ни нещо за отклоняване на вниманието.

— Трябва ни пистолет — промърмори Том.

— Е, нямаме — сопна се тихо Дейвид. — Искам да идеш отпред и да намериш най-голямото нещо. Камък, клон или каквото можеш да вдигнеш. Хвърли го през прозореца на кухнята и бягай. Ако удариш Мери, добре, а ако не я удариш, тя ще се стресне достатъчно силно от счупеното стъкло, за да успее да мина през тази врата и да измъкна мама.

— А ако тя не се уплаши или те подгони?

— Ще измъкна мама.

— И ще те застрелят.

— Не и ако удариш Мери с камъка. Нали си баскетболна звезда. Все едно целиш коша.

— Планът е глупав. Ще те убият.

Дейвид се извърна и го изгледа строго.

— Имаш ли по-добър?

Том изскърца със зъби.

— Не.

Понечи да тръгне, но Дейвид го стисна за ръката.

— Чакай! Някой идва.

Том въздъхна с облекчение.

— Полицаите. С оръжие — каза той и отново понечи да тръгне.

— Спри се! Това не е полицейска кола.

Чуваше се, че двигателят се дави.

— Някоя свещ май не работи.

— Какво?

— Изглежда има развалена запалителна свещ — процеди Дейвид през зъби. — Чакай!

— Трябва да измъкнем баба оттук — настоя Том.

— Мръднеш ли сега, може да я убиеш. Чакай! Имай ми доверие.

Дейвид остана на място, без да диша, изпълнен с опасения за онова, което предстоеше. Инстинктът му се оказа верен.

Чу се как предната врата на бунгалото се отвори с трясък. Последва силен писък и глас, който често пъти го беше питал колко сметана иска в кафето си.

— Здравсти, сестричке — каза Кърби. — Липсвам ли ти?

Том сви гневно очи.

— Сега какво? — попита той почти безмълвно.

Той стоеше, ухилен при вида на зяпналата от изненада Мери. Хвърли поглед към своя пистолет на плота, но той се засмя.

— Не си го и помисляй.

— Как... — заекна Мери. — Как разбра?

— Че си тук ли? Мери Фран, знаех, че не си избрала жилищната сграда просто така.

Кърби се огледа.

— Това бунгало не се е променило много откакто мама и тате ни водиха тук. Обзалагам се, че си накарала Джоел да мисли, че идеята е била изцяло негова и наистина ще спасява блатата.

Изведнъж Мери разбра.

— Ти. Ти си бил там и си ни записал. Ти си ни накарал да запалим другите пожари. Ти си ни изнудвал.

— Да — кимна самодоволно той. — Само аз. И си признавам, че се чудех каква игра играеш, докато не чух за стъклената топка. Интересен подход. Така изкара дъртия от бърлогата му и му даде надежда, че ще хване рибата. Браво!

Тя вирна брадичка.

— Исках той да мисли, че най-после е хванал неуловимия си Моби Дик.

— Заблудила си го за тридесетина секунди, може би, но топките са различни. Даже Крофорд е достатъчно хитър, за да разпознае имитацията.

Мери поклати глава.

— Не. Аз имах информация, която никой друг не знаеше. Крофорд смята, че това са хората на Мос и е напипал някого, който ще го заведе при Мос, но не е така.

— Наистина? — Тя успя да го заинтригува. — И как откри тази информация?

— Пратих имейл на онзи, който поддържаше сайта на Мос. Ласкаех го, казах му, че и аз обичам Мос. Срецнахме се и той ми се довери. Каза ми неща, чрез които подлъгах Крофорд. Исках да си мисли, че мечтата му е постижима.

Имейл... Значи просто използва нови технологии за старите трикове.

— И после?

Сестра му присви очи.

— Аз знам къде е Мос. Щях да карам Крофорд да се моли, както мама се молеше, и след това щях да го убия.

— Е, сега можеш да умреш, знаейки, че аз свърших тази работа вместо теб.

Той вдигна пистолета и забеляза как посивялото ѝ лице пребледня още повече.

— Ти ми направи номер преди десет години. Днес ще си платиш. Мери отстъпи назад.

— Не съм го искала, Джонатан. Не съм.

— Вярвам ти, защото ти не гледаш по-далече от проклетия си нос. Къде е старицата? Заложничката ти. Хънтър, нали? Басирам се, че тя е роднина на онзи, красивия пожарникар, дето улови топката. Къде си я скрила? В гардероба ли?

Тя поклати глава.

— Аз вече я убих. Тялото ѝ е в колата.

— Това е глупаво. Тя можеше да ти осигури билета за Франция — засмя се той. — Ерик се оказа идиот. Ти ли го уби, или Албер?

— Не — отвърна съвсем тихо Мери, без да изпуска пистолета от поглед. — Аз убих всичките.

— И Джоел? Аз мислех, че Албер го е направил.

Тя затвори очи и преглътна.

— Джоел откачаше. Щеше да проговори. Дадох му първото хапче, за да го успокоя.

— Но като се събуди, е щял да изпадне в истерия — не би могъл да живее със спомена за момичето при прозореца — затова си решила да направиш всичко по-лесно за останалите. Или за себе си. Признавам ти го — не си се променила.

— Не съм искала да стане така — отвърна отчаяно Мери. — Бях само на тринадесет години. Вцепених се от страх.

— Да, в гардероба, с безжичния телефон в ръка. Ако знаех, че ще играеш тази играчка, сам щях да се обадя на 911. Но аз ти дадох телефона... — каза Кърби и стисна зъби при спомена, който и след десет години оставаше кристално ясен — и опитах да се боря с много гневен бивш затворник с голяма бухалка. Бивш затворник, когото ти доведе при нас.

При тези думи той пристъпи към нея.

Мери поклати глава.

— Не. Той искаше да отмъсти на Крофорд. И точно Крофорд трябваше да умре. А не мама. Не и мама.

— Само че Крофорд го нямаше, защото замина да гони Мос, а бившият затворник не подбираше много, нали? — запита той горчиво. — Затова ми се падна да гледам как смачка главата на мама, а после и аз се насладих на отмъщението му. Вкара ме в болница за цял месец.

— Знам — отвърна Мери през стиснатите си зъби.

— Защото и ти беше там и слушаше от гардероба. Чу ли го да те вика? Защото аз го чух. Постоянно те викаше по име. Знаеше името ти — каза Кърби и се наведе напред с присвити очи. — Наистина ли си мислеше, че никой няма да научи, Мери Фран?

— Ти си знаел? — Тя отстъпи несигурно назад.

— О, да. Знаех. След като излязох от болницата, ми казаха, че са заловили лошия бивш затворник, че са хвърлили ключа и той повече няма да излезе от затвора. Но аз помня как те викаше по име. Отначало мислех, че ми се е сторило, но знаех, че не е така. Затова отидох на свиждане и го питах откъде те познава и защо те е викал.

— Той ти е казал за писмата — промълви Мери.

— Да. Ти какво мислеше, че ще се случи, когато пишеш писма на мъже в затвора и разказваш, че мразиш доведения си татко колкото и те го мразят, и че с удоволствие би им помогнала да го убият? Защо го направи?

— Защото бях на тринадесет години и мислех, че никога няма да излязат от затвора! — разплака се Мери. След това седна на пода и продължи да хлипа. — Мислех, че няма да излязат от затвора, а ако излязат, ще погнат Крофорд. Той беше ги вкарал там. Не аз. Не бях аз виновна.

— Не, ти никога не си виновна, нали? Никога.

Дейвид гледаше ужасен как Кърби обикаля около кухненския плот с насочен в главата на Мери пистолет. Замисли се колко хладнокръвно той беше убил Крофорд пред полицейския участък. Нямаше съмнение, че сега е ред на Мери. Погледна майка си, която все още лежеше завързана за стола. Кърби още не знаеше, че тя е там, но не можеха да се надяват, че няма да я забележи. Насочи ли пистолета към главата на майка му, щеше да е твърде късно.

Кърби не оставяше живи свидетели.

Погледна празните си ръце — адски много искаше да има някакво оръжие. Каквото и да е. Но имаше само едно глупаво джобно ножче. *Трябва ми пистолет. Откъде, по дяволите, да го взема?*

Но нямаше пистолет и не можеше да промени това. Наложил си да забрави страха и да помисли как да измъкне майка си. Чуваше колата на Кърби отпред — двигателят ѝ още работеше. Наведе се и прошепна в ухото на племенника си:

— Том, слушай. Не спори, а слушай. Можеш ли?

Младежът кимна колебливо.

— Да.

Кърби погледна сестра си с отвращение.

— И защо? Защо след всичките тези години трябваше да викаш Крофорд?

Тя вдигна очи — гледаше го като подивяло животно.

— Той дойде при мен. На десетата годишнина. Даде ми пари. Каза, че искал да се сдобрим. Но след случилото се не мога да се сдобрявам. Ако той беше там, можеше да я спаси.

Кърби примигна.

— Ти май наистина си откачила, а? Водиш опасен престъпник в къщата и виниш Крофорд? Направо ми е жал за онова лайно. Само дето той не ми повярва, като опитах да му кажа за теб.

Мери отвори широко очи от учудване.

— Казал си му?

— О, да. Но той не слушаше. Нали ти беше толкова разстроена. Как би могла да измислиш такива лъжи? А и приличаше на мама. Той не вярваше, че ти ще се окажеш толкова... лоша.

— Казал си му? — повтори шокирана тя.

— Освен че си луда, какво, глуха ли си? Да. Казах му, но той ме нарече лъжец. Не можеше да ме гледа в очите, защото аз направих онова, което трябваше да направи той. Аз опитвах да я спася, докато ти се криеше от страх в гардероба. Кърби се прицели в главата ѝ. Ако си беше кротувала, нищо нямаше да се промени. Но не, не можа да не оставиш онази проклета топка. Ч-чао, Мери Фран.

— Дейвид все още не отговаря — каза Оливия, стиснала мобилния си телефон в ръка, като гледаше преминаващите край тях бунгала. Не оставаше много...

— Играят си на каубои — промълви Ноа.

— Тя му е майка. Когато Ив беше в опасност, и ти игра каубой.

— Онова беше различно. Аз имах пистолет, а Дейвид и Том нямат.

Оливия осъзнаваше този факт много добре.

— Дейвид знае как да се пази — отвърна тя. Гледаше екрана на фотоапарата, за да съпостави снимката от въздуха над езерото с това, което виждаше тук, долу. Бяха близо. На няколко минути оттук имаше бунгало и вероятно то беше целта им.

Оливия забеляза постройката пред себе си и отвори широко очи, когато видя мъж без риза да я обикаля отпред.

— Това е Том.

Той отвори една кола на пътя пред бунгалото.

— Какво прави? — запита Оливия, а Ноа стисна зъби.

— Не знам.

В този момент се чу изстрел и Ноа даде газ докрай, при което колата буквално подскочи във въздуха.

Том, който седеше зад волана, включи на задна и колата на Кърби се понесе с рев, след това отвори вратата на шофьора и даде газ до дупка, за да я блъсне в бунгалото. Колата излетя напред, а Том се хвърли на поляната и се изправи на крака като гъвкав танцьор. Затича към другата страна на бунгалото, а Ноа рязко наби спирачки.

Оливия изскочи и последва Том с изваден пистолет.

Дейвид зяпна ужасен, когато Кърби дръпна спусъка и Мери падна. Секунда след това къщата се разтресе из основи. *Тръгвай!* С разтуптяно сърце, ножче в ръка и ризата на Том омотана около главата му, той се хвърли с рамо напред през стъклената врата. Падна сред посипалите се като дъжд парченца стъкло и захвърли ризата на Том настрани пред шокирания поглед на майка си.

— Добре ли си? — прошепна той и сърцето му трепна радостно, когато тя кимна. Майка му затвори очи, по лицето ѝ се стичаха сълзи. Дейвид разряза връзките, вдигна я и я избута през разбитата задна врата.

Там я чакаше Том, готов да я отведе далеч. *Добро момче*. Том беше изпълнил точно указанията му. *Сега се махай*. Дейвид се хвърли като пружина към дупката в стъклото, когато над дивана прелетя мъжко тяло, а една ръка го сграбчи за яката и го дръпна назад, върху натрошените стъкла.

— Кучи син — изрева мъжът и опря стоманената цев в тила на Дейвид. — Ставай, Хънтър. И да ти виждам ръцете. Искаш ме, ето ме. Хвърли пистолета си!

Дейвид стана, като отброяваше всяка секунда. Майка му и Том бяха се измъкнали, без да ги видят. *Не спирайте да бягате, докато не стигнете на безопасно място*.

— Нямам пистолет.

Ръката на Кърби обхвана гърлото му, готова да го смачка, и наведе назад Дейвид, след което го претърси с другата ръка.

— Вярно. Е, какъв герой си, да ме нападаш без пистолет?

Дейвид посегна да хване Кърби за ръката, но той отново опря дулото в главата му и го натисна силно.

— Казах, дръж си ръцете така, че да ги виждам.

Дейвид не можеше да си поеме дъх.

— Полицаяте идват — успя да каже той дрезгаво, а Кърби се засмя.

— Добър опит. Не идват, защото ме чакат в града. Мислят ме за глупав и вярват, че не мога да надуша уловката.

— Какви ги дрънкаш, мамка ти? — изграчи Дейвид. Наведе се леко назад, за да си поеме дъх. Кърби се оказа по-висок, отколкото изглеждаше зад гишето на заведението. И по-силен. *Подценил съм го. Никога не го поглеждах. Караше ме да се чувствам неловко и затова никога не съм го разглеждал внимателно*.

— Хитруват и пращат съобщения от името на Остин. „Помощ, страх ме е. Да се срещнем.“ — каза подигравателно Кърби.

Това беше трикът на Оливия. Очевидно не беше свършил работа.

— Откъде знаеш, че хитруват? Доколкото разбрах, не са намерили хлапето. То се оказа умно.

— Защото са наобиколили заведението ми. Шибани ченгета.

— Там винаги има полицаи. Нали продаваш кафе и понички.

— Шегаджия. Няма да се смееш след мин... Мамка му! — Кърби ритна силно преобърнатия стол. — Какво е това, мамицата му?

Дейвид не помръдна. Не каза нито дума. Кърби не знаеше, че майка му е била тук. По някаква причина, известна само на господ, Мери беше го излъгала, че я е убила. Трябваше вече да са на половината път до колата. Накарал беше той да обещае, че няма да спре. *Дори и да не те последвам.* Трябваше да спечели още време заради семейството си.

— По дяволите — изсъска Кърби. — Излъгала ме е, кучка мръсна. Не е убила дъртачката. Къде е тя?

Натисна още по-силно пистолета в главата на Дейвид и запита отново:

— Къде е тя, по дяволите?

Дейвид опита да запази спокойствие и да спечели още няколко минути, за да успее Том да спаси майка му.

— Не знам за какво говориш.

— Мамка ти, на пода има въже. Тръгвай, Хънтър!

Бутна го напред през прага на разбитата стъклена врата към верандата.

— Госпожо Хънтър! — изрева той. — Върнете се или синът ви умира. Ще го застрелям. Нямам какво да губя. Вие имате.

Не, мамо. Не го прави. Дейвид се молеше Том да я е отвел достатъчно далече, за да не чуват. Едва ли, като имаше предвид слуха на майка си. Тя щеше да се върне. Том щеше да я последва и тримата щяха да умрат. *По дяволите, Оливия, къде си?* Затаи дъх, заслушан за майка си, но не чу нищо. *Слава богу.*

— Добре — измърмори Кърби. — Не са стигнали далеч. Приключвам с теб, Хънтър.

Този ще ме убие. След това щеше да тръгне след тях, след хората, които Дейвид обичаше. *Не и докато дишам. Ще го завлека със себе си.* Стомахът му се сви. Изобщо не чувстваше онова спокойствие, което очакваше в подобна ситуация. *Всеки ден влизам в огъня, готов да умра.* Но това беше различно. Нямахше адреналин, а само страх и ужас, от които стомахът му се свиваше тежко. Но това нямаше да промени решението му.

Сега. Просни го сега. Премести тежестта си на пръстите на краката си и рязко се изтласка назад с всички сили, като в същото време се извърна настрани и стисна китката на Кърби, докато падаше. При падането удари главата си силно във верандата и всичко пред

очите му се завъртя, но не изпускате китката на Кърби с насочения настрани пистолет.

Мъжът изрева яростно и хвана яката на Дейвид със свободната си ръка, за да блъсне отново главата му в пода. Въпреки рязката болка той не изпусна китката му. Двамата се затъркаляха в борба за пистолета. Дейвид успя да го притисне върху бетона, но онзи държеше пръста си на спусъка и Дейвид едва успяваше да държи пистолета му настрана.

Пое си дъх и погледът му се проясни. Проясни се и погледът на Кърби. В прилив на ярост, Дейвид стовари юмрук в лицето на противника си с всички сила, но онзи го отблъсна и усуква ръката върху яката му, докато кокалчетата му се впиха в гърлото на Дейвид.

Не мога да дишам. Отново се раздвижи, но Кърби затегна хватката си. *Не мога да дишам.* Пред очите му блещукаха бели светлинки, докато той дръпна с ръка кокалчетата, които му пречеха да диша, но Кърби не се пускаше. Две ръце. Трябваша му две ръце. *Но той ще стреля. И ще умра. Не. Не и днес. Отпусни гърлото си.* Получи се и той успя да си поеме малко дъх през носа.

И усети аромата ѝ. *Орлови нокти. Тя е тук.* Виждаше я в мислите си, готова, прицелила се, но без да може да стреля, докато двамата се борят. *Пусни пистолета. Премести се.* Той рязко пусна китката на Кърби и се извъртя настрани с цяло тяло. Кърби се претърколи с него, без да изпуска яката му, но забеляза как цевта на друг пистолет описва дъга и се насочва към него. Втренчи се в нея, напрегнал всички мускули в тялото си.

От изстрела Дейвид потръпна, а Кърби отскочи назад и тялото му се отпусна безжизнено — умря още преди Дейвид да успее да си поеме дъх. Зашеметен, той остана на мястото си, загледан в дупката в слепоочието на Кърби. След това се закашля пресипнало и отгласна безжизнената му ръка от яката си, легна по гръб и задиша тежко, за да напълни дробовете си с въздух. Когато с усилие отвори очи, видя, че Оливия все още държи с две ръце пистолета към главата на Кърби с безизразно лице. Тя бавно отпусна оръжието и го прибра в кобура.

Дейвид се изправи на колене, потърси пулс на врата на Кърби, а после вдигна очи към Оливия с мрачно задоволство.

— Това е всичко, приятели — промърмори той.

Оливия каза нещо нечленоразделно, което не беше нито смях, нито ридание, а после падна на колене до Дейвид, като докосваше с пръсти лицето му.

— О, боже, виж се само.

Той изохка, когато тя докосна тила му, и се намръщи при вида на кръвта по пръстите и.

— Кървиш — каза му Оливия.

Дейвид примигна. Сега, когато всичко свърши, адреналинът се изпаряваше от кръвта му, заместен от неописуема болка.

— Ударих си главата — отговори гневно той, а после опипа с пръсти челюстта си и се намръщи още повече. — И съм разкъсал някои от шевове. Адски боли.

— Сигурно — погали го с устни тя по слепоочието. — Не можех да стрелям, без да рискувам да улуча теб. Как разбра какво трябва да направиш?

Той вдъхна аромата ѝ и се успокои.

— Подуших орлови нокти. Така разбрах, че си тук. И че ще постъпиш правилно.

Оливия опря челото си до неговото.

— Страхувах се, че ще те убие — прошепна тя.

Ръцете му се обвиха около нея, усети хлиповете ѝ.

— Той не успя. Ти не му позволи това.

— Лив? — изправи се Ноа до разбитата стъклена врата и прибра пистолета в кобура си.

Оливия се отдръпна и изгледа тялото на Кърби, преди да вдигне очи към Ноа.

— Кърби е мъртъв.

— Знам. Видях всичко — отвърна Ноа и кимна. — Много добър изстрел. Добре ли си, Дейвид?

Оливия стана и отговори вместо него:

— Трябва му линейка.

— Не, не ми трябва — обади се Дейвид и също стана, като изчака да премине виенето на свят и гаденето, преди да изправи глава. — Къде са майка ми и Том?

— Обадих се на съдебна медицина — отвърна Ноа, сякаш Дейвид не беше питал нищо. — На пет минути път са отгук. Майка ти е в нашата кола с Том. Добре е.

Дейвид въздъхна с облекчение.

— Кърби я извика и си помислих, че тя ще дойде и той ще убие и нея.

— Ние бяхме тук — отвърна Ноа. — Чухме го да вика. Фийби щеше да изтича при него, но я убедих да остане с нас и да остави двамата с Оливия да си свършим работата.

Дейвид затвори очи. Освен облекчението и болката в главата си, сега имаше чувството и че ще повърне.

— Благодаря.

— А Мери? — запита Оливия. — Къде е тя?

— В кухнята — каза Ноа. — Мъртва е.

Лицето на Дейвид се сбърчи в гримаса при спомена как главата ѝ избухна от изстрела.

— Кърби я уби.

— Е, сега няма да получим никакви отговори — въздъхна Оливия.

— Имаме няколко отговора — възрази Дейвид и разказа какво беше чул.

— Мери е отправила примамлива покана на бившия затворник и убиец — каза Ноа. — Май не можем да виним Кърби, че е малко раздражен от това. Но останалото...

— Той беше социопат — отсече Оливия. — Убиваше, без да му мигне окото.

Така уби и тя. Но в напълно различна ситуация. Дейвид се замисли за безизразната ѝ съсредоточена физиономия, въпреки всичко, което беше преживяла, и се почувства горд. Изтръска полепналите по ризата си стъкълца и наостри уши при звука на сирената. Полицията. Най-накрая.

— Защо се забавиха толкова полицаите? — запита той.

— Нямаха снимката, която имаме ние — отговори Оливия. — Доста от бунгалата са със зелени тенти. Претърсваха всичко, докато чакахме щатския вертолет. Аз им дадох адреса малко преди Том да блъсне колата в бунгалото.

— А той защо блъсна колата? — запита Ноа.

— Само за това се досетих, че ще ангажира Кърби достатъчно дълго време, за да измъкна майка си незабелязано. Тъкмо беше убил

сестра си и не вярваше, че тя вече е убила майка ми. Знаех, че ще тръгне да я търси, и трябваше да направя нещо.

Оливия примигна.

— Мери е казала, че е убила майка ти? Излъгала е?

— Да. Кърби влезе, насочи пистолета и я попита къде е заложничката. Предполагаше, че това е майка ми, и се поинтересува да не я е затворила в гардероба. Но Мери го излъга.

— Защото не искаше да ме наранява.

Дейвид се обърна рязко. Майка му стоеше на верандата заедно с Том. Изглеждаше бледа, но нямаше никакви наранявания.

— Мамо.

Задавен, той я посрещна, като искаше да я прегърне леко, но я стисна в мечешка прегръдка, когато тя заплака.

— Добре ли си?

— Да. Добре съм. Само дето... го чух. Той застреля сестра си. Мислех, че ще убие и теб.

— И аз мислех така — промълви Дейвид. — Но съм добре. Ти си добре. Всички сме добре.

— Така е — отвърна майка му, отдръпна се, огледа лицето му и изстена при вида на белезите и раните. — Чаках в колата, но не издържах. О, скъпи, лицето ти...

— Е, малко рани и охлузвания. Ще ми мине. Сигурна ли си, че си добре?

— Доста бързо тича — отвърна лукаво Том. — Едва я настигнах, когато Ноа разреши да тръгнем.

Неуверен, Дейвид я огледа отвсякъде.

— Ще поискам мнение от лекар.

— Не ми трябва... — поде майка му, но Дейвид я прекъсна с поглед.

— Заради мен. Моля те.

Майка му вирна брадичка.

— Добре, но ако и ти се прегледаш.

Дейвид се усмихна.

— Същото направи веднъж, когато бях на шест години.

— Когато падна от онова дърво и помислих, че си си счупил ръката. Тогава номерът мина, ще мине и днес. — После майка му се обърна към Оливия с насълзени очи. — Благодаря ти.

— Аз благодаря, че ни се довери. Знам, че не е лесно да чакаш.
Майка му вдигна разтрепераната си ръка и погали Оливия по бузата.

— Ти спаси живота на сина ми.

Оливия затвори очи за миг, сякаш за да почувства по-добре ласката.

— За мен беше удоволствие — отвърна тя и стрелна с поглед Кърби. — В много отношения. — След това погледна Дейвид и бодро го подкани: — Хайде пак да те шием.

Той докосна отока на тила ѝ. Оливия не успя да скрие болката, която ѝ причини допира му.

— Добре, но ако и ти се прегледаш — каза той. — Може да имаш сътресение.

— Сега не мога да ида — възрази Оливия. — Убих Кърби. Трябва да пиша доклад.

Майка му се намръщи.

— Тези доклади могат да почакаат няколко часа, нали, Ноа?

— Абсолютно — отговори мъжът. — Тръгвай, Оливия. Аз ще се оправя тук.

Дейвид прегърна Оливия през кръста.

— Хайде — прошепна той в ухото ѝ. — Да тръгваме. Всичко свърши. Нека се погрижа за теб.

Тя се облегна на него и се почувства добре.

— Ще се грижим един за друг.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

Четвъртък, 23 септември, 14:00 ч.

— Извинете ме. Търся детектив Съдърленд.

Дейвид погледна през прозореца към кабинета на Абът, където екипът разговаряше вече почти час. Една дребна жена в тъмна рокля влезе в стаята и Дейвид стана на крака. Очите ѝ бяха зачервени, а лицето уморено. В ръцете си държеше голяма кутия и той се досети коя е тази жена. Ако беше прав, значи знаеше и какво има в кутията.

— Детектив Съдърленд е на съвещание — отвърна той.

Абът беше повикал Оливия, за да приключат следствието, точно когато тя се готвеше да обядва със семейството му. Дейвид беше настоял да я придружи, като знаеше, че ще седи и ще я чака, докато полицаите приключат. В очите ѝ все още си личеше колко напрегната е и той се опасяваше, че след срещата ще се наложи тя да потъне в бумащина, въпреки че днес си беше взела почивка. Той щеше да се погрижи това да не се случи.

— Аз я чакам, но някой от другите детективи може да ви помогне.

— Не, няма нищо. Вие сте пожарникарят. Онзи, който хвана топката.

— Да, госпожо. Аз съм Дейвид Хънтър.

— Аз съм Джени Кейн.

— Така си помислих. Съжалявам за загубата ви.

Жената кимна веднъж.

— Благодаря — каза решително тя, сякаш все още привиква с вкуса на тези думи в устата си. — Всъщност не съм тук, за да говоря с детективите. Не мисля, че ще мога. — Вирна брадичка и продължи: — Вие сте приятелят на Оливия, нали?

— Да, госпожо. Аз съм.

Устните ѝ се извиха в едва забележима усмивка.

— А майка ви? Тя добре ли е?

— Да — отговори Дейвид, като му се искаше да покани жената да седне, но долови, че Джени Кейн предпочиташе се махне оттук при първа възможност. — С какво мога да ви помогна?

— Искам Оливия да вземе това. Кажете ѝ, това вътре беше любимото на Кейн. Кажете ѝ... — Гласът ѝ потрепери, но жената си пое дъх и продължи: — Кажете ѝ, че и тя му беше любимка. От всички новопостъпили детективи, които е обучавал, тя му беше любимата.

Жената подаде кутията, а Дейвид я взе почтително. Джени си пое отново дъх и отпусна ръце.

— Той се тревожеше за Оливия. Аз също. Но ти ще се грижиш добре за нея.

Това не беше въпрос.

— Да, госпожо, обещавам.

— Добре. Благодаря ти.

След това жената излезе бързо, преди другите да я видят.

Няколко минути по-късно вратата на кабинета на Абът се отвори и екипът се изниза, като всички се заеха тихо със задачите си. Ноа отиде при бюрото си, стиснал дебела папка в ръка.

— Групата на Мики проникна в лаптопа на Кърби — обясни той. — Това тук са жертвите на изнудванията му.

— Толкова много? — запита Дейвид. — Ще им се обаждате ли?

— Трябва — отвърна Ноа. — Повечето от тези хора все още му плащат. Но само да беше видял каква операция е организирал Кърби. Има микрофони из цялото заведение и касетофони в апартамента отгоре. Ще минат седмици, преди да разгледаме всичко.

Дейвид се помести от стола на Оливия и седна на ръба на бюрото ѝ, като внимателно скри кутията зад себе си. Уморена, тя се отпусна в стола.

— Откриха в джоба му една малка джунджурия. С нея можел да си избира кой разговор да подслуша. Сега се чудя какви съм ги говорила на Кейн на опашката за кафе през всичките тези години. Там се срещнахме и с Вал, преводачката. Така трябва да е разбрал и коя е тя.

— Имаш ли представа къде може да я е завел? — запита Дейвид и тя затвори очи. След всичко снощи, тя мислеше основно как да намери преводачката.

— Да. Мики намери нейна кръв в микробуса. След това се сети, че Кърби има GPS. Цяла нощ проследяваха къде е бил и се оказа, че е ходил извън града. — Оливия отвори очи, пълни с тъга и вина. — Мики и Брус помолиха Бри да иде там с кучето Гюсгас и намериха тялото на Вал.

— Оливия.

Тя преглътна мъчително.

— Изтезавал я е.

— Не си виновна ти, скъпа.

— Знам. И въпреки това... — въздъхна тя тежко. — По дяволите! Брус трябваше да съобщи на децата й.

Дейвид се изкашля, като не желаше да си представя сцената, но не можа да се въздържи.

— Какво каза Анди Крофорд? — запита той, за да смени темата. Синът на агента от ФБР пристигна в кабинета на Оливия и си тръгна половин час след това с мрачно лице и мълчалив, без да каже нито дума на Дейвид на излизане.

— Не можеше да повярва, че Мери е била наркоманка. Каза, че в началото на колежа, заради операция на челюстта, тя е вземала перкосет. Не я е виждал от дълго време. Не знаел, че е зависима, но й е давал пари. Плащал е всичките й сметки, давал й е джобни пари и никога не е задавал въпроси. Чувствал се виновен, че баща му е изхарчил семейните спестявания за него и така е оставил Джонатан и Мери без нищо. Тя карала и него да се чувства неловко, затова се държал на разстояние.

— А защо не е споменал Джонатан, когато говорихте с него вчера?

— Не се виждал с него, откакто Джонатан се махнал от дома си. Анди вече учел медицина и бил твърде зает със собствения си живот, за да се тревожи за Джонатан. Каза също, че се радвал, че така е станало. Анди също не обичал много баща си. Питяхме го къде би могла да е Мери. Не се сетихме да питаме за другия брат, а и Анди не мислеше, че тя ще иде точно там, в онова бунгало. Тя и Джонатан се мразели.

— Да, аз разбрах това — промълви Дейвид, като си спомни чутото и видяното.

— Знам — отвърна Оливия. — Радвам се, че и майка ти ги е чула. Иначе можеше никога да не разберем какво става.

— А изнудванията? — запита Дейвид. — Кога е започнал с тях?

— От записките му изглежда е започнал работа на непълно работно време в „Дели“ още в колежа, но после спрял да учи, за да работи по цял ден.

Ноа потупа дебелия папка, която преглеждаше.

— Това съвпада с времето, когато е започнал да изнудва.

— Така е можел да изкарва повече пари — досети се Дейвид. — Неморално, но интелигентно.

— Бил е много интелигентен — обади се студено Ноа. — Знаел е кога да шантажира и кога да стои настрана. — Вдигна един DVD диск и продължи: — Намерихме това в чекмеджето на нощното му шкафче. Това е първата жертва, която открих обесена в апартамента ѝ миналия февруари. Знаехме, че се е срещнала с убиеца си в кафене. Водещият ни заподозрян по онова време е ходил в „Дели“ всеки ден, затова искахме от Кърби записи. Той каза, че имал камери само на касата, но очевидно е излъгал. Видял е жертвата през последната ѝ нощ. Видял е и последвалия я убиец. Знаел е.

— И не е казал нищо — намръщи се Дейвид. — Но предупреди Ив, че я дебне някакъв, който се прави на репортер. Така ѝ спаси живота.

— Не знам защо — призна Ноа. — Може би ще разберем това, като прегледаме всичките му файлове.

— Аз знам достатъчно — процеди Оливия. — Той е убил Кейн, Уимс, Томлинсън, Блънт, Крофорд и Мери. И щеше да убие и теб.

Дейвид потрепери при напълно ясения спомен за пистолета на Кърби, притиснат към слепоочието му.

— Но не успя.

— Не. — Оливия погледна ръцете си и после вдигна поглед към него. — Абът доведе родителите на Треиси Мълън вчера, докато търсехме майка ти. Показал им доклада от аутопсията... и белезите от насилието. Родителите се обвинявали един-друг, но накрая майката си признала. Ядосана била на Треиси, че не искала да използва кохлеарния имплант. Тя нарочно го оставяла в чекмеджето. Новият мъж на майка ѝ бил раздразнен, че дал пари за операцията, а Треиси дори „не опитвала“ да се научи как да използва импланта. Майката се

ядосала и ѝ извила ръката, а после заявила на Трейси, че ако не може да прави знаци, ще трябва да се научи да си служи с импланта. Оттогава все се измъчвала от вина.

— Ще ѝ предявят ли обвинения? — запита Дейвид.

— О, да. Предали са я на властите във Флорида.

— Значи Трейси е избягала при Остин Дент — каза Дейвид. —
Защо не е казала на баща си?

— Защото е била на шестнадесет години и се е страхувала. И защото е мислела, че е влюбена в Остин. Той ни разказа същото — Трейси бягала от майка си и се страхувала, че баща ѝ ще направи някоя глупост, ако тя му каже истината. Чудя се какво ли би направил Кърби същата нощ, ако Трейси я нямаше там. Дали щеше да кара Мери и останалите да палят нови пожари. Нямаше да търси Кени в училището, ако ги нямаше Трейси и Остин. Вал щеше да е жива. И Кейн също.

— Не може да мислиш по този начин, Оливия — каза Дейвид нежно. — Не може да виниш майката на Трейси за случилото се с Кейн. Тези неща са свързани, но има и много други фактори.

— Знам. Но ми е трудно да не го правя.

— Да. Ааа, имаше посетител, докато бяхте на срещата. Джени.

Оливия рязко изправи гръб в стола си.

— Защо не ми каза?

— Защото тя не искаше. Донесе ти това.

Дейвид постави кутията пред нея и видя по погледа ѝ, че тя се досети какво има в нея.

— Не мога да я взема — прошепна тя.

— Оливия. Тя искаше ти да я вземеш.

Ръцете ѝ трепереха, докато вадеше шапката от кутията.

— Тази му беше любимата.

— Джени каза, че и ти си била любимата му ученичка.

Очите ѝ се насълзиха.

— Какво да правя с тази шапка?

Дейвид свали нейната шапка от главата на богинята на бюрото ѝ.

— Носи своята, а неговата дръж тук.

Оливия отвори уста, затвори я и после каза:

— И да я гледам всеки ден?

Дейвид не отговори — тя трябваше да реши как да постъпи.

Не ѝ отне много време. Внимателно сложи шапката на Кейн на главата на богинята.

— Където всички можем да я виждаме всеки ден. Така е добре. Благодаря ти — каза Оливия, като погледна Дейвид признателно.

— Няма защо. Твоята шапка се нуждае от почистване. Има кръв по периферията.

— На Крофорд е.

Оливия прибра шапката си в кутията.

— Кейн ми я даде, когато разреших първото си убийство. Похвали ме — припомни си тя и се усмихна. — От Кейн това беше голямо признание.

Ноа се изкашля.

— Погребението му е в събота. С всички почести, параден оркестър, гайди — всичко.

Оливия погледна шапката на бившия си партньор с тъжна обич.

— Това би му харесало. Особено оркестърът с парадни униформи и тесни обувки. Би се радвал, че ги стискат краката. Хайде. Доктор Донахю се обади, докато бяхме на срещата. Линкълн е буден и иска да говори с теб.

Оливия потупа Ноа по рамото, когато мина покрай него.

— До утре, партньоре.

— Това официално ли е? — запита Дейвид. Ноа щеше да е добър партньор. Щеше да ѝ пази гърба. — Това значи, че Ив и аз ще спим спокойно.

Ноа вдигна вежди и Дейвид се засмя.

— В съответните си легла. Знаеш какво искам да кажа.

— Знам — усмихна се Ноа. — Как е партньорът ти? Зел?

— Усеща си пръстите на краката, което е добре. Никой не знае доколко ще се възстанови, но както и да приключи всичко, е ясно, че дълго време ще получава инвалидна пенсия. А това означава, че след като тези проклети шевове се махнат, ще имам нов партньор. Хей, майка ми планира голяма вечеря в таванския апартамент тази вечер, защото семейството е тук. Ще дойдеш ли?

— Не бих го пропуснал — отвърна Ноа. — Майка ти готви добре. Май от нея си се учил.

— На всичко, което знам. Или поне на свестните неща.

Дейвид прегърна Оливия през рамото.

— Хайде да се видим с Линкълн, защото после искам да се прибера и да се видя с братята и сестрите си.

Четвъртък, 23 септември, 15:15 ч.

Дейвид примигна от изненада, когато седна на масата срещу Линкълн Джеферсън. С бистър ум и фокусиран поглед той изглеждаше съвсем различен. В един ъгъл на стаята за разпити стоеше специален агент Джон Темпъл, който изглеждаше благоразумен. Това винаги помагаше. Дейвид знаеше, че от другата страна на стъклото ги наблюдава малка армия агенти на ФБР, психиатърът на Линкълн, Труман и Оливия. До Линкълн седеше адвокатът му.

— Здравей, Линкълн. Как си?

За момент мъжът не отговори. Само разглеждаше и изучаваше Дейвид с острите си, дори пронизващи очи.

— Добре съм — каза той накрая. — Ти как си?

— Поочукан, но ще живея.

— Радвам се за това. Исках да те видя. Исках да ти благодаря. Аз влязох в дома ти с взлом и те заплаших, а ти се отнесе добре с мен. Повече от необходимото.

— Няма нищо.

В очите на Линкълн се долови вълнение.

— Казаха ми, че Мери е мъртва.

— Брат й я уби. Съжалявам. Твоят брат ми каза, че с нея сте били приятели.

— Обичах я. Заради нея си вземах хапчетата. Но после открих, че имала някой друг.

— Джоел.

— Да. Видях ги заедно в университета преди две седмици. Тя не знаеше, че съм там. Изпаднах в депресия и спрях хапчетата. Когато чух за стъклените топки при пожарите и че има убити, съвсем се побърках и не помня дори какво съм правил.

— Не помниш бунгалото на моя приятел?

— Не. Четох полицейския доклад. Четох, че си се отнесъл добре с мен. Четох и какво съм казал.

— Винаги е там — промълви Дейвид, а Линкълн затвори очи за момент.

— Много време живея с тази вина. Спирам хапчетата, за да не виждам лицето ѝ, но това не помага. Тя винаги е там. Направих пълни признания за онази нощ преди дванадесет години, когато запалихме пожара. Време е да поема отговорност за стореното, но с нищо не мога да я върна.

Дейвид си припомни колко празен се беше почувствал, когато разказа на Оливия тайната си. Почувства спокойствие, но не можа да забрави, че часовникът никога няма да се върне назад.

— Разбирам те. Как се запознахте с Мери?

— Тя ми пращаше имейли на адреса за поддържане на онзи сайт. Изглеждаше толкова искрена, убедена, или поне така смятах. Сега научавам, че ме е използвала само за да си го върне на доведения си баща, а Труман твърди, че полицията възобновява делото за бившата му секретарка като дело за убийство. Не знаех, че е такава, но е убивала хора умишлено.

— Не знам колко ще помогна, но тя е казала на майка ми, че не би позволила Крофорд да те убие. „Няма да допусна да го убие“ — казала. Защото самата тя е планирала да го убие.

— От това ми олекна малко. Благодаря. Паднах си по нея от пръв поглед. На никого не съм разказвал за Мос, но на нея казах.

— Вярвал си ѝ.

— Оказах се глупак.

— Не, Линкълн. Не си бил глупак, че ѝ вярваш. Тя те е измамилла. Линкълн сви рамене.

— Както и да е, всичко ѝ разказах. Всички подробности. Затова знаеше, че трябва да оставя топките в огъня.

— И да надраска буквите на мястото на северния полюс за автентичност. Линкълн, преди тя да умре, каза на брат си, че знае къде е Престън Мос.

Мъжът се усмихна.

— А този приятен човек от ФБР много би искал да узнае същото. Затова си тук. Нямахте да им го кажете, преди да се срещна с теб.

Посочи бележника и химикалката на адвоката си и запиташе:

— Може ли?

Дейвид гледаше как Линкълн чертае детайлна карта, на която накрая постави „X“, за да отбележи една точка.

— В деня след онзи пожар преди дванадесет години отидох да се видя с Мос. Той имаше жилище, в което се срещаме, и само ние знаехме за него. Най-верните му последователи. Седяхме там и слушахме приказките му като апостоли. Той беше... хипнотичен. Както и да е, на следващия ден отидох там много разстроен. След като включихме часовника на устройството, се бяхме разпръснали, както винаги правехме. Но аз научих от радиото, че имало смъртен случай. Не можех да повярвам. Изтичах там, за да видя тялото, и направо се сринах.

— Мога да си представя — увери го Дейвид. — Точно това са нещата, които те преследват.

Линкълн кимна.

— Завинаги. Отидох там и открих Мос. Той беше изпил цяла опаковка хапчета и лежеше мъртъв. — Линкълн въздъхна. — Ужасно беше. Не можех да мисля. Просто реагирах. Взех тялото му, сложих го в колата си и го погребях. Тук — почука с пръст на картата той. — Често ходя там. Гробът е непокътнат. Там ще го намерите.

— А жилището, в което се срещаете?

— Изгорих го. Струваше ми се, че така е редно.

— А след това?

— Мина време и реалността ми се изплъзна. Осъзнавах това и се ужасявах. Мислех, че полудявам, защото бог е решил да ме накаже.

И това го разбирам.

— Благодаря ти, Линкълн, че ми разказа всичко това.

Линкълн го изгледа спокойно.

— Не помня да съм ходил в дома ти, но помня гласа. Помня... състраданието. И че се почувствах в безопасност.

— Радвам се за това. Късмет. Наистина ти го пожелавам.

— Знам. — Линкълн се усмихна тъжно.

Дейвид се ръкува с него и остана да гледа как го извеждат. Специален агент Темпъл взе картата на Линкълн.

— Благодаря, господин Хънтър — каза той.

— Нищо не съм направил. Наистина. Ще пуснете ли изявление, когато се потвърди, че останките са на Мос? Познавам доста пожарникари, които биха искали да научат това.

— Разбира се. Аз познавам доста агенти, които също ще искат да го научат. А сега разбирам, че имате празненство. Радвам се, че всичко

е приключило благополучно за вас и майка ви.

— Аз също.

Дейвид намери Оливия в стаята за наблюдение, заета да говори по мобилния си телефон.

— Трябва да прекъсна — каза тя. — И аз те обичам.

Прекъсна телефона и го погледна с малко по-влажни очи от обикновеното.

— Говорих с Мия. От няколко дни насам се търсим по телефона, но не се намираме. Каза, че работила цяла нощ, за да приключи някои неща, и че може да дойде за уикенда. Аз ѝ предложих тя с Рийд и децата да използват апартамента ми. Предполагам, че с теб ще можем да останем в бунгалото?

Дейвид ѝ се усмихна.

— И още как. Ще се радвам да я видя отново.

Устните на Оливия потръпнаха.

— Може да си промениш решението. Тя казва, че също иска да говори с теб. Не знаела, че имаме „библейски“ отношения. Откъде, по дяволите, е чула това?

— От разговор между Пейдж и мен, подслушан от майка ми и Глен.

— А, това обяснява всичко.

— Значи тя ще говори с мен? Само говорене, нали?

— Хей, ти се справи с Линкълн и Кърби. И спасяваш котки. Едва ли ще се предадеш пред Мия.

— Не знам. Тя ти е сестра, а сестрите се бият мръсно.

Оливия се засмя.

— Не се притеснявай. Ще те пазя.

Петък, 24 септември, 02:55 ч.

Оливия чу отварянето на вратата на бунгалото, която след това се затвори. Седнала на края на пристана, тя избърса мокрите си бузи с ръкав. Пристанът се разтресе под стъпките на Дейвид.

Той седна при нея и я прегърна през рамо. Тя се облегна на него, сгуши се, защото от много време не се беше чувствала в такава безопасност. Прекарали бяха много радостна вечер с доста голямото семейство на Дейвид, изпълнена с много смях, братя, сестри,

племеннички и племенници. На сватбата на Мия родът Хънтър я беше притеснил с шумното си веселие, но сега... *принадлежа на този род.*

Фийби Хънтър я беше прегърнала през рамо, за да я представи като жената „спасила живота на Дейвид“. И Оливия разбра, че майка му нямаше предвид само спасяването от Кърби.

Мия пристигна един час след началото на партито и незабавно дръпна Дейвид настрана със строго изражение. Изглежда думите му ѝ бяха харесали, защото той все пак остана жив. Сестра ѝ беше тигрица със сладка като мед сърцевина и Оливия много се радваше, че я има. Мия обеща да остане и за погребението на Кейн. *Ще имам нужда от нея.* Но въпреки смеха и любовта, която виждаше наоколо, Оливия непрекъснато и болезнено помнеше кой отсъства.

— Не исках да те събудя — промълви тя, а Дейвид я целуна по челото.

— Не си ме събудила — отвърна той. — Действието на болкоуспокояващите отмина и се събудих сам. Но теб те нямаше.

— Сънувах кошмари — призна Оливия. — Че Кърби те е убил и че лежиш на земята. После се превърна в Кейн. Затова седя тук и мисля за него. Много ми липсва. Все мисля дали не можеше да направя нещо по друг начин. Дали не е можело да карам по-бързо.

— Оливия, естествено е да ти липсва Кейн, но да мислиш какво е можело да направиш по различен начин това само ще те разяжда отвътре.

Тя се усмихна криво.

— Присмял се хърбел на щърбел.

— Да, така е. Но и ти би казала същото за мен. Направила си всичко по силите си. Всичко необходимо. Ти си добър полицай.

Той я караше да вярва, че това е така.

— Благодаря ти.

— Много си строга спрямо себе си, да знаеш.

Оливия обмисли думите му.

— Да, така е. Но и ти си такъв.

— Е, значи и двамата трябва да спрем. Ние правим само каквото можем и то трябва да ни стига.

— Защото не може винаги да е достатъчно — прошепна Оливия и си пое дъх. — Говорих с доктор Донахю. От ямата насам ме обзема паника на местопрестъпленията.

— Аз щях да изпадна в шок, ако не чувстваше нищо — отговори той и тя се почувства глупаво, че се срамува от това. — И тя какво ти каза?

— Че трудното едва сега започва.

— Права е. И все пак аз се гордея с теб. Не е лесно да се разкрие човек.

Тя се поколеба и отвърна:

— Мисля, че ми беше по-трудно да се разкрия тук, пред теб.

— Защо? — запита нежно Дейвид.

— Защото твоето мнение означава повече. Аз не искам да мислиш, че съм... — тя се поколеба, но после сви рамене и погледна настрана — по-долу.

— По-долу от какво? От кого? Не си по-долу от никого.

Когато тя не отговори, Дейвид се намръщи.

— Ела. Искам да ти покажа нещо.

Стана и я изправи на крака, а след това, като се върнаха в бунгалото, я заведе в спалнята, където бързо прерови сака си.

— Виж това.

То представляваше писмо от противопожарната служба на град Минеаполис.

Уважаеми г-н Хънтър. Получихме вашата молба за работа. Ще ви информираме, ако има свободни места.

Оливия го изгледа объркана.

— Защо ми го показваш?

Той не отговори, затова тя отново погледна листа и едва тогава видя датата. Вгледа се изпитателно в очите му.

— Ти си кандидатствал един месец след сватбата на Мия.

— Всъщност седмица. Но те ми се обадиха след почти месец.

Оливия мислеше трескаво.

— Искал си да оставиш работата си заради мен? Още тогава?

— Да. Търсих те дълго време, но не знаех, че си ти, преди да те срещна. И си мислех, че ако имам куража да говоря с теб след онази нощ, ще трябва да съм готов за всякакъв изход. Винаги се надявах да се получи точно така. Дватамата с теб да сме заедно след всеки дълъг

ден. Като днес. Само дето се надявам бъдещите ни дни да не са така дълги.

— Дейвид... — започна Оливия и онемя.

— Питаше дали бих се върнал при Дейна, ако тя е свободна. Мислех да ти разкажа това, но след онази нощ, когато съм казал името ѝ, не смятах, че ще ми повярваш. Все още нямам право да очаквам да ми вярваш, но след като те срещнах, знаех какво искам. Кого искам. Ако знаех как си се почувствала, нямаше да допусна да мине толкова време. Съжалявам, Оливия. Ако мога да върна времето назад, бих го направил.

Тя се вгледа в лицето, което, колкото и да опитва, не можа да забрави. Охлузено и посинено от схватката с Джонатан Крофорд, то си оставаше лицето на най-красивия мъж, когото тя беше виждала. Красив отвътре и отвън.

— В такъв случай хайде да не губим повече време за погледи назад.

Обви ръце около му врата и го целуна, като искаше целувката да е нежна, но той я придърпа към себе си и целувката стана страдна.

Дейвид я заведе до леглото.

— Какво желаш? — запита той с дрезгав глас.

Всичко. Искam всичко.

— Теб. Теб искам.

Преди се бяха любили бързо, експлозивно, но този път го направиха бавно и съзнателно. Очите им останаха отворени, докато двамата се движеха в унисон и наблюдаваха всяко трепване и всеки нюанс. Оргазмът ѝ придойде като огромна приливна вълна, която я вдигна и я погълна, докато в света ѝ остана само той и нищо друго. А когато той свърши, изстена нейното име, извил глава назад и напрегнал тялото си като лък.

След това останаха прегърнати в тишината. Чувстваха се добре, спокойни. Имаха убежище и можеха да го имат отново и отново.

Издание:

Автор: Карън Роуз

Заглавие: Няма писък

Преводач: Венцислав Градинаров

Година на превод: 2016

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо

Издател: СББ Медиа АД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2016

Тип: роман (не е указано)

Националност: американска

Печатница: Ропринт ЕАД

Коректор: Златина Пенева

ISBN: 978-954-399-201-0

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/13213>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.